DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

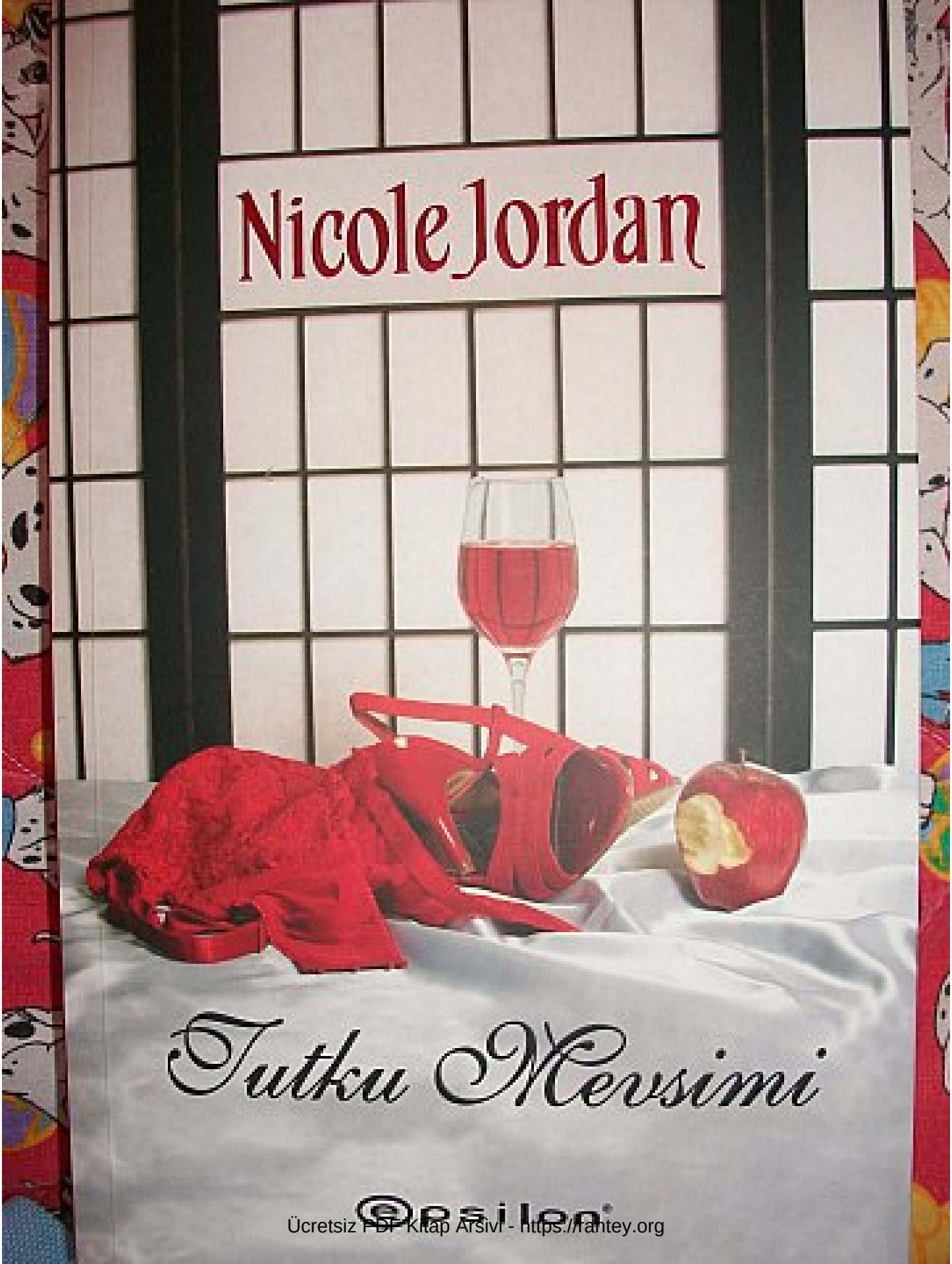

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

TUTKU MEVSİMİ

Orijinal Adı: The Passion
Yazarı: Nicole Jordan
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Gonca Sağlam
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2010

ISBN: 978 9944 82-291-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2000 by Anne Bushyhead

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi. No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

TUTKU MEVSİMİ

NICOLE JORDAN

Çeviri
Gonca Sağlam

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

Günlük, 16 Temmuz

Kalbimdeki ağrıyı dindirmeye çalışarak kalemi bir kez daha elime aldım. Beni tüketen bu tutkudan kaçmalıyım biliyorum; ama nasıl?

Bu gece bana geldin. Ayak sesini duymadan önce hissettim sıcaklığını, yakınlığını, varlığını. Üzerindeki büyün hiçbir pranganın yapamayacağı kadar kölen yaptı beni.

Adımı mırıldandın ve sana doğru döndüm. Gözlerinin karanlığında derin duygular ve sorular vardı. Büyülenerek tekrar baktım. İçimin bir anda mutlulukla dolması için bana bakman yetiyordu.

Çaresizlik ve aşkla yanarak kollarının arasına geldim. Göğüslerimdeki ellerin beni hem tahrik ediyor hem sakinleştiriyordu, dokunuşun huzur veriyordu.

Kırılganlığımla senin erkekliğini, gücünü hissederek gözlerimi kapattım. Sana ve senin ateşli tutkuna olan zaafımı çok iyi biliyordun. Vücudumun alev alev yandığını hissettim. Dudaklarının okşamaları, ılık nefesin, becerikli parmaklarının beni soyması ile titredim.

Ropdöşambrın yere düştü. Her kadının rüyasını süsleyebilecek çıplak bedenin, misk kokulu titrek mum ışığı altında zarafet ve güçle parlıyordu.

Ellerin kasıklarımda geziniyor ve benim için ürperiyordu. Karşılığında ben de büyüyen erkekliğini okşadım. Utançtan eser yoktu. Bana bedenin arzularını öğretmiştin, vücudumdan keyif almayı ve tüm kısıtlamaları yakıp kül etmeyi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sen yanımda uzanıp bana dokunurken çoktan ıslanmıştım, kasıklarım yanıyor ve zonkluyordu. Meydan okuyan gözlerin arzu doluydu, üzerime çıktın ve içime girdin. Kendimi sana teslim ederken boğuk bir zevk çığlığı attım.

Duygularımın hâkimi sendin. Umutsuz, sana aç, senin sarhoşluğunda ve seninle dolmak isteyen duygularımın...

İhtirasınla taştım. Boğuluyordum ve seni de kendimle birlikte dibe çekiyordum.

Sonra, nefeslerimiz birbirine karışırken ıslak bedenlerimizle yan yana uzandık. Gözyaşlarımın tuzunu hissettin. Üzerime uzandın, gözlerimin içine baktın ve orada, kalbimdeki saklayamadığım acıyı gördün.

Beni yatıştırmaya çalışan ateşli öpüşün kalbimi parçalayan ihtilafı daha da artırmaktan öteye gidemedi.

Seçimi bana bıraktığını söyledin. Bana çok değerli bir hediye olarak özgürlüğümü sundun. Benim mutluluğum, kendi mutluluğundan daha önemliydi ve gitmeme izin verecektin.

Fakat ben sensiz yaşamaya katlanabilir miyim?

Ve bu gerçekten benim seçimim mi?

KISIM I

Arzunun Prangaları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

İlk bakışta oldukça tehlikeli görünüyordu, hatta barbar. Ama yine de gözlerindeki bir şey beni çağırıyordu…

Karayip Takım Adaları İngiltere Bölgesi,
Şubat 1813

Manzara, bir Pagan sahnesiydi – Adaleli gövdesi Karayip güneşinden bronzlaşmış yarı çıplak adam zincirlere bağlanmış. Uzun gemi direğinin karşısında, baş eğmez, küstah bir şekilde ayakta duran bir siluet.

Fırkateynin küpeştesine bakan Lady Aurora Demming, kısa-bir an kalbinin duracağını sandı.

Esnek vücudu ve dalgalanan kaslarıyla usta bir heykeltıraşın elinden çıkan bir heykel olabilirdi… ama o, damarlarında kan dolaşan canlı bir erkekti. Güneş ışığı vücudunun sert hatlarını yumuşatıyor, koyu altın rengi saçlarını parlatıyordu.

Altının koyu kumral gölgesi kalbine hiç de yabancı değildi. İlk bakışta Aurora, sonsuza dek kaybettiği bir yüzün anısıyla ürperdi. Fakat bu küstah, yarı çıplak adam bir yabancıy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı ve erkeksi çekiciliğini bu kadar çok hissettirmesinin eski nişanlısıyla hiçbir benzerliği yoktu.

Pantolonuna kadar çıplak ve zincirlenmiş bir mahkûm olmasına rağmen yine de zaptedilmemiş duruyor, uzak ve öfkeli bakışları rıhtımın üzerine doğru uzanıyordu.

Uzaktan bile gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, gittikçe artan öfkesini kontrol etmeye çalıştığı izlenimini veriyordu.

Üstüne düşen bakışları hissettiğinde yavaşça ona doğru döndü, bakışları onun olduğu yere kilitlenerek Aurora'yı bulunduğu yere mıhladı. Limandaki tüm gürültü ve telaş eriyip gitti. Kısa bir an için zaman durdu ve sadece ikisi kaldı.

Adamın sabitlenmiş bakışlarının yoğunluğu Aurora'yı hareketsiz bırakırken, Aurora titrediğini ve birden kalbinde acı dolu hatta vahşi bir ritimle çalmaya başlayan davulları hissetti.

"Aurora?"

Kuzeni Percy onu çağırıyordu. Ilık Karayipler güneşi batarken, Aurora, St. Kitts Basseterre limanında, rıhtımda ayakta durdu. Balıkların ve katranın keskin kokusu martıların kaba bağırışlarıyla birlikte tuzlu havanın içine işlemişti. Kalabalık rıhtımın ötesinde göz alıcı mavi-yeşil sular, uzakta muhteşem güller ve dağlık Nevis Adası uzanıyordu. Kuzeni, onun firkateyndeki bir mahkûma uzanan bakışlarını takip etti. "Seni bu kadar büyüleyen ne?"

"Ordaki adam..." diye fısıldadı, "Bir anlığına bana Geoffrey'i hatırlattı."

Percy rıhtımın üstünden gözlerini kısarak baktı. "Bu kadar mesafeden nasıl anlayabilirsin?" Kaşlarını çattı. "Saç rengi benziyor belki ama bunun dışında diğer benzerlikleri anlamak mümkün değil. Eski March Kontu'nu bir suçlu olarak hayal edemem doğrusu?"

"Ben de sanmıyorum."

Yine de Aurora gözlerini sarı saçlı mahkûmdan ayıramadı. Görünüşe göre, mahkûmun da durumu pek farklı değildi. Elleri kelepçeli, İngiliz deniz kuvvetlerinden silahlı, iri yarı

iki denizcinin gözetiminde iskelenin başında karaya çıkmak üzere beklerken hâlâ kendisini izliyordu. Ama açıkçası gardiyanlardan biri bileklerine bağlanmış zincirleri şiddetle çekene kadar onları pek umursuyor gibi durmuyordu.

Acı ve öfkeyle yumruklarını sıktı ama iskeleye doğru götürülürken başka hiçbir kavga işareti göstermedi.

Aurora, bir kez daha fakat bu sefer daha kesin bir şekilde adının seslenildiğini duydu.

Kuzeni omzuna dokundu, bakışları anlayış doluydu.

"Geoffrey gitti, Aurora. Onu hatırlayıp durmanın sana hiçbir faydası olmaz. Ve bu, yaklaşan düğününe sadece zarar verir. Başka bir erkeğin matemini tutuyor olman müstakbel kocanın hiç hoşuna gitmeyecektir. Kendi iyiliğin için duygularını bastırmayı öğrenmelisin."

İtiraf etmeye utanıyordu ama Aurora'nın ne Geoffrey'i ne de babasının onu zorladığı yaklaşan evliliğini düşündüğü vardı; fakat kuzeninin iyiliği için başını salladı. Yarı çıplak bir yabancıyla hiç işi olmazdı. Bir suçluydu, o kadar. Bu vahşi cezayı hak edecek kadar iğrenç bir suç işlemiş olduğu aşikardı.

Ufak bir ürpermeyle, Aurora dikkatini başka bir şeye vermeye zorladı kendini. Bir bayanın önünde böyle ilkel bir gösteri olmamalıydı, özellikle de bir dükün kızının. Bu kadar çıplak erkeği bir arada çok az görmüştü. Ve dakikalar önce mahkûm onun gözlerini yakalayana kadar kesinlikle hiçbir erkek onu böyle *sarsmamıştı.*

Kendini cezalandırırcasına döndü ve arabaya binmesine yardım etmeye çalışan kuzeninin elini tuttu. Percy ile rıhtıma, İngiltere'ye yolculuğunun teyidini almak üzere gelmişti. Amerika ile olan anlaşmazlıklar ve korsan tehlikesi yüzünden Karayipler'den ayrılan çok az gemi oluyordu. St.Kitts Adası'ndan ayrılacak ilk yolcu gemisi 3 gün içinde hareket edecekti ve sadece yolculuk sırasında onlara eşlik edecek askerleri bekliyorlardı.

Eve dönmekten ödü kopuyordu, planlanan dönüş tarihi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nin üstünden aylar geçmiş olmasına rağmen, savaşın hiddetlenmesiyle yolculuğun tehlikeli olduğu bahanesini kullanarak cesaret edebildiği kadar ertelemişti dönüşünü. Ancak babası bu konuda çok sertti. Bir an evvel dönmesini ve onun seçtiği soylu kişiyle olacak düğününün hazırlıklarına başlamasını istiyordu. Son mektubu, onun adına vermiş olduğu sözü yerine getirmeyip anlaşmayı bozacak olursa, Karayipler'e kendisinin gelip onu geri götüreceğine dair tehditlerle doluydu.

Aurora tam adımını araca atmak üzereydi ki rıhtımdaki bir karışıklık onu durdurdu. Mahkûm iskelenin ucuna, onu bekleyen vagonun önüne gelmişti ve tırmanması için birileri ona bağırıyordu. Zincirleri yüzünden bunu yapması oldukça güç görünüyordu.

Çok yavaş bir şekilde hareket ederken biri zalimce onu dürttü, dizlerinin üstüne kapaklanmaktan son anda kurtuldu. Vagonun arka kapısını yakalayarak kendini kurtardı, ayağa kalktı ve hor gören gözlerle gardiyana dik dik baktı.

Sakin cüretkârlığı gardiyanları çileden çıkarmış olacak ki bu hareketinin karşılığında kaburga kemiklerine doğru acısını iki katına çıkaran bir kabza darbesi geldi.

Bu sert saldırı karşısında Aurora'nın feryadı, mahkûmun zincirleri gardiyana doğru sallamasıyla, boğazında saplandı kaldı. Ciddi bir zarar vermesini engelleyecek şekilde çok sıkı bağlanmış olduğu için bu boşuna bir karşı koyma hareketinden öteye gidemedi ama görünüşe göre bu isyanı bile gardiyanlar için yeterli bir bahaneydi.

İki denizci tüm silahlarını mahkûma çevirerek onu kaldırım taşlarına doğru sürüklerken bir yandan da haykırıyorlardı "Adi köpek!", "Piç kurusu!"

Aurora böylesi şiddetle ve merhametsiz bir şekilde birine saldırılmasını görünce dehşetle irkildi. " Tanrı aşkına..." diye boğuk bir şekilde mırıldandı. "Percy, onları durdurmalısın!"

"Denizcilerin meselesi bu!" diye St. Kitts vali vekili rolünde gaddar bir tonda cevapladı kuzeni. "Müdahale etmek için hiçbir gerekçem yok."

"Aman Tanrım, adamı öldürünceye kadar dövecekler..." Cevap beklemeden, eteklerini kaldırdı ve kargaşaya doğru koşmaya başladı.

"Aurora!" Percy'nin alçak sesle küfrettiğini duydu ama ne adımlarını yavaşlattı ne de şiddetli bir çatışmanın arasına dalmanın nasıl bir tehlike ya da delilik olabileceğini düşünerek duraksadı.

Elinde bir silahı ve ne yapabileceğine dair bir planı yoktu ama gardiyanlara ulaştığında küçük el çantasını en yakınında duran saldırgana doğru salladı ve yüzüne vurmayı başardı.

"Siz ne yapmaya...?"

Beklenmedik saldırıyla irkilen denizci bir an durduğunda, Aurora, saldırganlarla mahkûmun arasına doğru ilerledi. Kendi korkusunu saklayarak, dizlerinin üstüne çöktü ve neredeyse kendinden geçmiş olan adamın vücudunun yarısını kendi bedeni ile kapatarak mahkûma yeniden saldırılmasını önlemeye çalıştı.

Gardiyan öfkeli bir küfür savurdu.

Soğuk bir hiddetle, Aurora çenesini kaldırdı ve adama baktı, gardiyanın ona saldırması için sessizce meydan okuyordu.

"Bayan, sizin burda işiniz yok" diye sinirli bir şekilde söylendi gardiyan. "Bu adam ahlaksız bir korsan."

"Siz, bayım, bana *leydim* diye hitap edebilirsiniz," diye cevapladı Nurora, normalde sakin olan sesini, statünün ona verdiği güçle sertleştirerek. "Babam, Prens Regent'ın himayesindeki Eversley Dükü'dür ve Amiral olan Lord yakın arkadaşlarından biridir."

Denizcinin kendisini ve modaya uygun ipek bir eşarpla bağlanmış bir şapkadan ve yakalarındaki hafif leylak rengi dokunuşlarıyla sertliği biraz kırılan yasa uygun gri bir yürüyüş elbisesinden oluşan kıyafetini ölçüp biçtiğini görebiliyordu.

"Ve bu bey," diye ekledi Percy aceleyle ona doğru gelirken, "benim kuzenim, Sör Percy Osborne, Nevis ve St. Kitts'in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vali vekilidir. Sizin yerinizde olsam, ona karşı gelmeden önce iki kez düşünürdüm."

Bu açıklaması karşısında Percy'nin çenesi kasıldı ve onaylamayan bir şekilde mırıldandı, "Aurora, olay çıkarıyorsun, davranışın hiç uygun değil."

"Asıl bu korkaklar silahsız bir adamı öldürmeye çalışırken hiçbir şey yapmadan kenarda beklemek uygunsuz olurdu."

Gardiyanın bakışlarını görmezden gelen Aurora, gözlerini yaralanmış mahkûma doğru çevirdi. Gözleri kapalıydı ama çenesinin acıyla kasılmasına bakılırsa bilinci hâlâ açıktı. Hâlâ yabani bir görüntüsü vardı– teni ter ve kandan parlıyor, hafif uzamış koyu renk sakalı çenesini gölgeliyordu.

En çok başındaki yara ciddi görünüyordu. Şakaklarından oluk oluk akan kanın yanında, Aurora'nınkinden daha koyu renk olan altın rengi saçları muhtemelen daha önceden kalan bir yaranın kurumuş kanıyla keçe gibi olmuştu.

Aurora, daha adam gözlerini ona doğru çevirirken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Çok uzak mesafeden bile kendisini etkileyen erkeksi çekiciliği şimdi çok daha yoğundu, güçlü ve adaleli vücudunu hissetmemek mümkün değildi. Kasları, güneş yanığı göğsünün ve omuzlarının altında dalgalanıyor, kanvas pantalonu sert baldırlarını sarmalıyordu.

Adam o anda gözlerini açtı ve bakışlarını Aurora'nın üstüne dikti. Kehribar benekleriyle dolu kahverengi gözlerindeki bakışlar kararmıştı. Dikkatli bakışları daha önce olduğu gibi duygularını yeniden sarstı- dişiliğinin şiddetle farkına varmasına neden oluyor ve sanki yeryüzünde sadece ikisi varmış gibi hissettiriyordu.

Aurora, adamın yaralı halinin onda yol açtığı koruma ve şefkat duygularını da daha önce hiç hissetmemişti. Alnındaki kanı silmek için yavaşça uzandı.

Adam bileğini tuttuğunda zincirler şıngırdadı. "Yapma," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Bu işin dışında kal... inciniriin."

Aurora, parmaklarının dokunduğu yerin alev alev yandığını görmezden geldi, tıpkı ricasını da görmezden geldiği gibi. O anda, onu kurtarmak, kendini korumaktan çok daha önemliydi Aurora için. "Sizi öldürmelerini izlememi beklemiyorsunuz herhalde benden?"

Bileğini ondan kurtarıp dirseklerinin üzerinde kalkmasına yardım ederken adamın yüzünden acılı bir tebessüm kayıp geçti. Gözleri bir anlığına bayılır gibi kapandı.

"Bir doktora ihtiyacın var," dedi Aurora panikle.

"Hayır...kafam kalındır."

"Görünen o ki yeterince kalın değilmiş."

Kuzeni omzunun üstünden eğilip kaygıyla bakana kadar yalnız olmadıklarını unutmuştu. "Aman Tanrım... Sabine!"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Aurora.

"Evet, tanıyorum. Karayip'lerdeki ticari gemilerin yarısı onundur. Amerikalı... Nick, ne halt ediyorsun burada?"

Nick, acıyla yüzünü buruşturdu. "İngiliz ordusuyla talihsiz bir rastlantı korkarım."

Kuzeni gardiyanlara dönüp bir açıklama isterken Aurora, adamın konuşmasının, kendi kesik kesik konuşmasından çok daha yumuşak ve düz olduğunu fark etti.

"Bunun anlamı nedir? Bu adam niye zincirli?"

Komutan onlara yaklaşırken gardiyanlar cevap vermekten çekindiler. Aurora, Kaptan Richard Gerrod ile bir iki hafta önce valiliğin verdiği bir resepsiyonda karşılaştığını hatırladı.

"Bunu ben cevaplayabilirim, ekselans," dedi Gerrod soğuk bir tavırla. "Zincirlenmiş durumda çünkü kendisi bir savaş mahkûmudur. Korsanlık ve cinayetten suçlu bulundu."

"Cinayet, kaptan? Açıkçası, bu çok saçma. Nicholas Sabine'i duymuş olmalısınız." Percy ısrar etti, Amerikalının adını, Sah-*bean*, tekrar söyledi. "Buralarda bu adam bir kahramandır, bir katil değil. Kimliği ile ilgili belli ki bir hata yapmışsınız."

"Sizi temin ederim bir hata yok. Savaşın ortasında bir ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dını ziyaret edecek kadar sorumsuz ve küstah bir biçimde Montserrat'ta bulunduğu zaman, subaylarımdan biri tarafından teşhis edildi. Kendisi *kesinlikle* en zalim korsan olan Kaptan Saber'dir. Savaş başladığından beri en az iki İngiliz ticaret gemisine el koymakla kalmadı, geçen ay HMS Barton'ı batırdı!"

"Benim bildiğim kadarıyla," dedi Percy, "Barton'ın tüm mürettebatı da yine aynı korsan tarafından boğulmaktan kurtarılıp en yakın kıyıya bırakıldılar."

"Evet, ancak orda bir denizci öldü ve pek çoğu da yaralandı. Ayrıca Sabine dün, tutuklanmasına karşı direnirken mürettebatımdan birini neredeyse öldürüyordu. Kralın koyduğu savaş kurallarını hiçe sayan hareketlerde *bulundu*, Sör Percy. Ölüm cezası gerektiren hareketler."

Percy, yerdeki adama döndü. "Doğru mu, Sabine? Korsan mısın?"

Sabine'nin hafif tebessümü öfkeyle dondu. "Amerika'da biz hükümet izniyle çalışıyoruz ve gemilerimizi savunma hakkımızdan da asla vazgeçmeyiz. Barton, benim gemilerimden birine saldırıyordu, müdahale etmek zorunda kaldım. Ayrıca ben de iki adamımı kaybettim, sanırım bu yeterince adil."

Aurora, belki de korsanların suçlanmalarıyla karşı karşıya kaldığı için kendini dehşet içinde hissetti. İki ülkenin savaş halinde olmasından dolayı, İngiltere, bir Amerikan Gemisinin silah taşıyor olmasını suç unsuru sayıyordu. Ve Sabine'in de doğal olarak kendini savunma hakkı vardı. Kuzeninin de aynı fikirde olacağını biliyordu. Percy, savaşın ve İngiltere'nin bu savaşı kışkırtmasının bir hata olduğunu düşünüyordu, bu tür politik inançların Kral'a sadakatsizlik sayılacağını bilmesine rağmen. Ama cinayetten itham, Aurora'yı çok rahatsız etti...

"Korsan ya da değil," dedi Percy Kaptan'a huzursuzca, "bu adamı hapsedebileceğiniz yerler var. Bay Sabine'in Kral'la, Karayipler Donanması Kumandanı'yla ya da ada yönetiminden pek çok kişiyle bağlantısı olabileceğinin farkında mısınız?"

Kaptan suratını astı. "Bu adamı kendi ellerimle asmamı o bağlantılar durdurdu. Ama onların bile bu adamı kurtarabileceğini sanmıyorum. Amiral Foley işlediği suçları duyduğunda idamın infaz edilmesi emrini verecektir." Kaptan Gerrod, hor gören, acımasız bir ifadeyle Aurora'ya baktı. "Leydim, bu işin dışında kalmanız sizin için daha iyi olacaktır. Bu, tehlikeli bir adam."

Adamın suçlu olmasından şüphelenmiyor değildi ama suçluysa bile bu, gardiyanların vahşi davranışlarını mazur gösteremezdi.

"Ah, elbette," dedi Aurora yüzünü küçük gören bir ifadeyle Kaptan'a doğru kaldırarak. "Öyle tehlikeli ki adamlarınız onu yılbaşı hindisi gibi bağlı olmasına rağmen acımasızca dövüyorlardı. Kendi hayatım için gerçekten çok endişelendim."

Kaptan'ın dudakları öfkeyle kenetlendi ve Percy çabucak araya girdi.

"Ne yapmayı planlıyorsunuz, Kaptan?"

"Garnizon komutanına teslim edilecek ve infaz gerçekleşene kadar kalede hapsedilecek."

Bu yaşam enerjisi dolu adamın hayatını kaybedeceği düşüncesi Aurora'nın kalbini sıkıştırdı. "Percy..." Kuzenine yalvararak baktı.

"Görevimi yapmama engel olmazsanız" dedi Gerrod sönük bir şekilde, "size şükran duyacağım, ekselans. Korsan, ayağa kalk."

Sabine'in dudakları büküldü, Kaptan'a duyduğu kabaran öfke koyu gözlerindeki kıvılcımların artmasından anlaşılabiliyordu. Dizlerinin üzerinde kalkmaya çalışırken öfkesini kontrol altında tuttu.

Aurora sallanarak ayağa kalkmaya çalışırken ona yardım etti. Adamın sert vücudu ona yaslandığında nabzının hızlan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dığını hissetti. Kanlı ve ezik vücuduna rağmen, onun yoğun erkekliğinden etkilendi.

Birileri kuzenine durumun uygunsuzluğunu hatırlatmış olmalı ki Percy yavaşça kolunu tuttu ve onu uzaklaştırdı. "Gel, canım."

Acı içinde Sabine vagona doğru yürüdü. Kanlı yaraların geniş ve kaslı omuzlarıyla birleşmesini ve iri yarı gardiyanlardan birinin kolundan tutup onu vagona sürüklemesini gören Aurora ürktü.

Protesto dolu haykırışının duyulmaması için umutsuzca dudaklarını ısırdı.

Gardiyanlar mahkûmun arkasından giderken, Kaptan Gerrod, Aurora'ya sertçe baktı ama kuzenine hitaben konuştu. "Mahkûma kaleye kadar eşlik etmeyi planlamıyordum-deniz ablukasına katılmak için Amerikan kıyılarına doğru yola çıkmak üzere fırkateyni hazırlamam gerekiyor. Ama görüyorum ki, emirlerimin harfiyen yerine getirilmesini garanti altına almak için gitmek zorundayım."

"Kaleyi kendim ziyaret etmeye niyetliyim." Bir kez yalnız kaldıklarında gardiyanların mahkûma yapacaklarından korkan Aurora, aceleyle bir tehdit savurdu. "Eğer onu bir kez daha dövmeye cüret ederseniz, bundan pişman olacağınıza size söz veriyorum."

Onu uyarmaya çalışan kuzenin parmaklarının kolunu sıktığını hissetti ve kendisini sarsmasından güç bela kurtuldu.

Kaptan sert ve katı bir biçimde başını eğerek selam verdi ve arabanın ön tarafındaki yolcu yerine çıkarak yaşlı, zenci şoföre sürmesini söyledi. Aurora ve Percy iki atın çektiği arabanın ilerlemesini seyrettiler.

"Daha fazla bu işe *karışmayacaksın*, Aurora," diye alçak sesle homurdandı Percy.

İnatçı bir şekilde kolunu kuzeninden kurtardı. "Böyle vahşi bir muameleye göz yumamazsın. Bundan eminim. Eğer Bay Sabine Amerikalıların elinde tutsak bir İngiliz mahkûm olsaydı, ona insanca davranılmasını isterdin."

"Elbette."

"Ona ne olacak?" diye sordu birden kısılan sesiyle.

En büyük korkularını haklı çıkarırcasına Percy hemen cevap veremedi.

"Bir mahkeme mutlaka olacaktır," diye itiraz etti Aurora. "Bir adamı neden olduğu sonuçlardan dolayı hemen asmayacaklardır herhalde, değil mi?"

"Bu işin asılma noktasına geleceğini sanmıyorum," diye suratsız bir şekilde yanıtladı kuzeni. "Amiral daha yumuşak yaklaşacaktır."

"Peki ya öyle yapmazsa? Sen müdahale edebilecek misin?"

"Bir amiralin emirlerini iptal etme yetkim var ama böyle yapmak muhtemelen benim politik kariyerimin sonu olur. Savaşla ilgili görüşlerim zaten yeterince uygunsuz kaçtı. Ve hüküm giymiş bir suçluyu serbest bıraktırmam devlete ihanet sayılır. Korsanlık ve cinayet affedilmez suçlamalardır, canım."

Aurora, Percy'ye hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Yaralarına bakması için ona en azından bir doktor göndermelisin."

"Elbette. Garnizon komutanıyla bizzat kendim konuşacağım ve onun gerekli tıbbi bakımı almasını sağlayacağım."

Aurora, kuzeninin kendininkilere çok benzeyen mavi gözlerine baktı ve orada sesine yansımayan endişeyi gördü.

Kısa bir süre sonra asılacaksa, Nicholas Sabine'in yaralarının tedavi edilmesinin ne anlamı olacaktı ki?

Percy'nin karısı Aurora'nın elbisesindeki kanları görünce paniğe kapıldı ama nedenini öğrendiğinde bu paniği gölgede kaldı.

"Ben kavganın ortasına dalma cesaretini gösterebilir miydim, emin değilim," dedi düşünceli bir şekilde Jane, hikâyenin tamamını dinlediğinde.

İki kadın Aurora'nın yatak odasında yalnızdılar. Percy,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çiftlik evine kadar ona eşlik ettikten sonra, mahkûmun doğru dürüst tedavi edilmesi için verdiği sözü yerine getirmek üzere çıkmıştı. Aurora'nın hizmetçisi elbisesini değiştirmek için ona yardım ettikten sonra temizlemek üzere elbisesini götürdü. Leydi Osborne, sabahki olaylarla ilgili daha detaylı ve özel bilgileri almak üzere odada kaldı.

"Öldürürcesine dövülen bir adamı korumaya çalışmanın cesaretle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum," diye cevapladı Aurora, sabah yaşadığı olayların öfkesini hâlâ hissederek. "Ve duruma bakılırsa, adamın kaderini değiştirmek için benim müdahalemin pek etkisi olmayacak."

"Bay Sabine'in İngiltere'de çok ünlü bir ailesi var," dedi Jane yatıştırıcı bir sesle. "Wycliff Kontu ikince dereceden kuzeni. Wycliff ailesi inanılmaz zenginliğinin yanı sura, hükümet nezdinde de güç sahibi olan bir ailedir. Kuzeni için aracılık yapabilir."

"Yakalandığı haberi İngiltere'ye ulaşana kadar onu çoktan asmış olurlar," dedi Aurora karamsarlıkla.

"Aurora, Sabine'e karşı *farklı bir ilgi* duymuyorsun, değil mi?

Aurora kızardığını hissetti. "Nasıl hissedebilirim? Adamla sadece bu sabah karşılaştım, o da sadece bir anlığına. Resmi olarak tanıştırılmadık bile."

"İyi. Çünkü, tüm o bağlantılarına rağmen, açıkçası kendisinin bir centilmen olduğunu düşünmüyorum. Hatta, oldukça tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

"Tehlikeli?"

"Biz kadınlar için demek istiyorum. Maceracı biri ve hovarda– üstelik Amerikalı."

"Percy ona kahraman diyor."

"Eminim öyledir. St. Lucia'da birkaç sene önce çıkan köle isyanında iki yüz çiftçinin hayatını kurtardı. Fakat bu onu kabul edilebilir yapmaz. Dedikodulara göre, kendisi ailenin kara koyunuymuş, tüm yetişkin hayatını yabancı ülkelerde gezinerek ve her türlü çılgın serüvene katılarak geçirmiş. Ancak babası öldükten kısa bir süre sonra biraz saygı görmeye başladı– çünkü babası ona bir servet bıraktı ve aile işlerini o devraldı."

"İngiltere'nin genç erkeklerinin zaten yarısının yaptığı şeyleri yaptı diye onu daha kötü olmakla suçlayamazsın."

"Seni temin ederim, kıyaslanamayacak kadar daha kötü. Aksi takdirde, kuzeni Lord Wycliff'in himayesinde olsa bile adı çıkmış Hellfire Lig'i üyeliğine kabul edilemezdi."

Aurora'nın bildiği kadarıyla, Hellfire Lig'i İngiltere'de, kendilerini zevk ve sefahate adayan önde gelen çapkınlarının oluşturduğu özel bir kulüptü.

"Ayrıca şu gerçeği de görmezden gelemezsin," diye ekledi Jane. "Onun, hüküm giymiş bir korsan ve ellerinin kanlı olduğu gerçeğini."

Aurora kendi ellerine baktı. En yakın arkadaşlarından biri olan Jane, bir olayı gayet düşünceli ve zeki bir şekilde değerlendirebilecek biriydi– ki bu özellikler onu ideal bir politikacı eşi yapıyordu. Percy onu çok seviyordu ve bu duyguları karşılıklıydı.

"Aurora," dedi Jane, "bu adamın kafanı böylesine karıştırması kendi kaygılarından kaçmak için olmasın? Belki de bir yabancının kaderiyle ilgilenerek kendi durumunun kötülüğünü görmezden gelmeye çalışıyorsun."

Aurora parmaklarını sıkıca birbirine geçirdi. Kendi durumundan dolayı Sabine'e daha fazla sempati gösteriyor olması oldukça muhtemeldi. Kendini onunla özdeşleştiriyordu, kendi kaderini belirleme gücünden yoksun olmanın, hayatının kendi elinde olmamasının ne demek olduğunu biliyordu. O, gardiyanların insafına kalmıştı, kendisi ise babasının söylediği şeylere tabiydi– çok yakında son derece tatsız bir evliliğin içinde bulacaktı kendini.

Jane yüzündeki ifadeden gerçeği anlamış olmalıydı ki usulca, "Bir korsanın kaderinden daha önemli endişelerin var. Bu olayı tamamen unutman senin için çok daha iyi olacak," dedi. İpek eteğini hafifçe hışırdatarak ayağını uzattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hazır olduğunda aşağı öğle yemeğine in. Bir şeyler yediğinde kendini daha iyi hissedersin."

Ama Aurora ne kendini daha iyi hissediyordu ne de en ufak bir iştahı vardı. Kuzeninden bir haber gelmesini endişeli bir şekilde beklerken yemekle oynamaktan başka bir şey yapamayacaktı.

Percy'nin Basseterre'deki ofisinden gelen mesaj, Percy'nin garnizon komutanıyla konuştuğu ve komutanın, mahkûmun bir doktor tarafından muayene edileceğine dair söz verdiğinden fazlasını söylemiyordu.

Aurora, artık bu konuyla ilgili daha fazla bir şey düşünmeyecek gibi görünerek notu Jane'le paylaştı. Biraz sonra da İngiltere dönüşü için eşyalarını toparlama bahanesiyle odasına gitmek istedi. Fakat açıkçası ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kendini tavana bakarken buldu, kendine dikkatlice bakan koyu renk gözlerden ve bunların kendisini ne kadar sarstığını hatırlamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Tanrı aşkına, onu düşünmeyi bırak artık diyerek kendini azarladı Aurora.

Mantık olarak Jane'le aynı fikirdeydi. Bu kötü şöhretli korsanı artık düşünmemek çok daha akıllıca olurdu. Birkaç gün içinde St. Kitts'den ayrılıyor olacaktı. Ve ilgilenmesi gereken kendi mühim sıkıntıları vardı– kendinden yaklaşık yirmi yaş büyük olan baskıcı asilzadeyle yakın zamanda gerçekleşecek olan nişanı gibi. Âşık olmaması bir yana, nişanlısının emreden, küstah tavırlarından ve geleneklere olan katı bağlılığından hiç hoşlanmıyordu. İngiltere'ye döndüğü anda nişanları açıkça ilan edilecekti.

Yaklaşan düğününün yarattığı panik hissiyle bir anlığına sarsıldı. Bir kere evlendikten sonra, uygun hareket etme adına bir mahkûmdan farksız olacak, hatta kendi fikrini söylemesi için ona izin verildiğinde kendini şanslı sayacaktı. Fakat aylardır yaptığı gibi huzursuzluğunu uzaklaştırmaya çalıştı.

Seyahat planı yapma fikrini bir kenara atarak, bir şiir kitabı aldı eline. Okumaya çalıştı ama sayfaya konsantre olamıyordu. Gözlerinin önüne ayaklarının üzerinde çaresiz bir biçimde uzanmış, yarı çıplak zincirlenmiş Nicholas Sabine'in kanlar içindeki hali geliyordu. Onu kafasından atmaya çalıştığında kendini perişan hissetti.

Onun bir hapishane hücresinde uzanmış, acılar içinde hatta can çekişen halini resmetmek için gözlerini kapatmasına gerek yoktu. Çıplaklığını örtebilecek en azından bir battaniyesi olabilecek miydi acaba? Karayip güneşinin ılıklığına rağmen, hâlâ kıştı. Adanın Atlantik tarafından esen sert okyanus esintileri gecelerin çok soğuk olmasına neden olabiliyordu. Ve onun götürüldüğü Brimstone Hill kalesi, sarp kayalıkların üstünde bu rüzgârlara açık bir yerdeydi.

Daha da endişe verici olan şey ise, hüküm giymiş bir mahkûmun, karanlık, hücrelerin bulunduğu geniş ve dağınık korulukta ve dar geçitlerde sonsuza dek ortadan kaybolabileceği tehlikesiydi. Kalenin yekpare hisarı yapımı onlarca yıl süren ve volkanik kayaların kullanıldığı yaklaşık iki metre kalınlığındaki duvarlarla korunuyordu.

Percy ve Jane'le daha önce Brimstone Hill'de verilen askeri bir resepsiyona katılmış ve subayların kışlasını bile çok sevimsiz bulmuştu. Mahkûmların tutulduğu yerin nasıl olabileceğini düşününce tüyleri ürperdi.

Elinden geleni yapmış olması onu teselli etmeye yetmiyordu. Kendisiyle kavga edip durmasının ve mantıklı olmaya çalışmasının bir faydası yoktu. Bugüne kadar böyle savunmasız bir durumda olan hiç kimseye arkasını dönüp gidememişti.

Korumaya yönelik duygularını kontrol edebilme ve vicdanını görmezden gelebilme yeteneği olsaydı geçmiş yıllar çok daha kolay olurdu. O zaman babası, ona bağımlı olan aile üyelerinin üzerine öfkesini püskürttüğü sırada uygun bir mesafeyi korumayı başarabilirdi. Fakat o hiçbir zaman katı yürekli olamamıştı.

Ve şimdi tek düşünebildiği, merhametsiz gardiyanların insafında çaresiz ve savunmasız olan Nicholas Sabine'di.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki ona iyi bakıldığından emin olmak için kısa bir ziyarette bulunabilirse onu kafasından atabilecek huzuru da bulabilirdi...

Rıhtımdaki rahatsız edici olaydan bu yana ilk kez kaygısının biraz azaldığını hissederek Aurora yavaşça kitabına döndü. Amerikalıyı tekrar görebilme ihtimaliyle kalbi düzensiz bir ritimle atmaya başladı. Yine de yasak duygularını bastırarak hizmetçisini çağırmak üzere çanı çalmaya gitti. Hüküm giymiş bir mahkûmu hapishanede ziyaret ederek tüm görgü kurallarına meydan okuyor olacaktı, skandala bile sebep olabilirdi. Yine de belki bu, bundan sonraki hayatı boyunca yapabileceği son özgürce hareket olacaktı.

2. Bölüm

Korkuyla titremeliydim, fakat dokunuşuyla büyülenmiştim.

Yine rüya görüyordu. Onu. Kafasındaki korkunç zonklama, kadının üzerine doğru eğilmesiyle rahatladı. Ateşli alnının üzerindeki parmaklarının şefkatli dokunuşları yumuşak ve yatıştırıcıydı fakat bu dokunuşla kasıklarında daha beter bir zonklama hissetti.

Her erkeğin fantezisi olabilirdi– melek, tanrıça, büyüleyici güzellikte bir deniz perisi. Altın bir cazibe ve en eski işkence. Onu kendi üzerine çekmek ve dudaklarını içmek istedi. Ama o kendini uzanamayacağı bir yere geri çekti –

"Sen oradaki!"

Hatıralar ve acısı içine akarken, aniden şiddetli bir biçimde uyandı. Sersemlemiş Nicholas elini ağrıyan başına doğru götürdü ve bandajı hissetti. Küçük bir sedirin üstünde yatıyordu ve artık zincirlere bağlı değildi. Etrafında dolanıp duran ızbandut gibi gardiyanın, tüfeğinin dipçiğiyle yaralı kaburgalarını dürtmesi maalesef çok tanıdıktı.

"Sen oradaki, kımılda!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bulanık görüşü netleşti. Mahkûm edilmişti, hatırladı, St. Kitts hapishanesine getirilmişti ve muhtemelen korsanlık ve cinayet suçundan idam edilecekti. Kafasında, üvey kız kardeşi ve onu koruyacağına dair verdiği sözü tutamayacağı ile ilgili çılgın düşüncelerle, ilk başta hücresini yaralı bir hayvan gibi adımlayıp durmuştu. Fakat acısı ve mecalsizliği sonunda onu yatmaya zorlamıştı. Eziyet dolu bir uykuya dalmıştı ki rüyasında onu rıhtımda yiğitçe savunan altın saçlı güzel kadını görüyordu.

Lanet olsun, ne yaptığını sanıyordu? Nick kendine küfretti. Bu şartlar altında ne kadar güzel ve cesur olursa olsun yabancı bir kadını şehvetle arzu etmek tam bir delilikti. Bunun yerine vesayeti altında bulunan kız kardeşine odaklanmalıydı, o öldükten sonra güvenliğini sağlama alacak bir yol bulmaya çalışmalıydı.

"Kımılda dedim! Bir bayan seni görmek istiyor."

Nicholas yavaşça dirseklerinin üzerinde kalktı. Gardiyanın arkasında, hücrenin kapısı aralıktı... Bakışları değişti ve kalbi durdu sandı.

Loş odada ayakta duruyordu, uzun boylu, incecik, bir prenses gibi muhteşem. Siyah mantosunun üstündeki şapkası zarafetini gölgeliyor olmasına rağmen o olduğunu biliyordu. Rıhtımdan hatırladığı intikam meleği hali yoktu, çekingen ve kararsız görünüyordu. İhtiyatlı.

"Kapıyı aralık bırakacağım bayan. Eğer sizi rahatsız edecek olursa, bana seslenmeniz yeter."

"Teşekkür ederim."

Sesi alçak ve son derece müzikaldi, gardiyanın hücreden çıkmış olmasına rağmen başka bir şey söylemedi.

Gördüğü şeyin illüzyon olmasından endişelenen Nicholas, yavaşça ayağa kalktı. Küçük demirli pencereden sızan gün ışığı, koyu renk eteğinin etrafında dans eden toz taneciklerini hafifçe aydınlatıyor, ancak tüm detayları göstermeye yetmiyordu.

Şapkasını geriye iterek arkada dolanmış topuz yaptığı parlak saçını ortaya çıkarmasındaki çekicilik Nick'ın ürpermesine neden oldu. Karanlık taş hücre, nadir görülen güzelliği ile aydınlandı.

Karşısındaki, rüyalarının baş aktörü olan kadın, gerçekti... eğer ölmediyse ve bu cennetten görüntü bir değilse tabii. Müslümanların inancına göre kutlu bir insan öldüğünde cennete gidiyor ve etrafı hurilerle doluyordu. Ancak, yaralarının acısı Niholas'a hâlâ hayatta olduğunu kanıtlıyordu.

Kadın ona şaşkın bir şekilde bakıyor, yüzünü inceliyordu. Bakışları yakalanınca hafifçe kızardı ve gözlerini başındaki bandajlara kaydı.

"En azından bir doktor getirmişler. Bunu yapmamalarından korkmuştum. Hayır, lütfen benim yüzümden kalkmayın," diye ekledi Nick ayağa kalkmaya çalışırken. "Formaliteleri yerine getirecek durumda değilsiniz."

"Ne..." Sesi çok boğuk çıktı, boğazını temizledi ve tekrar konuştu. "Niçin buradasınız?"

"İyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

Nicholas kaşlarını çattı, ağrıyan başındaki şaşkınlığı çözmeye çalıştı. Yumruklar beynine gerçekten zarar vermiş olmalıydı.

Hiçbir leydi, üstelik bir yabancı için hapishanenin derinliklerine kadar gelerek kendi ününü riske edemezdi. O bir leydiydi, bunu biliyordu – hem de tam bir aristokrat. Zaten, bu sabah denizciyi azarlarken bir dükün kızı olduğunu söylememiş miydi?

Bu muammayı çözecek önemli bir ayrıntıyı kaçırmış gibi Nicholas kadına baktı. O anda ani bir düşünce ile sarsıldı.

Onu kandırmak için burada olabilir miydi? Adi Gerrod, düzenlediği bir oyunla sırlarını ortaya çıkarmak üzere onu mu kullanıyordu?

Nicholas şüpheyle gözlerini kıstı. Gemisi hala Karayip Denizi'nin açıklarındaydı, mürettebatını kendi kişisel işleri yüzünden tehlikeye atmamak için Montserrat'a, kız kardeşini almaya- iki direkli küçük bir Hollanda gemisiyle- yalnız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gitmişti. Fakat Kaptan Gerrod kızgın bir şekilde hâlâ gulet-inin yerini belirlemeye çalışıyordu.

Bir düşman gemisini ele geçirmek Kaptan Gerrod'ın denizcilik kariyeri için büyük bir başarı olacaktı– ki Nicholas'ın tahminine göre bu nedenle hemen asılacaktı. Ancak yine de Nick'in sahip olduğu önemli ilişkileri inciterek, politik olarak yanlış adımlar atmak istemiyordu Gerrod.

Nicholas acımasız bir biçimde güzel ve beklenmedik misafirini düşündü. Bir şekilde Gerrod'la aynı takımda olabilir miydi? Bu sabahki şefkati ve kaptana gösterdiği düşmanlığı oldukça samimi görünüyordu. Ama Gerrod'ın tarafında olması için ikna edilmiş olabilirdi.

Buraya ona işkence etmek üzere mi gönderilmişti? Çölde susuzluktan ölmek üzere olan bir adama su vererek baştan çıkarır gibi? Bu güzelliğin ve iyiliğin bir hile olabileceği olasılığı kalbini öfkeyle doldurdu.

Çenesi kasıldı. Ülkelerinin savaşta olduğunu aklında tutması iyi olurdu. Bir İngiliz kadını olarak o bir düşmandı ve kendini koruması gerekiyordu.

Onu inceleme tarzından huzursuz olduğunu anladı ve bakışlarını bilerek göğüslerinin üzerinde oyaladığında soluk ışıkta yüzünün kızardığını gördü.

"Madam, şu ana kadar düzgün bir şekilde tanıştırılmadık," diye harekete geçti.

"Hayır. Zaman olmadı. Ben, Aurora Demming."

Uygun bir isim, diye düşündü yersiz bir biçimde. Aurora Latincede şafak anlamına geliyordu. "*Leydi* Aurora. Hatırlıyorum. Rıhtımda bugün belirtmiştiniz."

"Bilincinizin etrafınızda olan biteni anlayabilecek kadar açık olduğundan emin değildim."

Saldırının hatırlatılmasıyla, Nicholas elini başındaki sargılara götürdü. "Beni zayıf bir durumda yakaladınız korkarım."

Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"İhtiyacınız olabilecek birkaç şey getirdim," dedi sonunda

Aurora. Ona doğru hafif bir adım attığında, kollarındaki paketi fark etti Nicholas. Getirdiklerini sedirin üzerine bırakırken garip bir biçimde gergin görünüyordu, konforsuz hücreye göz attı. "Birkaç mum da getirmeliydim. Düşünemedim. Fakat, işte bir battaniye...biraz da yiyecek."

Bakışları bir an adamınkilerle buluştu ama hemen kaçırdı. "Ayrıca Percy'nin uşağından bir gömlek ve ceket ödünç aldım. Kuzenimden daha iri görünüyorsunuz..."

Nicholas, bu ifadeden, onun dilini bağlayan şeyin giyinik olmaması olduğunu anladı. Kendi mevkiindeki diğer kibar terbiyeli kadınlar gibiyse yarı çıplak bir adamı ziyaret etmek ve fiziksel ölçülerini tahmin etmek alışık olmadığı bir şey olmalıydı.

"Gardiyanları nasıl geçtiniz?" diye dikkatlice sordu.

Konunun değişmesinden çok memnun olmuş görünüyordu. "Garnizon komutanını ikna ettim, Bay Sabine." Kısa bir süre gülümsedi. "Aslında ufak bir hile yaptım, beni kuzenimin gönderdiğini ima ettim."

"Ama o göndermedi?"

"Tam olarak değil."

"Gerrod'un tüm ziyaretçileri yasakladığını sanıyordum."

"Kaptan Gerrod'un bu kalede bir yetkisi yok, bu adada olmadığı gibi."

"O zaman beni sorgulamak üzere o göndermedi sizi?"

Kadın şaşkınlıkla güzel kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Neden böyle düşündünüz?"

Nicholas omuzlarını silkti. Eğer bu kadın rol yapıyorsa, çok daha fazla şaşırırdı. Ya daha gizli bir amaç için buraya gelmişse, bunu anlaması mümkün değildi. Ondan bir şey mi istiyordu?

Adam getirdiği pakete doğru gittiğinde, Aurora, sanki onun yakınlığından korkuyormuş gibi bir adım geri gitti. Adam paketin içinden gömleği çekti ve ağrıyan kaslarına dikkat ederek dikkatlice giydi.

"Beni affedin, leydim," diye düşüncelerini söyledi, "ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benim tarafımı tutmanızın sebebini anlayamıyorum. Bir yabancıyım, hüküm giymiş bir mahkûmum, o kadar."

"Gözlerimin önünde bir adamın öldürülmesine sessiz kalamam. Kaptan sizi öldürmek için bir bahane bulmaya fazla istekli görünüyordu. En hafifi, adamları sizi acımasızca döveceklerdi."

"Bu sebepler sizin iyilikten ve şefkatten yapılmış Leydi Cömert'i oynamanız için yeterli değil."

Adamın alaycı ve olumsuz tavrı Aurora'nın çenesini hafifçe kaldırmasına neden oldu. "Sizinle ilgileneceklerine ikna olmadım."

"Ve son günlerimin konfor içinde geçmesini sağlamak istediniz. Neden?"

Gerçekten neden? Aurora tereddüt etti. Ondan etkilendiğini açıklaması imkânsızdı. İnkâr etmek ise daha zor. Hükümet izniyle çalışan bir korsan olsa da, vahşi bir adamdı. Elleri kanlı olan bir adam.

Ve şimdi savunmasız bir halde değilken, onun üzerindeki etkisi çok daha güçlüydü. Üzerindeki kanı temizlemesine izin verilmişti, traşsız haliyle bile yakışıklılığı insanın soluğunu kesiyordu. Hoyratça uzamış sakalı başını sarmalayan tülbentle birlikte onu daha pervasız gösteriyor, kural tanımaz bir korsan görüntüsü veriyordu.

Kuzeninin ona niye kadınlar için tehlikeli dediğini görebiliyordu. Kehribar rengi saçları ve bir heykelin yüzü gibi düzgün hatlarıyla şeytani bir çekiciliği vardı. Bronzlaşmış omuzlarının ve kaslı kollarının pirinç görüntüsü de midesinde tuhaf bir kasılmaya sebep oluyordu.

Yüzü bir taştan oyulmuş gibiydi şu anda; bakışlarındaki soğuk küstahlık Aurora'yı kendine getirdi. Aurora'yı oraya götüren sebeplerden kuşkulanıyordu– bu hiç de şaşırtıcı değildi tabii, kendisi bile emin değilken.

Bu sabah onu döverlerken verdiği tepki tamamen içgüdüseldi, kendisini bu tür sert çatışmaların ortasında bulması onun vazgeçilmez bir huyu olduğundan belki. Sayamayacağı

kadar çok kez babasının mantıksız öfkesinin karşısında savunmasız hizmetçilerin koruyucu kalkanı olmuştu.

Fakat tüm bunlar, Nicholas'ın durumunun iyi olmasının onun için neden bu kadar acil ve önemli olduğunu açıklamıyordu. Belki bu yabancıyı çok çekici bulması onun eski nişanlısına olan benzerliğindendi –açıklanamaz aşinalık–, yürekten sevdiği adama.

"Sanırım bana çok sevdiğim birini hatırlattığınız için geldim buraya," diye cevap verdi Aurora pek de inandırıcı olmayan bir şekilde.

Nicholas, kaşlarını şüpheli bir biçimde kaldırırken, Aurora gözlerini onun iliklenmemiş gömleğinden görünen güneşten yanmış geniş çıplak göğsünden başka bir yöne çevirdi.

Adamın gözleri vücudunu baştan aşağı süzerken ve özellikle göğüslerini arsız bir şekilde incelerken Aurora dimdik durdu. Görünüşe göre mantosunun altındaki kömür grisi ipek yün karışımı düzgün kesimli elbisesini inceliyordu.

"Yarı yasta gibi giyinmişsiniz," diye gözlemini söyledi. "Dul musunuz?"

"Hayır. Nişanlım yaklaşık sekiz ay önce denizde kayboldu."

"Sizi daha önce St. Kitts'te gördüğümü hatırlamıyorum."

"Geçen yaz geldim. Yaşadığımız trajedinin hemen sonrasında kuzenim ve eşi aile ziyareti için İngiltere'de bulunuyorlardı. Hava değişiminin kederime iyi geleceğini düşünerek beni Karayiplere, davet ettiler. Amerika'nın savaş deklarasyonu İngiltere'ye ulaştığında çoktan yola çıkmıştık. Bilseydim, hiç gelmezdim. Ve aslına bakarsanız, birkaç güne kadar da dönüyorum."

Aurora sesinin düştüğünün ve Nicholas'ın, sesindeki saklayamadığı kasvetli gönülsüzlüğü anladığının farkındaydı. En son istediği şey İngiltere'ye dönmek ve orda onu bekleyen kaderiyle yüzleşmekti.

Nicholas Sabine onu hala inceliyor, dürüstlüğünü anlamaya çalışıyordu. "Eve gitmek için hiç de heyecanlı görün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

müyorsunuz, leydim. Bu kadar zamandan sonra daha sabır-sız olmanızı beklerdim."

Aurora'nın gülüşü acılıydı. "Heyecanımın olmamasının sebebi babamın benim için ayarladığı düğünden olsa gerek."

"Ah," dedi Adam bilir gibi. "Soğukkanlı bir anlaşma. Britanya'nın soyluları kızlarını evlilik yoluyla satmaya pek düşkündür."

Adamın haddini aşması Aurora'yı katılaştırdı. Kişisel meselelerini Bay Sabine'le paylaşmaya da samimi bir sohbet etmeye de hiç niyeti yoktu. "Sizi temin ediyorum, sandığınız falan yok. Bu daha çok sosyal bir durum. Babam sağlam bir yuva kurduğumu görmek istiyor."

"Ama siz çok istekli değilsiniz?"

"Benim seçeceğim koca o olmazdı, evet," diye usulca kabul etti Aurora.

"Karşı çıkmayı düşünmemenize şaşırdım. Bana pek de uysal bir tip gibi gelmediniz. Bu sabah rıhtımda tam bir dişi kaplan gibiydiniz."

"Sabahki şartların olağan şeyler olduğunu söyleyemeyiz," dedi Aurora kızararak. "Geleneklere karşı çıkma gibi bir alışkanlığım yoktur."

"Yok mu? Ama buradasınız. Kabul etmelisiniz, itibarınızı riske atarak buraya gelişiniz pek akıllıca görünmüyor. Benim geldiğim yerde, leydiler hapishanedeki suçluları ziyaret etmezler."

"İngiltere'de de etmezler," diye cevapladı Aurora, zoraki çarpık bir gülümsemeyle. "Bu durumun uygunsuzluğunun tamamen farkındayım... normalde çok mantıklıyımdır. En azından hizmetçim bana eşlik ediyor. Dışarıda, koridorda bekliyor... gardiyanla birlikte."

Gardiyanı hatırlatması Bay Sabine'i hiç etkilememiş görünüyordu. Uzun koyu kirpiklerinin altından ona dikkatlice bakarak, yavaşça gömleğinin düğmelerini ilikledi.

Adam ayağa kalktığında, Aurora ihtiyatlı bir şekilde geriye doğru bir adım attı. Gerçi Aurora, Nicholas'ın geniş omuzları

ve uzun bacaklarının yanında cüce kalmayacak kadar uzundu ama adamın erkeksi çekiciliği karşı konulmazdı ve yakında durması tehlikeliydi.

"Benden korkmuyorsunuz ya?" diye sordu Nicholas, ipeksi sesi Aurora'nın bel kemiğini baştan aşağıya titretti. Kararsızca durdu Aurora, ayakta beklerken isyan eden duygularıyla savaşmaya çalışıyordu. Aslında ondan korkuyordu. Yoğunluğundan, erkeksi çekiciliğinin kalbini hızla çarpıtmasından. "Bir kadına zarar verecek birine pek benzemiyorsunuz," diye cevapladı şüpheyle.

"Sizi rehine olarak alabilirim– bu hiç aklınıza geldi mi?"

Aurora'nın gözleri endişeyle büyüdü. "Hayır, gelmedi. Percy, sizin bir centilmen olduğunuzu söyledi," diye ekledi ama ani bir şüphe kaplamıştı içini.

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken yüzünden bir gülümseme geçti. "Birileri size herkese güvenmemeyi öğretmeli."

Aurora'nın yanına yaklaştı ve hafif bir hareketle bileğini kavradı. Parmakları tenini yakıyordu ama Aurora bu temasla güveninin sarsıldığını belli etmemeye kararlıydı.

"Birileri de size görgü kurallarını öğretmeli," diye en resmi havasına bürünerek sertçe cevapladı. Nicholas onu bırakmayınca hor görürcesine baktı. "Bana teşekkür etmenizi beklemiyordum, Bay Sabine ama açıkçası bu şekilde kaba kuvvet kullanmanızı da beklemiyordum."

Koyu gözlerindeki katılık biraz azalan Nicholas onun elini serbest bıraktı. Birkaç kalp atışı sonrası alaycı bakışlarını indirdi. "Af edersiniz. Görünüşe göre terbiyem yerini başka davranışlara bırakmış."

Aurora bileğini ovuşturdu, adamın, parmaklarının dokunduğu yer kızarmıştı. "Zor zamanlardan geçtiğinizi anlıyorum. Üstelik, bir Amerikalısınız."

Adamın gülüşü alaycıydı. "Ah, evet, günahkar bir sömürgeci."

"Çok... açık sözlü olduğunuzu kabul etmelisiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve siz de hüküm giymiş mahkûmların çaresiz şeyler yapmaya eğilimli olabileceğini anlamalısınız."

Onun asılacağını hatırlayan Aurora kendine hakim oldu. "Percy, sizin için kendi yetkisini kullanmayı düşünüyor ama sizin salıverilmenizi isteyecek olursa kendi pozisyonunu kaybedebilir. Hali hazırda Amerikan sempatizanı olduğundan şüpheleniliyor zaten. Savaşın saçma olduğuna inanıyor ve biz İngiltere'nin, siz Amerika'dan daha hatalı davrandığını düşünüyor."

Nicholas, onun yukarıya doğru dönmüş güzel yüzüne baktı. Eğer, kafasından geçirdiği düzenbazlıkla bir ilgisi yoksa ona çok yanlış davranmıştı. Onun vatandaşlarına karşı vahşi bir kızgınlık duyuyor olmasına rağmen, bu kızgınlığını ve hiddetini ondan çıkarmamalıydı.

"Beni bağışlayın," dedi. "Size gerçekten borçluyum. Eğer bu iyiliğinizin karşılığını bir şekilde ödeme..." Aurora'nın iyiliğinin karşılığını ödeyemeyeceği bir pozisyonda olduğunun bilinciyle sözünü yarıda bıraktı.

Aurora'nın gözleri birden üzüntüyle doldu. "Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

"Yeterince yaptınız zaten."

Aurora dudaklarını ısırdı. "Sanırım artık gitmem gerek."

Nicholas kendini Aurora'nın dudaklarına bakarken buldu. "Evet."

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Adamın yüzünde acı bir gülüş belirdi. "Hücreyi açacak bir anahtar ve kaçabileceğim hızlı bir gemiden başka mı? Bir şişe rom fena olmazdı."

"Ben... denerim."

"Şaka yapıyordum."

Aurora'nın yanına geldi ve parmaklarının ucuyla onun yanaklarını hafifçe okşadı. Aurora'nın dudakları aralandı ve yumuşak nefesinin sesini duydu. Nicholas kasıklarının hareketlendiğini hissetti.

"Burada olmamalısınız. Kendi iyiliğiniz için, uzak durun."

Mavi gözleri buğulanırken, Aurora kafasını salladı ve bir adım geriledi. Konuşamayacak halde olduğundan bir kelime daha etmeden kasvetli hücreden kaçar gibi uzaklaştı.

Gardiyanın, kapıyı arkasından gürültüyle kapattığını duydu. Mahkûmiyetinin acımazsızca yüzüne vurulmasıyla Nick bir küfür savurdu.

Bir süre orda, Aurora'nın bıraktığı hafif leylak kokularını soluyarak durdu. Bir şeylere vurmak istiyordu. Gelmemiş olmasını ne kadar da isterdi. İsteyerek veya istemeyerek Aurora, onun kanını alevlendirmişti.

Şaşkınlık içindeydi, onun nasıl bir kadın olduğunu düşündü– aristokrat, saygın, tutucu. Bugüne kadar yakınlık duyduğu kadınların tam tersi. Ama eğer özgür olsaydı, pekâlâ peşine düşerdi.

Eğer, özgür olsaydı...

Ona mahkûmiyetini hatırlatan yüksek, demirli pencereye baktı ve Nick'in çenesi kasıldı. Lanet olsun, buradan çıkmalıydı– ya da en azından içinde bulunduğu duruma bir çözüm bulmalıydı.

Döndü ve kafasındaki karmaşık düşüncelere dalarak küçük hücresini adımlamaya başladı. O öldükten sonra kız kardeşine ne olacaktı? Ona iyi bakacağına dair babasına söz vermişti ve kendi aptalca yanlış hesaplamalarından dolayı hapse düşmüş, güçsüz kalmıştı.

Alışık olmadığı çaresizlik yüzünden köpürdü, küplere binmiş bir halde, sonuçta ne kadar nafile olursa olsun harekete geçmek zorunda olduğunu düşündü. Hücreyi daha hızlı arşınlamaya başladı... ve birden, sert bir biçimde durdu. Kafasına hücum eden delice bir düşünceyle görmeyen gözlerle bakmaya başladı.

Yaşamın zevklerini sonuna kadar çıkarmayı çok sevse de ölümden hiç korkmamıştı. Eğer asılacak olursa, en büyük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üzüntüsü sözünü onurlu bir şekilde yerine getirememiş olması olacaktı. Mezarda bile olsa yine de sorumluklarını yerine getirebilmesinin bir yolu vardı.

Leydi Aurora Demming.

O, çözüm olabilirdi.

Delirmiş miydi yoksa?

Başını kaşımaya başlamıştı ki eline– onun sayesinde yapılmış olan, sargıları gelince durdu. Onun hakkında yanıldığı çok açıktı. Şefkatli ve ilgiliydi, ona karşı gösterdiği tutum bunun kanıtıydı. Gerrod'un ya da ona benzer bir kimsenin tarafında değildi. Aksine, o tam bir iyilik meleğiydi.

Melek ve bir tanrıça, diye düşündü, Aurora'nın safir rengi gözlerini hatırlayan Nick. Aristokrat, soylu tavırlarının gösterdiğinden daha gençti, ancak yirmilerinde olmalıydı. Bu sabah ruhtımda Nick'i kurtarmak için kendini umursamazca tehlikeye atması ve hapishanede ziyarete gelmesine rağmen iyi terbiye almış ve yetiştirilmiş biri olduğu aşikardı…ve saygı talep edecek kadar üst sınıftan. Bir dükün kızı olarak, Britanya sosyetesinin yüksek kademelerine erişebilirdi.

Yaralı bedeninin protestosunu görmezden gelerek, umursamaz bir tavırla kendini sedirin üstüne fırlattı. Tepesindeki çirkin tavana bakarken gözü dönmüş düşünceler kafasının içinde dönüyordu. Aurora'yı kendi dertlerinin içine çekmek istemiyordu ama konu kız kardeşini korumak olunca şeytanla bile anlaşabilirdi. Vesayeti altındaki kardeşine yardım etmek için Leydi Aurora'yı kullanabilir, onun İngiliz sosyetesindeki yüksek mevkisinin avantajlarından faydalanabilirdi…

Zalim bir gülümsemeyle dudakları büküldü. Böyle fantezi düşündüğüne göre kafasına yediği yumruklardan iyice sersemlemiş olmalıydı. Çaresizlikten kaynaklanan bu delice öneriyi bir dükün kızının kabul etmesi şüpheliydi tabii. Fedakârlığının karşılığını ödeyecekti elbette ama yine de reddedebilirdi.

Eh o zaman, ikna etmesi gerekecekti.

Başka seçeneği yoktu. Sözünü tutabilmesi için küçücük bir olasılık varsa, ona tutunmak zorundaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

Beni odasına çağırdığında, kalbim ağzıma geldi.

Çok kısa süre buluştuğu ve hayatında bir daha görmeyeceği bir yabancıyı kara kara düşünmesinin çok mantıksız olduğunu biliyordu Aurora. Ama uykusunda bile onu unutamamıştı. Bütün gece uykusunda dönüp durmuştu, zincirlerinden kurtulmaya çalışan Nicholas Sabine'in karanlık görüntüleri doldurmuştu rüyalarını ve ona yardım edecek gücü bulamıyordu.

Cellat adamın kalın boynuna ilmeği geçirdiğinde kalbi korkuyla çarparak sıçrayarak uyandı. Acımasız görüntülere daha fazla katlanamayacağını anlayan Aurora aceleyle giyindi ve aşağıya indi. Percy işe gitmek üzere kahvaltısını yapıyordu. Aurora ona katıldı ve kahve dışında bir şey almadı.

"Bugün kaleye gidecek misin?" diye sıradan bir şekilde sormaya çalıştı ama bunda pek başarılı olmadığının farkındaydı.

Percy düşünceli bir şekilde ona baktı. Aurora'nın dünkü ziyaretini, onun bir arkadaşına yardım etmek için olmasına rağmen, onaylamıyordu. Hatta, onun cüretkârlığını duyunca biraz ürkmüştü.

"Bu sen değilsin, Aurora. Davranışının uygunsuzluğunun farkında olduğunu biliyorum. Normalde, cemiyetteki konumunu daha çok düşünürsün."

Aurora, kuzeninin haklılığını bilerek, bakışlarını yere indirdi. Gözleri Nicholas Sabine'i gördüğünden beri kendisi değildi sanki. Kuzeni bir yana, çaresizce duyduğu ilgiyi kendisine bile açıklayamıyordu.

"Ben sadece, birine böyle berbat bir şekilde davranılmasından iğreniyorum," diye kaçamak bir yanıt verdi.

Percy'nin gözleri şefkatle doldu. "Canım... kendini en kötüsüne hazırlamalısın. Sabine'in asılması için Amiral'in iznini isteyen belge dün Barbados'a gönderildi. Cevabı bugün öğrenebiliriz."

Aurora, karnının korkuyla kasıldığını hissetti. Yüksek mevkideki bağlantıları sayesinde bir ihtimal korkunç kaderinden kurtulabileceğini ümit ediyordu.

"Kararı öğrenir öğrenmez sana da haber vereceğim," diye söz verdi Percy.

Boğazına tıkanan acıdan konuşamayacağını düşünen Aurora, başını salladı.

Percy konuyu daha günlük meselelere çevirince memnun oldu, hatta işe gitmek için ayrılınca memnuniyeti daha da arttı. Yalnız kaldığında ayağa kalktı kahvaltı odasının penceresinin önüne gitti ve güneşin altında süzülen çimenlere, salınan uzun palmiyelere ve gösterişli kırmızı begonvillere görmeyen gözlerle baktı.

Nicholas Sabine'i hücresinde ziyaret etmesinin bir hata olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Sadece uygunsuz olmasından değil, şimdi onu unutmasını zorlaştıran çok daha canlı anılara sahipti. Onu düşünmeden durmak imkânsız hale gelmişti. Hâlâ onun karşı konulmaz varlığını hissedebiliyordu- güneşten yanmış, çıplak teninin, yanağına hafifçe dokunuşunun, koyu gözlerindeki sevecenliğin yasak görüntüleri...

Aurora, aptallığından dolayı kendini cezalandırırcasına alt

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dudağını ısırdı. Herhangi biriyle böylesine derinden ilgilenmemesinin daha iyi olacağını öğrenmemiş miydi daha?

En sevdiği iki insanı kaybetmişti, yıllar önce annesini ve sonra yakınlarda, nişanlısı, March Kontu, Geoffrey Crewe'i.

Geoffrey denizde kaybolunca, Aurora'nın gelecek için yaptığı uzun vadeli planları paramparça olmuştu. Neredeyse bebekliğinden beri onunla nişanlıydı. Babasının yakın dereceden ama mesafeli erkek akrabası olarak Geoffrey hem kendi soyundan geliyordu hem de geniş Eversley mülkünün mirasçısıydı. Ve babası bu unvanı torunlarına taşımaya kararlıydı zira fiziksel bir problem yüzünden daha çok çocuk sahibi olamamıştı.

II.Henry zamanından bu yana miras babadan oğula geçmişti. Babasının neden bu kadar çok erkek evlat istediğini anlayabiliyordu Aurora– ve kendisinin neden en büyük hayal kırıklığı olduğunu da.

Erkek olarak doğsaydı daha mutlu olabilirdi, bu şekilde babasının onun için kararlaştırdığı kaderi de engelleyebilirdi. Babası onun adına eski soylu dostuyla– ünlü Halford Dükü'yle, sessizce anlaştığında daha Geoffrey'in trajik ölüm haberinin etkisinden kurtulamamıştı bile. Ne Aurora'nın böylesine bir adamla evleniyor olmaya güç bela katlanıyor olmasının ne de adamın daha önce iki karısının ölmüş olmasının– biri doğum yaparken, diğeri de tuhaf biçimde boğularak ölmüştü, bir önemi vardı. Halford, bir dükün kızını satın alabilecek kadar zengindi ve kökleri II.Henry zamanından bile eskilere uzanıyordu.

Babası bu birleşmeyi bir ceza olarak görmüyordu. O ölünce Eversley soyu ve dolayısıyla unvanları sona erecekti ve babası tek isteğinin, onun soylu ve servet sahibi biriyle evlenerek kendisine düzgün ve zengin bir yaşam kurması olduğunu açıkça söylemişti. Acı bir iç geçirmeyle Aurora asıl gerçeğin, babasının artık onun yakasından düşmesini istemesi ve böylelikle her ona bakışında kendi başarısızlığını hatırlamaktan kurtulması olup olmadığını merak etti.

Percy ve Jane onu Karayipler'e kendilerini ziyaret etmesi için davet ettiklerinde, bu daveti büyük bir minnettarlıkla kabul etmişti. Bu davet sayesinde, hem acılarının yeni bir ortamda daha kolay iyileşeceğini hem de istemediği evliliğini mümkün olabildiğince geciktirebileceğini ummuştu. Ama yine de, aradan aylar geçmiş olmasına rağmen, Halford'un gelini olma zorunluluğundan duyduğu nefret hiç azalmamıştı. Şimdi, İngiltere'ye dönmekten ödü kopuyordu, söylendiğine göre şerefli aşığı bir an evvel nişanlarını ilan etmek için sabırsızlandıkça sabırsızlanıyordu ve artık Aurora'nın dönüşünü biraz daha geciktirmek için kullanabileceği başka bir mazereti kalmamıştı.

Yumruklarını sıkarak pencereden uzaklaştı Aurora. Normalde çaresizlik ve hayal kırıklığı duygularının üstesinden gelebilmek için ata binmeye giderdi veya vali vekili karısı olarak sorumluluklarının bilincinde haftanın hayır işleri için telefon görüşmeleri yapan Jane'e katılırdı. Ama Aurora, Amerikalı mahkûmla ilgili bir haber gelirse diye evden ayrılmak istemiyordu.

Girişi görebileceği, evin ön tarafında yürüyüş yapmak üzere şalını aldı. Böyle pasif kalmak, dünya erkekler tarafından yönetilirken avare avare oturmak çok zordu.

Erkek olsaydı hayatı ne kadar farklı olacaktı diye kızgınlıkla düşündü. Çok daha fazla özgür olacaktı. Kendi hayatını kontrol edebilmenin tadını çıkaracaktı. Erkek olsaydı, kendi kaderini çizebilme gücü olacaktı... ve de başkalarının.

Kadınların payına düşen uygun davranışlara zorlanmak ve sonucun ne olacağına dair çıkacak kararı beklemek yerine belki o zaman gerçekten Nicholas Sabine'e yardım edebilirdi.

Percy eve döndüğünde öğlen vakti hayli ilerlemişti. Onunla hemen ön kapıda buluşmak isteyen Aurora, konuk odasından kaygılı bir biçimde onun gelişini kolluyordu.

"Seni burada bulduğuma sevindim, canım," dedi Percy

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yavaşça. "Aramalarında Jane'e eşlik ediyor olabileceğini d... şünmüştüm."

"Haberleri duymak istedim."

Percy, şapkasını almak için bekleyen uşağı uzaklaştırıp Aurora'ya isteksizce baktı. Duymaktan korktuğu şeyleri Percy'nin gözlerindeki çaresiz bakışlardan okuyabiliyordu.

Elini ağzına götürdü ve hıçkırığını tutmaya çalıştı.

"Aurora, çok üzgünüm," dedi Percy kısaca. "Amiral affı onaylama konusunda pek de istekli değil."

Aurora'nın kendisini toplaması için zaman vermek için Percy biraz sessiz kaldı. Ve sonra şefkatli bir biçimde ellerini tuttu. "Canım, bu gerçekten kötü bir zaman ama seninle konuşmam gereken önemli bir konu var."

Hâlâ şoktan uyuşmuş bir halde olan Aurora onu güçlükle duydu.

"Beklenmedik bir şey oldu." Yüzünde rahatsız olmuş bir ifadeyle bir an durdu. "Nicholas Sabine'in sana... senden bir ricası var."

"Rica mı?" diye boğuk bir sesle tekrarladı Aurora.

"Amiral'in kararını duyduktan sonra Nick'le konuştum," diyerek kısık bir sesle açıklamaya başladı Percy, "çılgın bir fikir konusunda ne düşündüğümü öğrenmek istiyordu. Hemen reddetmedim, senin ondan duyman ve kendi kararını vermen gerektiğini düşündüm. Olağandışı bir teklif... ama içinde bulunduğumuz şartlar da öyle."

"Ben... anlamıyorum. Benden ne istiyor olabilir ki?"

"Aslında yardımını istiyor. Tamamlamak zorunda olduğu bir görevi var ve çok yakında asılacağından dolayı şimdi bunu yerine getirmesi imkânsız görünüyor."

"Ne görevi?"

"Sabine'in, Montserrat'ta yaşayan, vasisi olduğu bir üvey kız kardeşi var. Bu genç bayanın acilen senin gibi hatırlı bir korumaya ve ona İngiltere'ye kadar eşlik edecek birine ihtiyacı var. Ve sen de çok yakınlarda dönme planı yaptığına göre... Aslında dahası var ama seni haddinden fazla zorlamak istemiyorum. Sabine'in teklifini kendisinden duymalısın. Eğer dinlemek istersen, seni bir an evvel kaleye götüreceğim."

"Yani, şimdi, hemen mi demek istiyorsun?" diye sordu Aurora, kafası karışmıştı.

"Evet, şimdi." Percy onun ellerini bıraktı. "Korkarım pek zamanımız yok. İnfaz yarına ertelendi, ama sonra..."

Percy'nin sesi giderek azaldı ve Aurora sözlerini tamamlamamasından dolayı ona minnet duydu.

Hayatına kısacık bir zamanda giren bu gözüpek Amerikalıyı tekrar göreceğini hiç sanmıyordu. Ama bu sefer kale hapishanesine girerken Aurora'nın kalbi ağırlaşmıştı. Kuzeninin önünden karanlık hücreye doğru yürürken midesinin gerildiğini hissetti.

Nicholas Sabine açık renk saçlarını parlatan güneş ışığı altında sırtı ona dönük şekilde oturuyordu. Bu sefer tamamen giyinik diye dalgın dalgın düşündü Aurora. Birisi –belki de Percy, ona ceket ve ayakkabı vermişti. Bu haliyle bir korsandan ya da mahkûmdan ziyade bir centilmene benziyordu.

Yavaşça ona doğru döndüğünde, üzerindeki güçlü etkisinin hiç azalmadığını gördü Aurora. Koyu bakışlarındaki yoğunlukla karşılaşınca kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi alçak bir sesle. Kuzenine baktı. "Arkadaşlığımıza dayanarak haddimi aşıp bize birkaç dakika izin vermenizi rica edebilir miyim, Sör Percy? Söz veriyorum, Leydi Aurora'ya bir zarar gelmeyecek."

Percy gönülsüzce başını salladı. "Peki, o halde. Dışarıda koridorda bekliyor olacağım, canım."

Kapıyı hafif aralık bırakarak kuzeni çıktı. Bu küçük önlemi gören Sabine'in yüzünden, ironiyle dolu, hafif bir gülümseme geçti.

Bakışlarını Aurora'ya döndürdü ve eliyle sedirı işaret etti. "Oturmaz mısınız Leydi Aurora? Söyleyeceklerimi dinlerken oturuyor olmayı tercih edebilirsiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkür ederim ama ayakta durmayı tercih ederim," diye cevapladı Aurora kibarca.

"Nasıl isterseniz."

Adam koyu gözlerini Aurora'nın üzerine dikmişti. Aurora, onun kendinden ne istediğini merak ederek bu keskin bakışlarına karşı direndi. Nicholas konuşmayınca bakışlarını başındaki sargılara çevirdi. Yeni değiştirilmiş gibi temiz görünüyorlardı ve sanki düne göre biraz daha küçüktü. Tam başındaki yaranın nasıl olduğunu sormaya hazırlanıyordu ki Nicholas konuştu.

"Percy size ne anlattı?" diye sordu.

"Sadece kız kardeşiniz için yardımıma ihtiyacınız olduğunu."

"Evet." Adam ona tehlikeli bir şekilde bakarak hücrenin içini vahşi bir hayvan gibi dolanmaya başladı– kıvrak, zarif, sabırsız. "Bana deli diyebilirsiniz fakat kararınızı vermeden önce beni sonuna kadar dinlemenizi rica ediyorum."

Aceleci ve telaşlı hali Aurora'yı huzursuz etti. "Pekâlâ, Bay Sabine," dedi Aurora. "Sizi dinliyorum."

"Sanırım size bir hikâye anlatarak başlamalıyım– bir aşk hikâyesi, eğer itiraz etmezseniz. Ama korkarım bu hikâye sizin gibi hassas bir bayanı şoke edebilir. Duymaya hazır mısınız?"

"Evet," diye mırıldandı Aurora kuşku içinde.

Adam olacak bir sesle konuşmaya başlarken hücreyi arşınlamaya devam ediyordu. "Bir zamanlar bir adam– Amerikalı- İngiltere'ye gitmiş ve orda âşık olmuş. Aşkı karşılıksız değilmiş, ancak bu ikilinin her şeyi daha başından kadersizmiş. Kadının çok genç olması bir yana, onun sınıfına ait olmayan biriyle evlenmesine asla müsaade etmeyecek bir aileye sahipmiş. Kaldı ki, daha da beteri, adamın hali hazırda hamile olan bir karısı ve bir de küçük bir oğlu varmış.

"Ettiği evlilik yeminini bozmak gibi bir onursuzluk yapamayacağından duygularını yenmeye ve bu genç bayanı bir daha görmemeye kararlı bir şekilde İngiltere'den ayrılmış. Fakat iş meseleleri yüzünden birkaç sene sonra tekrar İngiltere'ye gelmek zorunda kalmış ve onu büyük bir keder içinde bulmuş. Fiziksel deformasyonları yüzünden bir ucube gibi görünen, kendinden hayli yaşlı bir adamla evlendirilmiş. Ve onun karısı olarak, tüm sevdiklerinden ayrı, adamın uzakta bulunan evinde yaşamak zorundaymış.

"Tutku nedir, yaşamak nedir bilmeden geçirdiği hayatının bir sona geldiğine ve artık böyle evliliğin tutsaklığına katlanamayacağına inanıyormuş. Ve âşık olduğu adama ona gerçek tutkunun ne olduğunu göstermesi için yalvarmış. Onun arzusuna dayanamayan ve artık kendi duygularına da daha fazla direnemeyen adam onun âşığı olmuş."

Aurora'nın tepkisini ölçmek istercesine bakan Nicholas hikâyesine bir ara verdi. Tepkisini göstermemeyi başaran Aurora'yı görünce, devam etti. "Ailesine ve sorumluluklarına dönmek zorunda olduğu için bu yasak ilişki ancak birkaç ay sürmüş. Ve kısa bir süre sonra, bu genç bayan hamile olduğunu fark etmiş."

Aurora içinde bir ürperti hissetti. Evlilik dışı bir hamileliğin getireceği aşağılanmanın nasıl bir şey olabileceğini çok iyi tahmin edebiliyordu. "Ne olmuş?" diye mırıldandı.

"Doğal olarak evlilikleri anında sona ermiş. Ağır hakarete maruz kaldığını düşünen babası skandalın üstünü örtmek için onu genç bir İrlandalı soyluyla evlendirerek Karayip'lere sürmüş ve bu şekilde kızından kurtulmuş. Bu bayan bir daha asla ailesiyle görüşemeden geçen sene öldü. Ondan geriye sadece bir çocuk kaldı, bir kız çocuğu."

"Kız kardeşiniz," dedi Aurora yavaşça.

Sabine yavaşça iç geçirdi. "Evet, tam olarak söylemek gerekirse baba tarafından üvey kız kardeşim. Tahmin edebileceğiniz gibi bu bayanın âşığı benim babamdı."

"Bir kızı olduğundan haberi var mıydı?"

"İlk başlarda yoktu. Fakat bu bayan kocası öldüğünde ona yazmış ve olanları anlatmış. Babam çocuğun onun olduğunu açıklamamasına rağmen yıllar boyu maddi anlamda ona des-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tek olmuş. Annemi bu utanç dolu ilişkiden uzak tutabilmek için bu sırrı ailesinden saklamanın daha uygun olacağını düşünmüş. Dört yıl önce babam öldü. Ölüm döşeğinde bana bundan bahsetti ve onunla ilgileneceğim konusunda zorla benden söz vermemi istedi."

Sabine, Aurora'nın kalbini okşayan o alaycı gülümsemesiyle baktı. "Ölüm döşeğindeki bir adamın son arzusunu reddedemezdim, değil mi? Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir zaman ideal bir erkek evlat olmadım. İlişkimiz her zaman biraz... gergindi, çünkü onun kurduğu gemi işini devralma konusunda hep isteksiz oldum. Bildiğiniz gibi babam, 6. Wycliff Kont'unun kuzenidir ancak bu unvanın varisi olmaya uygun bir aday olmadı pek. Kolonilerle savaş başlamadan önce Virginia'ya, kendi servetini yapmak üzere yerleşti. Ve sıfırdan başlayarak kendi rüyalarının bile ötesinde muhteşem bir imparatorluk kurdu. Bense, aslında onun adımlarını takip ederek daha çok bir maceracının hayatını tercih ettim. Fakat o öldüğünde, bugüne kadar ihmal ettiğim sorumlulukları üstlenmek zorunda olduğumu hissettim."

"Kız kardeşinizle hiç buluştunuz mu?"

"Elbette. İlk işim Montserrat'ta onu bulmak oldu. Annesinin evlenmiş olduğu İrlandalının soyadı olan Kendrick'i taşıyordu ama doğumuyla ilgili hikayeyi biliyordu. Annesi onun bir aşk çocuğu olduğunu bilmesini istemişti."

"Kaptan Gerrod sizin Montserrat'a bir bayanı görmeye gittiğinizi söylemişti," dedi düşünceli bir şekilde.

Düşmanının adını duyan Sabine'nin dudakları kıvrıldı. "Evet, kız kardeşimi. Şimdi genç bir bayan olmuş– on dokuz yaşında– ve gerçek bir güzelliğe sahip. Aynı zamanda benim vesayetim altında. Annesi, geçen sene savaş başlamadan kısa bir süre önce bir hastalıktan öldü ve Raven'ın vesayetini bana bıraktı."

"Raven mi? Genç bir bayan için alışılmadık bir isim."

"Belki ama ona çok uygun. Kuzgunun kanatları gibi siyah saçlarla doğmuş, muhtemelen İspanyol atalarımızdan ona

geçmiş. Ama farklılığı sadece görünüşünde değil. Raven'le ilk tanıştığımda tam bir erkek gibiydi, evde ya da sahilde oturan bir kız gibi değil, korsancılık oynuyordu. Ama sonra düzgün bir İngiliz leydisi gibi olmak ve o şekilde davranmak konusunda ciddi bir arzusu olduğunu söyledi. Annesinin onun için hayal ettiği rüyalarını gerçekleştirmeye kararlıydı– İngiliz akrabaları tarafından kabul edilmek ve sosyetenin içinde hak ettiği yeri almak. Ve aslında en önemli sorun aşılmıştı. İngiltere'deki büyükbabası onu, orada yaşamaya davet etmişti."

"Annesinin babası?"

"Evet. Suffolt'tan Viscount Luttrell. Belki de tanıyorsunuzdur."

Aurora hafızasını yokladı. "Onunla karşılaşmıştım fakat bir kızı olduğunu bilmiyordum."

"Çünkü Luttrell onu yirmi yıl önce evlatlıktan çıkardı. Fakat yakınlarda kalbi yumuşadı. Kızının öldüğünü duyunca, onunla barışmak için hiç çaba göstermediğine çok pişman oldu. Sağlığı pek iyi gitmiyor ve tek torununu görmek ve onun sosyetede iyi bir yer edinmesini sağlamak istiyor. Raven'ın halası da, biraz isteksiz olsa da, onu sosyeteye takdim etmeye razı oldu ama asıl sorun, doğumundaki şüpheli durumlar göz önünde bulundurulacak olursa, cemiyet Raven'ı nasıl karşılayacak. Annesinden kaçınan sosyetenin onu kabul etmesi ve uygun biriyle evlenme konusunda çok kaygılı– hatta hırslı. Yüksek sınıftan birinin arkadaşlığı ve tavsiyeleri olursa yolu çok daha kolay olur."

"Ve siz benim o kişi olmamı istiyorsunuz."

"Evet." Adamın koyu gözleri onunkilerle buluştu. "Sizden bunu nasıl rica edeceğimi pek bilmiyorum, Leydi Aurora. Bunu pek beceremem. Ama bana dün göstermiş olduğunuz iyiliği kız kardeşime de yaparsanız size minnettar olurum."

Nicholas Sabine kesinlikle kendi yolunda gitmek isteyen bir adam, diye düşündü Aurora. Çaresizlik onun hoşuna giden bir duygu değildi. Kaldı ki ricasını yerine getirmek onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için zor bir şey değildi. "Elbette Bay Sabine. Onun sosyeteye başarıyla girmesi konusunda elimden geleni memnuniyetle yaparım."

Nicholas'ın yüzü sadece bir nebze rahatladı. Aurora onun neden tam anlamıyla rahatlamadığını diğer meseleyi hatırlayınca anladı. "Percy, kız kardeşinizin İngiltere'ye yolculuğunda ona eşlik edecek birine de ihtiyacı olduğunu söylemişti."

"Evet, var." Adam tekrar hücreyi adımlamaya başladı, hareketlerini güçlükle kontrol ediyor gibiydi. "Savaş başlamadan önce Raven'i İngiltere'ye götürmek üzere kendi gemilerimden birini ayarlamıştım. Ancak, bir Amerikalı olarak şu sıralar orda pek hoş karşılanacağımı sanmıyorum. Kuzenim Wycliff Raven için Fransızların oyununu bozmaya çok uğraştı ama siz İngilizlerin Napolyon'a karşı zafer ilan edebilmeniz daha yıllar sürebilir. Anne tarafımdan bir kuzenim daha var ama o da Amerikalı."

Sabine elini kafasına götürdü ama eli sargılara takılınca durdu. "Wycliff'in yardımıyla, onun Karayip donanmasına ait bir gemisini ayarladık, ben de ancak Atlantik'in büyük bir kısmında ona eşlik edecek silahlı bir eskort sağlayabildim. Aslında, Montserrat'a yolculuğunun son detaylarını ayarlamak üzere gitmiştim. Ama maalesef Gerrod'un müretteba-tının oyununa geldim. Ve şimdi kaderime karar verildiğine göre..."

Bu capcanlı adamın hayatını kaybediyor olması düşüncesiyle Aurora'nın boğazına bir şey saplandı.

"Neyse," Sabine katı bir gülümsemeyle devam etti. "Tüm bu aksiliklere rağmen babama verdiğim sözü tutmak ve kız kardeşimin refahını sağlamak konusunda elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım. Bu nedenle..." Yeniden duraksadı, bu sefer uzun kirpiklerinin altından Aurora'yı dikkatlice inceliyordu. "...size resmi olarak evlenme teklif ediyorum."

Aurora bir şey anlamadan bakakaldı. Kalbinin defalarca çarpmasından sonra doğru duyduğuna emin oldu. İnanmazlıkla içini çekti. "Siz, ciddi misiniz?"

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar." Adamın hiç de eğleniyormuş gibi görünmemesine rağmen güzel dudakları büküldü. "Sizi temin ederim, evlilik olayını hafife almıyorum. Daha önce kimseye evlenme teklif etmedim– görünüşe göre bundan sonra da etmeyeceğim, durumun bu kadar korkunç olmamasını dilerdim."

Aurora afallamıştı, ona sadece bakabiliyordu. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki yine kapattı. Sedire doğru gitti ve ilk başta Sabine'ın önerdiği gibi destek almak istercesine oturdu. Bir cevap vermeye hazırlanırken, beyni şaşkınlıkla, duyduğu şokun üstesinden gelmeye çalışıyordu. "Bay Sabine, ben pek sanm..."

"Beni tam olarak dinlemeden bir cevap vermeyeceğinizi söylemiştiniz."

Gözlerini ona doğru kaldırdı. "Evet, ama... İngiltere'ye döndüğümde evleneceğimin pek farkında değilsiniz sanırım?"

"Percy anlattı. Halford Dükü'ne söz verilmişsiniz. Ama anladığım kadarıyla henüz resmiyete dökülmemiş."

"Evet. Hâlâ eski nişanlımın yasını tuttuğum için açıklama yapamadık. Fakat babam her şeyi ayarladı."

"Peki siz Leydi Aurora? Anladığım kadarıyla babanızın sizin için seçtiği kişiyle evlenmeye pek de gönüllü değilsiniz. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, yanılmıyorsunuz," diye hafif bir sesle itiraf etti Aurora.

Sabine onu kendine getirmek için önünde durdu. "O zaman evlenmemizin avantajlarını düşünün. Halford'la evlenmek zorunda kalmayacaksınız. Bu bile yeterli bir neden olur. Dükü, üç yıl önceki İngiltere ziyaretimden hatırlıyorum. Onunla karşılaşma şanssızlığına uğramıştım, sizden iki kat daha yaşlı olması bir yana, soyluluğunun arkasında son derece küstah ve kaba biriydi. İstediğiniz bu mu, onun karısı olarak bir ömür boyu hapsolmak?"

Aurora cevap vermeyince devam etti. "Başka avantajlar da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

var tabii. Size garanti ederim, finansal olarak bir ömür boyu sizi rahat ettirebilirim. Ben zengin bir adamım, Leydi Aurora, muhtemelen Halford'dan daha zengin. Bazı ayrıntıları kuzeniniz Percy ile konuşma hakkımı kullandım ve yapacağım düzenlemelerle sizin zengin bir kadın olmanızı sağlayacağım konusunda o ikna oldu. Babanıza ekonomik olarak bağlı olmak zorunda kalmayacaksınız. Sadece düşünün. Bundan sonra onun emrinde olmak ya da onun seçtiği kişiyle evlenmek zorunda kalmayacaksınız."

Bundan böyle babasının diktatörlüğünün altında olmayacağı fikri çok çekici görünüyordu. Ama yine de...

"Ayrıca," Sabine bastırdı, "koca olarak beni, Halford'dan daha makul bulacağınızı düşünüyorum. Öyle olmasa bile, hayatınız boyunca bana bağlı kalmak zorunda olmayacaksınız– ya da bir şekilde olacaksınız. Ama evliliğimiz en fazla birkaç saat sürecek, bilemediniz bir gün. Ondan sonra benim dulum olacaksınız."

Adam onaylanan idamına öylesine bir gönderme yapınca Aurora sıçradı. Kendi çaresiz durumunu hafife almaya çalışıyordu anlaşılan. Fakat güçlü, erkeksi yüzünü incelediğinde Sabine'in kendisine acımasını istemediğini anladı. Tüm derdi, kız kardeşinin iyiliğini garanti altına alabilmekti.

"Sizin iyiliğinizden faydalanmaya çalıştığımın farkındayım," diye mırıldandı ve Aurora'nın elini, kendi daha büyük ve güçlü ellerinin arasına almak üzere ona yaklaştı, "ama berbat bir şekilde çaresiz kaldım."

Dokunuşuyla güveni sarsılan Aurora elini çekti, ayağa kalktı ve bu sefer kendisi hücreyi arşınlamaya başladı.

"Size söylemiştim, Bay Sabine," dedi Aurora, kendince sakin olduğunu düşündüğü bir sesle. "Kardeşinize yardım etmekten mutluluk duyarım... aramızda resmi bir anlaşma olmadan. Gerçekten bunun için evlenmeniz şart değil."

"Belki de değil ama Raven'in geleceğini düşünecek olursak, bu işleri çok kolaylaştırır. Eğer benim vesayetimde olan birine akraba olursanız onu sosyeteye katmak ve onu yönlendirmek konusunda her türlü hakka sahip olursunuz. Hatta, eğer isterseniz onun vesayetini size devredebilirim." Sabine devam etmeden Aurora'nın sözlerini kavramasını bekledi. "Eğer Halford'la evlenecek olursanız bunlar imkansız hale gelir. Tahminimce Halford, düşesinin Raven gibi...olağandışı biriyle ilişkilendirilmesine karşı çıkacaktır. Görgü kuralları ve uygun davranma konusunda çok titizlendiğine eminim."

"Kesinlikle öyle," boş bulunarak onayladı Aurora.

"Kocanız olarak, kız kardeşimle herhangi bir bağlantınız olmasını yasaklayabilir."

Aurora elini başına götürdü. Yasaklayabilir miydi, hiç kuşkusu yoktu, *kesin yasaklardı*. "Öyle bile olsa...sizinle evlenmek çok radikal bir adım..."

Görünüşe göre Sabine sabrını terbiye ediyor gibiydi, yüzüne bir gülümseme oturtmaya çalıştı. "Farklı bir açıdan yaklaşırsam belki sizin için daha uygun olurdu, size övgüler yağdırmak ve duygularınıza ilgi göstermek gibi."

Kendini savunurcasına gövdesini dikleştirdi Aurora ve sert bir bakış attı. "Benim duygularımın ilgi görmeye ihtiyacı yok, Bay Sabine."

"Yok mu?" İlk kez gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Ben öyle düşünmüyorum." İç geçirdi ve sesi mırıldanmaya dönüştü. "Böylesine tatsız koşullarda size evlenme teklifinde bulunmaktan dolayı büyük pişmanlık duyuyorum. Normalde sizi ikna etmek için sahip olduğum tüm yeteneklerimi kullanırdım ama korkarım sizi etkilemeye yetecek kadar vaktim yok. Güzelliğinizden sarhoş olduğumu söylersem yalan söylemiş olmam."

Aurora kendini ona bakarken buldu, bu itirafıyla onu kandırmaya mı çalışıyordu? Nücholas Sabine'in öldürücü bir silah gibi kullanabileceği amansız bir çekiciliğinin olduğuna hiç kuşku yoktu.

Uzun bir nefes alarak, kaldıkları yerden konuşmalarına döndü. "Sizinle öylece evlenemem Bay Sabine. Düşünmem gereken başka meseleler de var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne gibi?"

Nicholas Sabine'in onun asla koca olarak seçeceği bir erkek olmaması gibi. Böylesine zorlayıcı başka bir erkek tanımamıştı ya da onun üzerinde bu kadar güçlü etkisi olan başka birini. Onda çekindiği bir şeyler vardı, yoğunluğu korkutucu değilse bile tehditkardı... yine de şu anki yırtıcılığı kız kardeşi için duyduğu endişeden kaynaklanıyor olabilirdi. "Eğer bir koca arıyor olsaydım, ilk tercihim bir korsan– hem de Amerikalı– olmazdı. Kendiniz itiraf ettiniz, siz vahşi birisiniz."

"Böyle bir şeyi hiçbir zaman söylemedim."

"Kaptan Gerrod'un bahsettiği adamlara ne demeli? Tutuklanmanıza karşı koyarken neredeyse bir adamını öldürüyormuşsunuz."

Sabine'in çenesi kasıldı fakat bakışlarını kaçırmadan gözlerinin içine baktı. "Evet, adamı yaralandı, bu doğru, fakat kendi adamları tarafından. Yarım düzine denizci tarafından tuzağa düşürüldüğümde silahsızdım. Onlara karşı koymaya çalıştığımda adamlardan biri bıçağını düşürdü ve o karmaşa içinde diğeri bıçağın üzerine düştü. Ne olup bittiğini bayılmadan az önce gördüm. Sanırım kafama bir şişeyle vurdular."

Elini şişe darbesinin yol açtığı yarayı gösterir gibi başına götürdü. Sonra ifadesi yumuşadı. "Teklifimi kabul etmedeki gönülsüzlüğünüzü anlayabiliyorum. Ben korsan olarak asılmak üzere olan bir adamım– sizin gibi bir bayanın ilişkilendirilmek istemeyeceği türden biri." Kendi kendine yavaşça güldü. "Aslında, benim kardeşim olsaydınız, yakınıma bir mil bile yaklaşmanıza izin vermezdim. Fakat kendimi savunacak olursam, ne yaptıysam babamın vasiyetine sadık kalmak için yaptım. Vatandaşlarımız onun çalışarak yaptığı her şeyi mahvetmeye çalışıyor ve ben ona imparatorluğunu koruyacağıma ve büyüteceğime söz verdim."

Adamın Aurora'ya bakan koyu gözleri dalgındı. "Ölümcül hatam, Montserrat'ta İngiliz askerlerinden paçayı kurtarabileceğimi düşünmem oldu. Dikkatsizdim. Kaderin cilvesi. Handa bir oda tuttum ve tam Raven'i çağırmak üzereydim ki Gerrod'un adamlarından biri beni tanıdı. Aslında bir ay önce Barton'la beraber batarlarken hayatını kurtardığım adamlardan biriydi."

Aurora kaşlarını çattı. Düşmanın hayatını kurtarmak elbette çok soylu bir davranıştı ama bu Nicholas Sabine'i bir aziz yapmıyordu. "Gerrod sizi Kaptan Saber diye çağırdı. Bu pek bir centilmenin adına benzemiyor."

"Saber takma bir isim, bir savaş ismi. Düşmanın saldırmadan önce bir kez daha düşünmesini sağlamak için."

Aurora tedirginlik hissetti, Sabine'in yüzünü inceledi. "Ama siz hem korsanlıktan hem de cinayetten suçlu bulundunuz," diye mırıldandı.

"Maalesef savaşta insanlar ölüyor, Leydi Aurora," diye soğukça cevapladı Nicholas. "Yaptıklarım için özür dileyecek halim yok. Ve sizi temin ederim Gerrod ve tayfası da o kadar masum değiller. İngiliz ordusu tarafından bir sürü Amerikalı öldürüldü ve çoğu da benim arkadaşımdı. Zorba çeleteriniz yasadışı bir şekilde adamlarımı aldı ve onlara bir hayvan gibi davrandı, bir kısmı da hayatını kaybetti – "Sabine kendini durdurdu ve derin bir nefes aldı. Öfkesini kontrol altına almıştı, gelip önünde durdu. "Mazim temiz olmayabilir ama bir cinayet suçu işlemedim. Ve bir bayana asla şiddet göstermedim. Size yemin ederim, benden korkmanız için hiçbir sebep yok."

Hayır, diye düşündü Aurora. Korkacak bir şey yoktu belki ama böyle hissetmesine sebep oluyordu. Sadece yakınlığı bile nabzının hızlanmasına, teninin alev alev yanmasına ve bedeninin farkına varmasına neden oluyordu.

"Ve şunu aklınızdan çıkarmayın," diye bastırdı Nicholas, "birlikteliğimiz uzun sürmeyecek. Eğer iddia ettiğiniz kişi olsam bile, benim varlığıma uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaksınız. Bu süre içinde bir korsanın vahşi davranışlarından uzak durabileceğime eminim."

Aurora, kalbinin etrafında bir yerlerde bir sızı hissetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu adamın yakında ölecek olmasına inanamıyordu. O kadar güçlü ve yaşam doluydu ki...

"Bana önerdiğiniz şey kulağa öyle...soğukkanlı geliyor ki," dedi sonunda ümitsizce.

Nicholas kafasını salladı. "Bunu bir iş anlaşması olarak düşünün. Sizin sınıfınızdaki bayanların bu tür anlaşmaları girmesi olağandır."

Bayanların ertesi günü kaybedecekleri bir erkekle evlenmeleri hiç de *olağan* değildi. Aurora yılgınlık içinde düşündü. "Yani bunun basit bir iş anlaşması olmasını istiyorsunuz?"

"Tam olarak değil." Adamın yavaşça soluğunu bıraktığını duydu Aurora. "Ne demek istediğimi net olarak açıklamalıyım Leydi Aurora. Evliliğimiz sadece kâğıt üstünde kalmamalı. Meşruluğunu sağlamak için her şey tam olarak gerçekleştirilmeli."

Aurora'nın gözleri onunkilere takıldı kaldı. Derin gözlerinde değişmez bir yoğunluk vardı.

"Birleşmemizin herhangi bir soruya yer bırakmasını istemiyorum," dedi düz bir sesle, "ya da bir sebeple geçersiz kılınmasını. Babanız güçlü bir adam, Halford da öyle. Kardeşimin geleceğini garantiye almak için yaptıklarımın heba olması riskini göze alamam."

Nicholas'ın ne demek istediğini anladığında Aurora'nın kalbi hızla çarpmaya başladı: karı-koca olarak aynı yatağı paylaşacaklardı.

Bir adım geri çekilerek ona baktı Aurora. Bu rahatsız edici durumu belirtene kadar onun bu çaresiz teklifini kabul etmeyi düşünüyordu. Bu adamla fiziksel bir yakınlık düşüncesi cesaretini kırdı. Kendini bir yabancıya verme düşüncesi- Fakat aslında Halford'la evlenince de kendisinden yapması beklenen şey aynı şey değil miydi? Bu adamın, her ne kadar daha tehditkâr görünse de, yaşlı Halford'dan daha çekici olduğu kesindi. Nabzının tehlikeli bir biçimde hızla atmaya başladığını hissetti.

Sabine hâlâ onu seyrediyordu. Ona bakmaya devam ede-

rek, elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Fakat parmaklarını öpmek yerine, elini çevirdi ve bileklerinin yumuşak içini öptü. Dudakları hassas cildinin üzerinde sanki iz bıraktı ve hem sıcak hem soğuk ürpertilerle doldurdu içini.

"Benim bir gecelik karım olmayı düşünür müsün, tatlım? Evlilik gecemizin senin için külfet olmayacağına rahatlıkla söz verebilirim."

Verdiği sözün görüntüleri zihninde canlanınca Aurora'nın nefesi boğazında tıkandı. Bu görüntüler ve Nicholas'ın gözlerinde baştan çıkarıcı bakıştan dolayı öyle büyülendi ki cevap veremedi.

Nicholas'ın bakışları dudaklarına kaydı. "Sana hak ettiğin gibi kur yapamadığım için üzgünüm. Senin gibi harika bir kadın her şeye layık...ay ışığı, güller, aşk dolu fısıltılar..." Aurora'ya doğru eğildi, nefesi dudaklarına değiyordu...

Aurora içgüdüsel olarak kendini toplayınca, durdu. Onu öpmek yerine kadife gibi bir sesle konuşmaya başladı. "Benden gerçekten korktuğuna inanmıyorum Aurora. Senin gibi cesur bir kadın. Bir leydiden intikam meleğine nasıl inanılmaz bir biçimde dönüştüğünü gördüm dün."

Aurora dikkatle onun yüzünü inceledi. Adamın yakışıklı yüzüne tehlikeli bir hava veren hafif sakalları çenesini gölgeliyordu. Korsan olamayabilirdi ama kesinlikle benziyordu. Genellikle gözü bir şeyden korkmazdı ama bu adamın erkeksi havası onu rahatsız ediyordu. İçindeki yasak duyguları bu kadar kolay harekete geçirmesi onu daha çok huzursuz ediyordu. Ondan yayılan saf ve güçlü cinsellik aşikardı ve aralarındaki gerilim elle tutulur gibi gerçekti.

"Bana elini ver, tatlım. Dokun bana..." Sabine onun elini tutarak yüzüne götürdü. "Ben de senin gibi etten ve kemiktenim. Korkmana gerek yok."

Ama tehlikeliydi. Onu nefessiz bırakıyor, içini titretiyordu. Yine de gözlerindeki sahici bir ılıklık ve yumuşaklık paniğini yatıştırıyordu.

"Bu seni korkutmuyor değil mi?" diye sordu, ellerini du-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daklarına götürüp, Aurora'nın onlara dokunmasını sağlarken.

"Hayır..." diye dürüstlükle mırıldandı Aurora.

"Peki bu?" Aurora'nın dudaklarına uzanan dudakları ilk ve yumuşaktı– bir kelebeğin kanadının dokunuşu kadar yumuşak. Karşı konulmaz bir arzuyla doldu Aurora, sadece tutku diye adlandırabileceği, açlığını çektiğini bilmediği bir arzuyla.

Nicholas geri çekilince afallamış bir biçimde ona baktı. Güçlü sesi kadar eliyle çenesinin kıvrımlarını okşayan elinin küstahlığı da çarptı Aurora'yı. "Daha önce hiç öpülmedin mi?"

"Öpüldüm... nişanlım tarafından."

"Ama gerçek bir öpücük değilmiş sanırım. Gerçek öpüşme sadece dudakların buluşması değildir. Dudakların, dilin ve nefesin... kavuşmasıdır... birbirlerini derinden tanımasıdır." Parmaklarının ucunu dudaklarının etrafında gezindirdi. "Meleğim, seni gerçekten öpmek istiyorum."

Nazik dokunuşu Aurora'nın içini titretti. "Ben... yapmamalısın..."

Adamın gülüşü yumuşak, hoşgörülü ve şefkatliydi. Çok güzel bir ağzı vardı, özellikle güldüğü zaman.

"Bu şartlar altında," diye cevap verdi, "bir erkeğin bir kadından öpücük istemesi pek de uygunsuz sayılmaz. Benimle evlenmen için seni ikna edebileceğim tek şansım bu. Belki de seni son görüşüm, son dokunuşum. Babamın son arzusunu yerine getirmek için son şansımı benden esirgeyecek misin?"

"Hayır," daha fazla dayanamayarak fısıldadı Aurora.

Bu sefer adam başını ona eğdiğinde Aurora katılaşmadı ya da geri çekilmedi. Bir âşığın yapacağı gibi kendisini kollan arasına almasına ve ona sarılmasına izin verdi.

Öpüşü, daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. Kalın dudakları sıcak, ıslak, onun için aralanmış ve inanılmaz derecede içtendi. Burnu onun kokusuyla, ağzı onun tadıyla dolarken Aurora'nın tüm duyuları aldığı zevkin şokundaydı...

Bu ahlaksız tepkisi Aurora'yı korkutmadı, ama yine de şaşırtıcı bir biçimde öpüşmeye son veren Nicholas oldu.

"Belki de bu bir hata," dedi kesik kesik alnını Aurora'nın alnına dayarken. "Daha kontrollü olacağımı düşünmüştüm..."

Uzun bir soluk koyvererek yavaşça uzaklaştı ve Aurora'nın bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Yo," dedi daha huzurlu bir sesle, "tepkinden anladığım kadarıyla benden korkmadığını söyleyebilirim. Benim hissettiğim ateşi sen de hissettin. Tüm işaretler ortada. Nabzın hızlandı, yüzün kızardı..."

Aurora'nın kalbi koşarcasına çarpıyordu, adam karşı konulmaz biçimde hissettiği duyguları o kadar iyi tarif etmişti ki korku ve arzunun arasında kalarak sessizce durdu. Bir yabancı için böylesine güçlü yasak duygular hissetmemesi gerekiyordu. Hiçbir hanımefendinin onaylamayacağı böyle yabani tepkileri daha önce hiç olmamıştı.

"Ve tatlım, bu sadece başlangıç. Sana gösterebileceğim daha pek çok şey var. Bana bu hakkı ver, Aurora."

Aurora, Nicholas'ın gece kadar derin gözlerinin şehvetle karardığını gördü. Büyülenmiş gibi baktı o gözlerin derinliklerine.

Nicholas sesini alçalttı. "Kuzenin, yarın akşam evlenebilmemiz için gereken zamanı garantileyebilecek özel bir izin alabileceğini düşünüyor. Eğer benimle evlenme onurunu bana verirsen, kendimi dünyanın en şanslı erkeği sayacağım."

Aurora sersemlemiş halinden kurtulmaya çalışarak gözlerini kapattı. Umudun, korkunun, şüphenin karmaşasında zihni fırıl fırıl dönüyordu, kalbindeki kaos da hiç farklı değildi. Bu adamın çılgın planını ciddiye almaya cesaret edebilecek miydi? Çok çekici olduğu kesindi ama aynı derecede göz korkutucu olduğu da inkâr edilemezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen benim en büyük umudumsun, meleğim. Tek umudum. Bir gece. Bana bunu verebilecek misin?"

Aurora derin bir iç çekti.

"Ben...şimdi mi cevap vermek zorundayım?" dedi sonunda. "Benden vermemi istediğiniz karar, çok ciddi bir karar. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Elbette." Adamın bakışları anlayış doluydu. "Fakat her ne kadar baskı yapmak istemesem de, zamanımızın çok olmadığını hatırlatmak zorundayım."

"Biliyorum," dedi kasvetli bir tonda Aurora.

Nicholas'ın kollarından uzaklaştı ve şaşkınlıkla dizlerinin ne kadar güçsüz olduğunu fark etti. Bay Sabine'in acele etmesini hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. Yarın asılacaktı– eğer onunla evlenmeye rıza göstermezse. O zaman infaz onların evlenmesine yetecek kadar bir süre için ertelenecekti.

Ona bakarken gözleri yanıyordu, boğazı kurudu. Öyle kurudu ki tek kelime daha edemedi.

Görmeyen gözlerle dönerek hücreden çıkmayı başardı ve taş duvara yavaşça yaslandı. Onun öleceği düşüncesiyle tüyleri ürperdi–

"Aurora, iyi değil misin?" Percy düşünceli bir sesle sordu. Aurora onun orda beklediğini tamamen unutmuştu.

Konuşmaya mecali yoktu, başını salladı.

"Gel, seni bu karanlık zindandan çıkaralım ve biraz temiz hava bulalım."

Karanlık holden, dar ve dik merdivenlerden geçerken Aurora kuzenin kolunu tutarak ona yol göstermesinden dolayı Percy'ye minnettardı. Açık havaya vardıklarında, içinde onu parçalayan duyguları susturmak istercesine derin bir nefes aldı.

Aurora sükunetini geri kazanmaya çalışırken Percy sabırla bekledi. "Demek," dedi sonunda, "Sabine sana teklifini yaptı."

"Evet." Sesinde saklayamadığı bir kasvet vardı.

"Peki sen ona bir cevap verdin mi?"

"Henüz vermedim. Yapamadım... bu kadar çabuk değil. Ona söyledim... böylesine geri dönülmez bir kararı verebilmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Elbette var. Senin için ne kadar zor bir karar olduğunu tahmin edebiliyorum–babana karşı koymak ve bir yabancıyla evlenmek. Eve gidip bu konuyu bir de Jane'le konuşmalısınız."

Aurora zorlukla gülümsedi. "Evet."

Percy onu, onları bekleyen arabaya doğru götürdü, binmesine yardım etti ve sonra yanına oturdu. Aurora minderin içine çöktü ve görmeyen gözlerle pencereden dışarı bakmaya başladı.

Babasının nasıl tepki vereceğini ve katlanmak zorunda kalacağı öfkesini düşününce tüyleri diken diken oldu... Üstelik kararını bu kadar zorlaştıran şey sadece babasının kaçınılmaz hiddeti ya da bir yabancıyla evleniyor olması değildi. *Kendisinden ölü bir adamla evlenmesi isteniyordu.*

Yine de, kalbini fena halde kıran asıl şey Nicholas Sabine'in ölüyor olması düşüncesiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

Beni böylesine saran etkisini anlayamıyorum. Bu kadar az tanıdığım birinin bunu yapabilmesi nasıl mümkün olabilir?

"Yani, evlilik dışı dünyaya gelen kız kardeşinin geleceğini emniyete almak üzere sana evlenme teklif etti?" diye sordu Jane hikayeyi dinledikten sonra.

Üçü hep birlikte konuk odasındaydılar– Percy, kanapede Jane'in yanında oturmuş, Sabine'in teklifinin detaylarını anlatıyordu. Aurora pencerenin önünde ayaktaydı, kendini oturamayacak kadar huzursuz hissediyordu.

"Evet," diye yanıtladı Percy. "Ancak, aradan çok uzun zaman geçtiği için kız gayrimeşru olarak bilinmiyor ya da nasıl doğduğunu pek hatırlayan yok."

Jane düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bay Sabine'in kız kardeşinin avantajına pek çok şey var ortada ama bir korsanla evlenmenin Aurora'ya ne faydası olacak?"

Percy hemen cevap verdi. "Maddi olarak bu evlilik Aurora için çok cazip olabilir. Sabine bir evlilik anlaşması yaparak bu durumu ayarlayacak. Virginia'daki annesi ve iki kız kardeşi de mirastan haklarını alacaklar tabii, gemi imparatorluğu da Amerika'daki kuzenine gidecek. Fakat Nicholas, üvey kız kardeşini de korumaya çalışıyor, tabii annesinin kızın varlığından- ya da babasının sadakatsizliğinden haberdar olmaması gerekiyor. Aurora'ya da önemli bir pay bırakacak, bir kısmını da Bayan Kendrick adına yönetiyor olacak. Aurora, kız kardeşinin yasal vasisi olacak. Eğer Aurora karısı olursa bu ayarlamaların hepsi gayet olağan sayılır."

"Doğru," diyerek onayladı Jane, "ama korsanlıktan dolayı asılacaksa... Gölgeli bir evlilik sosyal cemiyette Aurora'ya pek çok zorluk çıkaracaktır."

"Sosyetedeki duruşu onu bir şekilde koruyacaktır. Ve hatırla, Nick de soylu bir aileden geliyor. Kuzeni, Wycliff Kontu sağlam bir müttefik olacaktır."

"Yine de İngiltere'ye bir dul olarak dönecek, bunu hiç düşündün mü?"

"Bu aslında onun için bir avantaj. Onun Halford'la evlenmek zorunda olması fikrinden hiçbir zaman hoşlanmadım. Aurora dul olduğu için bir süre tekrar evlenemeyecektir ve bu süre içinde de Halford başka birini bulur. Tabii bu durumun tek sakıncası Aurora'nın bir *düşes* olamayacak olması."

Aurora, kendisi orda yokmuş gibi kendi geleceğini tartışmalarına daha fazla dayanamadı. "Bu konuda benim de söyleyecek bir şeylerim olabilir mi acaba?" diye sordu.

Suçlulukla baktı Jane. "Canım, kusura bakma. Seni öyle çok düşünüyoruz ki kaptırıp gitmişiz. Ama Percy haklı. Bay Sabine'in teklifini iyice bir değerlendirmelisin."

"Senin onun için tehlikeli dediğini hatırlıyorum," diye cevapladı Aurora, Jane'in bu işe olumlu bakması onu gerçekten şaşırtmıştı. "Onun nam salmış bir maceracı olduğunu söylemiştin yanılmıyorsam?"

"Kesinlikle. O ünle anılan bir adam genç, *bekar* kadınlar için şüphesiz tehlikeli. Ama evlilik teklifi durumu tamamen değiştiriyor. Evlilik hatırı sayılır kötü bir şöhreti bile düzeltebilir. Senin içinde bulunduğun çıkmaza bir çözüm olabilir bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aurora. Halford'la evlenmek zorunda olmaktan nasıl dehşet duyduğunu biliyorum. En az baban kadar kontrolcü birine, onun bu baskıcı otoritesi altında yaşamayı ve çocuklarına katlanmayı iğrenç bulacaksın." Jane hafifçe ürperdi. "Sabine'in bu iki adamdan da uzak ara daha iyi olduğu kesin."

Aurora'nın yüzünde kuru bir gülümseme belirdi. "Bir koca için, bu pek de yeterli bir özellik değil."

"Sana hak veriyorum, ideal bir seçim değil. Ama zenginliği pek çok günahını telafi edebilir."

"Bunun kulağa ne kadar ticari geldiğinin farkındasın değil mi?"

"Sadece mantıklı olmaya çalışıyorum, Aurora. Cömert bir anlaşma sana geniş bir özgürlük alanı sağlayacak. Sadece babanın evlenmen konusundaki baskısından kurtulmakla kalmayıp kendi evini bile kurabileceksin."

"Bana babama karşı gelmemi mi öneriyorsun?" diye şüpheyle sordu Aurora, Jane'in kışkırtıcı önerisine tam olarak inanamayarak.

Karısının yerine Percy cevap verdi. "Babanın zoraki seçimini kabul etmek zorundaydın Aurora. İngiltere'ye dönünce Halford'la evleneceğin sözünü vermeseydin davetimizi bile kabul etmene izin vermeyecekti. Her halükarda babanın öfkesini en çok hak eden ben olacağım. Seninle ilgileneceğime, senin iyiliğini gözeteceğime dair ona söz verdim. Yine de, Sabine'le evlenmen fikrine sıcak bakıyorum çünkü bunun senin için en iyisi olduğuna inanıyorum, her ne kadar babanın kastettiği şey bu olmasa da."

Katı ve acımasız babasını düşünmeye başlayan Aurora yeniden sessizliğe gömüldü. Eversley Dükü'nün öfkesinin şiddetini Percy tahmin bile edemezdi. Çoğu zaman, doğru ya da yanlış, aile geleneklerine kuvvetli bir bağlılık göstermiş, sınıfının getirdiği kısıtlamalara uymuş, sorumluluklarının bilincinde bir kız evlat olmuştu. Fakat böyle skandal bir evlilik yaparak babasını fersah fersah aşmış olacaktı.

Jane ayağa kalktı, yanına geldi ve rahatlatmaya çalışırcasına beline sarıldı. "Bunu söyleyerek duygusuz biri gibi görünebilirim ama Aurora, bu evlilik daimi olmayacak bile. Sabine sana adını borç veriyormuş gibi düşünebilirsin. Bir kez buradan ayrıldıktan sonra onu bir daha asla görmeyeceksin. Hayatının geri kalanını sevmediğin bir adamla geçirmek zorunda kalmayacaksın."

Nicholas Sabine'in hayatını kaybedeceğini hatırlayan Aurora gözlerini kapattı.

"Canım, Geoffrey'i ne kadar çok sevdiğini biliyorum," diye mırıldandı Jane, muhtemelen Aurora'nın kederini yanlış yorumlamıştı. "Fakat Halford'la aşksız bir evliliğin içine hapsolup kalmak ıstırabını artırmaktan başka bir işe yaramayacak. Yeterince acı çektin."

Aurora ona baktı ve tepkisini saklayabilmek için yumruklarını sıktı. Geoffrey'i derinden sevmişti ama Jane'in tahmin ettiği gibi değil. Onlarınki tutkulu büyük bir aşktan ziyade rahatlatıcı, güven veren bir birliktelikti. Geoffrey çok yumuşak huyluydu, şu ana kadar tanıdığı en düşünceli erkekti, keskin bir zekâsı vardı ve bilimsel araştırmalarına devam edebilmek için evlenmek istiyordu.

Sakin ve memnun hali yüzünden evlilik teklifi Aurora'ya çekici gelmişti. Her şeyden öte onun mizacını sevmişti Aurora– çünkü babasının tam tersiydi. Onu hiçbir zaman kontrol etmeye çalışmayacak, ne yapması gerektiğini dikte etmeyecek ya da babasının yaptığı gibi en ufak bir provokasyonda öfke nöbetleri geçirmeyecekti. Geoffrey'in karısı olarak, kendi hayatını yaşayabilecek, geleceğini kontrol edebilecekti. Aslında kendini kitaplarına gömebildiği sürece tüm kararları Aurora'nın alıyor olması onu memnun bile ederdi. Ölümüne çok üzülmüştü ama onu bir âşık gibi değil, bir kardeşi gibi sevmişti.

Daha büyük bir tutku duymamanın verdiği suçluluk ve pişmanlıkla boğazı düğümlendi. Fakat hep yaptığı gibi acı tatlı anıların sızısını içine atarak onları başından kovdu.

"Bay Sabine," dedi sonunda, "kâğıt üstünde bir evlilikten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha fazlasını istiyor. Eğer evlenirsek... sonuna kadar gitmek konusunda ısrar ediyor. Böylece bu evliliği kimse sorgulayamayacak."

Bu, Jane'i duraksattı. Percy donakalmış görünüyordu. Yine de kuzeninden, Aurora'nın beklediği itirazların hiçbiri gelmedi.

"Baban bile bu evliliğe itiraz edemeyecek," diye iddia etti Percy. "Ve herkes Halford'un bakirelere olan düşkünlüğünü biliyor. Eğer gerçek bir dul gibi bekaretini kaybetmiş olursan, hiç kuşku yok ki Halford seninle ilgili emellerinden vazgeçecektir."

Şu ana kadar alışmış olması gerekirdi ama yine de bu kadar açık bir konuşmanın ardından Aurora kıpkırmızı kesildi. Osborne'ların evinde böylesine açıklık ve dürüstlük pek de alışık olunan bir durum değildi ama kabul etmek gerekirse içinde yetiştiği boğucu ahlak kurallarıyla kıyaslanınca bu açıklık insana çok daha iyi geliyordu.

Aurora'nın rahatsız olduğunu gören Jane kocasına sert sert baktı fakat sonra onaylarcasına başını salladı. "Bay Sabine sabikalı biri, Aurora. Sana koca olacak biri değil. Sadece bir akşam katlanman gerekecek. Ayrıca... utanmazlığımı affet şekerim ama... Bay Sabine'in bu deneyimi senin için tatsız olmaktan çıkaracak... tecrübeye sahip olduğunu düşünüyorum."

Sert sert bakma sırası Percy'ye gelmişti fakat Jane düğün gecesi ile ilgili ayarlamaları sorarak kocasının yorum yapmasına engel oldu. "Kuzeninin o kasvetli hapishanesinde evlenmesine izin veremezsin, Percy," dedi üstüne basa basa.

"Nicholas'ın kaleden ayrılmasına izin verileceğini sanmıyorum ama Bristol Kilisesi ayarlanabilir. Merasim orda yarın akşam yapılabilir, bu da bize bir avukat ayarlamak ve vasiyeti yeniden yazmak için yeterli zamanı sağlar."

Aurora sessizliğini bozmayınca Percy onun yanına gitti ve elini tuttu. "Canım biliyorsun, ne Sabine'in ne de Halford'un teklifini kabul etmek zorunda değilsin. Burada bizimle yaşamayı kabul edersen bizi çok mutlu edersin. İngiltere'ye dönmek zorunda değilsin. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkür ederim, Percy," dedi Aurora yavaşça. "Fakat tüm hayatım orada, ailem, arkadaşlarım."

"Peki o halde ama pişmanlık duyacağın bir karar almaya seni zorlamamıza izin verme."

Kısa bir an gülümsedi. "Etmem." Bu öylesine önemli bir konuydu ki en yakını ve en sevdiği akrabaları bile olsa, ona baskı yapmalarına izin veremezdi. "İlginiz için minnettarım– her ikinize de," dedi Aurora, Jane'ne bakarak teşekkürüne onu da dahil etti. "Bana biraz müsaade eder misiniz? Biraz yalnız kalıp bu meseleyi düşünmek istiyorum."

"Tabii canım," dedi Jane sıcak bir şekilde ona sarılarak.

"Elbette," diye onayladı Percy. "Ama korkarım çabuk karar vermen gerekecek. Nicholas Sabine'in zamanı tükeniyor."

"Biliyorum," dedi Aurora sıkıntılı bir sesle.

Üzerine bir şal alarak palmiyelerin altında biraz yürüyüş yapmak üzere dışarı çıktı. Batan Karayip güneşi okyanusun uzak ufkunu bakır bir renkle parlatıyordu ama Aurora'nın bu güzelliği görecek hali yoktu. Bunun yerine gözlerinin önüne gelen, yanık tenli eğilmiş bir yüzden ona dikkatlice bakan koyu renk, derin gözlerdi.

Nicholas Sabine'in çılgın teklifini kabul etmemesi için bir sürü sebep vardı. Suçlu bulunmuştu, maceracı ve hovardaydı. Düşmandılar, ülkeleri sonu gelmez bir savaşın içindeydi. Babası çılgına dönecekti. Cemiyet onaylamayacaktı. Yine de en büyük korkusu kendi duygularıydı. Ölüm onları ayırıncaya kadar diye yemin ettikten kısa bir süre sonra kocasını darağacına göndermeye katlanabilecek miydi?

Bugüne kadar sevdiği pek çok insanı kaybetmişti zaten, uzun yıllarını beraber geçirmeye niyetlendiği nişanlısı dahil olmak üzere. Ne kadar mantıksız görünürse görünsün, Nicholas Sabine için de acı duyacaktı, daha sade bir gündür tanı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yor olsa bile. Duyguları çok derinden etkilenmişti– ve bunu ancak onun karısı olarak hafifletebilirdi.

Geoffrey'in trajik ölümünden sonra, bir daha kimse için derinden duygular beslemeyeceğine dair kendine yeminler etmişti. Gereğinden fazla üzüntü çekmişti zaten.

Karmaşık duyguların arasında palmiyelerin sonuna geldiğinde kör gözlerle dönüp eve baktı. Bu duruma nasıl düşmüştü?

Geoffrey'in ölümünden önce geleceği çok güzel tasarlanmıştı. March Dükü'nün karısı olarak hayattan istediği her şeye kavuşacaktı. Sükunet. Huzur dolu bir evlilik. Sevgi duyduğu tatlı bir koca. Daha fazla özgürlük. Anne olmak.

Geoffrey trajik bir şekilde denizde kaybolduktan sonra acısını unutmaya çalışmıştı fakat babası onu başka bir adamla evlenmeye zorlayarak bu acıyı artırmaktan başka bir şey yapmamıştı. En azından Halford tarafından incitilmesine imkân yoktu çünkü kalbini hiçbir zaman ona vermeyecekti.

Bir palmiye ağacının yanında durduğunda dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir anlaşma üzerine evlilik yapmak sanki onun kaderinde vardı. Ona göre gerçek aşk ancak arzulanabilir ve hayal edilebilirdi. Şiirlerde anlatılan tutku dolu efsane aşkları ya da Nicholas Sabine'nin babası ve Raven'in annesinin bir zamanlar yaşadığı gibi ihtiraslı bir aşkı hiçbir zaman yaşayamayacaktı...

Nicholas Sabine. Onun kendisini nasıl öptüğünü hatırlayarak gözlerini kapattı. Kendini tutmasına rağmen, dudaklarını öpüşü ateşliydi– bugüne kadar tanıdığı öpücüklerin hepsinden daha çok heyecanlandırmıştı onu.

Geoffrey'le en ufak bir benzerlikleri yoktu. Sabine bir korsandı, maceracıydı, mantıktan ziyade şiddeti tercih ediyordu. Kibar ve özenli değil, aksine küstah ve cesurdu. Tehlikeli. Dokunuşu kanının hızla akmasına neden oluyordu. Koyu gözleri ona hayal bile edemediği zevkleri vaat ediyordu...

Ama yine de onurlu bir erkekti. Kaç erkek ölüm döşeğinde babasına verdiği sözü tutabilmek için bu kadar ileri gidebilirdi? Çok az tanıdığı kardeşinin güvenle yola çıktığını görmek için kendi hayatını riske atardı?

Aurora palmiyenin kalın gövdesine yaslandı. Ricasını nasıl geri çevirebilirdi? Hapis tutulduğu karanlık hücreyi hatırlayınca yüreği daraldı. Onun çaresiz durumuyla kendi evlilik mahkûmiyetini kabullenme zorunluluğu kıyaslanamazdı bile ama Aurora da seçeneksiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu. Ve Aurora, Nicholas Sabine'ın tek umuduydu.

Sakinleşmek için bir nefes aldı. Eğer kalbinin seçtiği kişiyle evlenemeyecekse, adayı kendisi belirlemeyi tercih ediyordu. Bazı sakıncaları olmasına rağmen, Bay Sabine'le evlenmesinin ciddi avantajları vardı. En önemlisi, bir ömür boyu Halford Düşesi olma zorunluluğundan kurtulacaktı. Hayatında ilk kez kendi hayatını kontrol edebilme hakkına sahip olacaktı. Babasından ve öfkesinden özgürleşecekti.

Özgürlük. Sabine ona özgürlüğünü teklif edene kadar ne denli hasretini çekiğinin farkında değildi. Babasının zorbalığından kaçma endişesiyle Karayipler'e bir sığınak bulmaya gelmişti. Kaybettiği sevdiklerini acımazsızca hatırlatan bir şey olmadan ve babasıyla birlikte gerginlik içinde yaşamak zorunda kalmadan burada geçirdiği aylar, harap olmuş kalbine merhem olmuştu.

Böyle bir fırsatın bir daha karşısına çıkması pek olası değildi. Nicholas Sabine'le evlenmek gerçekten özgür kalabilmesinin tek yoluydu. Bir kez dul kaldıktan sonra aradığı huzuru bulacaktı.

Tabii ki evlilik yeminlerini sonuna kadar yerine getirmeleri gerekecekti. *Bir gece. Bana bunu verebilecek misin?* Adam ona rüyalarında bile göremeyeceği bir tutkuyu yaşatmayı ima etmişti ve Aurora'nın bundan hiç kuşkusu yoktu. Ama saflığını ona teslim etmek zorunda kalacaktı... Koyu renk gözlü maceracıyla yaşayacağı ilk gecenin düşüncelerini kafasından kovdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aurora midesinde düğümlenen sıkıntıyı görmezden gelerek yavaşça nefesini bıraktı. İlk geceyi beraber geçirecek olmaları onun duygularını daha da karıştıracaktı. Daha fazla bağlanma tehlikesine düşmeden bir tek geceyi geçirebilirse... Mantığını kullanıp evliliğine bir iş anlaşması olarak bakabilirse çabucak atlatabilirdi. Eğer, yapılması gerekeni yapabilirse...

Duygularını çelik gibi sertleştirmeye çalışarak ağacın gövdesinden uzaklaştı, sakinleşmek istiyordu. Büyük bir hata yapıyor olabilirdi ama kararını vermişti.

Yarın onun düğün günü olacaktı.

"Teklifimi kabul etti?" Nicholas tekrarladı. Ziyaretçisinin söylediklerini yanlış anlamadığından emin olmak istiyordu.

"Evet," diye onayladı Percy. "Ve dahası komutan Madsen de düğün için gerekli işlerin tamamlanabilmesi için infazını bir gün daha ertelemeyi kabul etti. Sen ve Aurora yarın akşam evleneceksiniz."

Mahkûm edildiğinden bu yana içinde tuttuğu gerginliği salıverir gibi Nick derin bir soluk bıraktı. "Sana nasıl müteşekkir olduğumu bilemezsin Percy, bu durumu kuzenine açıklamama izin verdiğin ve onu ikna etmeme yardım ettiğin için."

"Onu ikna etmeye çalışmadım. Aurora kendi karar verdi."

"Etkini küçümsediğini düşünüyorum." Artık üstünde bir sürahi ve bardakların bulunduğu masaya doğru yürüdü. "İyi talihimi bir bardak şarapla kutlamamda bana eşlik eder misin?"

"Şarap?" İzbe hücreye göz atarken Percy kaşlarını çattı. "Bakıyorum sandalyelerin bile var. Son geldiğimden bu yana konforun baya artmış."

"Komutan Madsen'in ikramı, beni burada hapsetmekten duyduğu pişmanlıktan dolayı," dedi Nick kuru bir şekilde.

"Ah, evet. Sana bir minnet borcu olduğunu söylüyor. Anladığım kadarıyla altı sene önce, St. Lucia ayaklanmasında güvenli bir yere taşıdığın bir sürü insanın arasında kardeşinin karısı da varmış."

"Öyle söylüyor. Korkarım onu hatırlamıyorum."

"Madsen yeterince net hatırlıyor. Bu nedenle infazı bu kadar kolay erteledi." Percy Nick'ten bardağını alırken cansız bir şekilde gülümsedi. "Aslında bunu yapmaktan bir hayli memnun oldu. Bu tatsız emirleri yerine getirmek zorunda olmaktan dolayı gerçekten kızgın olduğunu düşünüyorum. Lord Amiral Foley'le birbirlerinden hoşlandıklarını da hiç sanmıyorum. Madsen seni Barbados'a götürmek ve bu işi Foley'in halletmesi niyetindeydi."

"Ben gittikten sonra bu iyiliğinin karşılığını almasını sağlayacağım."

"Tahminimce, iyi bir Fransız konyağı bunun için yeterli olacaktır," dedi Percy kuru bir neşeyle. "Fransızların dostu olarak, siz Amerikalılar hayatın güzelliklerine bizden çok daha kolay erişebiliyorsunuz." Hoşnutsuz bir ifadeyle sedire baktı. "Madsen'i size daha iyi bir yer bulabilmesi için ikna edebilsek çok iyi olurdu. Kuzenim, düğün gecesi için izbe bir hücreden çok daha iyisini hak ediyor."

"Elbette hak ediyor," dedi Nick kesin bir sesle. "Endişelenme. Madsen'in ikna olmasını sağlayacağım."

"Güzel. Senin için olduğu kadar bunu Aurora için de yapmak isteyeceğini düşünüyorum. Ona vurulmuştu."

"Aurora'ya vurulan tek erkeğin o olduğunu sanmıyorum– Onun kadar güzel bir kadın," diye cevapladı Nick.

"Evet, fakat Aurora yasta olduğu için ona hiç yaklaşmadı. Şansı ya da şanssızlığı, durumu onu normal zamanlarda ona yapılabilecek kurlardan korudu. Güzelliğinin yanı sıra sahip olduğu statü de onu İngiltere'de aranan biri yapıyordu ama March Lordu ile olan uzun süreli nişanlılığı ve babası bir sürü talipliyi uzakta tuttu. Aurora'nın erkekler üzerindeki etkisinin farkında bile olduğunu sanmıyorum..." Percy kaşlarını çattı. "Ki bu da bana şunu hatırlattı, söylemek zorunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğunu düşünüyorum Nick. Kuzenim gerçek bir leydidir. Umarım onu gelinin yaparken nazik olursun."

Nick onu soğuk bir bakışla süzdü. "Seni temin ederim, hayatım boyunca hiçbir kadına kötü davranmadım."

"Ona bilerek zarar vereceğini düşünmüyorum. Şunu demek istiyorum... ateşini dizginle...alışık olduğun şehvet kontrol altında tut. O, daha önce beraber olduğun kadınlara benzemez. Tam anlamıyla saf biri, hiçbir cinsel deneyimi yok."

"Nazik olacağıma emin olabilirsin," diyerek söz verdi Nick. "Şimdi, sanırım artık finansal konuları tartışmalıyız. Savaş, Leydi Aurora'nın Amerika bankalarındaki fonlarına erişmesini zorlaştırabilir ama İngiltere'deki kuzenim Wycliff'e onun için bir mektup yazacağım. Lucian'ın taleplerimi ve evlilikle ilgili gerekli ayarlamaları hemen yerine getireceğine eminim. Savaş biter bitmez Amerika'daki mal varlığımdan doğan hakkını da Aurora'ya teslim edecektir."

İki adam bir süre daha iş meseleleri– Aurora'nın payı, bu paydan ne kadarını kardeşi için saklayacağı ve vasiyetin nasıl yazılacağı gibi- hakkında konuştular.

Percy, tüm olasılıkları değerlendirdiklerine emin olduktan sonra Nick konuyu değiştirdi, "Senden son bir iyilik daha isteyeceğim sevgili arkadaşım. İnfazım gerçekleşmeden önce Leydi Aurora'nın St. Kitts'den ayrılmasını sağlamalısın. Karımın, ölümümü görmesini istemiyorum."

"Bu hepsinden daha zor olabilir," diye cevapladı Percy. "Aurora sonuna kadar senin yanında kalmak isteyecektir. Sadakat duygusu çok güçlüdür. Kendini her şey bitene kadar burada kalmak zorunda hissedecektir."

"Beni asılırken görmesine izin veremezsin, Percy."

"Evet, haklısın."

"Onu Montserrat'a götür, gerekirse zor kullan. Kardeşini İngiltere'ye götürmek üzere Wycliff'in gemisi rıhtımda bekliyor olacak. Oradan yola çıkabilirler."

"Elimden geleni yaparım," dedi Percy ciddiyetle. Nick'e

baktı. "Bu lanet durumdan seni kurtarabilmek için daha fazlasını yapabilmek isterdim."

Nicholas gülümsedi ve elini sıkmak için Percy'nin yanına geldi. "Hak ettiğimden fazlasını yaptın zaten. İnan bana, kardeşimin güvende olduğunu bilirsem huzur içinde öleceğim."

Percy gittikten sonra, Nick sedirin üzerine uzandı, hapse düştüğünden beri ilk kez kafası rahattı. Yarının düğün günü olacağı düşüncesi garip bir hisstı. Evlilik kurumu onun hep şiddetle uzak durduğu bir kurum olmuştu, çok sevdiği özgürlüğüne pranga vuracak hiçbir şeyden hoşlanmıyordu. Normal şartlarda evlenme fikrine isyan eder, karşı çıkardı. Fakat şartları olağanın çok dışındaydı.

Tıpkı gelini gibi.

Leydi Aurora çelişkilerle dolu bir kadındı– Soylu bir zarafetin ve çekiciliğin nefis bir karışımıydı, kendi sınıfındaki kadınlardan farklı olarak şaşırtıcı derecede sert bir kadındı.

Ondan çok şey mi istiyordu? Bir dükün ayrıcalıklı, şımartılmış bir kızıydı. Saygın. Masum. Ve sadece ona dokunacağı düşüncesi bile kasıklarına kan hücum etmesine yetti.

Çok güzeldi, altın sarısı saçları, derin mavi gözleri ve öpülmek için yaratılmış harika dudaklarıyla her erkeğin rüyalarını süsleyen cinsten bir kadın.

O dudakların tadını hatırlayınca başka bir ateş dalgası sardı içini. Nicholas kendine küfretti. Kendini dizginlemeyi başarabilecek miydi? Sayısız kadınla olmuştu. Bir erkeği kupkuru bırakan ateşli kadınlarla, yeteneklerini test eden ve sınırlarını zorlayan cüretkar ve heyecanlı kadınlarla, bir erkeğin açlığını zevkten fazlasıyla doyuran müşfik kadınlarla... Fakat Aurora'yla birlikte olmanın hepsinden farklı olacağını tahmin ediyordu. Onu öptüğünde uzun zamandır içinde bastırdığı ateşin alevlendiğini görmüştü gözlerinde.

Düğün gecesini hayal etmek için gözlerini kapadı. Onun altında yatan güzel bedenini düşününce keskin bir soluk koy verdi. Onun ihtiraslı halinin hayali bedeninde yaralarıyla hiç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ilgisi olmayan bir ağrıya neden oldu. Onun kollarında olduktan sonra bir adam mutlu bir şekilde ölebilirdi.

Sert kaslarının gevşediğini hissederek yavaşça nefesini bıraktı.

Aurora'yla evlenmek hata değildi. Eğer yarın onun bu dünyadaki son gecesiyle, bu gecenin, saçları güneş gibi parlayan bir tanrıçayla geçmesini istiyordu.

5. Bölüm

Masumiyetine değerli bir hazine gibi davranarak, bedenini inanılmaz bir yumuşaklıkla aldı.

Düğün merasimi planlandığı gibi Jane, Percy ve komutan Madsen'in katılımıyla kalenin kilisesinde yapıldı. Aurora gözlerini ilk kez müstakbel kocasına çevirdiğinde beklenmedik bir şokla karşılaştı. Adam yeni banyo yapmış ve tıraş olmuştu. Kalemle çizilmiş gibi olan düzgün yüzü ortaya çıkmıştı. Ve bu yüzden fışkıran yakışıklılık Aurora'nın nefesini kesti.

Koyu yeşil bir ceket ve beyaz bir kravat içinde bir mahkûmdan çok bir centilmene benziyordu. Kıyafeti yanık teniyle hoş bir tezat oluşturmuş, güneşten açılmış asi saçları modaya uygun bir biçimde taranarak ehlileştirilmişti.

Ama kaşının üstündeki yenilenmiş bandajı ve gülmeyen yüzü durumun sıkıntısını yansıtmaya yetiyordu. Düğünlerin neşe içinde olması gerekirdi ama bu düğünde, gelinle damat dahil olmak üzere, kimsenin neşesi yoktu.

Aurora kendini uyuşturulmuş gibi hissediyordu. Bu garip tören küçük bir kızken kurduğu evlilik düşlerine hiç benzemiyordu. Nicholas Sabine'in ona verdiği altın yüzük– üstün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de bir gemi direği arması olan kendi yüzüğünü vermişti- ince parmaklarına çok büyük gelmişti. Ve sadakatinin mührü olarak dudaklarının üstüne hafifçe konan dudakları buz gibiydi. Ama asıl kalbine oturan gözlerindeki acımasızlıktı.

Kumandanın kendi bölümünde düğünden sonra verdiği yemek nispeten daha az resmiydi ama yine de garipti, kimse ertesi gün olacakları aklından çıkaramıyordu. Yeni evli çifte ömür boyu mutluluklar dileyen kadeh kaldırmalar yoktu ama Kumandan Madsen bu sevimsiz görevi yapmak zorunda olmanın verdiği kızgınlığı saklamıyordu. Tatlılarını yedikten sonra yanlarında fazla kalmadı. Aurora'nın, misafirperverliğinden dolayı teşekkür etme çabalarını başından savdı ve onlara sadece iyi bir akşam dileyerek yanlarından ayrıldı.

Percy ve Jane biraz daha oyalandılar ama gitmeye karar verdiklerinde Aurora çok memnun oldu. Aurora'nın hizmetçisinin orda kalmasını planlamışlardı, ancak Aurora kızı çağırmak istediğinde geliniyle yalnız kalmak istediğini söyleyen Nicholas araya girdi.

Nicholas, Jane'nin onaylamaz biçimde kaşlarını çatışını ve Aurora'nın soran gözlerini görmezden geldi. Birkaç dakika sonra kuzenleri de gidince Aurora, artık adını paylaştığı erkekle yalnız kalmıştı.

"Yalnız kalmak istediğim için beni bağışlayacağına inanıyorum," diye mırıldandı Nicholas kapıyı arkadan sürgülerken.

"Elbette," dedi Aurora pürüzlü bir sesle, nasıl davranması gerektiğini ya da onun ne yapmasını beklediğini bilememenin verdiği endişeyle.

"Biraz şarap ister misin? Ya da daha güçlü bir şeyler ?"

Tam reddetmeye hazırlanıyordu ki fikrini değiştirdi, şarap aniden saran gerginliğini azaltabilirdi. "Evet, teşekkür ederim."

Kumandana ait olan bölüm ne çok geniş ne de çok gösterişliydi; kaldıkları yer bir yemek odası ve bir de misafir sa-

lonundan oluşuyordu. Ama bu kasvetli kalede bundan iyisi bulunamazdı.

Nick'in ricası üzerine kumandanın kendi odalarını onlara verdiğini öğrenince çok şaşırmıştı Aurora. Yeni kocası hapisteyken bile kudretsiz değildi, kaderini belirleyebiliyordu.

Nicholas servis büfesine doğru giderken Aurora boş boş parmağına büyük gelen yüzüğüyle oynuyordu.

Ne yaptığını gören Nicholas, "Onu takmak zorunda değilsin," dedi.

"Kaybedeceğimden korkuyorum. Belki güvenli bir yere koymam daha iyi olur."

"Akıllıca."

Aurora yüzüğü çantasına koydu ve sakin görünebilmek için ellerini kenetledi.

Nicholas kendine bir bardak konyak koydu, Aurora'ya da minnetle aldığı bir bardak şarap. Sonra dalga geçer gibi bardağını şerefe kaldırdı ve konyağından büyük bir yudum aldı.

Bakışlarından kaçan Aurora şarabını çok daha yavaş içti. Yeni kocasının zarif bir kol hareketiyle aradaki kapıyı göstermesiyle kalbi duracak sandı.

"Sevgili karıcım, artık yatalım mı?"

Aurora istemeye istemeye yatak odasına doğru onun peşinden gitti. Sadece yatağın baş ucunda bir lambanın ve artık sönmekte olan şöminenin aydınlattığı oda karanlıktı. Kaygılı gözlerle yatağa baktı. Oldukça küçük bir yataktı, üstü davetkar bir biçimde açılmış ve geceliği özenle üzerine bırakılmıştı. Birden dudakları kurudu.

Donmuş bir şekilde ayakta beklerken Nicholas'ın kendini süzdüğünü hissetti. Bir anlığına ona baktıktan sonra Nicholas şöminenin yanına gitti, kömürleri karıştırarak ateşi biraz alevlendirdi. "Yine ihmalkâr davrandım," dedi alelade bir şekilde. "Teklifimi kabul ettiğin için sana teşekkür bile etmedim daha."

"Er... mantıklı seçenek gibi görünüyordu," diye cevapladı, Aurora, sesinin güçsüz çıkmaması için büyük bir uğraş veriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve sen, her zaman mantıklı mısındır?"

"Genellikle, Bay Sabine."

"Bana neden Nicholas demiyorsun? Ne de olsa karı koca sayılırız artık."

Evli olduklarını hatırlayınca Aurora hafifçe ürperdi.

Nicholas ona döndü, bakışları karşılaştı. "Gelinlerin ilk gece gergin olmaları pek olağandışı değil sanırım."

"Sanırım değil."

"Sana daha önce de söyledim, Aurora. Benden korkman için bir sebep yok. Sanki giyotine gidiyormuş gibi görünüyorsun."

Aurora derin bir soluk aldı, fare gibi korkak olduğu için kendine kızıyordu. Onunla evlenmeye razı olmuştu ve pazarlığın son aşamasına da dayanacaktı– ya da bunu yapmaya çalışırken ölecekti.

"Şimdi neler yaşanması gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Nicholas, Aurora kararlılıkla çenesini dikleştirirken.

"Bir fikrim var sayılır. Jane, genel olarak ne ummam gerektiğini anlattı. Karın olmak için kendimi sunmaya hazırım."

Nicholas'ın gözleri yumuşadı. "Kendini sunmanla ilgilenmiyorum Aurora. Senin de en az benim kadar bundan zevk almanı istiyorum. Aslına bakarsan, sevişmeyi çok zevkli bulacağını düşünüyorum."

"Jane'in dediğine göre... seninle öyle olabilirmiş."

Adamın cılız tebessümü pek etkilenmiş görünmüyordu. "Bana olan inancını haklı çıkarmak için elimden geleni yaparım."

Aurora hareketsiz kalınca, Nicholas bir kaşını kaldırdı. "Gel ve ateşin yanına otur, güzelim. Söz veriyorum sana tecavüz etmeyeceğim."

Aurora, Nicholas'ın zorlayan gözlerine dikkatlice baktı ve orda gördüğü şefkat güvenini geri getirdi.

Şöminenin önüne, aralarında kiraz ağacından yapılmış küçük bir masanın bulunduğu iki sandalye koyulmuştu. Aurora kapıya yakın olanı seçti. Nicholas ağırlığını bir ayağının üstüne vermiş şöminenin önünde duruyordu ve olduğu yerde kalmaya devam etti. Tekrar konuştuğunda sesi ciddileşmişti. "Bu evlilik anlaşmasının benim için de çok korkutucu olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Senin için de mi?" Aurora şaşkınlık içinde cevapladı.

"Evet, benim için de." Kuru, kendini aşağılar bir biçimde dudakları kıvrıldı. "Daha önce hiç evlenmedim. Dürüst olmak gerekirse, Hindistan'da insan yiyen kaplanları avlarken daha az korkmuştum."

Aurora ona baktı, bu kadar cesur ruhlu bir adamın herhangi bir şeyden korkabileceğine inanamıyordu. Kısa bir süre onu inceledi, farkına bile varmadan yakışıklılığına hayran kaldı– güçlü çenesi, kamçı gibi kaşları, uzun ve koyu kirpiklerinin altındaki çekici gözleri.

Neden olduğunu bilmiyordu ama ondan gerçekten korktuğu yoktu. Onun gibi şiddet dolu mazisi olan biri onu korkutmalıydı aslında. Sadece tedirgin ediyordu.

Güçlü ve kıvrak bedeninde onu çok çekici yapan bir enerji vardı. Çok seksiydi– bu enerjiyi başka türlü tarif etmek mümkün değildi. Varlığı tüm hücrelerinin uyarılmasına yetiyordu, içindeki dişilik içgüdüleri kolayca uyanıyordu. Çekiciliği... ve onun üstündeki korkutucu etkisi.

"Evlilikle ilgili ayarlamaları konuşsak iyi olacak sanırım," dedi bir süre sonra Nicholas. "Günün büyük bir kısmını avukatlarla geçirdim. Olası tüm zorlukları öngörmeye ve gerekli olabilecek tüm izin belgelerini hazırlamaya çalıştık. En azından maddi olarak rahat bir durumda olacaksın."

"Teşekkür ederim," dedi Aurora. Nicholas'ın bu konuyu biraz sonra yaşanacaklardan başka bir şey düşünebilmesi için ortaya attığını düşünüyordu.

"Öte yandan, Raven bu plana uymakta problem çıkarabilir," diye mırıldandı. "Seni gardiyanı olarak kabul etmeye pek istekli olmayacaktır– tamamen yabancı biri. İngiltere'de, hem ailesinden hem de genel olarak etraftan gelecek kısıtla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yıcı eleştirilere de katlanmak istemeyecektir. Her ne kadar uygun bir kısmet bulabilmek için her türlü kurala uymaya hazır olduğunu söylese de, korkarım asi bir tarafı var. Bana benziyor."

Aurora, onun gülüşünün kendini rahatlatmak için olduğunu düşündü ama bu gülüşün çekiciliği tam tersi hissetmesine neden oldu. "Eminim bir çare buluruz," dedi.

"Güzel. Ona evliliğimizin nasıl gerçekleştiğini ve ona neler kazandıracağını açıklayan bir mektup yazdım ama sen bir dost gibi kabul etmesi için onu ikna etmen gerekebilir. Sanırım senin onun için yaptıklarını anladığında bu çok zor olmayacaktır."

Duraksadı. "Ona rehberlik edeceğin konusunda sana güveniyorum, Aurora. İngiltere'ye gittiğinizde ona nasıl destek olabileceğini konuşmuştuk ama belirtmeyi unuttuğum bir şey daha var. Raven'ın annesi kişisel bir eşyasını saklaman için bana bırakmıştı... çok nadir bulunan bir kitap- bir hatıra defteri, sanırım. Yıllar önce babamın verdiği bir hediye. Ölmeden önce babam bundan bahsetmişti ama akıbetinin ne olduğunu bilmiyordu. Elizabeth Kendrick'in bunca zaman onu sakladığını bilse eminim çok mutlu olurdu. Raven'ın annesi bunu Raven'e vermek istiyordu ama ancak yeterince büyüdüğünde- evlenmeden önce vermeyi planlamıyordu. Ve şimdi vesayeti sende olduğuna göre ne zaman vereceğine de sen karar vereceksin. Onun için en iyisini yapacağından şüphem yok."

"Elbette," diye mırıldandı Aurora, böylesine özel ilgi gösterilen bir kitabın ne tür bir kitap olabileceğini merak ederek.

Nicholas bakışlarını şömineye doğru indirdi. Ateşe bakarken alevlerin ışığı güzel yüzünde oyunlar oynuyordu. "Senden bir şey daha isteyeceğim, Aurora. Bana bir söz verir misin?"

"Ne için?"

"Yarın sabah Monserrat'a gitmeni istiyorum."

"Yarın mı?" Aurora hiddetlendiğini hissetti. "Bu kadar çabuk olmak zorunda mı?"

"Raven'in senin ellerinde olduğunu bilirsem daha kolay huzur bulacağım."

Kalbine soğuk bir ürperti oturdu. Adamın yarın ölecekti. Böyle basit bir ricasını nasıl reddedebilirdi?

"Bana söz verir misin?"

"Evet," dedi birden kısılan sesiyle.

Nick büyük bir rahatlamayla başını salladı. "Monserrat'ta her ikinizi de İngiltere'ye götürmek üzere hazır bekleyen bir gemi var. Kuzenin oraya kadar sana eşlik edip, güvenle yolcu edecektir. Uygunsuz olduğunun farkındayım ama acele etmemin haklı bir sebebi var. Raven, başıma gelen bu talihsiz durumdan çoktan haberdar olmuştur ve yarın giderek onun saçma bir şey yapmasına engel olabilirsin– beni kaçırmaya çalışmak gibi."

"Pekâlâ." Aurora konuşmadan önce biraz duraksadı, "Çok da uygunsuz olmayacak. Bavullarımın çoğunu önceden... seninle tanışmadan önce hazırlamıştım. Yarından sonra İngiltere'ye gitmeyi planlıyordum."

"Hayatına girmemden önce demek istiyorsun yani," diyerek çekici dudaklarında hafif bir gülümseme ile cevapladı Nicholas.

Buna söyleyebilecek pek bir şeyi yoktu Aurora'nın. Dürüst olmak gerekirse hayatına girmesinden ve onu o hiç istemediği evlilikten kurtarmasından dolayı memnundu ama şu an onun duygularını tartışmak için uygun bir zaman değildi.

Konyağından bir yudum daha alırken alevlerin ışığı yüzünde resimler çizmeye devam etti. "O halde," diye ekledi ölmek üzere olan bir adam için çok rahat bir şekilde, "yarın senin için en azından her şey bitmiş olacak."

Aurora, yarın onu bekleyen kaderin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu, tüyleri ürperdi.

Nicholas gayri ihtiyari şömineye eğildi ve ateşi canlan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dırmak için közleri karıştırdı. Bir tutam kumral saç alnının üzerindeki bandajın üstüne düştü. Eliyle saçını arkaya atmaya çalıştığında Aurora kırmızı bir lekenin beyaz sargı bezinin üzerinde aktığını gördü.

"Yaran kanıyor," dedi Aurora telaşla ayağa kalkarken.

Eliyle yavaşça sargı bezine dokundu ve parmaklarının ucunun kan olduğunu gördü. "Evet. Yara, saçımı yıkarken açılmış olmalı."

"Bakabilir miyim?"

Nicholas tek kaşını kaldırdı ama Aurora gelip yarayı incelemeye başladığında başka hiçbir yorumda bulunmadı. "Görebilmem için ışığın altına gidebilir misin lütfen?"

Nicholas talebini yerine getirken Aurora kadehleri yatağın yanındaki masaya koyarak ışığı açtı. Nicholas yatağın kenarına oturdu ve sargı bezini dikkatle çıkaran Aurora'yı izlemeye başladı. Aurora sargının altındaki yarayı incelerken Nicholas'ın dikkatli bakışlarını hissedebiliyordu.

"Düğün gecen için bunları planladığını sanmıyorum," dedi kısık bir sesle. "Üzgünüm."

Evet, bunların hiçbirini planlamamıştı. Eğer Geoffrey ölmemiş olsaydı bu gece onun için çok daha farklı olacaktı. Kendini bir yabancıya vermeye hazırlanıyor olmayacaktı veya Nicholas Sabine'in yakınında olmasının hissettirdiği gibi, kocasının yakınlığı sinirlerini böylesine germeyecekti. Ya da böylesine *garip bir heyecan duymayacaktı*.

Aurora zihnini durdurmaya çalıştı. Artık Geoffrey'i düşünmemeliydi ya da iki adamı kıyaslayıp durmamalıydı. Geoffrey gitmişti ve yakında Nicholas da gidecekti.

Kederi yüzüne vurmuş olmalıydı ki Nicholas yavaşça sordu, "Nişanlın... onu çok mu sevmiştin?"

Nicholas'ın, üzüntüsünün nedenini yanlış anladığını fark eden Aurora'nın yüzü kızardı. "Evet."

Kederini üstünden atmak istercesine lavabonun yanına giderek bir havlunun ucunu ıslattı ve kocasının yanına döndü. "Yaran çok az kanamış. Kanı silmemiz gerekiyor yoksa saçın keçeleşecek."

"Siler misin lütfen?"

"Eğer canını yakarsam kusura bakma."

"Canımı yakmazsın." Aurora nazik bir şekilde başını temizlerken Nicholas konuyu değiştirmeye pek niyetli görünmüyordu. "Nişanlına can sıkıcı derece benzediğimi söylemiştin."

"İlk başta sarı saçların nedeniyle öyle düşünmüştüm. Fakat başka benzerlikler konusunda yanılmışım. Ona benzeyen hiçbir yanın yok."

"Ne gibi?"

"Geoffrey tam bir..."

"Centilmendi?"

"Kibar bir adamdı."

"Ve benim kibar biri olabileceğimi sanmıyorsun?" Nicholas ciddi ciddi sorguluyordu.

Aurora'nın kalbi telaşla atmaya başladı. "Senin de aksini düşündüğünü pek sanmıyorum?" diye sordu Nicholas'ın üzerindeki etkisini görmezden gelmeye çalışarak.

"Dürüst olmak gerekirse evlilik konusunda bugüne kadar pek düşünmedim."

"Hiçbir zaman evlenmek istemiyor muydun?"

Düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. "Bir gün evlenip varislerim olur gibi belli belirsiz bir düşünce vardı sanırım. Ama ciddi ciddi oturup düzen kurmaktansa gençlik çılgınlıkları yaparak kendimi eğlendirmekle fazlasıyla meşguldüm." Omuzlarını kuvvetlice silkmeden önce dudaklarında kısacık bir tebessüm belirdi. "Neler olabilirdi diye kafa yormak veya şikayet etmek için artık çok geç."

"Kendini istemediğin bir evliliğin içinde bulduğun için üzgünüm," diye cevapladı Aurora, duygusallığından sesi pürüzlü çıkmıştı.

Nicholas, Aurora'nın dikkatini çekmek için yanına gelip güçlü elleriyle onun ellerini kavradı. "Son gecemi pişman-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lıkları düşünerek geçirmek istemiyorum." Koyu gözleri Aurora'yı büyülemişti. "Bir anlaşma yapabilir miyiz, tatlım? Bu akşamlık, başka her şeyi unutalım."

"Bu benim de hoşuma gider."

"Benim de." Sesi kısıklaştı. "Peki o halde, bu gece bizim gecemiz. Bu anın dışında başka hiçbir şey yok, ne geçmiş ne gelecek. Bu akşamı sadece bugün için yaşayacağız."

"Evet," diye fısıldadı.

Nicholas uzandı ve parmaklarıyla Aurora'nın enstesini okşamaya başladı. Başını kendine doğru çekerken Aurora'ya zaman durmuş gibi geldi. Onu öpecekti, farkındaydı ve Aurora'nın nabzı hızla atmaya başladı.

Kısa bir süre sonra dudaklarına değen şaşırtıcı derecede yumuşak ve nazik dudakları içindeki kontrol edilemez duyguları canlandırmıştı. Dönüp kaçmak istedi fakat Nicholas yavaşça geri çekilip dipsiz gözlerini ona kilitleyince zincirlenmiş gibi kaldı.

Nicholas acele etmeden gevşekçe tuttuğu havluyu elinden alıp yere bırakırken Aurora'nın kalbi hızla atıyordu. Ellerini Aurora'nın beline doladı ve göğüsleri göğsüne değene dek bacaklarının arasına, kendine doğru çekti. Aurora'nın içini bir titreme kapladı.

Nafile bir çabayla kendini korumak istercesine, avuçlarının içiyle Nicholas'ın geniş omuzlarına bastırdı ve ona baktı. Nick'in şehvet dolu koyu gözleri öpmeye ara vermeye hiç niyetinin olmadığını gayet açık bir şekilde söylüyordu.

"Yaran..."

"Bir şey olmaz. Ama yakında senin tadına bakmazsam bana olanlar olacak."

Onu hâlâ yavaşça tutmaya devam ederek yatağın üstüne sırt üstü uzandı ve Aurora'yı da üstüne çekti. Güçlü bedeni yastık gibi altında ve kendisi tamamen sarmayalacak şekilde onun üstündeyken Aurora'nın içini bir ateş kapladı ve midesinde bir krampa neden oldu. Bu basit temasın afallatıcı yakınlığıyla titredi, yumuşaklığının karşısında onun sertliği,

ipek gömleğinin altından hissettiği bedeninin sıcaklığı ona hiç de tanıdık olan şeyler değildi.

"Bu sefer dudaklarını aç, sevgili Aurora," diye mırıldandı adam kibarca dudaklarını aralamaya çalışırken. Dilinin davetsiz sokuluşu yavaş ve şehvet doluydu, daha önce hissetmediği kadar erotikti. Aurora ağzının derinden tadına bakan bu yabancı duyguyu anlamaya çalışarak uzunca bir süre hareketsiz kaldı. Nicholas onu yudumluyor, tadına bakıyordu. Ağzının içindeki ılık dilinin vuruşları sanki eziyet ediyordu.

Aurora yumuşadığını hissediyordu, tahrik oldukça nefesi hızlanıyordu fakat bu esnekliği hâlâ Nicholas için yeterli değildi.

Boğuk bir sesle mırıldanacak kadar bir süre onu öpmeye ara verdi, "Sen de beni öpmelisin, canım," dedi ve tekrar öpmeye başladı.

Aurora sersemlemiş bir halde, utana utana dilini ona doğru uzattı ve karşılığında onay dolu boğuk bir inleme geldi.

Genç kadının dudaklarındaki baskı arttı. Adamın sarhoş eden dudakları ve dili ona öpüşmeyi öğretirken vücudunun alt kısımlarında kuvvetli bir sancı hissetti. Eliyle beline basınan Nicholas dudaklarını kendininkilere biraz daha yaklaştırdı, Aurora daha da heyecanlandı.

Daha da ısınan sessizliğin içinde birbirlerinin tadına bakarak dakikalar boyu öpüştüler. Aurora zaman algısını da kendini de unutmuştu. Sadece Nicholas'ın büyüleyici çekiciliği, onu cezbeden erkeksiliği, uyuşturan öpüşleri, altında uzanan kaslı vücudu vardı.

Sonrasında öpüşleri daha ateşli bir hale geldi; Aurora'yı öpüşmeye sürükleyerek ve lezzetini onun savunmasız vücuduna akıtarak dudaklarına tamamen sahip oldu. Aurora'nın parmakları kendi iradeleriyle Nicholas'ın omuzlarından dalgalı ipeksi saçlarını okşamaya uzandı. Adamın alev gibi yanan dudakları Aurora'nın nefesini kesti.

Aurora, ne aradığını bilmeden çaresizce ona biraz daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sarıldı. Kemiklerini hissetmiyordu, sanki ateşin üzerinde bi-
biydi... Sanki düşüyordu...

Onu iten ve yumuşak yatağın üstüne oturtan Nichola-
oldu.

Aurora'nın gözleri telaşla açılmış, Nicholas'a bakıyordu
Titriyordu, yanakları kızarmış, duyguları alabora olmuştu

Elleri giysisinin üst kısmına doğru giderken Nicholas ona
izliyordu; Aurora kendini o gözlerin gölgeli derinliğinde bo-
ğuluyor gibi hissetti.

Parmakları dekoltesinde gezinirken kendini tedirgin his-
setti fakat Nicholas ona doğru eğilerek dudaklarını dudakla-
rının üzerinde gezindirmeye devam etti ve dudakları yeni-
den hararetlendi. "Hissetmekten korkma, meleğim. Bu gece
mantığını bir kenara kaldır, bırak seni duyguların yönlendir-
sin."

Aurora'dan herhangi bir itiraz gelmeyince, elbisesinin
boynundaki ipi yavaşça çekti, kabaran göğüslerini ortaya
çıkarmak için kombinezonunun askılarını göğüslerini yük-
selten sert bir kumaştan yapılmış korsesinin üstüne kadar
indirdi. Büyük bir ustalıkla göğüslerini geceyle kavuşturdu.
Aurora titriyordu. Adamın cüretkâr parmakları sertleşen gö-
güs uçlarına dokunduğunda, Aurora bu hassas ve keskin do-
kunuşun hazzıyla farkında olmadan inledi.

"Hiç daha önce sana böyle dokunan oldu mu?" diye ılık
nefesiyle yavaşça kulağına fısıldadı Nicholas.

"Hayır..." dedi Aurora nefes nefese, Nicholas'ın parmak-
ları başının hassas noktalarını yavaşça okşarken ve daireler
çizerken.

Aurora gözlerini kapattı, Nicholas'ın ona vermeye kararlı
olduğu zevke bıraktı kendini. Tüm bedenini utanç ve heye-
canla alev içinde bırakan ılık, yönlendiren dudakları sahiple-
nircesine onunkilerle buluşurken, elleri göğüslerine işkence
etmeye devam ediyordu.

Nicholas'ın hangi arada yavaşça eteğini sıyırdığının ve
kombinezonunun kenarından altına ulaştığının farkında de-

gildi. Fakat sonra avuçlarının okşamaları kabaran yumuşak
tepeye doğru çıkmaya başladı ve orada oyalandı.

Aurora kanlaştığını hissetti. Dizlerini kenetlemeye çalış-
tıysa da Nicholas'ın elleri bacaklarının arasında daha da de-
rinlere gitti.

Nicholas'ın nefesleri derinleşmişti, güneş yanığı yüzünde-
ki kalın kaşlarını çatarak boğuk bir sesle mırıldandı, "Bacak-
larını benim için aç tanrıçam, sana dokunmama izin ver."

İtiraz etmeye gücü olmayan Aurora denileni yaptı.
Nicholas'ın tatlı dili onu cesaretlendiriyordu. Nicholas
Aurora'nın kadınlığının üstündeki tüyleri okşamaya başladı.
Aurora, bacaklarının arasında gizli kalmış yerden ıslak, sancı
dolu bir his yükseldi. Çok garip hissediyordu kendini, eriyor,
zonklıyordu... İçgüdüsel olarak inledi ve bugüne kadar his
hissetmediği bir şeyin özlemiyle belini yay gibi gerdi.

Nicholas ihtiyaç duyduğu, istediği her şeyi biliyor gibiydi.
Duyarlı bir dikkatle parmaklarını dudakların arasına kaydırdı
ve hafifçe bastırdı.

Aurora ona doğru soludu, fakat Nicholas yumuşak taar-
ruzuna devam etti, araştırıyor, keşfediyor, Aurora'nın sırları-
nı öğreniyordu. Aurora'ya kur yapıyordu, parmakları zonk-
layan sıcaklığının üstündeydi ve kalın baş parmağıyla artık
iyice kayganlaşmış dişiliğini okşuyordu.

Nicholas'ı omuzlarından yakaladı, daha fazlasına dayana-
bileceğini sanmıyordu fakat Nicholas onu ritmik bir şekilde
okşamaya son vermedi ve Aurora'yı daha da coşkun zevkler-
le doldurdu. Aurora içgüdülerinin sesini dinleyip kalçalarını
kaldırdı ve onun ritmine uyana kadar devam etti.

Aurora çaresiz bir durumdaydı, inledi, Nicholas'ın eller-
inde oyuncak olmuştu, hassas noktalarına her dokunuşunda
içine dolan gerilim daha da büyüyordu. Tek bildiği dudakla-
rının üstündeki dudakların dayanılmaz sıcaklığı, kanının alev
alev tutuşması ve Nicholas'ın ona verdiği vahşi zevkti.

Aldığı zevk birden dayanılmaz ölçüde şiddetli ve ateşli
geldi. Kendinden geçmiş bir halde Nicholas'ın ısrarcı elleri-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nin altında kıvrandı, küçük kıvılcım alev alev yanan koları dönüşmüştü. Aurora dalga dalga sıcaklığı hissetti; utangaçlık çaresiz bedenini yıkayıp geçti.

Nicholas, kızaran yüzünü yumuşak öpücüklere boğarken, nabzını biraz olsun sakinleştirmek için ellerini Aurora'nın boynuna uzattı.

Duydukları şehvetin biraz azalması için dakikaların geçmesi gerekti. Vücudunu saran dayanılmaz ateşin etkisiyle Aurora'nın kolları güçsüzleşmiş, duyguları serseme dönmüştü.

Zevkle dumanlanmış gözlerini açarak Nicholas'a baktı. Nicholas kendi tarafında dirseğinin üstünde doğrulmuş, ona bakıyordu. Aurora'nın bacakları yatağın kenarından sallanıyor, eteği kalçasına kadar toplanmış, jartiyeri açılmış bir şekilde tamamen zarafetten uzak bir halde sere serpe uzanmış yatıyordu. Nicholas'ın ateşli gözleri vücudunun üzerinde gezindi, uçları sertleşmiş çıplak göğüslerinde, bacaklarında ve kasıklarında...

Bakışları fark eden Aurora'nın yüzü kızardı, dağınıklığını toparlamak için bir şeyler arandı fakat Nicholas elini tutarak onu durdurdu.

"Aramızda utangaçlığa ya da çekingenliğe gerek yok, meleğim."

Aurora bakışlarını başka bir yöne çevirdi. "Basit bir kadın gibi davrandım. Ben böyle...şehvet düşkünü bir kadın değilim."

"Çünkü daha önce böyle bir fırsatın olmamıştı. Bence, yüreğinde sen çok tutkulu bir kadınsın. İçinde hep sakladığın bir ateş yanıyor..." Aurora sessiz kalınca, Nicholas elini yanağına uzattı ve onu kendine bakmaya zorladı. "Erkekler tahrik olmuş bir kadını çok arzulanır bulurlar."

Aurora daha da kızardı. "Hiç düşünmemiştim..."

"Sevişmenin bu kadar zevk dolu olabileceğini mi?"

"Evet."

Sempatiyle gülümsedi Nicholas. "Bu sadece tadımlıktı,

hayatım. Gerçek şehveti, arzuyu öğrenmen için daha var– çok daha fazlası. Ve izninle tüm geceyi sana bunları göstere– rek geçirmek istiyorum."

Aurora yavaşça onun bakışlarını karşıladı. Nicholas'ın ona ihtirası öğretmesini istiyordu. O dayanılmaz ateşi yeniden hissetmek istiyordu. Bu gece onun tek şansıydı, bu gece onun son sevişmesi olabilirdi. Pekâlâ yeniden evlenebilirdi. Öyle olsa bile yine de bir erkeğin dokunuşunun, bir kadın olmanın ne demek olduğunu bilemeyebilirdi. Ama bazı karışıklıkların da olma ihtimali vardı...

"Jane dedi ki... bu geceden sonra... bir çocuğumuz olabilirmiş."

Nicholas'ın bakışlarında bir an bile tereddüt oluşmadı. "Görünüşe göre, Jane mantıklı biri."

"Evet. Seninle birlikte olmanın doğuracağı sonuçların farkında olmamı istedi."

"Korunmanın yolları var ama yine de sonuçta bir çocuk olabilir. Öyle olsa bile bu o kadar istenmedik bir şey mi senin için?" diye sordu.

Aurora, bu düşünceyle içinin garip bir özlemle dolduğunu hissetti. "Hayır." Onun çocuğunu istiyordu. Nicholas gittikten sonra onun bir parçası Aurora'yla kalmış olacaktı. "En azından istemiyor değilim."

Nicholas'ın ifadesi yumuşadı. "O zaman senin için korkacak bir şey yok."

Kalbini kaybetmekten başka. Fakat Nicholas'ın ayağa kalkmasıyla şaşıran Aurora'nın kafasından bu düşünce uçup gitti.

"Sanırım artık bu gereksiz kıyafetlerden kurtulmalıyız."

Adam eğildiğinde, Aurora onun yardımını gönülsüz bir şekilde kabullendi. "Işık," diye mırıldandı utangaç bir şekilde. Bir yandan da giysisinin üstünü düzeltmeye çalışıyordu. Işık katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Nicholas bir an durdu ama daha sonra döndü ve ışığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapattı. Artık odayı sadece şöminenin ateşi aydınlatıyordu. "Daha iyi mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

Nicholas, Aurora'nın elini tuttu ve kravatına götürdü. "Bu onur sana ait, aşkım."

"Seni soymamı mı istiyorsun?"

Adamın dudaklarının hafifçe kıvrılması müthiş çekiciydi. "Eğer senin gerginliğini azaltmak istiyorsak burası başlangıç için çok uygun. Seni tedirgin eden bana yabancı olman, tanılım. Bana alıştıkça korkacak bir şeyin olmadığını anlayacaksın." Zorlayıcı bakışları Aurora'nın üzerindeydi, boğuk sesi baştan çıkarıcıydı. "Sen yönlendir, adımı sen at. Yapmak istemeyeceğin hiçbir şeye seni zorlamayacağım. Kumanda tamamen sende."

Nicholas'ın dediklerini ölçtükten sonra isteğini yerine getirmeye çalıştı, önce kravatını çıkardı, sonra yeleğini, gömleğini ve atletini. Ayakkabılarını ve çoraplarını Nicholas kendi çıkardı. Aurora duraksayınca, pantolonu ve çamaşırıyla devam etti.

Nick uzun, çıplak, bir damla yağ olmayan kaslı vücuduyla önünde durduğunda Aurora büyülenmişti.

"Ben senin kocanım, Aurora," dedi Nick kadife gibi sesiyle. "Benden korkmana gerek yok. Sadece bir insanım, etten ve kemikten, tıpkı senin gibi."

Çıplak, güneş yanığı tenine ve sıkı kaslarına bakan Aurora onun hiç de kendisine benzemediğini düşündü şüphe içinde. Geniş omuzları, dar kalçaları ve güçlü baldırlarıyla Yunan tanrılarının heykellerine benziyordu. Kasıklarından fışkıran koyu sarı, dalgalı tüylerin tanıdık olmayan sertliği kalbinin düzensiz bir şekilde atmasına neden oluyordu. Ondan tam olarak korkuyor sayılmazdı ama yanında çok rahat olduğu da söylenemezdi doğrusu.

"Şimdi sıra sende," diye mırıldandı Nicholas. Aurora tereddüt edince, gülümsedi. "Eh tabii sen hizmetkârlara alışıksın. Sana yardım etmemi ister misin?"

"Evet."

"Zevkle."

Nick onun saçlarından başladı, tokaları çıkararak sarı altın rengi saçlarının şelale gibi omuzlarına dökülmesini sağladı. "Çok güzel saçların var," diye mırıldandı parmaklarını ipek gibi saçlarının arasında gezdirirken. "Saf altın gibi."

Birkaç dakika sonra elleri Aurora'nın saçlarından elbisesinin arkasındaki bağcıklara indi. Vücudundan çekinen Aurora, Nicholas elbisesini, korsesini ve çoraplarını çıkarırken sessizce durdu. Kombinezonu sona kalmıştı. Soğuk geceyi çıplak bedeninde hisseden Aurora titredi.

"Vücudun nefes kesici," dedi Nick yüzünü ona dönerek. "Alabileceği tüm zevkleri sana göstermeye niyetliyim."

Aurora içgüdüsel olarak vücudunu saklamak üzere kollarını göğsüne kapattı ama Nicholas yavaşça kollarını itti.

"Aramızda çekingenlik olmamalı, tanrıçam." Parmağını boynundan göğüslerinin ucuna doğru kaydırdı, bu seksi dokunuşla Aurora derin derin soludu. "Senin çekiciliğini görmemde ne sakınca olabilir? Benimle paylaştığın sırların emniyette olacak."

Kader tekrar hatırlatıldığında Aurora'nın gözleri bulutlandı. Yarın olduğunda, Nicholas gitmiş olacaktı. Paylaştukları yakınlık da onunla mezara gidecekti. Ama şu an önemli olan bu geceydi. Bu gece, Nicholas onun kocasıydı, aşkıydı. Kendini utanmadan, korkmadan ona verebilirdi. Yasaklarını, gayri ihtiyari kendini sakınmayı bir kenara bırakabilirdi.

Uzandı ve parmak uçlarıyla Nicholas'ın seksi dudaklarına dokundu. "Her şeyi unutmak istediğini söylemiştin," diye hatırlattı yumuşak bir sesle. "Şu andan başka hiçbir şey yok, ne dün ne de yarın."

"Evet, öyle." Nicholas'ın gözlerinin derinliğine yumuşak bir sıcaklık yayıldı.

Çok güzel gözleri vardı. O gözlerin baktığı yerlere hâkim olamıyordu Aurora.

Nicholas bir adım yaklaştı, şimdi tenleri birbirine değiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Aurora'yı sarsan, yakan vücudunun sıcaklığı Aurora'nın vücuduna akıyordu.

Göğüsleri Nicholas'ın göğsüne değerken ve Nicholas'ın sıcak, kabaran erkekliği karnına baskı yaparken Aurora heyecandan titriyordu. "Bir erkeğin elinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi? Onun sertliğini içinde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu?" Nicholas başını eğdi, Aurora'nın yanağını boydan boya öpmeye başladı.

Başı dönerken evet, merak ettim diye aklından geçirdi Aurora. Kalbinin en saklı köşelerinde onun ihtirasını kamçılayacak gizli bir aşığın hayalini kurmuştu.

"Merak ettiysen bile," diye kendi sorusunu cevapladı Nicholas, "nasıl bir şey olduğunu deneyememişsindir."

Bu söz Aurora'nın yüzüne küçük bir tebessüm kondurdu. "Hayır. Bir leydi böyle şeylere asla izin vermez."

"Evet, asla. Fakat eğer merak ettiysen... şimdi bu meraklarını gidermenin zamanı geldi." Titreyen elini aldı ve zonklayan erkekliğinin etrafında dolaştırmaya başladı. "Dokun bana, aşkım. Hisset beni..."

Büyüklüğünü görünce Aurora panikle nefesini tuttu ama Nicholas'ın yönlendirmesine uyarak onu hissetmeye çalıştı. Penisinin derisi kadife gibi yumuşaktı, kendisi granit kadar sert. Gururlu bir baş. Yumuşak tüyler ve altında ağır keseler. Gerçekten de o kadar korkutucu değildi. Artık değil. Dürüst olabilseydi vücutlarının farklılıklarını çok heyecan verici bulduğunu bile söyleyebilirdi. Saf erkekliği, içinde dişiliğe dair ne varsa selamlıyordu.

Nicholas'ın elleri Aurora'nın kabaran göğüslerini kavradı. Aurora gözlerini kapadı ve içini çekti. Sersemlemiş bir halde adamın ne kadar usta olduğunu düşündü. Elleri vücudunun mırıltısıydı, parmakları teninin üzerinde kayıyor, göğüslerine hafif darbeler vuruyordu.

"Büyüleyicisin."

Kollarının ve bacaklarının şiddetli yorgunluğuna direnmeyerek asıl büyüleyici olan Nicholas diye düşündü Aurora. Kendisini cazibesiyle esir almıştı.

Aurora biraz daha yaklaştı, dudakları kavuşma isteğiyle Nicholas'ın dudaklarını aradı. Nicholas'ın boğazından memnuniyet dolu bir mırıltı yükseldi.

Düzinelerce kalp atışı süresince Nicholas onu öptü, öpüşü hem heyecan verici hem yatıştırıcıydı. Bir süre sonra, onu kollarına aldı ve yatağın üstüne yatırdı, kendisi de peşinden yanına uzandı.

Yarı kapalı gözleri şehvet dolu ve ısrarcıydı. Zonklayan göğüslerini okşamaya başladı yeniden, avuçlarıyla gergin yuvarlaklığı okşuyor, parmaklarıyla sert göğüs uçlarının etrafına çoşkulu, ateşli oklar savuruyordu.

Aurora kendini tamamen ona bırakmıştı. Onun kollarında bu şekilde uzanmak sihirli bir şeydi, sıcaklığını solumak, erkeksi kokusunu duymak, inanılmaz dokunuşlarını hissetmek... Sonra Nicholas başını eğdi ve ağzıyla sertleşen göğüs ucunu tatmaya başladı, Aurora'nın nefesi boğazına tıkandı.

Onu istiyordu, bunu anlamıştı. Daha önce kendisine gösterdiği gibi bir erkekle bir kadının arasındaki kavılcımı ve ateşi yaşamak istiyordu. Nicholas, kabarmış tepeyi dudaklarıyla emmeye başlamadan önce diliyle gül goncasına fiskeler vurdu, yavaşça sürtündü. Aurora, onun dudaklarının dağlayan ateşiyle yay gibi gerildi, elleri görmeden Nicholas'ın saçlarını aradı.

Nicholas'ın da onu istediğini biliyordu. Karnının üstündeki sert erkekliği harekete geçmeden bile bunu hissetmişti.

Ve sonrasında Nicholas o harika, heyecan veren parmaklarını bir kez daha aşağıya, ıslak kasıklarına doğru kaydırdı.

"Benim için ıslanmışsın." Sesi boğuktu. "Vücudundan bal akıyor."

Doğruydu. Kasıklarındaki tüyler ıslanmıştı ve vücudu utanmaksızın onun için sızlıyordu. Nicholas ıslak tomurcuğu okşadığında titrek bir sesle Nicholas'ın adını mırıldandı. Onun bu utanç bilmez tutkusu ya da kendisinin zevk düşkü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nü hali tam bir skandaldı ama tüm düşünebildiği Nicholas'ın dudaklarının ve parmaklarının sihirli okşamalarıydı.

Nicholas göğüslerine işkence etmeyi bırakıp vücuduyla onun vücudunu kaplarcasına üstüne çıktığında Aurora arzuyla titriyordu. Ağırlığına dikkat ederek Nicholas, bacaklarının arasına yerleşti ve Aurora dikkatini kaybetmeden ona tekrar öpmeye başladı. Aurora, Nicholas içine girmek üzere erkekliğini yavaş yavaş ıslak kasıklarına sürtmeye başlayana kadar onun niyetinin farkında değildi.

Aurora gerilince Nicholas onu daha derin öpmeye başladı, diliyle ağzına küçük vuruşlarda bulunuyordu, tıpkı penisiyle yaptığı gibi. Karşı gelmesine izin vermeden, güçlü bacaklarıyla Aurora'nın bacaklarının açık kalmasını sağladı ve yavaş yavaş aşağıya kaydı, amansız bir baskıyla penisini ileri doğru itiyordu.

Aurora kaskatı kesildi, zorlukla nefes alıyordu. O kadar büyük bir şeyi içine alamayacağına emindi. Ama vücudu onun için açılıyordu, acıyla geriliyordu, Nicholas'ın yabancı sertliği içini dolduruyordu...

Aurora gözlerini sıkıca kapattı ve nefes almaya çalıştı.

Nicholas artık hareket etmiyordu. "Bana bak, tatlı tanrıça." Ona doğru bakan gözlerinde şefkat vardı.

Aurora dayanılmaz bir acıyla katı bir şekilde yatıyordu. "Çok... acıttı."

Nicholas onu şakaklarından öptü. "Sadece ilk seferde. Acı geçecek ve tek hissedeceğin şey zevk olacak." Nicholas'ın bakışları onun gözlerinin derinliklerine daldı. "Güven bana."

İnanılmaz bir şekilde Aurora ona güvendi. Nicholas hiç hareket etmeden duruyor, varlığına alışması, içindeki kalın parçasını hissetmesi için onu bekliyordu. Aurora nihayet acının bulanıklaşmaya başladığını hissetti.

Nicholas yanağındaki bir tutam saçını alıp arkaya itti. "Daha iyisin?"

"Evet." Acısı artık dayanılmaz değildi. Yanma azalmıştı.

Başka uzun bir dakikadan sonra, Aurora, kalçalarını hareket ettirmeyi denedi. Rahatsızlığı kesinlikle azalıyordu.

Nicholas hafifçe geri çekilirken dudaklarının köşesine küçük bir öpücük kondurdu ama tekrar ileri hareket ettiğinde Aurora içindeki ateşin yeniden alevlendiğini hissetti. Aurora'yı sert bedeniyle ikna etmeye çalışıyordu; Aurora'nın içinde ateşli, özlem dolu bir feryat kopana kadar düşünceli, yavaş ritmini korudu.

Açlıkları, erkek gibi kadın gibi zamansızdı. Aurora içgüdülerine uyarak Nicholas'ın ritmine uyduğunda ateşli bir şekilde inledi, tırnaklarını Nicholas'ın omuzlarına geçirdi. Nicholas gözlerini acı içindeymiş gibi kapattı, Aurora'nın içinde hareket ederken kesik kesik nefes alıyordu.

Zirveye ulaşmasına ramak kaldığında Nicholas vücutlarının arasındaki Aurora'nın kan hücum etmiş noktasına ulaştı. Sersemlemiş bir halde Aurora yay gibi gerildi, içinde alev alev yanan karmaşayla çığlık çığlığaydı.

Nick vahşi inlemelerini ağzıyla yakalamaya çalıştı fakat bu arada hiç durmuyor, onun kendinden geçmiş halini daha da uzatabilmek için tüm hünerlerini kullanıyordu. Aurora'nın inceçik bedeni dalga dalga coşkuyla allak bullak oluyor, şiddetle sarsılıyordu. Nick'in karşısında kıvranırken onun da dişlerini sımsıkı sıktığını gördü. Aurora'nın derinliklerinde gömülüyken kontrolünü kaybetmemeye, hayvani ihtiyacını frenlemeye çalışıyordu.

Çok fazlaydı. Sonunda Nicholas kendine izin verip Aurora'nın içini nerdeyse onu ilk gördüğü andan itibaren hissettiği ateşli arzuyla doldurduğunda bedeni büyük bir titremeyle sarsıldı. Sonsuz, saf bir zevkin içine dalarken boğazından boğuk bir inleme yükseldi. Aldığı zevk öyle yoğundu ki içini dağladı.

Sonunda bitmişti. Karanlıkta uzandı, sarsılmıştı, sonunda kendine geldi. Altında yatan Aurora'nın titrediğini hissedince, kalbi büyük bir şefkatle doldu.

Ağırlığını yana vererek Aurora'yı rahatlattı, yorganı üst-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerine çekti ve Aurora'yı kollarına aldı. Onu sakinleştirmek, ısıtmak için vücuduyla Aurora'yı sardı.

Zevk sonrasının yorgunluğuyla birlikte yattılar. Uzun bir dakikadan sonra Nicholas başını kaldırdı.

Şöminenin ışığının altında, karmakarışık saçları, sarışın, fıldırışı teni, öpüşleriyle ıslanmış, şişmiş kalın dudaklarıyla ahlaksız bir meleğe benziyordu Aurora.

Onun üzerinde böylesine bir etkisi olması şaşırtıcı, diye kendi kendine düşündü Nicholas. Fiziksel olarak hiçbir deneyimi olmamıştı, bakireydi ama yine de onunla sevişmek hiç beklemediği bir şekilde içinde tam bir kargaşa yaratmıştı. Ateşli tadı ona tamamen hükmetmişti.

Belki de ettikleri evlilik yemini soğukkanlı bir iş anlaşmasından daha fazlasıydı, hiç niyeti olmamasına rağmen belki de bu yemin onları bir şekilde bağlamıştı.

Karısı. Tuhaf bir sözcüktü, hatta özlem ve ihtiyaç duymak gibi duygulara yol açması daha da tuhaftı. Bir mirasçı bırakıp bırakmadığını, çocuklarının olup olmayacağını merak etti. Bir oğul... ya da bir kız. Bu düşünce kalbine garip bir acı sakladı.

Bu şaşırtıcı düşüncelerini hissetmiş gibi kollarındaki kadın kıpırdandı. Nick, Aurora'nın kendisini seyrettiğini fark etti, parlak mavi gözleri kendisini inceliyordu. İçi yeniden ısrarcı ve keskin bir arzuyla doldu ama kendisine Aurora'nın saflığını hatırlatarak bu arzusunu bastırdı.

"İyi misin?" diye mırıldandı alnına bir öpücük kondururken.

"Evet." Aurora fısıldarcasına içini çekti. "Bu...olağanüstüydü."

Şefkat dolu bir dalga içine yayılmış gibi gülümsedi. "Böyle düşündüğüne sevindim."

"Bu senin için... ben senin için... hayal kırıklığı mı oldum?"

Şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Tam tersi, tanrıçam. Böylesine zevk dolu bir sevişme daha önce hiç yaşamadım."

Aurora'nın şüpheyle kaşlarını çattığını görünce Nicholas gülümsedi. "Doğru söylüyorum. Kendimi ne kadar zor kontrol ettiğimi anlayamayacak kadar tecrübesiz olduğundan belki de, sana tecavüze kalkışmamak için ancak bu kadar tutabildim kendimi." Burnunu öpmek için öne uzandı. "Seninle sabaha kadar sevişebilirim... ama sanırım senin masumiyetini göz önünde bulundurmalı ve uyumana izin vermeliyim."

Aurora'nın yüzünden kederli bir ifade geçti ve parmaklarıyla dudaklarına uzandı. "Gerçekten uyumak istemiyorum. Eğer bu gece seninle son gecemse, bunun olabildiğince uzun olmasını istiyorum."

Nicholas ona baktı, Aurora'nın gözlerindeki bulutları kovmak istedi. Biliyordu, gelecek olan sabahı düşünüyordu.

Pozisyonu değiştirdi ve Aurora'nın üstüne çıktı.

"Ben de, meleğim," dudakları Aurora'ya doğru uzanırken kısık bir sesle fısıldadı. "Ben de."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6. Bölüm

Arzunun harikalığını ve ıstırabını onun kucağında keşfettim.

Yavaş yavaş uyanmaya başladığında Aurora'nın kafası karmakarışıktı. Vücudunun duyarlılığı garip bir şekilde artmıştı, göğüsleri ve dudakları hassaslaşmıştı ve özellikle kasıklarının arası alışık olmadığı bir rahatsızlıkla zonkluyordu. Panjurların arasından göz kırpan güneş ışığı altında, garip, konforsuz yatakta yerleşmeye çalıştı. Daha da hayret verici olanı sert, alık ve kesinlikle çıplak bir erkek bedeni onu sıkıştırıyordu.

Bir anda anılar hücum etti. Evlilik. Kocası. Nicholas Sabine.

Birkaç dakikalığına yanağı Nicholas'ın omuzlarında, elleri ayakları birbirine dolanmış bir şekilde yatarak hatırlamaya başladı. Gecenin büyük bir kısmında büyük bir yumuşaklık ve tutkuyla kocası onunla sevişmişti. Kendini yerine getirmek zorunda olduğunu düşündüğü bir yükümlülüğe hazırlarken tam anlamıyla bir düğün gecesi yaşamıştı. Nicholas onu arzuyla tanıştırmıştı, titremeler ve sarsılmalar arasında kendinden geçmenin tadını ilk kez yaşamıştı.

Ve çaresizliğini bir kenara koyarak kendini tamamen

ona bırakmıştı. Aralarında bir anlaşma olmasına rağmen, Nicholas'ı bekleyen korkunç gelecek, sevişmelerine ayrı bir reddilik katmıştı.

Aurora alt dudağını sertçe ısırdı. Dün gece Nicholas üzüntüsünü unutmasını sağlamıştı ama korkunç sabah gelmişti işte. Bugün Nicholas ölecekti.

Gözlerini sıkıca kapattı. Kendine onun için üzülmeye izin veremezdi. O bir mahkûmdu...

Ama artık çok geçti. Yeni evlendiği bu adama çoktan derin bir bağlılık hissetmeye başlamıştı bile ve bu da onun öleceği düşüncesini çok daha katlanılmaz kılıyordu.

Tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından süzülerek Nicholas'ın çıplak omuzlarına düştü. Nicholas'ın kasıldığını hissedince onun da uyanık olduğunu anladı.

Kararlılıkla, derin bir soluk aldı, gözyaşlarına hakim olmaya çalışıyordu.

"Benim için acı çekmeni istemiyorum, Aurora," dedi Nick alçak bir sesle.

"E-elimde değil."

"Tanrım, lütfen ağlama... Ağlayan bir kadının yanında olmaktansa bir tugay dolusu süvariyle karşı karşıya kalmayı tercih ederim." Eliyle yanağını okşadı. "Gözyaşların benim için en büyük işkence."

"Ben... ben özür dilerim."

Nicholas parmağıyla gözyaşlarını silerken Aurora gözlerini kapadı. Bir süre sonra tekrar derin bir soluk aldı, ağlamamaya kararlıydı. Ama o ölüme giderken artık daha fazla hiçbir şey yapmadan durmaya katlanamazdı.

"Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi öfkeli ve alçak bir sesle. "Buna izin *vermeyeceğim*. Hemen kumandanı ziyaret etme niyetindeyim ve onu bu işe artık bir son vermeye zorlayacağım. Tanrım, nasıl bunu daha önce akıl edemeyecek kadar kör olabildim?"

Kendini onun çıplak bedeninden ayıran Nick ayağa kalktı, arkasını ona döndü. "Sana kardeşime yardım etmek için söz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

verdiğini hatırlatabilir miyim?" dedi yavaşça. "Kuzenin bugün- öğleden sonra seni Monserrat'a götürüyor olacak."

"Hayatını kurtaracak bir şansın olup olmadığını anlamadan önce buradan ayrılamam."

Nicholas parmaklarını Aurora'nın saçlarının arasında dolandırdı. Böyle bir tepki vermesinden korkuyordu. Onu kaderine terk etmeyecekti, şimdi değil. İnanılmaz bir geceden sonra değil. Aralarında alevlenen tutku ikisini de şoke etmişti, aralarında kırılması zor duygusal bir bağ oluşturmuştu.

Sessizce küfreden Nicholas, Aurora'nın gözyaşlarıyla parlayan ıslak kirpiklerine baktı. Onu ağlarken görmek yüreğini sızlatıyordu ama kendi kaderinin kız kardeşinin kaderinin önüne geçmesine izin veremezdi. Bu riski alamazdı. Bir şekilde aralarındaki bağı koparmalıydı.

Gözleri ölesiye mavi, saçları altın bir yelpaze, kalın dudakları onun öpüşleriyle şişmiş Aurora, ona bakıyordu. Bugüne kadar böyle bir güzellik görmemişti. Ne de böyle bir duyarlılık.

Yanına gitti ve elini dudaklarına götürerek parmaklarını öptü. "Son gecemi zevk içinde geçirmemi sağladığın için teşekkür ederim, hayatım, fakat artık bitti. Evliliğimiz tamamlandığına göre artık aramızda bir yakınlığın olmasına gerek yok."

Aurora'nın yüzünden renk çekilirken Nicholas'ın çenesi kilitlendi. Dün gece onları tutuşturan ihtirası hafife alan bu gaddar sözleri Nicholas geri almak istedi. Fakat Aurora'nın gözlerindeki incinmişliğin onu etkilemesine izin veremezdi.

Aurora elini çektiğinde ve gayri ihtiyari kendini savunmak istercesine yorganı göğüslerinin üstüne doğru kaldırdığında bile Nicholas gözlerini Aurora'nın gözlerinden ayırmamaya zorladı kendini.

"Hatırlarsan bir pazarlık yaptık," dedi Nicholas soğuk bir şekilde. Bir yandan kendi çekmecesini açıyordu. "Kardeşine destek olman karşılığında sen de maddi özgürlüğüne kavuşacaksın. Anlaşmamıza uyacağına güveniyorum."

Nicholas'ın sözleri Aurora'nın gururuna dokunmuş gibi çenesini dikleştirdi. "Elbette uyacağım."

Nicholas, Aurora'nın ses tonundaki öfkeyi fark etmekten memnundu, bu gözyaşlarından çok daha katlanılabilir bir şeydi.

Pantolonunu üzerine geçirdi sonra botlarını giymek üzere şöminenin önündeki sandalyelerden birine oturdu. "İhtiyacın olan tüm belgeler ve Raven'e yazdığım mektup kuzenin Percy'de. Monserrat'a vardığında mektupla birlikte sana verdiğim yüzüğü evliliğimizin kanıtı olarak Raven'e göster. Geminin amblemini tanıyacaktır-"

Tam o sırada dışarıdaki odadan bir gümbürtü geldi. Nicholas donup kaldı, Aurora ise ürkmüştü. Birileri salonun kapısına vuruyordu. Bunlar garnizon askerleri olmalıydı.

"Bayım, sizi hücrenize geri götürmek üzere emir aldık," diyen kaba bir ses duyuldu.

"Bir dakika izin verir misiniz?" diye cevapladı Nicholas. "Henüz giyinmemi tamamlamadım."

Diğer botunu da giydi, sonra gömleğini. Tereddüt etmeden kravatını bağladı, üzerine yeleğini ve ceketini giydi. Nicholas'ın beklenmedik mesafesinden ve soğukluğundan dolayı hâlâ kırgın ve sersemlemiş olan Aurora, tüm bu süre içinde sessizliğini korudu.

"Veda zamanı geldi," dedi sonunda ona doğru dönen Nicholas.

"Sanırım," diye cevapladı Aurora, sesi zar zor çıkıyordu. Dün gece tanıdığı tutkulu, düşünceli erkekten bir iz bulabilir miyim diye ona tekrar baktı Aurora. Hiçbir iz yoktu. Yakışıklı ve sert yüzüyle, yeniden bir yabancı olmuştu.

Dönüp gitmeden önce Nicholas son bir kez daha Aurora'ya uzun uzun baktı. Aurora onu izliyordu, Nicholas tek bir kelime daha etmeden kapıyı arkasından yavaşça kapayarak, yatak odasından ayrıldı.

Dün geceki sevecenliğinin böylesine mesafeli bir soğukluğa nasıl dönüşebildiğini anlayamayan Aurora hissizleşmiş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şekilde bakakaldı. İçini insafsızca kemiren korku ve ıs-
rap duygularına nasıl katlanabilecekti?

Onu kurtarmak için hâlâ biraz zaman vardı, belki...

Yatak odasının kapısı hafifçe vurulduğu sırada üstündeki yorganı fırlatıp atmak üzereydi. Kalbi deli gibi çarpmaya baş-
ladı, aklına gelen ilk düşünce Nicholas'ın geri döndüğüydü. Fakat dışarıdan gelen ürkek ses bir kadına, kendi yardımcı-
sına aitti.

"Leydim, benim, Nell. Beyefendi...kocanız...sizi görme-
mi istedi."

"İçeri gel Nell," dedi Aurora, duyduğu öfke dolu hayal kırıklığını saklamak üzere ayağa kalktı ve lavabonun yanına gitti.

Normalde çok edepli olan hanımefendisini çırılçıplak gören Nell gözlerini kırptı. "Ben...ben size öğleden sonra yapacağınız yolculuk için kıyafet getirdim, leydim ve banyo yapabilmeniz için sıcak su getirmelerini söyledim-"

"Hayır." Aurora kafasını salladı. Vücudunu sıcak suya bırakmak hiç tanıdık olmadığı sızılara çok iyi gelebilirdi ama bunun için zaman yoktu. "Teşekkürler, Nell, ama buradaki suyla idare ederim. Ve sonra bir an evvel giyinebilmem için bana yardım etmelisin. Komutanı hemen görmem gerek, kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Nicholas'ı kurtarmayı denemek zorundaydı, bu onun isteklerine karşı gelmek ya da ona verdiği sözlerin hiçbirini tutmamak anlamına gelse bile.

Aurora, komutan Lord Hearn'ü çiftlik evinde buldu ve kocasının hayatını kurtarması ve orduya müdahale etmesi için ona yalvardı. Politik olarak bu hareketin çok yanlış bir adım olacağı konusunda onu ikna edebilmek için tüm yeteneğini kullandı. Ama buna rağmen Lord Hearn bu meseleyi ilk önce kumandan vekiliyle tartışması gerektiğinde ısrar etti.

Değerli zamanını Percy'yi aramakla harcadı, eve doğru nafile bir sefer yaptı. Onun izini en sonunda ofislerin orda bulduğunda, gelin odasında Nicholas'a elveda demesinin üzerinden üç saat geçmişti. Ve hava soğuk bir griye dönmüştü, güneyden koyu fırtına bulutları tehditkar bir biçimde yükseliyordu.

Ofisten çıkan Percy'yle buluşan Aurora, onun ifadesinin hiç bu kadar ümitsiz görünmediğini düşündü. Percy, onu selamladı ve eve onun yanına gelmek üzere olduğunu söyledi. Aurora ona Lord Hearn'in bu işe müdahale edebileceğine dair bir olasılık olduğunu anlatıyordu ki, Percy başını salladı. "Aurora, korkarım artık çok geç."

"Çok mu geç? Ne demek istiyorsun?"

"Kumandan Madsen'den birkaç dakika önce bir mesaj aldım. İnfaz gerçekleşti. Nicholas gitti."

Aurora bembeyaz kesildi. "Hayır... bu doğru olamaz."

"Üzgünüm. Doğru."

"Ölmüş olamaz," diye boğuk bir sesle fısıldadı Aurora. Tüm vücudu büyük bir acıyla sarsılırken umutsuzca bir çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı.

Bir dakika sonra, Percy yaklaştı ve diğer elini eline aldı. "Aurora, biliyorsun, Nicholas onun için yas tutmanı istemiyordu. Onu unutmanı ve hayatına devam etmeni istiyordu... Aslına bakarsan kardeşini bulmak üzere hemen buradan ayrılmalıyız. Öğleden sonra seni oraya götüreceğime dair Nicholas'a söz verdiğim için değil sadece, gökyüzünün durumunu da hiç beğenmiyorum. Fırtına geliyor ve eğer fırtınaya yakalanmak istemiyorsak acele etmeliyiz. Monserrat'a gitmek üzere yatım bekliyor-"

"Ben... onu görmek istiyorum."

Percy kaşlarını çattı. "Söyledim sana, o artık gitti."

"Cesedini görmek istiyorum. Lütfen, Percy... Veda etmeden gidemem."

Percy uzun bir soluk koyverdi. "Böyle yapacağından korkuyordum, kaderinin onu götürdüğü son noktayı görene ka-

dar ikna olmayacağını biliyordum. Pekâlâ. Seni onun mezarına götüreceğim. Kaleye gömüldü."

Yeni kazılmış mezarın başında acılı bir sessizlik içinde durdu Aurora'nın, gözyaşları insafsızca yüzüne düşerken kalbi kasvetli gökyüzü kadar ağırdı. Mezar taşı ya da adını belirten hiçbir şey yoktu. Varlığı hayatına bu kadar kısa ve güçlü bir şekilde dokunan bu erkeğin öldüğünü anlatan sadece basit bir topraktı.

Aurora hıçkırığını tutmaya çalışarak başını eğdi. Aurora'ya acı bir tat veren sadece gözyaşlarının tuzu değildi, suçluluk duyuyordu. Onu kurtarmak için daha fazla bir şey yapamamanın verdiği suçluluk.

Nicholas, çok üzgünüm.

"Hadi gel artık," diye mırıldandı Percy onu dirseklerinden iterek. "Yerine getirmen gereken bir söz verdin."

Sessizce başını salladı, boğazındaki kaslar sıkıca kilitlenmişti sanki.

Onun niye buraya gelmek istediğini anlayabiliyordu Percy. Nicholas'ın gerçekten gittiğine ancak onun mezarını görünce inanabilirdi.

Ancak şimdi onun ölümünü kabullenebilirdi.

Monserrat'a yolculuk için Aurora dulların giydiği matem elbisesini üstüne geçirdi– siyah ipekli seyahat elbisesini, ilk olarak eski nişanlısının anısına hürmeten giymişti. Fakat, koyu gökyüzü biraz açana kadar Aurora ve Percy yola çıkamadılar. Yağmurun açılmalarına izin verecek kadar azalması için yaklaşık bir saat beklemek zorunda kaldılar.

Aurora fırtınadan dolayı memnundu, ağlayan gökyüzü, kamçı gibi döven rüzgâr kendi duygularını aynen yansıtıyordu. Kaptanın özel kamarasından dışarıdaki fırtınanın şiddetini donuk bir şekilde izliyordu.

Kuvvetli kasırgayı daha güneyde bırakarak atlattılar fakat dalgalı deniz yakınlardaki adaya kısa yolculuklarını zorlaştırdı. Sonunda Montserrat'a vardıklarında kızgın bulutlar hızla dağıldı ve güneş her zamanki gibi gökyüzünde göründü.

Yemyeşil tepeleri ve İrlandalı nüfusun yoğunluğundan dolayı Montserrat Karayipler'de Zümrüt Adası olarak biliniyordu ve yağmurdan sonra güneşin altında bir mücevher gibi parlıyordu. Gemi demir attığında yolcular sırayla karaya çıktılar. Percy onları zengin, geniş şeker kamışı tarlalarının arasından tropik ormanların bulunduğu dağlara doğru götürecek bir araba kiralamıştı. Yükseklere doğru çıktıkça aşağıda muhteşem bir deniz manzarası oluşmuştu ama Aurora bunu fark etmedi bile. Kuzenin sessizliğine minnettardı, şu an tek istediği karanlık düşünceleriyle baş başa kalmaktı.

Sonunda arabacı bir çiftlik evinin önünde durdu. Evin kendine özgü bir güzelliği vardı, kemerli taş işlemeleriyle, rengarenk begonviller ve hatmi çiçekleriyle parlayan Karayipler'e has gölgeli balkonlarıyla övünür gibiydi. Kepenklerin dökülen yeşil boyasına ve solan beyaz duvarlara bakılırsa daha iyi günler gördüğü kesindi.

Onları karşılamak üzere herhangi bir uşak ya da kahya gelmedi ve Aurora ile Percy kapı tokmağını çalmak üzere merdivenlerden birkaç basamak çıktılar. İçerden bir ses duymaları için bir süre beklemeleri gerekti.

Kapıyı genç bir kadın açtı. Üzerinde düz mavi bir elbise vardı ve elinde bir tabanca tutuyordu.

Aurora tabancanın tam kalbine doğru çevrili olduğunu görünce gözlerini kırptı. O sırada arkasında duran Percy bir küfür mırıldandı ve onu kenara çekip menzilden çıkardı.

Genç kadın bir özür mırıldanarak silahı indirdi. "Affedersiniz. Başka birini bekliyordum. Son zamanlarda can sıkıcı olaylar yaşıyoruz..." Sesi giderek azaldı.

"Ne tür olaylar?" diye sordu Aurora, üzerindeki şaşkınlıktan kurtulmuştu.

"İngiliz donanmasından hoş olmayan ziyaretler." Kendini kibar olmaya zorlarken ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Buraya Miss Raven Kendrick'i görmeye geldik," diye cevapladı Aurora, karşısındakinin Raven olduğunu bilmesine rağmen. Asi ve güzel demişti Nicholas. Abanoz rengi saçları, masmavi gözleri ve elindeki silahla bu genç bayan kesinlikle öyleydi.

"Bayan Kendrick benim," diye cevapladı Raven. "Ve siz de..."

"Leydi Aurora...Demming. Bu bey de kuzenim Sör Percy Osborne. Kardeşiniz adına buradayız."

Yüzünden panik dolu bir ifade geçti. "Ağabeyim hakkında ne biliyorsunuz?"

Aurora yutkundu, bir an için boğazındaki acıdan sesi çıkmadı. Dirseğinde ona destek olmaya çalışan Percy'nin elini hissetti.

"Hapse atıldığını duydum, tüm bildiğim bu," dedi Raven. "O iyi mi?" Aurora'nın gözleri gözyaşlarıyla dolunca, genç kızın dudakları bembeyaz oldu. "Öldü, değil mi?"

"Kor...korkarım öyle."

Raven'in gözleri kederle doldu. Bir dakika sonra arkasını döndü, başını öne eğdi, sükûnetini korumaya çalışıyordu.

Sonunda geri döndü. "Ne oldu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hayli karışık bir mesele," diye cevapladı Aurora alçak bir sesle. "İçeri girebilir miyiz?"

"Evet...evet, elbette." Bir saldırıya hazırlıklı olur gibi incecik omuzlarını doğrultarak misafirlerine yol verdi.

Üç gün sonra Aurora yeni vasisiyle birlikte bir geminin arka tarafında oturmuş Montserrat adasının ufukta kaybolan yeşilliğini izliyordu. Percy'ye veda etmek sandığından zor olmuştu– kalbi böylesine acı çekerken her şey daha zor geliyordu. Kuzenini ve Jane'i çok özleyecekti.

Neyse ki şu üç gün çok hareketli geçmişti de üzülmeye pek fırsatı olmamıştı. Bu arayı Aurora, İngiltere'ye yerleşme hazırlıklarını tamamlamaya çalışan Raven'e yardım etmekle geçirdi: tüm eşyaların toplanması, evin kapatılması, birkaç hizmetçiyle vedalaşma, aralarında Raven'ın çok düşkün olduğu bir kısrağın da olduğu kalan son hayvanların satılması. Görünüşe göre her ikisi de atları tutkuyla seviyorlardı.

Geçen süre boyunca Raven başka hiçbir şey düşünmeksizin kendini tamamen işlerine verdi. Üvey kardeşinden çok az bahsetti ama Aurora onun ağabeyinin ölümünden duyduğu acının çok yoğun olduğunu tahmin edebiliyordu. Raven, Nicholas'ı çok uzun yıllardır tanıyor olmasa da– sadece birkaç senedir biliyordu– görünüşe göre geçen kısa süre içinde ona derinden bağlanmıştı. Percy'yle Montserrat'a tam zamanında varmalarının bir şans olduğunu düşündü Aurora, Raven gerçekten de ertesi günü yola çıkıp ağabeyini aramayı planlıyordu.

Nicholas'ın ölümü Raven'ı şoke etti, üstelik bir de vesayetinin değiştiğini öğrenince daha da çok şaşırdı. Ancak Nicholas'ın mektubunu okuduktan sonra pek itiraz etmedi– sosyetede Leydi Aurora gibi birinin rehberliğinin faydalarını görünce ona daha çok güvendi ve Aurora'nın varlığıyla ona destek olacağından duyduğu memnuniyeti açıkça ifade etti.

Aurora, Raven'in bildiği tek hayatı terk ederek kayda değer bir cesaret gösterdiğini düşünüyordu. Sadece bir hizmetçiyle ve görünüşe göre kendini Raven'in gardiyanı yerine koyan O'Malley isimli sadık İrlandalı seyisle dünyanın bir yarısını geçip bugüne kadar hiç görmediği, kendini küçük gören akrabaların bulunduğu yabancı bir ülkeye yaşamaya gitmek hiç de kolay değildi.

Şimdi Raven Aurora'nın yanında duruyor, çenesi yukarda inatçı bir ifadeyle gemi yol aldıkça gözden kaybolan evini seyrediyordu.

"Hep bu adada yaşadın, değil mi?" Aurora, genç kızın üzüntüsünü dağıtma çabasıyla mırıldandı.

"Tüm yaşamım boyunca."

"Çok özleyeceğine eminim."

Bir an için dudakları titredi, bu haliyle on dokuz yaşın-

dan çok daha genç ve kırılgan görünüyordu. Fakat hemen kendini toparladı. "Önemli değil. Annemin hep yapmamı istediği şeyi yapıyorum." Uzun bir soluk alarak başını geminin pruvasına doğru çevirdi. "Ve şimdi ailemden hiç kimse kalmadı."

"Ben varım," dedi Aurora yumuşak bir sesle.

"Buna çok memnunum." Hafifçe gülümsemeyi başardı. "Nicholas'ın seni bulduğuna memnunum."

İçine işleyen keskin acıyı bastıran Aurora, Raven gibi yüzünü ileriye çevirdi. "İngiltere'de yeni bir hayat kuracağız, Raven. Her ikimiz de yeni birer hayat kuracağız."

"Evet." Raven'in çenesi kasıldı ve elini Aurora'nın elinden çekti.

Genç kızın cesaretinden ilham alan Aurora bakışlarını sonu gelmeyen denize çevirdi, oralarda bir yerde evi onu çağırıyordu. Kendisi de geçmişi ardında bırakmalı ve geleceğe bakmalıydı. Nicholas'sız bir geleceğe.

"Yeni bir hayata," diye fısıltıyla ant içti Aurora.

Uyku tutmuyordu, ranzasında yorganın altında kıvrılmış yatıyordu Aurora, şafak sökmek üzereydi, kabinine sızan pembemsi gün ışığı huzmelerini seyrediyordu. Gemi Wycliff Dükü'ne aitti ve yardımcısıyla ona ayrılan kabin oldukça konforlu sayılabilirdi.

Erken kalkmak için bir sebep yoktu. Eğer hava düzgün giderse İngiltere'ye yolculuk yedi, sekiz hafta sürecekti ve bu daha ilk günleriydi. Hizmetçilerinin dışında gemideki yolcular sadece Raven ve Aurora'ydı ve şu ana kadar pek arkadaşlık ettikleri de söylenemezdi.

Geminin gövdesine vuran dalgaların ve yardımcısının nefesinin sesi dışında kabin oldukça sessizdi. Yardımcısı gecenin büyük bir kısmını hasta geçirdikten sonra nihayet kendi ranzada uykuya dalabilmişti.

Fazla sessiz, diye esefle düşündü Aurora. St. Kitts'ten ayrıldığından beri hissettiği yalnızlık hiç de memnuniyet verici

değildi. Zamanın çoğunu kendi üzüntüsünü gömmeye çabalayarak geçirmişti, günde düzinelerce kez kafasına üşüşen Nicholas'la ilgili düşüncelerden kaçmaya çalışmış, kaybının hayatının merkezine oturmasına izin vermemeye uğraşmıştı. En azından şu ana kadar. Şimdi, şafağın sessizliğinde, acısı sanki yenilenmiş bir kuvvetle geri dönüyor gibiydi.

Gözlerini kapatarak artık boynunda altın bir zincirle taşıdığı Nicholas'ın ona verdiği yüzükle oynamaya başladı. Vücudunun ısısından yüzük de ılıklaşmıştı ve Aurora'ya Nicholas'ı ve o kısacık gecede paylaştıkları ateşli, tutku dolu anları hatırlatıyordu.

Karanlık düşüncelerinin yalnızlığına daha fazla dayanamayan Aurora kalktı ve geminin sallantısına karşı kendini koruyarak sessizce giyinmeye başladı. Arkadaşlığı şu anda onu çok mutlu edecek olmasına rağmen zavallı Nell'i uyandırmak istemiyordu. Belki güvertede onun sohbetine katılabilecek birilerini- kaptanı veya onun subaylarından bazılarını- bulabilirdi.

Valizinden bir şalı kurtarmaya çalışırken eline kat kat kâğıt havluya sarılmış bir paket çarptı. Parmaklarıyla üzerinde yazan ismi takip etti: Nicholas Sabine. Diğer eşyalarıyla birlikte Raven'in annesinden Nicholas'a bırakılan eşyalardan biriydi.

Paketi açarken Aurora kalbinin garip biçimde attığını hissetti. Nicholas'ın tahmin ettiği gibi paketin içindeki bir kitaptı, ama sıradan bir kitap değildi. Nefis güzelliği karşısında Aurora'nın nefesi kesildi.

Kapağında altından kabartma bir yaprak vardı ve köşeleri bir grup değerli taşlarla süslenmişti. Başlık da altından kabartma harflerle yazılmıştı: *Une passion du coeur – par une dame anonyme.*

Kalbin tutkusu – isimsiz bir Leydi

Aurora merakla değerli taşlarla süslü kapağı açtı. Anladığı kadarıyla kitap bir günlüktü, yakınlarda basılmış olmasına rağmen yaklaşık yüz yıl önce yazılmıştı.

İlk cümlesi de Fransızca yazılmıştı ve tarih 3 Eylül 1727'yi gösteriyordu:

Korsanlar tarafından esir alınıp bir prensin haremine köle olarak satıldığım günden bugüne yedi ay geçti. Umutsuzluktan arzuya yavaş yavaş dönüşümümün gerçekleştiği yedi ay, âşık olmak üzereydim.

Ancak bugün esaretimle ilgili düşüncelerini yazabileceğim bir kalem ve parşömene izin verdiler.

Cariyesi olarak onun önüne çıkarıldığım günü çok net hatırlıyorum. O zamanlar iyi bir Fransız ailesinin kızı olarak çok masumdum, yeni efendimin ellerinde beni bekleyen tutkunun gizemlerine hazır değildim.

Bir kadının içindeki şefkate hasretini ve arzuya açlığını uyandırarak, beni tamamen etkisi altına alacağını bilemezdim.

İlk bakışta oldukça tehlikeli görünüyordu, hatta barbar. Ama yine de gözlerindeki bir şey beni çağırıyordu...

Aurora, çok yakıcı bir şekilde Nicholas'ı ilk kez fırkateynin üstünde gördüğü anı hatırlayarak gözlerini kapadı. Esir edilmişti, zincirlere bağlıydı ama yine de günlükteki prens kadar tehlikeli ve zorlayıcı görünüyordu.

Eskimiş ve belli ki çok okunmuş sayfaları çevirmeye devam etti. Nicholas, bu kitabın babasının sevdiği kadına bir hediyesi olduğunu söylemişti. Eğer sayfaların hali bir kanıtsa, Raven'ın annesinin de onun sevgisini karşılıksız bırakmadığı açıktı. Kitapta pek çok yerin altı çizilmişti, Aurora bir tanesini okumaya başladı.

Elleri göğüslerimde beni hem yatıştırıyor hem heyecanlandırıyordu, usta parmaklarıyla gergin göğüs uçlarımı okşuyordu, dokunuşları duyarlı tenimde işkence gibiydi.

İfadelerin açıklığı karşısında Aurora'nın yanakları mahcubiyetle kızardı. Bu kitabı Raven'e vereceği uygun zamanı belirleyebilmek için okumaya karar vermişti ama anlaşılan bir bakışta buna karar vermek mümkün olmayacaktı.

Günlüğün skandal sayılabilecek içeriğini Nicholas bilemezdi. Kendisi de böyle şehvetli başka bir kitap okumamıştı. Yine de yasak çekiciliğini reddetmek mümkün değildi. Fransız kadının erotik tanımlamaları şirseldi, lirik anlatımı çok güçlü ve büyüleyiciydi.

Rastgele başka bir bölümü okumaya başladı: *Cüretkar dokunuşu masum duygularını alevlendirdi, beni daha büyük zevklerin içine sürüklüyordu, içimde ihtiyaç duyduğum ateşi çıra gibi yakıyordu.*

Nicholas, ah Nicholas. Kitabın kapağını kapattı, işkence eden anılarını hatırlatan bu kitabı okumaya dayanabileceğinden emin değildi.

Şafağın soğuğundan korunmak için şalına sarındı, kitabı yanına mı alsa kabinde mi bıraksa bir süre karar veremedi.

Mürettebat güvertenin üstünde oradan oraya koşturuyordu, vinçlere tırmanıyor, yelkenleri düzeltmeye çalışıyorlardı. Ayak altında olmamak için Aurora da beklemek üzere tırabzanların yanına gitti.

Kabinin karanlığından sonra parlak gün ışığından gözleri kamaştı. Ya da belki buna gözyaşları sebep oldu. Önünde uzanan engin denizi zar zor görebiliyordu. Karayipler'in mavi-yeşil suları Atlantik'in gri rengine bürünmüştü. Soğuk bir esinti gemiye çarpıyor, yukarıdaki yelkenlerin dalgalanarak hışırdamasına neden oluyordu.

Titreyen Aurora kollarını göğsünde kavuşturarak yüzünü rüzgâra karşı döndürdü. Rüzgârın uyuşturan etkisi hoşuna gitmişti.

Tırabzanların kenarında kalbi Nicholas'ın hatırasıyla sızlayarak bir süre durdu. O kadar yaşam doluydu ki, hayatın kendisinden bile daha canlıydı- *Tanrı aşkına, artık onu düşünmeyi kes!*

Bir şekilde Nicholas ile ilgili anıları kafasından kovmalıydı. Hayatının bu kısa bölümü sona ermişti. İngiltere'ye

vardığında yepyeni bir başlangıç yapacaktı. Duygusal karmaşalardan uzak, kendisi için yeni bir yaşama başlayacaktı. Hayatını kâbusa çeviren baskıcı bir babadan ya da kendini yönetmeye kalkışacak bir kocadan bağımsız kendi başına bir hayat kuracaktı.

Kaderi böyleydi, çok az tanıdığı bir adam için keder içinde boğulmaktansa şükretmeliydi. Mantık çerçevesinden baktığında evliliğinin bu kadar kısa sürmesine memnun olmalıydı. Nicholas'ın onun kocasıyken hiçbir zaman rahat hissedemezdi kendini. Onun tutkusu, yoğunluğu, çekiciliği... çok kuvvetliydi.

Aralarında oluşan bağ her ne ise kesinlikle fizikseldi. Tenleri bağlanmıştı, kalpleri değil. Evlilikleri sadece soğukkanlılıkla yapılan bir iş anlaşmasıydı, o kadar, daha fazlası değil. Ve Nicholas'ın anılarını da aynı soğukkanlılıkla artık derinlere gömmeliydi.

Yenilenmiş bir kararlılıkla Aurora boğazındaki sızıyı yutkundu ve zorla düşüncelerini elinde tuttuğu günlüğe yöneltti. Fransız kadın tutsak edilmişti fakat aradığı ihtirası muhteşem bir yabancının kollarında bulmuştu. Hikâyesi neydi? Bu hikaye nasıl son buluyordu?

Aurora, merak içinde rüzgârdan korunaklı bir fıçı bulup üzerine oturdu. Ve kalbi heyecanla çarparken kitabın değerli mücevherlerle donatılmış kapağını açarak baştan okumaya başladı.

İlk bakışta oldukça tehlikeli görünüyordu, hatta barbar. Ama yine de gözlerindeki bir şey beni çağırıyordu...

KISIM II

Tutkunun Dansı

7. Bölüm

İstemesem de rüyalarımdan çıkmıyordu.

Londra, Haziran 1813

Eğer kalabalığın sayısı bir ölçüyse, maskeli balo tam bir başarıydı. Balo salonu prenseslerle, zırhlı şövalyelerle, çobanlarla ve mitolojik tanrılarla dolup taşmıştı. Hatta bir ara Prens Regent bile gelip ev sahibi Raven'in teyzesi Leydi Dalrymple'u balonun başarısında dolayı kutlamıştı.

Aurora kenarda saten maskesinin ardından vasisinin harika adımlarla bir aşk tanrısıyla yaptığı yerel dansı izliyordu. Raven Çingene kılığına bürünmüştü, abanoz saçları, renkli eteği ve altın bilezikleriyle rolüne kusursuz bir şekilde uyuyordu. Arkasında duran Kont Clune bu neşeli çingeneyi ilgiyle seyrediyordu.

"Vasiniz başarısının keyfini çıkarıyor gibi görünüyor," dedi Clune. "Fakat teyzesinin onun maskeli baloya katılmasına izin vermesine şaşırmadım diyemem."

"Bunda bir kötülük yok," dedi Aurora kibarca. "Leydi Dalrymple kendi evinde skandal yaratacak bir olaya asla mü-

saade etmez. Ayrıca Miss Kendrick'i yukarda yatak odasında hapsetmek ve ilk maskeli balosunu kaçırmasına sebep olmak zalimlik olurdu. Hem sosyeteye resmen tanıtıldı, üstelik sosyeteye tanıtılan diğer genç kızlardan küçük değil- ve daha olgun."

Kont Aurora'ya saygıyla Aurora'ya döndü, araştıran gözlerle maskesine bakıyordu. "Ayrıca onun sizin korumanız altında olması da şaşırtıcı. Ondan daha yaşlı değilsiniz."

"İki yaş daha büyüğüm. Ve Raven'in muhafızı değil arkadaşıyım. Yine de onunla ilgili her türlü sorumluluğu çok ciddiyetle üstlenmeye çalışıyorum." Aurora bakışlarını kaçırmadan Clune'a bakmaya devam etti. "Eğer onunla ilgileniyorsanız lordum, sizi uyarmalıyım. Açıkçası birbirinize pek uygun olacağınızı düşünmüyorum."

Tüm yakışıklılığıyla çapkınca güldü. "Kesinlikle aynı fikirdeyim. Sosyeteye yeni adım atan genç bayanlar pek benim tarzım değil. Güzel, genç dullar daha çok ilgimi çekiyor. Eğer bir avuntuya ihtiyacınız olursa Leydi Aurora, elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım."

Aurora maskesinin ardında gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Jeremy Adair North, Avrupa'nın tüm balo salonlarında ve yatak odalarındaki meşhur maceraları nedeniyle cüretkar anlamına gelen "Dare" lakabıyla tanınıyordu ve yüksek sosyetenin bir numaralı playboylarından biriydi. Yine de ne kadar yaramaz ya da skandal yaratabilecek biri olsa da öyle çekiciydi ki ondan hoşlanmamak çok zordu. Üstelik zenginliği ve sınıfı onlarca insanın gözünde kötüye çıkmış adını temizlemeye yetiyordu. Ayrıca kontluğunun yanı sıra çok kısa bir süre içinde Wolverton Markisi olması bekleniyordu zira büyükbabasının sağlığı gün geçtikçe kötüleşmekteydi.

Aurora, Lord Clune'u bir süredir tanıyordu. Bugüne kadar ona hiç ilgi göstermemişti, artık bir dul olduğuna göre onun ilgi alanına girdiği kesindi. Salonun karşı tarafından onu gözetlemeye başladığı andan itibaren gizemden büyük keyif aldığını söyleyerek maskenin arkasındaki kadını keşfetmeye çalışmıştı. Aurora adını açıklayana kadar da sorularına son vermemişti.

"Bayım, size yasta olduğumu hatırlatabilir miyim?" dedi Aurora, bilerek sesinin tonunu biraz sertleştirerek.

"Ama yine de bu akşam buradasınız. Böyle bir acıdan bu kadar kısa bir süre sonra bir eğlenceye katılıyor olmanızı pek de uygun bir davranış gibi düşünemiyorum."

"Kocam onun için uzun süre yas tutmamı istemedi. Ve bu geceye kadar yas koşullarına uygun davranmaya çok dikkat ettim. Şu an bile yasımdan çok rezil biçimde sapıyor sayılmam. Dans etmiyorum ve kendimi ortalarda göstermiyorum. İtiraf edin, beni tanımadınız bile."

Clune çok eğleniyor gibi bir ifadeyle Aurora'yı süzdü. Gümüş işlemeli kostümü ve kristal taşlarla kaplı saçları ile diğer misafirlerin abartılı kıyafetlerinin yanında oldukça sade ve iddiasızdı. Üstelik başından tırnaklarına kadar kapalı bir kostümdü, sadece maskesinin altından görünen dudakları ve çenesi açıkta kalmıştı.

"Tam tersine," diye cevapladı Clune yapay bir kırılganlıkla. "Salondaki en alımlı kadını tanımakta asla hata yapmam."

Aurora alaycı bir cevap vermemek için kendini zor tuttu. Londra'nın en azılı çapkınlarından biriyle flört etmeye hiç niyeti yoktu. Dikkatli olması gerektiğinin farkındaydı, Raven için, hatta kendisi için de ve buraya gelmekle aldığı riski biliyordu.

"Bu geceye katılmamın tek nedeni," diye Aurora sabırla açıkladı, "Bayan Kendrick'in kendisine destek olmam için bunu benden rica etmesi. Sosyetenin içinde kendini rahat hissedebileceği çok fazla arkadaşı yok henüz."

"Şu anda hayran eksikliği çekmediği kesin," diye cevapladı Clune bakışlarını balo salonuna çevirerek. "Etrafında pervane olan şu kaz sürüsüne bakın." Dans sona ermişti ve kahkahalar içindeki Bayan Kendrick'in etrafını, onun dikkatini çekmek için yarışan bir düzine genç centilmen doldurmuştu.

Aurora, Raven'in bu kadar çok ilgi görmesinden son derece memnundu. İngiliz sosyetesine baş döndürücü bir biçimde uyum sağlıyordu. Hatta hareketliliği ve dobralığı sayesinde "orijinal biri" olarak nam salmıştı bile.

Raven'le arkadaş olmak eğlenceliydi. Göreneklere uymayan inanışları ve erkeksi tavırlarına rağmen davranışları mükuldu ve eğer isterse gayet zarif, dengeli ve konuşkan olabiliyordu. Öncelikli ihtiyacı olan şey sosyal becerilerinin artması ve karışık görgü kurallarını öğrenmesiydi.

Onun başını belaya sokabilecek olan şey tavırlarıydı, dünyayı umursamayan atak halleri. Ama doğal özünü bastırmak için çok çaba harcıyordu. Sadece sabahları Aurora'yla çıktıkları, dörtnala gittikleri at gezintilerinde rahatlıyordu– itiraf etmek gerekirse bu gezintiler için onu cesaretlendiren Aurora olmuştu– Raven, en titiz olanların bile kusur bulamayacağı derecede kurallara uygun davranabilmek için o kadar gayret sarf ediyordu ki.

Annesinin ömür boyu onun için dilediği düşünü gerçekleştirmeye kendini adamıştı– hem zengin hem soylu biriyle evlenmek- Aurora'nın her sözünü büyük bir dikkatle dinliyordu. Küçük bir Karayip adasının sınırlı bir çevresinde büyümüş, doğumundan dolayı kibirli akrabalarının kaçtığı Raven, annesini reddeden elit İngiliz aristokrasisine katılmaya kararlıydı.

Aurora onun yaz sonuna kadar en az yarım düzine evlilik teklifi alarak amacını gerçekleştireceğine inanıyordu. Daha bu sabah Prinny Bayan Kendrick'i "büyüleyici" bulduğunu söylemişti.

"Dans etmekten kendinizi alıkoymanız çok yazık." Clune yüksek sesle düşünüyordu. "Ama sanırım feci bir evlilikten sonra küçücük bir düşüncesizlik bile yapabilecek durumda değilsiniz." Aurora ona sert bir bakış atınca, haylaz haylaz gülümsedi. "Şaka yapıyorum. Adı çıkmış bir Amerikalıyla evlendiğiniz için şok geçirmeyen az sayıdaki insandan biri olduğum kesin. Nicholas Sabine'i birkaç yıl önce İngiltere'ye

yaptığı ziyaretten hatırlıyorum– gerçekten etkileyici biriydi. Hellfire Ligi'ne onurla kabul edilen ilk ve tek Amerikalı."

Clune, çapkınlıkları ile ünlü hovardaların kurduğu klüp olan Hellfire Ligi'nin sözde lideriydi. O ve Nicholas'in İngiliz kuzeni Wycliff Kontu yıllarca hak ettikleri dedikoduların baş kahramanı olmuşlardı.

"Nicholas'ın anlattığı maceralarını dinledikçe" diye itiraf başladı Clune, "kıskançlıkla yeşile döndüğümü hatırlıyorum... Yabancı ülkeleri keşfetmek, saklı hazineleri aramak, haydutlarla savaşmak... Barbados sahillerinde kızgın bir diktatörün palasıyla doğranmaktan son anda kurtulduğunu biliyorsunuz değil mi?"

"Bunların kıskançlık duymanız için geçerli nedenler olduğunu sanmıyorum," dedi Aurora kuru bir sesle.

"Belki değil ama takdire şayan bir cesareti olduğu açık. Wycliff'in dediğine göre, senin Nick sayısız kahramanlıklarda bulunmuş. Birinde Hindistan'da, aylar boyu bir köye dadanan ve sıkıntı veren bir kaplanın izini sürmüş. Hayvanı tek kurşunla yere sermiş. Köyün adını değiştirip onun adını vermişler."

Aurora, Wycliff'ten de kocasının serüvenleri ve yiğitlikleri ile ilgili benzer hikâyeler dinlemişti. Kurt avı sırasında bir Rus prensinin hayatını kurtardığını anlatmıştı. Soylu prensin arabası göldeki buzun altında kaldığında Nicholas onu geri çekmiş ve barınağa kadar bir milden fazla sırtında taşımış. Prens onu yıllarca lüks içinde yaşatacak kadar çok değerli mücevherlerle ödüllendirmiş– gençken Karayip denizlerinin altında yatan korsanlardan kalan efsanevi hazineyi bulması da buna eklenince Nicholas, Sabine gemicilik imparatorluğunu devralmadan çok önce zengin bir adam olmuş.

Nicholas'la ilgili acı tatlı anılarla Aurora'nın gözleri kısa bir an buğulandı. Kuşkusuz çoğu zaman basit bir heyecan uğruna hayatını tehlikeye attığı olmuştu ama bu süre içinde pek çoğunun da hayatını kurtarmıştı. Ölümünden dolayı bu denli suçluluk duymasının bir nedeni de buydu, çok geç

olana kadar onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Keşke kumandanla çok daha önce konuşabilseydi... keşke... ama geçmişi düşünüp durmanın bir faydası yoktu artık.

Ve Nicholas'ın tehlikeden tehlikeye koşan maceracı biri olarak hatırlanmaktansa düğün gecelerindeki gibi müşfik bir âşık olarak hatırlanmayı tercih ediyordu.

"Anladığım kadarıyla," diye devam etti Clune, "babanız Karayipler'deki ziyaretiniz sırasında gerçekleşen bu evliliğinizden pek memnun olmamış."

"Hayır," diye mırıldandı Aurora. Tahmin ettiği gibi düğünü bir skandal yaratmıştı. Hayatı alçak bir biçimde darağacında son bulan küstah bir korsanla evlenmiş olması bir dükün kızının bile aforoz edilmesi için yeterliydi. Babası, Aurora'nın bu kadar ileri gittiğini duyduğunda rengi moskmor olmuş, tüm kızgınlığını ve öfkesini üstüne püskürtmüş, Aurora'yı fena sarsmıştı– ama Aurora'nın skandal evliliğinin yarattığı ateşin daha da alevlenmesine neden olmamak için toplum önünde sanki önemli bir şey olmamış gibi gayet soğukkanlı davranmayı tercih etmişti.

Neyse ki Aurora'yı beş parasız bırakma yemininin artık bir önemi yoktu, zira evliliği onu yeterince zengin bir kadın yapmıştı. Lucian Tremayne, Wycliff Lordu finansal meseleleri hemen halletmeye çalışmıştı– ancak eski kocasının servetinden Aurora'ya kalan kısmın güvenceye alınması oldukça zor olmuştu. Sonra, kibirli üst sınıftan bazıları Aurora'yı küçümsemeye kalktığında araya girmiş onu isminin ve pozisyonun koruması altına alarak en büyük savunucusu olmuş, Amerikalı kuzeninin karısını sıcak bir şekilde ailesine kabul etmişti.

Bunlardan sonra her şey daha kolay olmuştu Aurora için. Ne de olsa Wycliff gibi bir adama karşı çıkmaya cesaret edebilecek pek kimse yoktu.

Hâlâ bazı katı çevreler onu dışlamaya devam etse de tanıklarının çoğu onun yanındaydı. Yakın arkadaşları yalnızlığını gidermesi için yeni evine düzenli olarak geliyorlardı. Hatta

bazı açılardan düşünüldüğünde, komikti belki ama evlilik için daha talep görür bir haldeydi. Teselli arayan zengin bir dul servet avcıları için tam bir hedefti– ya da çapkınlar için. Aurora yanında merakla bekleyen yakışıklı, çapkın, sarışın Lord'a yan gözle baktı.

"Tahminimce," diye devam etti Clune, "babanız dışında evlilik haberinizden hoşlanmayan başkaları da olmuştur." Başıyla, VIII. Henry kostümü giymiş uzun boylu, haşmetle kenarda duran birini işaret etti. Halford Dükü ayakta sert bir şekilde duruyor, gözlüklerinin arkasından uygun bulmaz bir ifadeyle kalabalığı süzüyordu. "Kendisini terk etmeniz onurunu pek okşamamıştır."

"Ama ben onu terk etmedim," dedi Aurora.

"Terk etmediniz mi? Tüm dedikodular onunla evlenmek üzere olduğunuz üzerineydi."

"Babam bu evliliği istiyordu ama nişanlanmamıştık bile."

"Yine de, Halford gibi gururlu bir adam anı evliliğinizi hakaret olarak algılamıştır."

"Aslında, kocama ümitsiz bir şekilde âşık olduğumu itiraf ettiğimde," dedi Aurora gerçeği biraz saklayarak, "oldukça anlayışlı davrandı."

"Görünüşe göre," dedi küçümseyen bir gülümsemeyle, "sizi ikna etme arzusundan çabuk vazgeçmiş gibi duruyor, buraya sezonun yeni ürünlerini görmeye geldiğini düşünürsek. Benim naçizane fikrimi soracak olursanız ondan kurtulduğunuz için çok şanslısınız."

Bu şekilde dile getirmek pek kibar sayılmasa da, Aurora kesinlikle aynı fikirdeydi. Halford Düşesi olarak hayatının nasıl olacağını düşününce içi titredi, Halford'un fikirlerine ve dikte ettirdiklerine uyma zorunluluğuyla geçecek bir hayat...

Şimdi tesadüfen karşılaştıkları anlarda Halford ona buz gibi bir kibarlıkla davranıyordu. Aurora ise Raven'in iyiliği için ondan hiç hoşlanmamasına rağmen içten davranmaya dikkat ediyordu. Onun gibi camiada saygı gören soylu bir

adamın daha fazla düşmanlığını kazanmasının bir anlamı yoktu.

"Evet, ondan kurtulmuş olmakla çok şanslısınız," diye devam etti Clune alışık olmadığı bir ciddiyetle, "ama aşkta çok da şanslı olduğunuzu söyleyemeyiz. Her *iki* sevgilinizin de hazin sonu çok üzücü."

Aurora boğazına tıkanan ani acıyla yutkundu ve zar zor başını sallayabildi. Hem Geoffrey'in hem Nicholas'ın kaybını hatırlamak içini acıtıyordu.

"Çok yalnız olmalısınız, sizi teselli edecek kimse yok. Buna çare olabilirim, tatlım. Bildiğim kadarıyla Wycliff iş için bir süre buralarda olamayacak. Lucian'ın onun yokluğunda size göz kulak olmamdan memnunluk duyacağından eminim."

"Lordum, çok naziksiniz," dedi Aurora kuru bir sesle. "Fakat benim iyiliğimi düşünerek kendinizi yormanıza gerek yok– ya da tüm gece yanımda durmanıza. Dans ediyor olmalısınız."

Zarifçe tek kaşını kaldırdı. "Sanki beni reddeder gibisiniz Leydi Aurora? Çok yaralandım."

Aurora gülümsedi, usta çapkını kırmış olabileceği düşüncesiyle ekledi. "Lordum, içinde bulunduğum ikilemi anlayacağınızı düşünüyorum. Sizinle birlikte görünmek hakkımdaki dedikoduları artırmaktan başka bir işe yaramayacaktır."

"Pekâlâ. İmalarınızı anlamadığımı sanmayın. O halde, parktaki sabah gezintilerinizi gözlüyor olacağım." Çekici bir gülümsemeyle başıyla zarif bir selam vererek daha istekli bir avın peşinden koşmak üzere Aurora'nın yanından ayrıldı.

Onun gidişinin arkasından bakan Aurora kendini Clune'un evliliği ile ilgili yaptığı yorumları düşünürken buldu. Sosyetenin çoğunun hayatını mahvettiğini düşündüğünü biliyordu. Yaptıkları belki de gerçekten sosyal anlamda bir *felaketti* ama Nicholas Sabine'le evlendiğine hiç pişman değildi. Hayatını sarsmış olmasına rağmen hep arzuladığı ve hiçbir zaman kendi çabasıyla sahip olamayacağı özgürlüğünü vermişti ona.

Ve onu çok kısa süre tanımış olmasına rağmen Aurora'nın manevi değerlerini hiç ummadığı kadar derinden değiştirmişti. Aurora hiçbir zaman böylesine gözü pek olamamıştı– at üstünde olduğu zamanlar hariç. Çok duyarlı ve hassas bir insan olmasına rağmen bugüne kadar hep sorumluluklarının bilincinde, sınıfının ve ailesinin adının getirdiği kurallara uygun yaşamıştı.

Ama Nicholas'la yaşadığı deneyimden sonra, sosyetenin sığ eleştirileri ve katı kurallarına karşı daha az toleranslı olmaya, başkalarının beklentilerini daha az umursamaya başlamıştı. Bu gece buna en iyi örnekti. Evliliğinden önce, derin bir yas dönemindeyken, kıyafet değiştirerek bile olsa, böylesine bir maskeli baloya katılmayı asla düşünemezdi.

Her ne kadar bir maskenin ardından da olsa, geleneklere karşı çıkmanın insanı serbest bırakan bir yanı vardı. Ve açıkçası birkaç ay önce yaşadığı ölüm kalım meselelerinden sonra sosyal prestij denen şey çok önemsiz görünüyordu. Sosyeteden saygı gören bir ismi haline geldikten sonra, kazandığı statü zarar gördüğü için kederlenecek hali yoktu.

Şimdi Leydi Aurora Sabine'di. Belli bir derece hürmet uyandırdığı için unvanını korumaya karar vermişti ama evini zarif ve küçük bir semt olan Mayfair'de kurmayı uygun bulmuştu. Kış için Raven, teyzesi Dalrymple'ın şehirdeki evinde kalmaya karar vermişti ama yaz gelince dünya işlerinden elini eteğini çekmiş büyükbabasıyla daha çok zaman geçirmek için onun şehir dışındaki evine gidecekti.

Onu sınırlayan birkaç küçük şeyler dışında, Aurora, yeni evinin ona verdiği özgürlüğe çok değer veriyordu. Raven'ın sosyeteye girmesi için üstüne düşenleri yerine getirmek dışında münzevi bir dulun yaşaması gerektiği gibi sessiz bir yaşam sürüyordu. Parkın en kalabalık olduğu ve üst tabakanın popüler saati olan beş sularında ata binmektense sadece çok arzulu binicilerin bulunduğu erken saatleri tercih ediyordu.

Raven'e alışveriş için eşlik ettiğinde ise– Raven'ın tüm garderobunu baştan aşağı yenilemeleri gerekmişti– siyahı giyiyor ve kocasının anısını onurlandırmak için yüzüne peçe takıyordu.

Yas görüntüsü sahte değildi. Nicholas'ın, sevilen bir kocanın hak ettiği saygıyı görmesini istiyordu. Onu umulmadık bir biçimde kendinden geçiren ve kadın yapan şefkatli halini de onu diktatör bir babadan ve katlanılmaz bir kocadan kurtarmasını da unutamazdı.

Babasının öfkesinden ve çelik gibi kontrolünden uzaklaşınca ağır bir boyunduruk omuzlarından kalkmış gibi hissetmişti. Kurtuluşundan dolayı öyle minnettardı ki... Dürüst olmak gerekirse tadını alıncaya kadar özgürlüğe bu kadar aç olduğunun farkında değildi. Ve şimdi buna sahip olduğuna göre, hiçbir erkeğin hükümranlığına bir daha izin vermeyecekti. Bu anlayış için ve içindeki bu yeni güç için Nicholas'a borçluydu.

Fransız kadının, Desiree'nin, günlüğü de onu tarif edilemez bir biçimde etkilemişti. Düğün gecesindeki masum bakire değildi artık. Bu günlük sayesinde tutkunun gizemlerini öğrenmişti ve Nicholas'ın nerdeyse hiç çaba sarf etmeden içinde uyandırdığı güçlü duyguları anlamasına çok faydası olmuştu.

Onu hatırlayınca keskin bir acı boğazına takıldı. Nicholas öldüğünden bu yana dört ay geçmişti. Dört aydır onu kafasından atmaya çalışıyordu. Olmadık anlarda onunla ilgili düşünceler davetsiz bir biçimde zihnine hücum ediyordu ama her geçen gün üzüntüsünün üstesinden gelebilmek biraz daha kolay oluyordu. Hatta bazı günler onu hiç düşünmeden saatler geçirebiliyordu.

Nicholas'ın onu rüyalarında kovaladığı geceler zordu...

Aurora omuzlarını dikleştirdi. Anıların ona işkence etmesine izin vermeyecekti. Kendine yeni bir gelecek kuracağına yemin etmişti ve dönüp geriye bakmayacaktı.

Hayatı bir dengeye kavuşmuştu. Kargaşa, üzüntü veya

korku yoktu. Babasından veya onun şiddetli öfkesinden kaynaklanan mücadeleler yoktu.

Böyle bir huzuru en son ne zaman yaşadığını hatırlamıyordu. Halinden memnundu, hatta mutlu olduğunu bile söyleyebilirdi. Geçmişindeki iniş çıkışlarının yerini sessiz, olaysız, huzurlu bir yaşam almıştı.

Artık kendinden başka kimseye hesap vermek zorunda değildi. Kendi kaderini kontrol edebilirdi. En sonunda, en sonunda hayatının sahibi olabilmişti. Ve istediği kesinlikle buydu.

Raven'ın izini kaybettiğinde yaklaşık bir saat geçmişti. Kalabalığı taradı ve Raven'ı sonunda salonun karşı köşesinde gördü.

Raven dans etmiyordu, bir gözü kapatılmış, belinin kuşağından kılıç sarkan kabadayı görünüşlü bir korsanla sohbet ediyordu. Yüzü heyecandan kızarmış, neşeyle konuşuyor ve kahkahalar atıyordu.

Korsanı gördüğünde Aurora'nın kalbi sıkıştı. Onu tanımıyordu ama duyduğu aşinalık hissi garipti. Eski kocası gibi esnek ve atletik bir vücudu vardı– aynı geniş omuzlar, dar kalçalar, kaslı ve uzun bacaklar. Etrafa aynı canlılık ve tehlike havasını yayıyordu. Raven'ın söylediği bir şeye neşeyle gülerken bronz teniyle tezat yaratan bembeyaz dişleri parlıyordu.

Ama rengi Nicholas'tan farklıydı. Başının yarısını saran eşarbın altından görünen saçları sarı değil esmerdi.

Aurora elini alnına götürdü. Belli ki zihni ona oyun oynuyordu. Nicholas'la ilgili dokunaklı hatıraları Nicholas'ın hayalini görmesine neden oluyordu.

Tam o sırada Raven Aurora'yı arar gibi omuzlarının üzerinden bakınmaya başladı. Korsan da başını yavaşça çevirdi ve bakışları kenetlendi.

Aurora yüzünden tüm kanın çekildiğini hissetti. Bir anlığına zaman durdu ve Aurora kendini Nicholas'la düğün

yataklarında yatıyormuş ve o derin, koyu gözlerin içinde bo-
ğuluyormuş gibi hissetti.

Fısıltıyla bir küfür çıktı ağzından ve dönerek oradan kaç-
tı.

Kendini kütüphanede buldu, karanlığı dağıtmak için bir
lamba açık bırakılmıştı. Başı dönüyordu, kanepeye doğru gi-
ti ve ona yaslandı. Vücudunu basan terle yüzü al al olmuştu,
nabzı fena atıyordu.

Maskesini çıkararak sertçe dudaklarını ısırdı, delirmiş
olmalıydı. Nicholas'ı unutmayı başaramamıştı ama şu ana
kadar onun hayaletini hiç böylesine canlı bir şekilde görme-
mişti–

"Aurora." Arkasından bir fısıltı yükseldi.

Kıpırdayamadan durdu, anılar kalbini parçalıyordu. Bu
onun sesi olamazdı. Hatırladığı adam acı verici bir biçimde
gitmişti.

"Aurora, bana bak."

Yavaşça arkasını döndü. Korsan orada, odanın içinde du-
ruyordu. Aman Tanrım, çapulcu kıyafetine ve siyah saçlarını
rağmen o kadar çok Nicholas'a benziyordu ki...

Aurora'nın parmakları sıkı sıkı kanepeyi tutuyordu, gözle-
rini kuvvetlice kapattı, tekrar açtığında görüntü hâlâ kay-
bolmamıştı.

"Hayır..." Boğuk, tırmalayıcı bir sesle inkar etmeye çalış-
tı. "Sen öldün..."

"Tam olarak değil, aşkım."

Kendisine tam olarak bakabilmesi için yavaşça gözündeki
bağı çözdü. Aurora bu gözler konusunda yanılamazdı. O
koyu, güzel gözler. *Nicholas*.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Nicholas'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.
"Meleğim, beni özlemedin mi?"

Cevap vermek şöyle dursun nefes alamayan Aurora elini
başına götürdü. Yaşadığı şoktan dolayı bayılacak gibi oldu.
Dizlerinin bağı çözülmüştü sanki, onu taşımıyorlardı. Yere

yığılmak üzereydi ki Nicholas yetişti. İki adımda yanına gel-
di ve dirseklerinden tutarak ona güç verdi. Dokunuşu çok
gerçekti.

"Anlamıyorum... Bu olamaz."

"Olabilir, Aurora. Gerçekten buradayım, canlı olarak."

Aurora ona tekrar baktı, gözlerini yüzüne dikti. "Na-
sıl...?"

"Daha önce bir aile meselesinde ona yaptığım yardım
nedeniyle Kumandan Madsen son dakikada infazı engelle-
di. İnfazın Britanya ordusu tarafından gerçekleştirilmesi için
beni Barbados'a transfer ettirdi."

"Fakat... senin mezarını gördüm..."

"Senin gördüğün bir kandırmacaydı, korkarım. Percy se-
nin beni kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey kalmayana
kadar adadan ayrılmayacağına inanıyordu, ben de sahte bir
cenaze ayarlamasını rica ettim. Mezar işini Madsen'le ayar-
ladılar– onun da Madsen'in planını değiştirdiğinden haberi
yoktu."

Mezar sahte miydi? Aurora sersemlemiş halde Nicholas'ın
yüzünü inceledi, bu muazzam açıklamaları sindirmeye ça-
lışıyordu. Nicholas ölmemişti. Uzun bir süre konuşamadı,
duyguları yaşadığı şok ve şaşkınlıkla karmakarışıktı... alda-
tılmanın verdiği kızgınlık... Nicholas'ı yeniden görmenin
verdiği mutluluk.

Hala tam inanamayarak yaklaştı ve Nicholas'ın yüzü-
ne dokundu. Tıraşlı yüzü ılık ve yumuşaktı. Nicholas elini
onun elinin üzerine koydu ve Aurora'nın avuçlarını yanağına
bastırdı, bir an soluk kesici bir şekilde birbirlerine bakarak o
şekilde durdular.

Yeniden dermansız kalan Aurora sendeledi, Nicholas eği-
lip onu kollarına aldı. Aurora birden, kendini onun sert göğ-
süne yaslanırken buldu. Onu hissetmek en az onu birden
karşısında bulmak kadar endişe vericiydi.

İtiraz etmeye çalıştı ama Nicholas kafasını salladı. "Uzan-
malısın. Şok geçiriyorsun."

Aurora'yı kanepenin önüne taşıdı ve oraya yatırdı, kendisi de dizinin dibine oturdu.

"Gerçekten, iyiyim," diye mırıldandı Nicholas onun korsesinin üstündeki kopçaları açarken.

Ilık parmaklarının çıplak boynuna teması anılarını canlandırarak titremesine neden oldu. Nicholas da bunu fark etmiş görünüyordu, elleri bir an sabit kaldı. Aurora anlamıştı, göğüslerine bakıyordu. Birden göğüs uçları sertleşti ve iki tepe korsesini zorlamaya başladı.

Nicholas ateşli gözlerini ona çevirdiğinde nefesi kesildi. "Düşünmemeye çalıştım- ne kadar güzel olduğunu." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Aurora'nın dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

Nicholas derin bir soluk koyverdi ve Aurora'yı serbest bıraktı. Onu biraz rahatlatmak için ayağa kalktı, kenardaki masanın yanına gitti ve konyak doldurdu.

Böylesine kırılgan görünmek istemeyen Aurora doğruldu ve dağılmış üstünü başını toparlamaya çalıştı. Döndüğünde Nicholas kanepede yanına oturdu ve ona içkisini verdi.

Aurora itaatkâr bir biçimde içkisinden bir yudum aldı. Sert içki boğazını yaktı ama en azından duygularının yatışmasına yardımcı oldu.

"Böyle zayıf davrandığım için üzgünüm. Sadece öylesine..."

"Aniden çıkıp geldim."

"Evet." Nicholas'ın yüzünü inceleyen Aurora kaşlarını çattı. "Aylar oldu, Nicholas. Hayatta olduğundan neden hiç haberim olmadı? Percy'nin bana yazmadığına inanamıyorum-"

"İlk zamanlarda onun da bildiğini sanmıyorum. İngiliz donanması benim denizde boğulduğumu sanıyor ve bunun böyle kalması benim için en iyisi. Percy'nin sonradan dedikoduları duyup sana yazmış olması muhtemel ama mektuplar yolda kaybolabiliyor. Savaş zamanı posta pek düzgün çalışmıyor."

Nicholas'ın kuzeniyle birlikte onu aldattığını hatırlayan Aurora içinde yeni bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. Bilinçli olarak Aurora'nın onun öldüğüne inanmasını istemişti. Onun mezarı başında ağlamıştı. Aylardır onun için yas tutuyordu...

"Beni kendin uyarabilirdin," dedi Aurora, sesi hiddetliydi.

"Beni bunca şeyin içine nasıl sürükleyebildin-"

"Özür dilerim, Aurora. Sana haber ulaştırmaya çalışabilirdim ama savaş her şeyi zorlaştırdı. Ayrıca, o zamanlar hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm."

Aurora kafasını salladı. Gerçekten, *sahiden* hayattayken Nicholas'a nasıl kızgın olabilirdi? Öfkesi aniden belirdiği gibi aniden kayboldu, kızgınlığın yerini inanılmaz bir sevinç aldı. Soru soran gözlerle Nicholas'a baktı, sayısız sorusu vardı ve nereden başlayacağını bilmiyordu.

Nicholas aklını okuyor gibiydi. "Asılmaktan nasıl kurtulduğumu öğrenmek istiyorsun?"

"Evet, elbette. Bunu nasıl başardın?"

"Fırtına sırasında gemiden atladım. Anlattığım gibi infazı gerçekleştirmek konusunda Madsen fikrini değiştirdi ve beni Barbados'a genel karargâha göndermeye karar verdi. Oraya gemiyle nakledildiğim bir fırtına çıktı. Rüzgâr ana direğini kırdı ve gemi suda bata çıka ilerlemeye başladı."

Aurora, Nicholas'ın öldüğü gün St. Kitts'ten ayrılmasını engelleyen güçlü fırtınayı hatırladı– daha doğrusu öldüğünü sandığı gün.

"O kargaşa sırasında zincirlerimden kurtulmayı başardım ve denize atladım. Beni takip eden olmadı. Kimse o denizden sağ çıkacağıma inanmadı, üstelik kıyıdan uzaklığımız yarım milden fazlaydı. Öldüğümü varsaydılar."

"Ne inanılmaz... Hava kötüleştiği için yaşıyorsun?"

Tebessümü alaycıydı. "Biliyorum. Ama hayatımı borçlu olduğum kişi sensin, tanrıçam. Evliliğimiz infazımı kaderin benden yana dönmesine yetecek kadar erteledi."

Onun ölü olduğunu düşünerek üzülerek geçirdiği ayları

tekrar hatırlayan Aurora dudaklarını ısırdı. "Hayatta olduğunu öğrenebilmiş olmayı isterdim. Üzüntüyle geçirdiğim onca saati harcamamış olurdum."

"Benim için üzüldün mü Aurora?"

"Evet, elbette. Sen benim kocamdın."

Kısa bir duraksama oldu. "Hâlâ kocanım."

Nicholas'ın bu açıklamasının tesiriyle Aurora soluk alamadı. Nicholas *hâlâ* onun kocasıydı. *Onlar hâlâ evliydi.* Ulu Tanrım...

"Aslında," Nicholas alçak bir sesle ekledi, "İngiltere'ye gelme sebebim bu. Burada bir karım var. Sen."

Yaşadığı şok onu bir kez daha dilsiz bıraktı. Aurora ona baktı, başı dönüyordu.

"Daha erken gelebilirdim," diye devam etti, "ama güvenliğimi sağlamak ve gemim için uygun bir yer belirlemek haftalar aldı. Buraya olan yolculuğu ayarlamak ise daha da uzun sürdü. Savaştan dolayı, yine kuzenim Wycliff'in gemilerinden birini kullanmak ve gemiyi yolculuğa hazırlamak zorundaydım. Ve İngiltere'ye girişte sorun çıkmaması için belgeleri düzgün İngiliz mürettabat ayarladım."

"İngiltere'ye giriş..." Panikle Nicholas'ın ellerine sarıldı Aurora. "Aman Tanrım, İngiltere'de görülmemelisin. Kaçak bir mahkûmsun-"

"Rahatla, tatlım. Çoktan *görüldüm* bile. Buraya kılık değiştirerek geldim. Gördüğün gibi saçlarımı boyadım. Ve Amerikalı kuzenim Brandon Deverill'in kimliğine büründüm. Birbirimize çok benzeriz ve onu taklit etmeme karşı çıkacağını sanmıyorum. Brand'in Boston'da kendi gemicilik şirketi var ve şu an savaşla çok meşgul durumda."

Aurora'nın gözleri büyüdü. "Savaş! Nicholas, eğer kuzenin Amerikalıysa, o da İngiltere'de hoş karşılanmayacaktır."

"Eğer krala sadık biriyse hoş karşılanacaktır ki şu an ben öyle görünüyorum. Savaşa karşı çıkan yüzlerce– belki binlerce- krala sadık insan var ve İngiliz topraklarında sığınma hakkı istiyorlar, yani benim hikâyem de o kadar garip kaçmaz. Brand hikâyenin bu küçük kısmına biraz itiraz edebilir belki zira hükümetin Boston denizciliğine yaptıklarından sonra siz İngilizlerden pek hoşlanmıyor. Ama adını iyi bir sebep için feda ediyorum."

"Fakat... eğer yakalanırsan seni asabilirler. En azından tutuklanırsın."

"Büyük bir olasılıkla, ama yakalanmaya hiç niyetim yok." Neşeli bir gülümsemeyle dişleri parladı– Aurora'nın paylaşamadığı bir neşeyle. Kayıtsızlığı sadece öfkesini yeniden alevlendirdi.

"İngiltere'de kalmayı gerçekten düşünüyor olamazsın, Nicholas. Anlamıyor musun? *Öldürülebilirsin.*"

"Ben öldürülmesi zor biriyim, meleğim. Kedi gibiyim. Ölümden ilk kaçışım olmayacak."

Ölümle daha önce de burun buruna geldiğini çok iyi biliyordu Aurora ve bundan çok *hoşlandığını da*. Teklifsizliği de, atılganlığı da Aurora'yı hiddetlendiriyordu. Baloya bile, çılgın bir cesaretle, adı kötüye çıkmış Kaptan Saber'in kostümüyle gelmesi Aurora'yı çileden çıkarıyordu.

Kızgınlık ve kaygı arasında kalan Aurora, Nicholas'a baktı. Bir centilmenin kıyafetinden çok uzak görünen pervasız korsan kostümü içinde, tam anlamıyla küstah bir maceracı görünümündeydi, kadere meydan okuyor, tehlikeyle dalga geçiyordu. Yine de Aurora yakalanırsa neler olacağı düşüncesiyle ürperdi.

"Ciddiyim, burada kalamazsın," diye yalvardı.

"Kalmayacağım– ama hemen ayrılamam. Bunca yolu seni görmek için gelmişken, hemen değil."

"Pekâlâ, beni gördün işte, artık gidebilirsin."

"Fakat ortada çözmemiz gereken bir ikilem var, tatlım."

"İkilem?"

Yoğun bakışları Aurora'yı hareketsiz bıraktı. "Evliliğimizle ilgili ne yapacağız?"

Evlilik. Aurora'nın içinde ani bir panik dalgası yükseldi. Nicholas'ın yaşıyor olmasına çok sevinmişti ama kocası olarak yanında kalması onu mutlu eder miydi çok emin değildi. Üstelik varlığı durumu fazlasıyla karmaşıklaştırıyordu– özellikle tutuklanma ya da öldürülme riskiyle yüzünü bile göremezken. Onunla evliliğe devam etmek hayatını ters yüz edecekti, zorluklarla elde ettiği dengeyi bozacak, sonunda kavuştuğu huzuru yok edecekti. Bu kadar yakınında durması duygularını serseme çeviriyordu–

Tam o sırada holden gülme sesleri geldi, bir çift kütüphanenin kapısının önünden geçip gitmişti. Aurora dondu kaldı. Nicholas tanınacak diye ödü kopuyordu.

"Gitmelisin," diye gülme sesleri uzaklaşırken kızgınlıkla fısıldadı Aurora. "Birileri seni görebilir. Bizi görebilir ve kılık değiştirdiğini anlayabilir."

"Sana söyledim, görülmek beni ilgilendirmiyor."

"Ama beni ilgilendiriyor."

"Bu çok açık, ürkek tavşanım."

"*Nicholas. . . !*" dedi Aurora sabrı tükenerek.

"Belki de haklısın. Böyle ciddi bir tartışma için balo uygun bir yer değil. Fakat evliliğimiz konusunda konuşmamız gerekiyor."

"Evet, elbette. Ama şimdi değil."

"Pekâlâ, daha sonra." Aurora'nın parmaklarını dudaklarına götürüp hafifçe öptü. "Balodan sonra seni bulurum."

Aurora gergin bir şekilde elini çekince, uzanıp yanağına dokundu. Her dokunuşunda olduğu gibi bu dokunuşunda da Aurora içinde aynı ılık ürpermeyi hissetti. Nicholas'ın gözlerindeki koyuluk onu nasıl etkilediğinin farkında olduğunu açıkça söylüyordu Aurora'ya.

Nicholas gözünü kapatıp tekrar gösterişli bir korsana dönüşürken Aurora onu izledi. Kapıya doğru yürüdü ve gözden kaybolmadan önce dönüp son kez Aurora'ya uzun uzun baktı.

Aurora onun varlığının güçlü etkisini ve tanınabileceği endişesini hissetmeye devam ederek, olduğu yerde kaldı.

Bir gecelik kötü şöhretli kocası yaşıyordu. Ve bununla ilgili ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

8. Bölüm

Öpüşü, ufak bir okşaması bile beni soluksuz bırakıyor, içimi ürpertiyordu.

Karanlık arabada oturup karısının görünmesini bekleyen Nicholas'ın kaşları çatılmıştı. Karısı. Ona yakışan bir terim değildi. Asılmaktan kurtulmasının tek nedeni kendini evliliğin zincirlerine bağlamak içindi sanki.

Anlaşılan bu zincirlere bağlı kalmak istemeyen sadece kendisi değildi. Leydi Aurora da, ümitsiz koşullar altında gerçekleştirdikleri evlilik bağını hatırlattığında pek hevesli görünmemişti. Dönüşü onu şoke etmişti ama hayatı boyunca ona bağlı olma düşüncesi Aurora'yı daha çok rahatsız etmişe benziyordu.

Nicholas da en az onun kadar korkuyordu.

Hayatı boyunca bu tür karmaşadan uzak durmaya çalışmıştı. Rahatlıkla Amerika'ya dönüp orada kalabilir ve yıllarca bu meseleyi görmezden gelebilirdi. Ama yine de vicdanı buna elvermemişti. Uzun yıllar boyunca ailevi sorumluluklardan kaçınmıştı. Kişisel arzularını bir kenara bırakıp, sorumluluklarını yerine getirme zamanı gelmişti artık.

Bir karısı olduğu gerçeğini yok sayma onursuzluğunu yapamazdı... ya da Aurora'ya olan borcunu görmezden gelemezdi.

Şu anda hayattaysa bunun tek nedeni Aurora'ydı. Onun sayesinde babasına verdiği sözü yerine getirebilmişti ki bu, Nicholas için sağ kalmasından çok daha anlamlı ve önemliydi. Kardeşine göz kulak olma ve onu sosyeteye kabul ettirme konusunda verdiği sözü tutmuştu. Raven mağrur ve kibirli akrabalarına rağmen yeni hayatından oldukça mutlu olduğunu söylemişti ve Aurora bu durumu katlanabilir kılmakla kalmamış, onun en yakın arkadaşı olmuştu.

Aurora'nın fedakârlığını unutamazdı ya da hiç olmamış gibi davranamazdı. Böyle davranmak, ilerde her an ellerinde patlamaya hazır barut dolu bir fıçıyı ortalıkta bırakmak olurdu ve bu Aurora'ya haksızlık olurdu– her ikisine de haksızlık olurdu–

Hâlâ evlilerdi. Zorunluluklardan dolayı onunla evlenmiş olsa da bu gerçeği değiştirmiyordu. Ettikleri yeminler gerçekti. O gece paylaştıkları tutku dolu gece de gerçekti. O gecenin hatıraları insafsızca Nicholas'ın peşinden geliyordu.

Nicholas bir an gözlerini kıstı. Geçen dört ay boyunca çok canlı bir şekilde hatırladığı bu altın saçlı tanrıçanın hüküm giymiş bir mahkûmun hayalinden öte bir şey olmadığına kendini ikna etmek için çok zaman harcamıştı. O gece ona hissettiği bağ ümitsizliğinden kaynaklanıyordu. Hiçbir kadının Aurora Demming'in bıraktığı anılar kadar arzu edilebilir olması mümkün değildi.

Ama bu gece, ona yanıldığını kanıtlamıştı. Aurora'nın soylu ve mağrur güzelliği en az hatırladığı kadar şahaneydi ve ona hissettiği çekim çok güçlüydü. Onu tekrar görünce midesine yumruk yemiş gibi hissetmişti kendini.

İlk kavuşmalarına bakarak karar verecek olursa onu çok çekici bulduğu kesindi. Ona dokunmak bile heyecanlanmasına yetmiş, Aurora'nın tatlı bedeninin onun altında uzanıyor olmasını çılgınca arzulamıştı...

Şehvet dolu dürtülerini dizginlemeye çalışan Nicholas'ın çenesi kasıldı. Leydi Aurora'nın evliliklerine bu kadar meraklı olacağını hiç beklemiyordu. Eğer evliliklerine devam etmek istediğini söyleyecek olursa Aurora karşı çıkmaya kararlı gibi görünüyordu. Aralarındaki bu mesele çözülene kadar onu yatağa götürmekle hiç işi olmazdı. Hatta ona dokunmamaya kararlıydı.

Balonun tüm neşesine rağmen, gecenin geri kalanından Aurora hiç tat alamadı. Hissettikleri sadece korku, belirsizlik ve gerginlikti. Nicholas balodan sonra onu bulacağını söylemişti ama yaşadığı şokun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ve evlilikleri ile ilgili tartışırken mantıklı davranabilmesi için kendini toparlaması gerekiyordu. Bunun kendine düşünmek için yeteri kadar zaman yaratabileceği bir tarihte gerçekleşmesini umuyordu sadece.

Bir an evvel oradan ayrılmak istiyordu, veda etmek için Raven'i buldu. Nicholas'ın olağanüstü dönüşünü konuşmak için yalnız kalabilecekleri bir fırsat yakalayamamışlardı, hatta Raven başka bir dans partneri tarafından sürüklenmeden önce ertesi sabah her zamanki gibi buluşmak üzere zar zor sözleşebilmişlerdi.

Aurora çıkmak için hazırlanmak üzere ön kapıdaki merdivenlere indiğinde tesadüfen Lord Clune'a rastladı. Arabasına kadar ona eşlik etmeyi önerdiğinde kibarca karşı çıktı. "Lordum, zahmet etmenize gerek yok."

"Güzel bir bayana eşlik etme zevki zahmet sayılmaz, leydim."

Aurora bu komplimanı terslemesi gerektiğini biliyordu ama aklı cevap veremeyecek kadar dağınıktı.

Sokak her türden arabayla doluydu, kontun emri üzerine görevliler fırladı ve Aurora'nın arabasını derhal hazırlayıp getirdiler.

"Yarın sabah erken saatlerde bir işim var," dedi Clune, Aurora'nın faytona binmesine yardım ederken, "fakat yine de sizi parkta görmeyi ümit ediyorum."

"Pekâlâ, Lord Clune," dedi Aurora ondan kurtulmaya çalışıyordu.

"Tatlı rüyalar, şekerim."

Kapı arkasından kapanırken Aurora Clune'un nazik sözlerini zar zor duyabildi. Arkasından güçlü bir el uzandı ve onu dirseklerinden tutarak arabaya yerleşmesine yardım etti.

Yüreği ağzına gelen Aurora kendini zorlukla kontrol etti. Karanlıkta yanında gölge gibi duran silueti fark etti. *Nicholas.*

Ancak araba hareket etmeye başladığında ona bakabildi. Onu burada bulacağını düşünmemişti. O gerçekten evlendiği erkekti ve bu kadar yakınında olması aylar önce yaşadığı duyguların aynı şiddette içinde uyanmasına neden oluyordu.

Fakat Nicholas konuşmaya başladığında sesinde önceki sıcaklıktan eser yoktu. "Bana az önce neler olduğunu açıklama lütfunda bulunacak mısın acaba?"

"Neler olduğu mu?" dedi Aurora nefes nefese.

"Clune'un senin peşinde olması."

"Benim peşimde falan değil."

Nicholas uzandı ve maskesini çıkardı, belli ki yüzünü görmek istiyordu. "Seninle ilgilenmediğine gerçekten inanmamı bekliyor musun?"

Sesinin tonuna hayret eden Aurora, Nicholas'ın yüzüne dikkatlice baktı. "Arabama kadar bana eşlik ederek kibarlık yapıyordu."

"Ve sen de onun bu kibarlığını çok takdir ediyorsun." Nicholas'ın sesi öfkeli çıkıyordu. "Kocanı bu kadar çabuk mu unuttun, Aurora?"

"Seni hiç unutmadım," dedi Aurora ısrarla.

"Unutmadın mı? Pek de acı çeken bir dul gibi görünmüyorsun. Benim ölümümün üzerinden henüz dört ay geçmiş olmasına rağmen maskeli balolara katılıyorsun ve adı çıkmış çapkınlarla kırıştırıyorsun."

Nicholas'ın ani çıkışının Aurora'ya verdiği şaşkınlık sıkıntıya dönüştü. "Davranışlarımla ilgili babamdan yeteri kadar eleştiri duydum, Nicholas. Senden de aynı şeyleri duymaya ihtiyacım yok."

"Bu durumda eleştiri makul görünüyor."

"Seni temin ederim," diye sertçe karşılık verdi Aurora, "şu ana kadar skandala sebep olabilecek her türlü davranıştan uzaklaşmayla kaçındım. Bu geceki baloya Raven için katıldım– çünkü katılmam için bana yalvardı. Fakat kendimi niye sana karşı savunmak durumunda olduğumu anlamıyorum."

Bir sessizlik oldu. Aurora, Nicholas'ın gözlerinin onu incelediğinin farkındaydı. "Yani Clune'u cesaretlendirmiyordun?" sesi yumuşamıştı.

"Hayır. İlişkimiz senin ima ettiğin gibi değil. Uzaktan tanıyorum onu. Üstelik o, aceleyle karar verilmiş evliliğimden dolayı beni ayıplamayan ender kişilerden biri."

Nicholas'ın sessizliği bu sefer biraz daha uzundu. "Geçen aylar senin için zor olmuş olmalı?"

"Öyle de diyebilirsin," dedi Aurora biraz alaycı bir şekilde. Seninle, darağacına giden bir suçluyla, evlenince halkın oldukça ün saldım. Babam öfkeden deliye döndü..." Sözünü yarıda bıraktı, babasının korkunç öfkesini tekrar hatırlamak istemiyordu. "Artık bazı kibar gruplara kabul edilmiyorum."

"Benim yüzümden acı çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Nicholas sonunda.

Nicholas biraz daha yumuşamıştı, dikkatle Aurora'nın yüzüne bakıyordu. Aurora'nın gözleri artık karanlığa alışmıştı, pencereden sızan ay ışığı altında Nicholas'ın yüzünü görebiliyordu. Aynen hatırladığı gibiydi. Aynı canlı erkek, her santimetrekaresinden hayat fışkırıyordu. Kaslı vücudu, güçlü yüzü, derin bakışları, seksi ağzı... her şey aynıydı... Aurora birden kendini toparladı.

"Dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değildi," dedi. "Kuzenin Wycliff çok yardımcı oldu, beni korumak için ilgisini ve adını esirgemedi. Ve aynen mektubunda yazdığın gibi

tüm finansal meselelerle ilgilendi. Çok bonkörsün Nicholas. Bu parayla kendime Londra'da bir ev satın alabildim."

Derin gözleri Aurora'nınkilerle buluştu. "Ama sonuçta benimle evlenmeye karar verdiğin için pişman oldun."

"Hayır." Aurora kafasını salladı. "Pişman değilim. Beni iğrenç bir evlilikten kurtardın ve babamdan bağımsız olabilmemi sağladın. Ama o kadar... ikimiz de bu evliliğin ömür boyu sürmeyeceğini biliyorduk. Her ikimiz de bunun sona ereceğini biliyorduk. Sen...sen..."

"Ben ölünce. Ama bu durum yasal olarak evli olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor."

Aurora kaşlarını endişeli bir biçimde çattı. "Eğer istesek bile evliliğimizi açıklamak nasıl mümkün olacak bilemiyorum. Kimliğinin ortaya çıkma riskini göze alamazsın. Seni kocam olarak açığa çıkarmak tutuklanmanı garanti altına alacaktır, belki de ölümünü."

"Sana söylemiştim, kimliğimi açıklamaya niyetim yok. Kuzenimin yerine geçerek buradayım."

"Bu çok zayıf bir güvence. Saçını boyamış olmana rağmen her an tanınabilirsin."

"Sanmıyorum. Son zamanlarda İngiltere'de çok zaman geçirmedim. Üç yıl önce uzun bir süre kalmıştım ama son ziyaretim çok kısaydı."

"Clune seni çok iyi hatırlıyor. Bu akşam bile senin maceralarını anlatıp durdu. Kayıtsız görüntüsüne rağmen, çok zeki biri."

Nicholas sessiz kalınca Aurora gözlerini onun korsan kıyafeti üstünde gezdirdi. Kostümünün üzerine boynundan sıkıca bağlanmış siyah bir pelerin geçirmişti. Ama yine de yan tarafından öldürücü kılıç görünüyordu.

"Kendini böylesine ortalıkta teşhir ederken," diye devam etti Aurora, "kimliğini gizleyebileceğini nasıl düşünürsün? Herkesin olduğu bir yere özellikle bu kıyafetle gelmen inanılmaz bir küstahlık."

Bembeyaz dişleri karanlıkta parladı. "Bu kıyafetin son derece uygun olduğunu düşündüm."

Kendini tehlikeye atan bu sorumsuz davranışından dolayı Aurora öfkeyle derin bir nefes aldı. "Benimle görülemezsin, Nicholas. Varlığını nasıl açıklarım?"

"Ama açıklayabilirsin. Sadece eski kocanın kuzeni olduğunu söyleyeceksin. Bu yakın akrabalık ilişkisi nedeniyle tanışıklığımız garip karşılanmayacaktır."

"Çok önemli bir meseleyi unutmuş görünüyorsun."

"Neymiş o?"

"Kız kardeşin. Böyle ihtiyatsız oyunlara girmeden önce Raven'in iyiliğini düşünmelisin. Eğer gerçek ortaya çıkar da sen asılırsan, ben, senin karın olarak skandala karışmış olurum ve doğal olarak benim vesayetim altında olan kişi de aynı kaderi paylaşır. Onun uygun bir aday bulma şansını tehlikeye atmak istemeyeceğine eminim."

"Hayır. Onun bu camia içinde düzgün bir yer edinebilmesi için sarf ettiğimiz onca çabadan sonra bu isteyeceğim en son şey."

Aurora uzunca bir süre onu seyretti. "Beni gerçekten karın olarak istiyor musun?"

Nick'in ifadesi anlaşılmazdı. "Çok fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Çekincede kalması Aurora'yı şaşırttı. Onun da en az kendisi kadar evlilikten kurtulmak için hevesli olmasını bekliyordu.

"Nicholas," dedi Aurora yavaşça, mantığın onu tekrar düşünmeye ikna edeceğine inanıyordu, "bu konuda mantıklı olmak zorundayız. Aramızda gerçek bir evliliğin olamayacağına dair bir sürü neden var. Sen Amerikalısın, ben İngilizim– ve ülkelerimiz savaşta. Sen şiddeti seven bir maceracısın, bense... maceradan çok hoşlanmadığımı söyleyemem ama, şiddetin her türünden nefret ederim. Ve dahası, biz... biz birbirimize âşık değiliz."

Aurora duraksadı, son sözler onu tuhaf biçimde tedirgin etmişti. Nicholas Sabine için ne hissettiğini bilmiyordu ama bu kesinlikle aşk olamazdı. "Seni sevmiyorum, en azından senin beni sevdiğinden daha çok değil. Benimle kardeşin için evlendin. Evlilik çaresizlikle karar verilen bir şey olmamalı, aşkla ve bağlılıkla olmalı."

Aurora'nın ağzından *aşk* kelimesi çıktığında Nicholas'ın çenesi kasıldı. Pişmanlık dolu bir ifadeyle arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturarak ve uzun bacaklarını tembelce uzatarak kendini rahat ettirmeye çalıştı. "Evet, aramızda aşk yok," diye kabul etti.

Nicholas böylesine çabuk kabul edince, Aurora neden olduğunu anlayamadığı bir şekilde acıyla irkildi. Nicholas'ın ona karşı bir sevgisinin olmamasının kendisini reddedilmiş gibi hissettirmesi çok saçmaydı. Onun gibi dünyayı umursamayan bir maceracının kalbini herhangi bir kadına vermesini bekleyemezdi, özellikle de zorla zincirlendiği bir kadına.

"Görüyorsun ya," dedi Aurora. "Birlikte kalmaya çalışmamızın bir anlamı yok. Tek basit gerçek var, senin karın olmak istemiyorum. Ve sen de aslında gerçekten benim kocam olarak kalmayı istemiyorsun."

"Sadece bir problem var," dedi Nicholas yavaşça, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Birlikte geçirdiğimiz tutku dolu geceyi düşünürsek, seçenekler arasında anlaşmayı fesh etmek olmamalı."

Nicholas'ın yakınında olmasının onda yarattığı etkilere katlanmaya çalışırken, o gecenin sıcak anıları Aurora'nın içinden taştı. Nicholas'ın bacağı kendi bacağının yanında uzanıyor, güçlü bedeninden yayılan sıcaklık içine sızıyordu.

Nicholas da o geceyi hatırlıyor olmalıydı ki onu gözleriyle soymaya başladı. Aurora, Nicholas'ın gözlerinin göğüslerinin, kalçalarının üzerinde oyalandığını hissedebiliyordu. Sanki kıyafetinin altında ne olduğunu hayal eder gibiydi.

Aurora kapkırmızı kesildi, bakışlarının yoğunluğundan ve keskin bir anıyı hatırlatmasından– Nicholas'ın bacaklarının arasında ilerlemesi ve içini doldurması gözlerinin önüne

gelmişti- huzursuz olmuştu. İçini kaplayan bu beklenmedik arzu dalgasıyla nefes alamadı.

Nicholas bakışlarını Aurora'nın karnına çevirdi. "Demek birleşmemizin bir meyvesi olmadı."

"Hayır," diye mırıldandı, onun çocuğunu taşıyamadığı için duyduğu garip hayal kırıklığına engel olamayarak. Ama bu sonuca pişman olduğunu söyleyemezdi. Eğer hamile olmuş olsaydı, Nicholas'ı, onu serbest bırakmaya ikna etmesi ki istediği buydu, kesinlikle çok daha zor olacaktı.

"Yani..." dedi Nicholas, Aurora sessiz kalınca, "aramızdaki yasal bağı basitçe görmezden gelmememizi öneriyorsun? Ayrı hayatlar yaşayacağız, gerçekte karı koca değilmişiz gibi davranacağız?"

"Sanırım... sanırım önerdiğim bu. Her ikimiz için de böylesi daha iyi, daha rahat olacak."

"Bir şeyi unutuyorsun gibime geliyor, tanrıçam," dedi yumuşak bir sesle.

"Neyi?" Soran gözlerle ona baktı Aurora.

Cevap olarak Nicholas ona doğru uzandı ve parmaklarını ensesinde gezdirdi. Yavaşça, amansız bir biçimde, dudakları nerdeyse kendininkilere değecek kadar yakınına doğru çekti Aurora'yı.

"Bunu..." diye fısıldadı dudakları Aurora'nınkilerle buluşurken.

Öpüşü büyüleyiciydi, nefesi kesilmiş vücudu gerginleşmişti. Çok mahrem, seksi ve inanılmaz derecede tahrik ediciydi. İçindeki açlığı alevlendiriyordu. Bunu tekrar yaşayabileceğini hiç düşünmemişti. Onun karşısında eriyordu sanki...

Dudaklarını Aurora'nın kulağına götürmek için bir anlığına onu bıraktı. "Bizimki bir aşk evliliği değildi," dedi boğuk bir sesle, "ama aramızdaki çekim yeterince açık. Benim hissettiğim ateşi sen de hissediyorsun, tatlım. Bu yokmuş gibi nasıl davranabiliriz?"

Aurora, Nicholas'ın talepkâr öpüşünden ve onun sarhoş

eden etkisinden kurtulup tekrar kendine gelmeye çalıştı. Elleri Nicholas'ın göğsünün üstündeydi ve nerdeyse tüm vücuduyla Nicholas'ın vücudunu kaplamıştı... ve araba durdu. Ulu Tanrım...

Yeni evine geldiklerini anlayan Aurora panikle kendine geldi. Uşaklardan biri her an gelip inmesine yardım etmek üzere kapıyı açabilirdi.

Nicholas'ı iterek kendinden uzaklaştırdı ve panikle ayağa kalktı. "Birlikte bu şekilde *görülemeyiz*..."

Kapıyı açmak üzere tokmağa doğru uzandığında Nicholas hafifçe bileğinden tutarak onu engelledi.

"Gitmeme izin ver!" diye umutsuzca haykırdı.

"Şimdilik izin veriyorum, Aurora, fakat bu tartışma henüz bitmedi."

Aurora cevap vermek yerine hizmetçilerden biri içerde kocası olan korsanın varlığını anlamadan önce, telaşla faytondan indi.

Aurora'nın yardımcısı onu yatmaya hazırladı. Nell'i bırakıp dinlenmeye çekildiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti ama uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Üstündeki gölgeliğe bakarak karanlıkta uzandı, kafası Nicholas'ın ateşli düşünceleriyle doluydu. Son karşılaşmalarından dolayı teni hâlâ kıpkırmızıydı ve dudakları öpüşünün etkisi ile hâlâ yanıyordu.

Bir erkeğin kendisini böyle mahveden bir etkisinin olması nasıl mümkün olabiliyordu? Duygularını kontrol eden bu gücü nerden buluyordu Nicholas? Yakınında olması bile soluk alamamasına, tüm duyularının harekete geçmesine yetiyordu. En basit dokunuşu bile onu heyecanlandırabiliyor, düğün gecelerinde onları tutsak eden tutkuyu hatırlamasına yetiyordu... günlüğün sayfalarını da dolduran aynı inanılmaz tutku.

Aurora küfrederek yatakta döndü, üstündeki örtülerin

hepsini fırlatıp attı. Pencereleri açık bırakmasına rağmen yatak çok sıcaktı. Kendisi çok *sıcaktı*.

Benim hissettiğim ateşi sen de hissediyorsun. İçinde bu kadar çabuk alevlenen ateşi elbette hissediyordu. Faytondan panikle inmesinin sebebi buydu, sadece Nicholas'ın fark edilmesinden duyduğu korku değildi, Nicholas'ın ona yaptığından da korkuyordu. Onu kendi oyunlarıyla baş başa bırakmıştı.

Ani bir düşünceyle irkildi. Geceyi geçirecek bir yeri olup olmadığını sormamıştı bile. Kuzeni Wycliff şehir dışındaydı ve Nicholas'ı kabul edecek başka kimse yoktu– ama ne de olsa o bir maceraperestti, korkusuz bir dünya gezgini. Yardım edecek kimsesi olmasa da başının çaresine bakabilirdi. Kocası bile olsa, ondan sorumlu *değildi*.

Kocan. Aurora yüzünü yastığa gömdü. Onu reddetmeye hakkı var mıydı? Ona yasal olarak bağlıydı.

Ulu Tanrım... ne yapması gerekiyordu? Nicholas'ın asılmaktan kurtulduğunu görünce çok sevinmişti ama onu kesinlikle koca olarak istemiyordu.

Böyle bir şeyin olasılığı panik yaşamasına neden oluyordu. Kurduğu düzeni, huzur dolu hayatı yerle bir edeceğine, sonunda ulaştığı dengeli yaşamı sarsacağına hiç kuşkusu yoktu. Sadece bugün bile aylardır yaşadığından çok daha fazla duyguyu bir gecede yaşamıştı– şok, öfke, korku, üzüntü, endişe, mutluluk...

Bu düşünceyle Aurora birden yüzünü buruşturdu. Onu gördüğünde hissettiği mutluluk, cesur bir insanın hayatının kurtulmuş olmasına duyduğu sevinçten daha fazlası değildi. Onun hayatta olmasından çok memnundu. Ama yine de, Nicholas'ın kendisine hissettirdiği şeylerden hoşlanmıyordu. Buyurgan varlığı ve yoğun enerjisi sinirlerinin hemen gerilmesine neden oluyordu. Basit bir sohbet bile onunla asla ağırbaşlı bir şekilde ilerleyemiyordu.

Hayatında böyle duygusal karmaşalara katlanmak istemiyordu, üstelik onun karısı olmayı kendisi istememişti. Mantıklı düşünecek olursa buna hakkı vardı. Ömür boyu karı-

koca olarak yaşamak anlaştıkları pazarlıklarının bir parçası değildi.

Tüm yaşamını âşık olmadığı, ona aşık olmayan bir erkekle geçirmek istemiyordu. Her an ölme ihtimali olan bir erkekle. Aurora'nın tüm kaygı ve kızgınlığına rağmen Nicholas fark edilmesi tehlikesini yok sayıyordu ama tehlike çok gerçekti. İngiltere'de kalarak hayatını riske atıyordu.

Onun yüzünden terör dolu bir hayatı olsun istemiyordu. Zaten Geoffrey'i kaybetmişti– hatta Nicholas'ı da bir kez kaybetmişti. O üzüntü dolu yoldan tekrar geçmek *istemiyordu*.

Hayır, kocası olarak kalması mümkün değildi. Nicholas'ın bunu anlamasını sağlamak zorundaydı.

Nicholas, soluk ay ışığının altında uyuyan karısını inceliyor, onun muhteşem güzelliğini seyrediyordu.

Burada, onun yatak odasında Aurora'yla yalnız olmamalıydı ama uzak durmayı becerememişti. Gemilerde kazandığı deneyim sayesinde pencerenin önündeki meşe ağacından buraya gelmesi çok zor olmamıştı.

Onun uyuyan bedeni üstünde durdu, güzelliğini içine çekiyordu– fildişi rengi cildi, yay gibi kaşları, uykudan hafif aralanmış kalın dudakları. Hayat dolu mavi gözleri şimdi kapalıydı, heyecan uyandıran saçları ay ışığı altında gümüş gibi parlıyordu.

Karım. Onu bu şekilde düşünmek inanılmaz geliyordu.

Geçmişte bir kadına bağlanıp düzen kurmayı hiç istememişti. Köksüz yaşamı bir kadının yükünü taşıyacak yer bırakmamıştı. Hep özgürlüğü istemişti, maceraya doymak bilmez bir açlığı vardı, onun metresleri tehlike ve heyecan olmuştu. Daha fazlasını hiç istememişti– Aurora'yla tanışana kadar.

Onu bu kadar eşsiz yapan neydi? Yolculukları sırasında sayısız güzel kadınla karşılaşmıştı, cömert ve çapkın Avrupa krallıklarında, Afrika'nın egzotik kıyılarında, Doğu'nun gizemli dünyasında. Fakat hiçbir kadın, düğün gecelerinde ara-

larında oluşan bağ gibi duygularını harekete geçirememişti. Aylar boyu Aurora rüyalarını süslemişti, büyüleyici ve ayartıcı tanrıçalar gibi.

Uzandı ve altın saçlarından bir tutam aldı, ipek gibi saçların parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Aurora, iyi yetişmiş, yumuşak başlı ve duygularını pek belli etmeyen biriydi fakat Nicholas bu katmanların altında yatan gizli ateşi biliyordu ve bu tecrübeyi tekrar yaşamayı inanılmaz bir şekilde arzuluyordu.

Yavaşça ellerini Aurora'nın ipeksi saçlarına doladı. Nicholas onun tadını biliyordu, teninin her santimetrekaresini, vücudunun her girintisini ve çıkıntısını biliyordu. Onun ipeksi ateşinde nasıl yandığını hatırlıyordu…

Ağır ve kaçınılmaz bir arzu endişe verici bir yoğunlukla tüm vücudunu sardı. Öyle bir arzu ki hiçbir şey yapamazdı.

Nicholas, isteksizce Aurora'nın saçlarını bırakmaya zorladı kendini. Aurora'ya itiraz edemezdi. Birbirleri için kesinlikle doğru insanlar değillerdi. Ve İngiltere'de kalması onun için gerçekten tehlikeliydi. Eğer basitçe onun hayatından çıkıp giderse ikisinin de mutlu olma ihtimali daha kuvvetliydi.

Aurora'nın her türlü mantıklı açıklamasını tüm ciddiyetiyle dinlemiş olmasına rağmen hiçbiri Nicholas'ı evlilik yeminlerini bozmaya ikna etmeye yetmemişti.

İlk olarak Aurora tam olarak gerçekleşmiş bir birleşmenin sona erdirilmesindeki güçlüklerin farkında değildi. İkinci olarak… ve asıl önemli olan da buydu. Bu evliliği devam ettirmek istemesindeki en büyük sebep babasına verdiği sözdü. Bu kadar uzun süre hiç aldırmadığı sorumluluklarına sahip çıkmaya söz vermişti ki bu da bir aile kurmak anlamına geliyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, eğer herhangi birine prangalanacaksa, Aurora en uygun adaydı. Aralarındaki fiziksel çekim bir ilişki için çok önemliydi ve pek çok evli çiftin sahip olduğundan daha kuvvetli olduğu kesindi. Üstelik sırf evli

olduğu için önceki hayatından ve özgürlüğünden tamamen vaz geçmesi gerekmiyordu.

Hayır, evliliğe katlanacaktı. Bu fikre kendini alıştırması için dört ay geçmesi gerekmişti, Aurora'nın henüz birkaç saati olmuştu. Zamanla ve biraz ikna gücüyle Aurora da onunla aynı fikre gelecekti.

Uyuyan güzeli uyandırmamaya çalışarak, Nicholas, üstünde sadece külot pantolonu kalana kadar soyundu ve Aurora'yı sarmalayacak biçimde yanına uzandı.

O gece aralarında kurulan derin bağ, bir mahkûmun ümitsizlikten uydurduğu bir hayal miydi yoksa daha başka bir şey miydi bir türlü emin olamıyordu. Fakat çok da önemli değildi. Onu koca olarak kabul etmesi için Aurora'yı ikna etmekte çok zorlanacağı gerçeği de önemli değildi.

İngiltere'ye karısına sahip çıkmak için gelmişti ve amacını gerçekleştirmeden dönmeye hiç niyeti yoktu.

9. Bölüm

Tenimi okşayan elleri büyülü gibiydi, içimin derinliklerinde şiddetli bir arzu uyandırıyordu.

Eğer bu bir rüyaysa Aurora hiç uyanmak istemiyordu. Duyduğu fiziksel zevk öyle sahiciydi ki... Nicholas arkasındaydı ve bacaklarıyla kalçalarını sarmıştı... Sıcaklığı ve sertliği geceliğinin ince kumaşının üstünden içine işliyordu. Çıplak göğüslerini okşamak için ellerini geceliğinin altına soktu. göğüslerinin sertleştiğini, onun dokunuşlarına ulaşmak için kabardığını hissedebiliyordu.

Aurora inledi, Nicholas insafsızca onu okşamaya devam etti, yavaşça masaj yapıyordu. Aurora içgüdüsel olarak gerilip kendini Nicholas'ın ellerine doğru ittiğinde, adamın parmakları sertleşmiş, gül goncası göğüs uçlarına dokundu. Göğüsleri zonklarken, bacaklarının arasından ani, yakıcı bir haz dalgası yükseldi.

İçini titreten ürperme Nicholas ona eziyet etmeye devam ettikçe daha da arttı ve Aurora, artan gerilimden kaçmak istercesine Nicholas'a doğru huzursuzca kıpırdandı.

Sanki neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi, Nicholas

ellerini onun göğüslerinden çekerek aşağılara doğru kaydırdı, göbeğini okşadı. Aurora'nın kulağına cesaret verici sözler fısıldarken yanağına değen nefesi sıcak ve nemliydi. Geceliğinin eteğini sıyıran Nicholas elini uzatıp çıplak bacaklarını okşayarak ona eziyet etmeye devam etti.

Nick parmaklarını kasıklarındaki tüylerde gezindirirken Aurora zorlukla nefes almaya başladı, okşamalarından inanılmaz bir şekilde tahrik olmuştu. Nicholas parmaklarıyla onun en dişi kıvrımlarını okşamaya devam etti. Nicholas'ın usta dokunuşları en hassas noktalarına ulaşıyor, eziyet eden bükülü parmakları kaygan kalçalarını okşuyordu. Aurora'nın içindeki ateş iyice alevlenmişti, aldığı yabani zevkten dolayı kesik kesik soluyordu.

Zonklamanın azalmasını ölesiye arzulayan Aurora, kalçalarını Nicholas'ın kaslı kasıklarına doğru güçle bastırdı.

Nicholas'ın kesik kesik çıkan fısıltısını duydu. Aurora'nın, kendini serbest bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. "Evet, tanrıçam... zevke teslim ol."

Kendinden geçmek üzere olan Aurora, kıvranıyor, çılgın bir ateşte yanarak sanki bir dağın tepesine çıkmaya çalışıyordu. Nicholas'ın parmakları yavaşça içine girerken derinlerdeki kasları titriyordu. Nicholas ritmini hızlandırdı. Aurora içinde kabaran dalgalarla, titreyerek ve haykırarak zevkin doruklarına ulaştı.

Aurora kendi sesiyle uyandı. Islanmış ve sarsılmış bir halde kıpırdamadan bir süre uzandı, nefes nefeseydi. Allak bullak olmuştu, kendine gelmesi biraz zaman aldı. Açık perdelerden sızan gri ışığın altından göründüğü kadarıyla kendi yatak odasındaydı. Arkasında hissettiği sıcaklık da sahiciydi... ve erkeksi, ensesine yanaşan ılık dudaklar da...

Nicholas. Bir anda kaskatı oldu. Kaslı kolu vücudunun üstünde, elleri kasıklarını sıkıca kavramıştı ve kalçalarında onun tahrik olmuş halini hissedebiliyordu.

Bu yaşadıkları rüya değildi. Sanki bu hakkı varmış gibi

kendi yatağındaydı. Uyurken gizlice odasına girmiş ve usanmaz bir biçimde onu kendinden geçirmişti...

Dağınık halini toparlamaya çalışırken yanakları utançla kızardı. Yataktan adeta fırladı ve dönerek telaşla Nicholas'a bakıp.

Nicholas üzerinde sadece bir külot pantolonla çarşafların üzerinde uzanıyordu. Pelerini, gömleği ve kılıcı bir sandalyenin üstüne yığılmış, botları yere fırlatılmıştı.

Esmer saçları yatakta dağılmış, yeni çıkmaya başlayan sakalının gölgeleri güçlü çenesine düşmüştü. Bu haliyle tam külhanbeyi kılıklı bir korsana benziyordu. Daha da rahatsız edici olan koyu renk gözlerini, Aurora'nın geceliğinin açılmış yakasından taşan göğüslerine dikmiş olmasıydı.

Aurora homurdanarak geceliğinin yakasını düzeltti ve düğmelerini kapamaya çalıştı. Nicholas'ın gizlice gelişi ve aşırı serbest davranışları kadar kendisinin farkında olmadan verdiği tepkilerden de şoke olmuştu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu, kendisini dolambaçlı yollarla baştan çıkarmasına mı yoksa kendisinin bu ayartmalara dayanamamasına mı daha çok sinirlendiğini bilemeden. Bir dahaki buluşmalarında kayıtsız kalmaya, kendi tepkilerini tamamen kontrol altında tutmaya karar vermişti. Ve bir kez daha Nicholas dengesini bozmayı ve onu duygusal bir kaosun içine sürüklemeyi başarmıştı.

Nicholas gayet rahat bir ifadeyle dirseklerinin üzerinde doğruldu ve başıyla açık pencereyi gösterdi. "On yaşımdan beri babamın gemilerinin üzerinde oynuyorum, direkleri tırmanıyorum. Ağaca tırmanmak benim için çocuk oyuncağı."

Aurora pencereye göz attı, başını salladı, cesareti kırılmıştı. "Pekâlâ, aynı yoldan geri dönebilirsin."

Nicholas hiçbir harekette bulunmayınca yatağın kenarında yerde duran geceliğinin ipini aldı, yerine taktı ve boynunu sıkıca kapattı.

"Cüretine inanamıyorum, buraya gelmen ve..." Aurora

duraksadı, tamamen iradesi dışında, içindeki tutkuyu o uykudayken alevlendirmesi ile ilgili cümleyi tamamlamak istemiyordu. Onu oyuna getirmişti, savunmasız, zayıf halinden faydalanmıştı. Bu kadar *zayıf* olmaktan nefret ediyordu...

Aurora çenesini dikleştirdi, sükunetini geri kazanmak için olağanüstü bir çaba harcıyordu. "Beni korkudan öldürmeye çalışmak," dedi "rahatsız edici bir alışkanlığın olmaya başladı. Birdenbire davetsiz bir şekilde karşıma çıkıyorsun."

Cevap olarak Nicholas, bir yastığı başının arkasına koyarak doğruldu ve rahatına bakmaya devam etti. "Faytondan kaçarcasına uzaklaşırken maskeni unutmuşsun. Ben de onu sana geri getirmem gerektiğini düşündüm. Sinderella'nın ayakkabısı gibi."

Aurora elinde olmadan ona baktı, istemeden de olsa bronzlaşmış teni ve kaslı geniş omuzlarını beğeniyle süzdü. Onun fiziksel çekiciliğinin soluğunu kesmesine sınırlenerek dişlerini geçirdattı. Nicholas'ın bunu anladığını belli eden bakışlarıyla sıkıntısı daha da arttı. Çıplak bedeninin Aurora'nın üzerindeki etkisinin gayet farkındaydı.

Elinden gelebilecek tek şey sesinin mümkün olduğunca sakin çıkmasıydı. "Bu, hırsız gibi sinsi sinsi ve küstahça odama girmen için yeterli bir bahane değil. Bir skandal çıkarmaya niyetli görünüyorsun-"

"Aşkım, sadece seninle konuşmaya kararlıyım. Gelecekle ilgili tartışmalarımızı bitiremedik bir türlü."

"Evet ama benim yatağım bunu yapacağımız yer değil!"

"Aynı fikirde olduğumu söyleyemeyeceğim," diye mırıldandı kadife gibi yumuşak bir sesle ve hafifçe dalga geçerek. "Ama daha eğlenceli olabileceğini düşündüğüm birkaç yer daha var."

"Nicholas, *gitmek* zorundasın. *Hemen*, bir an evvel! Ben seni dışarı atmadan önce."

Nick'in yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "İtiraf etmeliyim, karımdan daha içten bir karşılama umuyordum. Düğün gecemizde çok daha sıcakkanlıydın."

"Düğün gecemizde, öleceğini sanıyordum. İkimiz de öyle sanıyorduk."

"O gece ikimizin de hissettiği ateşi inkâr edemezsin."

"Edebilirim!" Aurora kontrolünü kaybetmemek için derin bir nefes aldı. "Eğer o gece aramızda bir şeyler hissettiysek bile, bu yanılsamadan başka bir şey değildi... o anın çaresizliğinden doğan bir şeydi sadece."

"Hayır," dedi Nicholas yavaşça. "Çok gerçekti, tatlım. O geceyi çok net hatırlıyorum. Ve sen de o geceden hatırladığım aynı şehvetli, heyecan dolu kadınsın. Bunu kesinlikle biliyorum."

Daha biraz önce onun okşamalarına nasıl edepsizce karşılık verdiğini hatırlayan Aurora'nın yanakları kızardı.

Aurora onunla tartışmaya devam edebilirdi ama kapı hafifçe vuruldu. Yatak odasının kapısının yavaşça açılmasını izleyen Aurora donup kaldı.

Üç adımda odayı boydan boya geçerek açılan kapıyı kapatmaya çalıştı.

"Leydim," dedi bir kadın sesi meşe kapının arkasından. "Size sıcak çikolatanızı getirmiştim."

"Bir dakika," diyerek yanıtladı Aurora. Çileden çıkmış bir halde ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Hizmetçi Nicholas'ı bulacak olursa bir damlacık bile saygınlığı kalmazdı.

Hemen yatağın başına gitti ve yatağın fildişi brokar perdesini kapatarak Nicholas'ın görünmemesini sağladı. Kapıyı açmaya yöneldiğinde Nicholas'ın kıkırdamasını duydu, kahkasını zor tutuyor gibiydi. Dişlerini gıcırdattı. Kendini nasıl böyle bir duruma sokabilir ve sonra da buna nasıl gülebilirdi?

Bir adım geride durarak hizmetçinin içeri girmesine izin verdi. Kalbi çarpıyordu, hizmetçi elindeki kahvaltı tepsisini yatağın ucundaki masaya bırakırken Aurora yatağın perdesine bakmamaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim, Molly. Artık gidebilirsin."

"Peki, leydim."

Molly, reverans yaparak odadan ayrıldı ve Aurora arkasından kapıyı hemen yavaşça kapattı.

"Artık güvende miyiz?" diye sordu Nicholas, sesi boğuk çıkmıştı, hâlâ gülmesini zor tutuyordu.

"Alçak sesle konuş," dedi Aurora kızgın bir fısıltıyla. "Hizmetçiler seni duyabilir." Perdeyi çekti ve Nicholas'ı yatağın üstünde tembel tembel oyalanırken buldu, gözleri dans eder gibiydi. Cüretkârlığı yetmişti artık.

"Panik olmana gerek yok, Aurora."

"Senin için söylemesi kolay. Yatağında bir erkek bulundurduğu için adı kötüye çıkacak olan sen değilsin tabii."

"Eğer yatağımda bir erkek bulundursaydım benim adım da eminim kötüye çıkardı. Ama bunun olma olasılığı pek yok tabii, kadınlardan fazlasıyla hoşlanıyorum."

"Nicholas, şaka yapmanın sırası değil!"

"Ah, bence tam sırası. Senin ateşli halini görmek beni büyülüyor. O soylu, vakur havanı kaybetmeni sağlayabilmek için biraz çaba sarf etmek gerekiyor."

Aurora tavana bakmaya başladı, sabrının taşmaması için mücadele ediyordu. "*Lütfen*, artık giyinip gider misin?"

"Nereye gitmemi bekliyorsun?"

"Kalacak bir yerin yok mu?"

"Eğer hayır dersem, halime acıyıp burada seninle yaşamaya davet edecek misin beni?"

"Kahyam kalacak bir yer bulman için sana yardımcı olur," dedi Aurora acımasız bir sesle.

"Zahmet etmene gerek yok, aşkım."

"Gerçekten, nerde kalıyorsun?"

"Şu anda bir geminin bordasında. Rıhtım çok uzakta olduğu için pek uygun değil. Bu yüzden otelde oda tutmayı planlıyorum. Wycliff'le kalırım diye düşünmüştüm ama– Brand'le de çok uzaktan bir tanışıklıkları vardır – Lucian şehir dışındaymış, bu durumda oraya gitmem kuşkuya davetiye çıkarmaktan başka bir işe yaramayacaktı."

"Evet, haklısın," dedi Aurora. "Bu ülkeye gelmiş olman bile delilik. Kendini öldürteceksin."

Aurora'nın uyarısına aldırmayan Nicholas gözlerini odada gezdirdi. "Güzel bir oda– eminim tüm ev böyledir. Bu evi sana evlilik anlaşmamızdan kalan parayla aldığını söylemiştin değil mi?"

"Evet." Aurora soru dolu gözlerle Nicholas'a baktı. "Sözünden dönüp anlaşmayı feshetmeye kalkmayacaksın değil mi?"

"Yok canım. Kardeşime ettiğin yardımlarla sonuna kadar hak ettin sen onu."

"Ama yine de tüm emeklerimin boşa gitmesi için elinden geleni yapmaya niyetlisin– ve bana kalp krizi geçirtmeye."

"Hayır tatlım. Tek istediğim konuşmak. Hâlâ çözümlememiz gereken minik bir evlilik meselemiz var." Eliyle yatağa vurdu. "Gel yanıma otur."

Aurora, Nicholas'a ihtiyatlı gözlerle baktı. "Tüm yaptıklarından sonra sana güvenmemi gerçekten bekliyor musun?"

"Hizmetçilerin duymasını istemediği sanmıştım. Sen de biliyorsun ki, bu şekilde bağırarak konuşursak duyacaklardır."

Eğlenen bakışları bu durumun sonuçlarını umursamıyor görünüyordu ama Aurora bu riski alamazdı. Son derece isteksiz bir şekilde yatağın kenarına ilişti ve kendini savunmaya alır gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ, konuşabilirsin."

Nicholas bir süre onu bekledi. "Hâlâ bir kocan olduğunu unutmaya pek hevesli görünüyorsun."

"Evet, hevesliyim. İlişkimizde böyle bir karışıklığın olacağını hiç düşünmemiştim, bunu anlamalısın."

"Anlıyorum."

"Pazarlığımızda ben kendi payıma düşeni yaptım Nicholas. Senin de çok iyi bildiğin gibi ömür boyu beraberlik bu pazarlığın bir parçası değildi. Anlaşmamız sadece bir gece içindi."

"Öyleydi."

"O an için evlilik her ikimiz için de uygundu, o kadar."

"Ve artık senin için uygun değil."

"Senin için de uygun değil, buna eminim. Beni asla karın olarak isteyeceksindir."

"Sanırım o konuda fikrimin değişmesi için ikna edilebilirim."

Aurora endişeli bir şekilde baktı Nicholas'a.

"Hiç birbirimizi tanıma şansımız olmadı," dedi Nicholas yavaşça. "Birbirimize uygun olup olmadığımızı anlamak için."

"Bunun cevabı çok açık. Çok iyi biliyorsun ki biz birbirimize hiç uygun değiliz. Benimle asla mutlu olamazsın– ya da ben seninle. Senin dünyana asla uyamam, korsanların ve maceraların arasında, savaşan gemilerde olamam. Öyle bir hayatta asla rahat edemem."

"Savaş bittikten sonra ben de yerleşip bir düzen kurmayı planlıyordum."

"Amerika'da mı?"

"Evet. Evim Virginia'da. Annem ve kız kardeşlerim orada yaşıyor."

"Ne diyorsun Nicholas? Bütün hayatımı bırakıp seninle karın olarak oraya gitmemi mi istiyorsun?"

"Ben kesinlikle İngiltere'de kalamayacağıma göre, senin geleceğini umuyorum."

Aurora'nın bakışları sıkıntı doluydu. "Burası benim evim Nicholas. Bildiğim tek hayatı bırakıp yabancıların arasında Amerika'ya yaşamaya gitmek gibi bir arzum yok. Ülkelerimiz arasındaki savaş yıllarca sürebilir ve bir daha buraya ne zaman dönebiliriz, ben ailemi, arkadaşlarımı ne zaman görebilirim Tanrı bilir."

"Ailene bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Ama mesele bu değil. Beni en çok korkutan sürdürdüğün vahşi hayat, aldığın tehlikeli riskler. Uzak diyarlarda belki de öldüğünü düşünerek, seni tekrar görebile-

ceğimden emin olamadan eve gelmeni bekleyerek geçecek bir hayata dayanamam. Şu an içinde bulunduğun tehlikeye bir bak. Hüküm giymiş birisin. Her an tutuklanıp idam edilebilirsin." Aurora kafasını salladı. "Senin için bir kez yas tuttum. Bunu tekrar yaşamayacağım."

Nicholas sessiz kaldı, derin gözleriyle Aurora'yı inceliyordu.

"Başka bir çözüm yolu olmalı," dedi sonunda Aurora. "Karı koca olarak yaşamak zorunda kalmayacağımız başka bir çözüm."

"Bunun için aklıma gelen tek çare boşanmak."

Aurora yüzünde renk kalmadığını hissetti. Boşanmak bir çözüm olabilirdi belki ama bu onu mahvederdi– çok zor olacağına emindi-. "Boşanmak benim için felaket olur. Beni toplum dışına iter. Kibar yerlerde asla tekrar yüzümü gösteremem."

"Belki," dedi Nicholas düşünceli bir sesle, "düğünün geçersiz olduğunu ilam edecek bir Amerikan mahkemesi bulabilirim. Baskı altında, evlenmek zorunda bırakıldığıma dair bir dava açarım."

"Sanki sen hiç geri dönmemişsin gibi devam edemez miyiz?" diye samimiyetle sordu Aurora. "Ayrı hayatlar sürmemizin ne gibi zararı olabilir?"

Nicholas bir dakika düşündü. "Evli kaldığımız sürece, ikimizin de tekrar evlenemeyeceğinin farkındasın değil mi?"

"Tekrar evlenmeye hiç niyetim yok. Bir kez yetti." Aurora, Nicholas'ın kaşlarını kaldırdığını ve dudağını ısırdığını gördü. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, onu demek istemedim. Senin öldüğünü düşündüğümde çok acı çektim ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Üzüntümü unutacağıma ve kendime yeni bir hayat kuracağıma yemin ettim. Ve şu ana kadar bunu başarmıştım."

"Bir sorun var," dedi Nicholas yavaşça. "Diyelim ki aramızdaki yasal bağ kopmadı. İkimizden biri başka birine âşık

olduğunda ne olacak? Onunla evlenebilmek için kesinlikle serbest olmayı isteyeceksin o zaman."

"Benim tekrar âşık olma ihtimalim çok düşük. Hayatımın büyük bir bölümünde Geffrey'i sevdim ve ondan başkasını tekrar sevebileceğimi sanmıyorum. Ama seversem bile ona kalbimi tamamen vermeyeceğimden eminim. Sevdiğin birini kaybetmek çok acı veriyor."

Bir an Nicholas'ın çenesi kasıldı ama sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Hiç benim açımdan düşündün mü? Ya ben birine âşık olursam?"

Bu olasılık Aurora'yı tarif edilemez biçimde sarstı ama şüpheli bir bakışla bu düşünceyi sildi. Nicholas gibi çapkın biri âşık olacak değildi. "Bunun olacağından şüpheliyim ama sana söz veriyorum. Eğer bir gün âşık olursan, seni özgür bırakırım. Sonuçları ne olursa olsun, boşanırız."

"Öyleyse şu an için hiçbir şey yapmıyoruz?"

"Evet," diye yanıtladı Aurora, Nicholas'ın artık mantıklı olmaya başlamasıyla rahatlamıştı. "Toplum içinde diğerimiz yokmuş gibi davranırız-"

"Evlilik bağıyla, sözde senin kuzenin oluyorum. Toplum içinde karşılaştığımızda birbirimizle hiç konuşmazsak garip olur."

"Pekâlâ, toplum içinde birbirimizi tanıyor gibi görünebiliriz."

"Yalnız kaldığımızda?"

"Yalnız kalmamızı gerektirecek bir durum yok ortada." Aurora sert bir şekilde baktı. "Ortada hiçbir durum yok zaten. Hatta, neden İngiltere'de kalmak istediğini anlamıyorum bir türlü. Bir an evvel ayrılman senin için en iyisi. Kalmaya devam etmen kendini öldürtmekten başka bir işe yaramayacak. Buna dayanamam, Nicholas."

"İlgin için teşekkür ederim, hayatım, ama yakınlarda ölmeye hiç niyetim yok."

"Dört ay önce de yakalanmaya ve hapsedilmeye niyetin yoktu ama..."

Nicholas Aurora'ya dikkatle bakarak kafasını dikleştirdi. "Dikkate almadığımız tek bir nokta kaldı. Başkalarıyla ilişkilerimiz. Eğer evli kalmaya devam edeceksek, başkalarıyla girdiğimiz her ilişki zina sayılacak."

Aurora yüzünün kızardığını hissetti. Başka âşıklar istiyordu? Bunun onu niye rahatsız ettiğini anlamıyordu. Bu tür zevklerden vazgeçmesi onun gibi canlı bir erkeğin doğasına aykırı olurdu. Boşanma isteğini yerine getirmediğine göre ondan sadakat beklemeye hiç hakkı yoktu.

Kendini gülümsemeye zorladı, kelimelerinin tane tane çıkmasına özen göstermeye çalışıyordu. "Pek çok evli erkeğin evlilik dışı ilişkisi var. Başka kadınların peşinden koşmana ya da kendine bir metres tutmana itirazım olmaz."

"Peki ya sen?" Nick, kasıtlı bakışlarını Aurora'ya dikmişti.

"O konuda beni kendin gibi düşünmene gerek yok. Kendime âşık bulmaya niyetim yok."

"Bir ömür, bekar kalmak için uzun bir süre, özellikle senin gibi tutkulu bir kadınsa ki böyle olduğunu söyleyebilirim."

Konuşmanın mahrem konulara dönmesinden rahatsız olan Aurora aniden ayağa kalktı. "Bu bana bir şey hatırlattı. Bana başka bir şey daha emanet etmiştin..."

Tuvalet masasının önüne giderek dikkatle paketlenmiş değerli mücevherlerle süslü günlüğü aldı. "Raven annesi bunu sana bırakmıştı. Babanın ona verdiği kitap."

Paketi verdiğinde Nicholas merakla açtı. "Pahalı bir hediye sanırım," diye mırıldandı.

"Öyle görünüyor- ve oldukça eski."

"Ne hakkında?"

"Bir günlük, Haremde esir kalan Fransız bir kadın tarafından yazılmış."

Nicholas kitabın başlığını okuduktan ve parmağını birkaç sayfada gezdirdikten sonra Aurora'ya baktı. "Okudun mu?"

"Evet." Aurora yine kızardığını hissetti. "Raven'e uygun mu değil mi anlamak istedim. Kesinlikle uygun değil."

"Bence de değil." Nicholas inceleyen, hafif alay dolu bakışlarla Aurora'ya uzun uzun baktı. "Aldığın terbiyenin seni de bu tür erotik şeylere hazırladığını sanmıyorum."

"Elbette hazırlamadı," diye yanıtladı Aurora. Günlüğün açıklığından ve cinsellikle ilgili detaylı açıklamalarından şoke olmuştu... ama aynı zamanda büyülenmişti de. Mantığına, yetiştirilme tarzına ve hatta iradesine rağmen, Fransız kadının efendisiyle için için yanarak yaşadığı ve son derece canlı naklettiği bu çok güzel, erotik aşk hikâyesinden kendini alamamıştı. Aslında günlüğü bir kereden fazla okumuştu. Bazı bölümleri ezbere biliyordu ama bunu Nicholas'a itiraf etmeye hiç niyeti yoktu.

"Şimdi artık burada olduğuna göre," dedi Aurora, "sana geri verebilirim. Raven'in bu günlüğü almak için uygun yaşa gelip gelmediğine sen karar verirsin."

"Bir an evvel okumak için sabırsızlanıyorum. Şimdi, tartışmamızda nerde kalmıştık?"

"Tartışmamız sona ermişti."

"Tam olarak değil," dedi Nicholas. "Sen konuyu değiştirmeden önce, hatırlayacağın gibi senin tutkulu yapından bahsediyorduk. Bütün bir hayatın boyunca bekar kalmanın senin doğana uymayacağını düşündüğümü söylüyordum."

Aurora'nın huzursuzluğu da Nicholas'a kızgınlığı da hiç kaybolmamış gibi geri geldi. Her ne kadar Nicholas kendini bunları konuşacak kadar yakın hissediyorsa da bu tür özel konuları konuşarak haddini aşıyordu.

Aurora en soğuk bakışıyla baktı ona. "Bu konu sadece beni ilgilendirir, Nicholas. Sana verdiğim sözü yerine getirdim ve konuşulması gereken ne varsa konuştuk. Artık gitmelisin."

"Daha değil."

Aurora gerginleşti. "Ne demek daha değil?"

"Ömür boyu bekar kalmaya yemin etmeden önce neyi reddettiğini tekrar düşünmelisin. Gel buraya, Aurora."

Aurora ihtiyatlı bakışlarla karşılık verdi. "Neden?"

"Çünkü seni öpmek istiyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Pek sayılmaz. Geceye kötü bir başlangıç yaptık, seni dul luğa uygun davranmamakla suçladım. Şimdi bunu senin için düzeltmeliyim."

Aurora tedirginlikle bir adım geri sıçradı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, Nicholas, gitmek dışında. Hem de hemen. Burada olmaya hakkın yok-"

"Aslında var. Ben senin kocanım. Yasalar bir kocaya karının yatağını paylaşma hakkını veriyor."

"Sen benim kocam *değilsin*. Tüm dünya şahit, ben dört ay önce dul kaldım."

"Hizmetçilerinin beni burada bulmakla ne kadar çok ilgileneceğini sana hatırlatmama gerek var mı?" Aurora, Nicholas'ın yüzündeki yarım gülümsemeden de üstü kapalı tehdidinden de usanmıştı artık. "Seslenmem yeter, koşarak geleceklerdir."

"Buna cesaret edemezsin. Kimliğini ortaya çıkarma riskini alamazsın."

Bunu test etmek isteyip istemediği anlamak istercesine tek kaşını kaldırdı, Nicholas.

Blöfünü görür gibi meydan okurcasına ellerini kalçalarının üstüne koydu Aurora. "Evet seni herhangi bir devlet görevlisine bildirebilirim. Donanma askerlerinin kaçak bir korsanı ele geçirme konusunda pek hevesli olacaklarından hiç şüphem yok."

Koyu gözlerinde bir ışık parıldadı. "Beni ele vereceğini sanmıyorum. Darağacında boynuma ip geçirildiğini görmek istemeyeceksindir."

Aurora'nın sabrı artık taşma noktasına gelmişti. Tek istediği Nicholas'ın yakışıklı yüzünün görüntüsünü tamamen unutabilmekti. Nicholas istediğini yaptırabilmek için Aurora'nın Nicholas'a olan ilgisini koz olarak kullanıyordu.

Onu ele vermeyecekti elbette. Sadece, onu Aurora'nın yatak odasında bulmalarının sebep olacağı skandal yüzünden

değil, Nicholas'a herhangi bir zarar gelmesine de dayanamayacağı için. Neredeyse ayağını sinirle yere vurdu.

"Seni ihbar etmeyeceğimi pekâlâ biliyorsun," dedi sonunda. "Benim yüzümden ölmeni istemem."

"Merhametli bir kadın olduğunu biliyordum."

"Ben de senin bir centilmen olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Kesinlikle değilsin. Bir centilmen verdiği sözü tutar."

"Hangi sözmüş o?" diye gözlerinde parlayan tembel bir ateşle sordu Nicholas. "Evlenirken, karımı seveceğime ve onu mutlu edeceğime dair verdiğim söz mü?"

"Evliliğimizin bir gecelik olacağına dair verdiğin söz."

"Bir gece bana yetmedi," dedi Nick yumuşak bir sesle.

"Yetmek zorunda. Seninle oyun oynamaya niyetim yok."

Nicholas ellerini ona doğru uzattı. "Sesimi yükseltmeye karar vermeden önce gel ve beni öp, Aurora."

Aurora ona baktı. "Bu bir şantaj!"

"Evet."

"Çok alçaksın."

"Ve sen de en az hatırladığım kadar güzelsin... hatta daha da güzel, gözlerindeki hüzün kaybolmuş. Gel buraya. Kocalık haklarımı istemiyorum. İstediğim sadece bir öpücük."

Sesinin kadife gibi yumuşaklığı Aurora'nın güvenini tam olarak kazanmaya yetmedi. Eğer istediğini yapmazsa pekâlâ sesini yükseltebilirdi. "Bir öpücük, sonra gidecek misin?"

"Eğer ısrar etmeye devam edersen."

"Söz mü?"

"Kesinlikle."

Aurora'nın vücudundaki tüm kaslar gerildi ve istemeden ona uydu. Ama yatağın oradaki Nicholas'ın yanına gidip durduğunda, Nicholas onu öpmek için hiçbir harekette bulunmadı. Onun yerine sadece ellerini tuttu.

Aurora'ya bakarak işaret parmağını eline alıp ağzına götürdü ve emmeye başladı. Aurora'nın midesine hain bir ateş saplandı, zorlukla nefes alıyordu.

"Sadece bir *öpücük* demiştin," dedi dişlerinin arasından. "Aldığın zevki inkar edemezsin," diye mırıldandı Nick. "Kalbin kayıtsız kaldığını söyleyemecek kadar hızlı atıyor."

"Lütfen artık sona erdirir misin?"

"Bu ne acele," diye mırıldandı Nicholas önemsemeden. Aurora'yı yatağa çekti, sırtını yatağa bastırdı ve üzerine uzandı. Aurora onun gücünü hissedebiliyordu– bacaklarının granit sertliğini, güçlü belini, göğsünün ve omuzlarının dalga dalga kaslarını.

Nicholas gözlerinin içine bakarak uzunca bir süre o şekilde kaldı, parmaklarıyla yanağını okşuyordu.

"Eee?" Aurora zorlukla onu ikaz etmeye çalıştı, dudaklarının cazibesinden etkilenmemeye çalışıyordu.

"Süngülerini indir, tanrıçam. Sana neleri kaçırdığını göstermek istedim sadece... benim kollarımda bulacağın zevki," dedi Nicholas, dudakları Aurora'nın dudakları üzerine kapanırken.

10. Bölüm

Arzusunun kuvveti beni korkutuyordu. Ama aslında daha çok kendimden korkuyordum, benim içimde uyandırdığı arzudan...

Nicholas Aurora'nın titreyen dudaklarını içtikçe içinde açlığın şahlandığını hissetti. Aurora'nın dudakları inanılmaz derecede yumuşaktı ve ılıklığı içini alev gibi yakıyordu.

Aurora altında huzursuzca kıpırdandığında, ellerini onun ipeksi saçlarına doladı, hâlâ onu öpmek için sıkı sıkı tutuyordu. Diliyle yavaş ve yumuşak bir şekilde açıkça ağzının içine giriyordu, aynı şeyi kasıklarına da yapma arzusu vardı içinde.

Sadece birkaç dakika içinde Aurora da tahrik olmuş, kalçalarını onu arzcasına sallıyor, tüm vücudunu ona doğru bastırıyordu. Nicholas, Aurora'nın hâkim olamadığı tepkisini görünce kendini zafer sarhoşu gibi hissetti. Aurora hafifçe inlediğinde Nicholas ürperdi, her an patlayacak gibiydi.

Sonunda öpüşmeyi kesen Nicholas oldu. Hissettiği arzuya karşın kendisiyle mücadele ederek, sert sert soluyarak kendini geriye çekti. Kendini çok rahat kontrol altında tutabileceğini sanmıştı ama artık öyle olmadığını biliyordu.

Kolunu alnına götüren Nicholas derin bir nefes aldı. Hâlâ zonkluyordu, pantolonun altından, kasıklarından bir ağrı yükseliyordu. Ama Aurora'yı tekrar öpmeye cüret edemezdi. Ona dokunmak bile hata olurdu.

Yanında uzanan Aurora, sarsak bir biçimde tek dirseğinin üzerinde doğruldu, saçları altından bir şelale gibi vahşice omuzlarına dökülüyordu. İri mavi gözleri endişe ve ilgiyle ona bakarken zayıf ve kararsız görünüyordu. Nicholas biliyordu, o da kendisinin hissettiği aynı güçlü duyguları hissetmişti. Katıksız bir şehvet. Hâlâ içini sızlatan temel içgüdü. Daha önce hiçbir kadınla yaşamadığı, böylesine güçlü, kalbini zorlayan bir mahremiyet.

Ah, evet, aralarındaki bağ çok gerçekti.

"Aramızda," diye mırıldandı, sesi boğuk çıkıyordu, "hiçbir şey yokmuş gibi davranamazsın."

"Bu... sadece şehvet."

"Dört ay bir erkeğin kadınsız kalması için yeterince uzun bir zaman," dedi Nick kuru bir sesle. "Fakat daha uzun zamanlarım da oldu. Ve benim şehvetim senin tepkilerini açıklamak için yeterli bir bahane sayılmaz, tatlım. Gel hadi, sözünü et. Bir öpücükten fazlasını istedin."

Aurora parmaklarını Nicholas'ın öpüşmekten hâlâ nemli ve şiş olan dudaklarına götürdüğünde Nicholas'ın içini yeni bir alev dalgası sardı. Aurora'nın cazibesi öyle güçlüydü ki içinde yanan arzuyu bastırmak için çenesi kasıldı.

Direncini kaybetmeden, Aurora'yı kollarına alıp okşamaya başlamadan ve skandalmış, ölüm tehlikesiymiş gibi meseleleri önemsemeyecek kadar kendilerinden geçmeden önce oradan ayrılması en iyisiydi.

Kendini Aurora'dan çözerek ayağa kalktı ve giyinmeye başladı, Aurora'nın dikkatlice kendisini izlediğini biliyordu.

"Gerçekten gidiyor musun?" diye sordu Aurora sonunda, Nicholas gömleğini omuzlarına geçirirken.

"Gideceğimi söylemiştim."

Öpücükten önce ona söz verdiğinde Aurora hiç inanmamıştı besbelli. Ve durumları ile ilgili hala soruları varmış gibi görünüyordu.

"Fakat evliliğimiz ne olacak, Nicholas? Karı-koca hayatı sürdürmememiz konusunda mutabık mısın? Herkesin kendi hayatını yaşaması konusunda?"

Aurora'nın karısı olarak kalmasını istediğini açıklamak için hiç de uygun bir zaman değildi. "Şu an için en iyi seçenek bu gibi görünüyor."

Aurora'nın ferahlama hissi nerdeyse elle tutulabilirdi. Nicholas'ın cevabından cesaret alan Aurora devam etti.

"İngiltere'de kalma fikrini de yeniden değerlendirmeni ve evine dönmeni isterdim."

"Buradaki işim henüz bitmedi," diye cevapladı Nicholas– aslında yalan söylemiyordu; onun işi *Aurora*'ydı. Kostümünün kuşağını beline bağlamaya başladı ama sonra fikrini değiştirdi. "Kuşağımı ve kılıcımı sende bırakacağım. Caddelerde dolanan bir korsan şüphe uyandıracaktır."

"Kesinlikle," dedi Aurora, içindeki ekşimsi tat geri gelmişti. "Bu çılgın kimlik değiştirme fikrinde ısrarcı olmaya devam edersen kimliğin her an ortaya çıkabilir."

Ona küstahça sırıtan Nicholas giyinmesini bitirdi. Peleninini omuzlarının üstüne attı, boynundaki iplerini gevşekçe bağlarken Aurora hala ona onaylamayan bakışlarla bakmaya devam ediyordu.

Nicholas bir an duraksadı. İlk kez bir kadının yatağından tatmin olmadan– ya da kadını tam olarak mutlu etmeden, ayrılıyordu. Ve bu kadın onun *karısıydı*. Uyurken dağılmış saçları ve tutkuyla zedelenmiş dudaklarıyla öyle güzeldi ki, Nicholas'ın içi sızladı.

Kendine hâkim olamadı. Yatağa döndü, Aurora'nın yüzünü ellerine aldı ve onu sertçe öptü.

"Nicholas!" Aurora nefes alamayarak haykırdı, kendini geri çekti. "Gideceğine söz vermiştin!"

"Sesini alçalt, aşkım, yoksa hizmetçiler duyacak," diye

uyardı Nicholas. "Bu sadece hoşça kal öpücüğüydü. Tekrar konuşabilmemiz bile ancak günler sonra olabilir."

Günlüğü aldı ve pelerinin içindeki cebe sıkıştırdı. Sonra pencereye gitti, eşiğin üstüne oturdu ve bacaklarını eşiğin üstünden attı.

Son bir kez Aurora'ya uzun uzun baktı ve gözden kayboldu.

Aurora kendini yatağa bıraktı, sonunda rahatlamıştı, öpüşmelerinden dolayı kalbi hala hızla çarpıyordu, içinde uyanan huzursuz ateşin özlemiyle bedeni titriyordu.

Karışık duyguları onu korkutuyordu. Nicholas onun duygularını çok kolay bir şekilde harekete geçirebiliyordu: hiddet, öfke, coşku, arzu...

Nicholas, bir kadının ilgisiz kalmayı başarabileceği türden bir erkek değildi. Ne yapacağı belli olmayan, cesur, tehlikeli... Bir kadının tutkuyla, arzuyla, ihtiyaçla boğulmasına neden olabilecek bir erkek. Vücuduna da kalbine de hükmedebilecek biri.

Bedenimi, ruhumu teslim etmemi istedi.

Günlükten Fransız kadının yüzleşmek zorunda kaldığı tehlikeyi çok güzel anlatan bölümü hatırlayan Aurora ürperdi. Arzusu fiziksel olarak tutsak olmaktan çok daha beter esir etmişti kendisini; iradesine hakim olamayarak kalbini güçlü, zorlayıcı prense kaptırmıştı.

Nicholas da en az günlükteki prens kadar zorlayıcı, en az onun kadar tehlikeliydi. Dokunuşu hem şehvet dolu hem de büyüleyiciydi.

Aurora elini göğsüne götürdü, Nicholas'ın okşamalarının yakıcı hatıraları zihninde hâlâ çok canlıydı. Ona karşı çok zayıftı. Kocası olarak bu tür yakınlıklara hakkı vardı, hatta daha fazlasına. Ancak, gece yaşananların tekrarlanması için yeni bir fırsatın doğmasına cesaret edemezdi. Yakınına gelmesini bile riske edemezdi. Artık ona güvenemezdi. Daha doğrusu, kendine güvenemezdi.

Evlendikleri zaman onun onurlu bir erkek olduğuna

düşünmüştü ama anlaşılan bahaneler üretmek ve dolaplar çevirmek konusunda vicdanı rahattı- daha önce sahte bir mezar hazırlatması, ya da şimdi yaptığı sahtekârlık, kuzenin kimliğine bürünmesi bunlara kanıttı. Ve gece gizlice odasına girmiş, o uyurken ona yaklaşmış ve fiziksel olarak ondan faydalanmıştı...

O anları hatırlayınca vücudunu hain bir alev sardı, Nicholas'ın terbiyesizliğine yeniden sinirlendi.

Nicholas'a kızmak için sayısız nedeni vardı. Vicdanı olmaması, kendini sorumsuzca tehlikeye atması, skandala davetiye çıkarması bir yana, sanki onun sahibi gibi davranıyordu- istediğini elde etmek için onu tehdit ediyor ve zorluyordu.

Babasının korkunç öfkesiyle yıllarca yaşadıktan sonra kızgınlık gibi vahşi duyguları hiç onaylamıyordu ama söz konusu Nicholas olunca, çok kolay kızmakla kalmıyor, bu duygusunu alevlendiriyordu da. Bu karanlık duyguyu içinde taşıdığı sürece Nicholas'la arasında daha yumuşak duygular oluşuncaya kadar bir mesafe bırakmalıydı.

En azından kendisini karısı olarak açıklamaktan vazgeçirebilmişti onu. Ama yine de kendini kutlayamıyordu. Ayrı hayatlar sürmeye beraberce karar vermiş olmalarına rağmen, Nicholas Sabine'in hâlâ görmediği yönleri olduğuna emindi.

Nicholas, Leydi Dalrymple'ın evinin yakınlarındaki, Mayfair'in en iyi ve zevkli atlarının bulunduğu ahırlara ulaştığında saat hala erkendi. Parke taşlı avluda özel üniformalı uşaklar arı kovanında gibi görünüyordu- delikanlılar atları tımar ediyor ve eyerliyor, seyisler sabah gezintileri için atları arabalara koşuyordu.

Nick, kız kardeşiyle burada buluşmayı kararlaştırmıştı ama şu ana kadar Raven'den bir iz görünmüyordu, bu arada Karayipler'den buraya kadar kardeşiyle gelen İrlandalı seyisi gördü. O'Malley koşu için eyerlenmiş biri abanoz renkli bir safkan, iki atı götürüyordu.

Kılık değişikliğini sınamak üzere İrlandalı adamın yanında durdu. "Birkaç haftalığına seyis ve atlarıyla birlikte bir araba kiralamak istiyorum," dedi alelade bir şekilde, "bir de sürücü. Mal sahibi nerde biliyor musunuz acaba?"

İri yarı, gri saçlı bir adam olan O'Malley Nicholas'a gizlice bir şekilde baktı. "Bu durumda size Bay Dobbs yardımcı olabilir, bayım. Yandaki geçidin sonundaki ofiste bulabilirsiniz kendisini."

"Teşekkür ederim." Nicholas durakladı, siyah atı inceliyordu. "Muhteşem bir hayvan. Sahibeniz her zaman atlardan iyi anlayan biri olmuştur."

Adam gri kafasını aniden kaldırdı. "Bi hayalet görüyorum galiba," dedi yavaşça.

Nicholas'ın ağzı gülümseme ile kıvrıldı. "Hayalet değil, O'Malley. Şu son anda asılmaktan kurtulan Amerikalı korsana benzediğim kesin."

Adamın şaşkınlık dolu sağlıklı yüzü sevinçle parladı. "İçim kan ağlıyor-" Mahçup bir gülümsemeyle sözü yarım kaldı. "Kusura bakma beyim. Saçınız bu kadar koyuyken sizi tanımam mümkün değil."

"Benim niyetim de tam olarak bu," dedi Nicholas. "İngiltere'de Sabine'nin Boston'lu kuzeni Bay Brandon Deverill olarak bulunuyorum. Eğer senin keskin gözlerinden kaçabilirsem beni az çok tanıyan herkesi kandırabilirim diye düşündüm."

"Ah... anlıyorum. Eğer öyle diyorsanız. Bayan Raven bu mutlu haberi aldı mı?"

"Dün gece teyzesinin verdiği baloda ona sürpriz yaptım ama ancak bir dakika görüşebildik. Biraz yalnız konuşabilmek için burada buluşmaya karar verdik. Az sonra burada olur."

Her zaman akıllı bir adam olmuş olan O'Malley hemen ihtiyatlı bir yere ihtiyaçları olduğunu anladı. "Eğer sizi memnun edecekse, Satan'ı ahıra geri götürüyorum beyim. Orada konuşabilirsiniz, sanki onu satın almaya niyetiniz varmış gibi."

Nicholas kaşlarını kaldırarak ağzında bir şeyler geveleyen ata baktı. "Satan?"

"Başı çıkılması zor bir at, ama Bayan Raven'e göre kuzu gibi. Leydi Aurora'nın atı." Nick'in şüphe dolu bakışlarını görünce gülümsedi. "Doğru söylüyorum. Sizin hanımefendi de konu atlar olunca şeytani olanları tercih ediyor. Ve şu ana kadar gördüğüm en iyi ata binen kadınlardan biri."

Nicholas bu beyanı şaşkınlıkla sindirmeye çalıştı: O'Malley gibi at üstünde doğmuş birinden böyle bir kompliman duymak kayda değer bir şeydi doğrusu.

"Leydi Aurora," diye ekledi O'Malley, "bu atı, teyzesi Bayan Raven'ın azmini sınamak istediğinde seçti. Bayan Raven Satan'ı ilk kez denediğinde fena huysuzlandı, ama onu tanırsınız. Evcilleştiremeyeceği at yoktur. Londra centilmenleri de aynı kaderden kaçamıyorlar."

"Evet anlıyorum," dedi Nicholas alaycı bir şekilde.

"Her şey aynen planlandığı gibi gitti- ya da aynen Leydi Aurora'nın istediği gibi, Bay Sabine."

"Onu bu kadar yakından kolladığın için teşekkürler O'Malley. Sabine'nin ebedi minnettarlığını kazanmışsındır."

İrlandalı kalpten bir kahkaha attı. "Kuzeni olarak her şeyi biliyorsunuz. Eğer benimle gelirseniz, beyim..." Kasketini kuvvetlice çekti ve atı ahırlara doğru sürmeye başladı.

O'Malley Raven'ın değerli bir koruyucu meleği olmuştu, Nicholas onu takip ederken düşünüyordu. Raven'ın refahı konusundaki endişeleri, hem O'Malley'nin hem Aurora'nın Raven'e karşı ilgisini gördükten sonra hayli azalmıştı.

Birkaç dakika sonra Raven göründü. Soluk soluğa bir şekilde ahıra girdi, hiç duraksamadan kollarını Nick'in boynuna doladı ve sıkı sıkı sarıldı.

"Beni boğmana gerek yok," dedi Nicholas, kendini Raven'in kollarından kurtarmaya çalışırken gülüyordu.

"Seni ya boğmalıyım ya da vurmalıyım," dedi Raven. Geri çekildiğinde mavi gözleri ışıl ışıldı. "Vurulmayı *gerçekten* hak ediyorsun, Nicholas. Senin için ne kadar çok üzüntü çekti-

ğimi bilemezsin- ve de Aurora'nın. Benim yüzümden öldü- rüldüğün düşüncesiyle suçluluk hissettim. Neden bize bir haber yollamadın?"

"O sıralar biraz meşguldüm, İngiliz donanmasının benim için hazırladığı planlardan kaçmaya ve peşinizden gelmeye çalışıyordum. Ve adadaki insanlardan haberleri duymuş olacağınızı düşündüm."

"Hiçbir şey duymadık, Nicholas."

Nicholas kafasını uyarırcasına salladı. "Tatlım, yalnızken de bana Bay Deverill diye hitap edersen minnettar olacağım, böylece yanımızda insanlar varken de ağzından kaçmaz. Şu bine senin vasin olduğuna göre, onun kuzeni de ancak uzaktan bir tanıdığın olur."

"Ah, evet, bunu unutmamalıyım."

"Aslında, hiç yalnız görülmememiz gerekiyor."

Kaşlarını çatınca alnı hafifçe kırıştı, omuzlarının üzerinden dikkatli bir bakış fırlattı. O'Malley ahırın aralık kapısının önünde pozisyon almış, onlar için gözcülük yapıyordu.

"Hizmetçimi az önce eve gönderdim," dedi Raven düşünceli bir sesle, "böylece beni seninle konuşuyorken görmez ama senin içinde bulunduğun tehlikeyi pek düşünmedim... İngiltere'de bulunman bile senin için çok tehlikeli değil mi?"

"Kaçak bir mahkûm olarak tutuklanma olasılığım var, evet."

"Buraya neden geldin öyleyse?"

"Arsız kız kardeşimin neler yaptığını görmek için tabii ki," dedi Nicholas sataşarak. Orman yeşili kadifeden şık binici kıyafetini dikkatlice süzdü. Hareketliliği ve taze güzelliğiyle hiç de gecenin yarısını dışarıda dans ederek geçirmiş ve erken kalkmak zorunda kalmış gibi görünmüyordu. "Her tarafı kıyafetin altında gayet iyi gidiyorsun gibi görünüyor."

Raven'in gülümsemesi alaycıydı. "İyiden de öte. Benimle gurur duymalısın Nick...ah, Bay Deverill. Bir keresinde bana edepli davranmayı öğretmenin, vahşi bir tayı süt kı-

zısına çevirmeye benzeyeceğini söylediğini hatırlıyorum. Ama artık tamamen evcilleşmiş sayılırım. Tabii Aurora'nın hakkını yememek lazım."

"Gerçekten mi?"

"O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Çok başarılı ve çok saygın... Bana yol gösterecek daha iyi birini bulamazdın. Onun rehberliği sayesinde, sosyetenin aslanları tarafından çiğ çiğ yenmekten kurtulabildim. Yazın sonuna kadar en azından bir kontla nişanlanmış olmazsam büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım."

Nicholas'ın eğlenceli ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bir kontla soğukkanlı bir anlaşmayla evlenerek mutlu olacağından eminsin?"

Raven'in gözleri de en az Nicholas kadar temkinliydi. "Mutluluğum bu işin dışında. Annem soylu biriyle avantajına olacak bir evlilik yapmamı istiyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım, Nicholas. Soğukkanlılığa gelince, biliyorsun hiçbir zaman aşk istemedim. Annemin yaptığı hatayı yapmayacağım, tutkunun hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim, ölüm döşeğinde bile bir erkeğin hasretini çekmeyeceğim. Ayrıca, kendi evimin sahibi olmak, azarlanmadan iki kelime bile söyleyemediğim teyzem Dalrymple'ın evinde yaşamaktan çok daha iyidir."

İnatla kasılan çenesi yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Şükürler olsun ki Aurora var. Öyle iyi yürekli ki ve atlara olan sevgimi o da paylaşıyor. Kısa bir süre sonra ata binmek için onunla parkta buluşacağım... fakat artık benden yeter, Nicholas. Anlat bana, Senin reenkarnasyonunla ilgili haberleri Aurora nasıl karşıladı?"

"Senin kadar mutlu olmadı," dedi Nicholas kuru bir şekilde.

"Çünkü seni benim kadar iyi tanımıyor daha." Raven'in gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, yoksa ona, onu karısı olarak Amerika'ya götürmek istediğini mi söyledin?"

Nicholas duraksadı. "Geleceğimiz konusunda henüz ke-

sin bir karara varmadık. Sanırım benim geri dönüşümle ilgili şoku üzerinden atabilmesi için Aurora'nın zamana ihtiyacı var."

"Ama sen evliliğinizin devam etmesi konusunda kararlısın?"

"Bu konuda hâlâ bazı soru işaretleri var," diye cevapladı Nicholas, ikna yeteneği konusunda fazla kendinden emin görünmek istemiyordu.

"Evliliğiniz yasal, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama yasal olmasından ziyade daha karışık meseleler var. Evliliğimiz geçici bir evlilik olacaktı. Aurora'nın beni bir ömür isteyip istemediğinden emin değilim– ya da Aurora benim iyi bir koca olacağımdan pek emin değil. İstikrarlı bir saygınlıktan çok çılgın maceralarımla tanınıyorum."

"Evet ama babanın istediği gibi artık bir düzen kurma zamanının yaklaştığını söylüyordun. Ve senin karın olarak her kadının çok şanslı olacağını düşünüyorum," dedi Raven büyük bir bağlılıkla.

"Bana torpil yapıyorsun, kedicik."

"Sanırım." Raven kaşlarını çattı. "Pekâlâ, onu ikna etmelisin. Bu imkânsız olmamalı. Aurora özgürlüğüne düşkün bir ama senin de kimsede olmayan amansız bir cazibeye var. Yapmayı en son istediğim şeyi bile yaptırdın bana; anneme çok kötü davranan İngiliz akrabalarımı affettim."

"Göreceğiz," dedi Nicholas hiçbir taahhütte bulunmadan.

"Umarım... Aurora'yı mutlu görmek isterim. Yalnız olduğuna eminim, yasından dolayı günlerce kendini evine hapsetti. Ortaya çıkışın en azından onu bu yoldan vazgeçirebilir belki. Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Daha karar vermedim. Birkaç hafta belki. Kaçtığım haberi İngiltere'ye er geç ulaşacaktır ve kafama konulacak bir ödülle tanınma riskim daha da artacaktır." Raven'ın endişeli ifadesinin arttığını görünce herhangi bir yorum yapmasını

izin vermeden devam etti. "Dikkat çekmeden önce artık yolunuza devam etseniz iyi edersiniz Miss Kendrick."

Raven isteksizce onayladı. "Seninle konuşmam gerekirse seni nerde bulacağım?"

"Clarendon'da kalmayı düşünüyorum."

Raven, Nicholas'ı yanağından öptü, içtenlikle gülümsedi ve Safkan'ın dizginlerini eline alarak ahırın kapısına yöneldi. "Belki bazı sabahlar sizi parkta görürüm, Bay Deveril."

Nicholas, Raven'in gidişini seyrederken gülümsüyordu. Ama yalnız kaldığında yüzündeki gülümseme silindi. Doğası gereği Raven konunun kalbine dokunuvermişti: O ve Aurora evliliklerini devam ettirmek niyetindeler miydi?

Bir dakikalığına da olsa Aurora'nın karısı olarak kalması yönündeki planlarından şüphe duydu. Aurora'yı fiziksel olarak çok arzuluyordu; bu konuda kafasında en ufak bir şüphe bile kalmamıştı. Bu sabah onu öpmekten duyduğu haz, dört ay önce düğün gecelerindeki onun bakire ve çekici halinden aldığı haz kadar nefes kesiciydi. O günden beri ona duyduğu açlık hiç azalmamıştı, eğer değişen bir şey varsa o da bu arzunun daha da güçlendiğiydi.

Hissettiği, şehvetten daha fazla bir şeydi. Bastırılmış, için için yanan ve kontrol edilemez biçimde tutuşmaya hazır bir alev gibi. Ve her ne kadar Aurora buna karşı koymaya çalışsa da kendisine aynı ateşle tepki veriyordu.

Aurora'yı hatırlayınca kasıklarında bir zonklama hissetti Nicholas.

Nick, artık siyah olan saçlarına götürdü ellerini. Bu sabah ona sarılma arzusundan kopmak için insanüstü bir çaba göstermesi gerekmişti. Sonrasında kendine hâkim olabileceğine güvenemediği için ona dokunmaya devam etmeye cesaret edememişti. Ve bu, Nicholas'a göre, evliliklerinin sonu olurdu.

Eğer sonunda aralarındaki evlilik problemini çözebilirlerse, Tanrı biliyor, ellerini asla Aurora'nın üzerinden uzak tutmayacaktı. Eğer onu terk edecekse sırf arzularını dindirmek

adına onunla beraber olmak, haksız ve onursuz bir davranış olurdu. Ve onun yatağında basılacak kadar düşüncesiz davranırsa– hatta daha da beteri onu hamile bırakırsa– büyük bir skandal kaçınılmaz olurdu. Onu çamura bulaştırmaya hiç niyeti yoktu tabii ki, ya da kardeşini, doğal olarak.

Nicholas kaşlarını çattı. Eğer biraz aklı varsa, evliliklerini devam ettirme çabasından vazgeçmeliydi. Aurora evliliklerine kesinlikle karşıydı. Aurora, Nicholas'a kendisiyle ilgili hiçbir sorumluluk yüklememişti. Nicholas'ın da, ona karşı zorunluluklarını yerine getirmediği için suçluluk duymasını ya da vicdan muhasebesi yapmasına gerek yoktu, şu ana kadar yaptığı gibi.

Yine de, onun yakınlaşma çabalarına karşın Aurora'nın direnci kafasını karıştırmıştı. Evlendikleri gece kendini onu çok istekli bir şekilde bırakmıştı. Ama evlendiği genç masum kadın o zamandan bu yana zarif bir şekilde çok değişmişti. Şimdi daha güçlü görünüyordu, daha dik, daha buğmuş, tutkuya benzer herhangi bir duyguya kendini kapatmaya kararlı.

Ama Nicholas'ın unutmaması gereken bir şey vardı. Aurora'nın daha önce kalbi fena kırılmıştı. Âşık olduğu kişi kaybetmişti ve bu tecrübe onda derin bir yara bırakmıştı. Aurora eski nişanlısından her bahsedişinde, içini hiç alışık olmadığı bir kıskançlık duygusu kaplıyordu. Adam ölmüştü. Ve Nicholas, Aurora'nın kederini geçmişte bırakmasına yardım edebilirdi.

Üstelik... eğer aklına koyarsa Aurora'ya eski nişanlısını unutturabileceğine inanıyordu. Bugüne kadar cazibesinden etkilenmeyen hiçbir kadınla karşılaşmamıştı, yeter ki kendisi o kadın için çaba sarf etmeye karar versin. Eğer gerçekten isterse Aurora'nın kafasındaki evlilikleri ile ilgili itirazların üstesinden gelebileceğini biliyordu.

Peki, kendisi gerçekten istiyor muydu?

Bu kadar net bir şekilde karısı olmak istemeyen bir kadını ikna etmeye çalışmak delilik miydi? İngiltere'den çekip

gitmek kesinlikle en güvenli yoldu. Ama bugüne kadar güvenlik onun için hiç cazip olmamıştı. Emeklemeye başladığı andan itibaren sadece o heyecanı yaşamak için risk almaya bayılmıştı. Sınırda yaşamayı seviyordu, belki de tehlike kendini çok daha canlı hissetmesine neden oluyordu. Kadere meydan okumak pek çok uyuşturucudan daha çok sarhoş ediyordu onu.

Ve Aurora'yı kazanmak en çetin meydan okumalardan biri olacaktı.

Soğuk zarafetinin altında alev alev yanan bir ateş olduğuna daha da çok inanıyordu artık. Yıllar içinde hayatını pek çok kereler kurtaran içgüdülerine daha çok güvenmeye başlamıştı. Ve sahip olduğu her şey ona, Aurora'nın bu çabaya değeceğini söylüyordu.

Ayrıca yerine getirmesi gereken bir söz vardı. Sorumluluklarını yüklenmesi gerekiyordu, bunu babasına borçluydu.

Nicholas yavaşça kafasını salladı. Aurora'yla ilgili planlarından vazgeçmeyecekti. Onu ikna edinceye, evliliklerini gerçek bir hale getirinceye kadar İngiltere'de kalacaktı, ne kadar gerekiyorsa.

Bu önemli kararı verdikten sonra Nicholas ahırdan ayrılmak üzere döndü. Kalçasının üzerine bir ağırlık binince, pelerinin cebinde duran Aurora'nın verdiği kitabı unuttuğunu hatırladı.

Merakla değerli günlüğü çıkardı. *Kalbin Tutkusu.*

Dudakları hain bir gülümsemeyle kıvrıldı. Soylu, terbiyeli, leydi olan karısını erotik bir masalı okurken hayal etmek hayli zordu ama belli ki karısının gizli başka yönleri de vardı. Nicholas bu gizemleri keşfetmek için büyük bir heyecan duyuyordu.

Ama şimdi, Londra'da kalacağı sürede kullanmak üzere bir araba ve at kiralamak için ahırların sahibini bulması gerekiyordu.

11. Bölüm

Kalbime meydan okuyarak, kendimi tutkuya açmam için beni cesaretlendiriyordu.

Atının uğultulu nallarının altında yer hızla kayarken Aurora içinde büyük bir neşe ve zindelik hissetti. Yanıbaşındaki rakibiyle yarışan ve onu geçmeye çalışan atının gri boynuna uzanmış, bu güçlü ata cesaret veren sözler fısıldıyordu.

Soğuk rüzgârdan yüzünün üzerine düşen matem peçesi gözüne giriyordu ama Aurora da en az atı kadar bu yarışı kaybetmek istemiyordu. İki rakip çim alanın toprak sınırına vardığında, Aurora'nın Cronos'u, Raven'in Satan'ından bir boy ilerdeydi.

Aurora gülerek atını durdurdu, Raven de gülüyordu.

"Bravo!" dedi daha genç kadın, nefes nefese. "Bu sefer kazanacağınıza emin gibiydim."

Geriye döndüler, Cronos zafer sarhoşluğuyla yalanıyor, heyecanla dans ediyor ve soluyordu, Satan ise yeniden yarışmak ister gibi kafasını sallayarak binicisinin sıkı sıkı tuttuğu dizginleri zorluyordu.

Aurora övgü dolu sözlerle atının gümüş-gri alacalı boynunu okşadı. "Bugün tam formunda."

"Sanırım bu niye kaybettiğimizi açıklıyor. Ama senin daha iyi bir binici olduğunu itiraf etmem gerek."

"Ben olsam bu kadar kolay vazgeçmezdim," dedi Aurora gülümseyerek. "Son dakikaya kadar peşimizi bırakmadın."

"Ah, vazgeçmeye hiç niyetim yok," dedi Raven sırıtarak. "Bir gün tozumuzu yutturacağız sana."

"Kim bilir, belki"

Rotten Row denilen toprak yoldan ağır adımlarla daha ağırbaşlı bir şekilde geri dönerlerken, Aurora atının duygularını paylaşıyordu. Çevik bir atın üstünde rüzgarla yarışmaya bayılıyordu- özgürlüğü hissetmek, iyi bir rakiple yarışmanın ve onu geçmenin heyecanı, altındaki atı kontrol etmenin verdiği güç. Bunun verdiği coşkun mutlulukla içi içine sığmıyordu.

Hyde Park'ta geçirdikleri bu erken sabahlar gününün uzak ara en iyi kısmıydı. Bu saatlerde parkurlar kadın-erkek ciddi binicilerle dolu oluyordu, saat beş gibi popüler bir saatte ortalığı dolduran havalı kıyafetli şık leydiler ve çıtkırıldım ergenler pek görülmezdi.

Serpentine gölünün üzerinden hoş kokulu bir esinti geldi, parkurun kenarındaki ağaçlardan damlayan sularla geniş çimenler ıslak ıslak parlıyordu. Sabahın daha geç saatlerinde park bakıcıları çocukları getiren dadılarla ve köpeklerini gezmeye çıkaran gürültülü erkek çocuklarla dolu oluyordu ama şu an sadece kendini adamış biniciler vardı.

Bu eğlenceli düşünceler kafasından geçiyordu ki Aurora, kendilerine doğru yaklaşan mavi binici kıyafetli bir erkek gördü. Uzak mesafeden bile tanıdığı bu geniş omuzları görünce Aurora eyerin üstünde aniden doğruldu, kalbi düzensiz bir ritimle atmaya başladı. Nicholas'ın odasına, haddini aşan baskınından sonra yatak odasında onu bırakıp gitmesinden bu yana iki gün geçmişti. Nicholas'ın başına bir şey geleceği ve evlilikle ilgili planlarının endişesi ile geçen iki gün. Ondan

bir haber alamamak canını sıkmıştı– ve düşüncelerinde bu kadar çok yer etmesi canını daha da çok sıkmıştı.

Onlara yaklaştığında Nicholas durdu ve başıyla kibar bir selam verdi. Zarif mavi kıyafeti, deve tüyü pantolonu ve parlayan botlarıyla muhteşem görünüyordu, moda sayfalarından fırlamış bir resim gibi. Ama bakışları, hınzır bir gülümseme ile parlıyordu.

"Günaydın, bayanlar. Harika bir yarış için size iltifat edebilir miyim?"

Aurora yüzüne basan ateşle renginin değiştiğini hissetti. Erkek gibi yarışırken yakalandığına utanmıştı, özellikle bu kişi tarafından. Güya Raven'e kibar davranmayı öğretiyordu, bu konuda başarısızlığa uğramakla kalmamış, Nicholas'ın hiç beğenmediği yönü olan pervasızlığı kendisi ortaya koymuştu.

Raven'ın hiç böyle çekinceleri yoktu tabii.

"Şahaneydi, değil mi? Aurora muhteşem atlara sahip ve onlara sanki benimmişim gibi yaklaşmama izin veren bir melek."

"Evet, bir melek," diyerek onayladı Nicholas. Gözleri Aurora'nınkilerle buluştu.

Daha sonra gözleriyle yavaş yavaş mor giysisini taradı. Bakışlarındaki erkeksi beğeni ile Aurora yüzündeki kızarıklığın daha da arttığını hissetti. Tam o sırada Raven'ın seyisinin atı tırısa kaldırmak için yaklaşmasından çok mutlu oldu, arkasından da kendi seyisi geliyordu.

İri kıyım İrlandalı O'Malley'de Nicholas'ı tanıdığına dair en ufak bir iz yoktu, kirpiklerini bile kırpıştırmadı. Fakat o sırada Raven, Nicholas'la daha önce karşılaştıklarını ve Nicholas'ın kimlik değiştirmesi ile ilgili ne yapmaları gerektiği konusunu kararlaştırdıklarını anlattı.

Bir grup olarak Row'dan aşağı atlarını sürmeye devam ettiler, iki seyis arkalarında, yeterince güvenli bir mesafeden onları takip ediyordu. Aldatmacaya devam eden Raven "Bay Deverill"e Londra'yı nasıl bulduğunu sordu. Bay Deverill de

ona, oteline nasıl yanlış bavulların geldiğini ve kıyafetlerin onun ölçüsüne uygun bile olmadığını göstererek otel yönetimine nasıl şikâyette bulunduğuna dair eğlenceli bir cevap verdi.

Aurora, iki kardeşin böylesine rahat konuşabilmesinin ve gülebilmesinin bir şans olduğunu düşündü, bu sayede korkudan tutulan dilini saklayabiliyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra, Aurora'nın dikkatini bir şekilde başka biniciler çekti. Uzakta, iki kadın binici atlarını çimlerdeki daha dar bir parkura doğru sürüyordu.

"Sarah ve Jane onlar," dedi Raven ansızın. "Beni bağışla, Aurora, ama gidip onlarla konuşmam gerekiyor." Nicholas'a doğru komplo dolu bir bakışla döndü. "Sizi tekrar görmek büyük bir zevkti, Bay Deverill."

Nicholas uzun kunduzdan şapkasını hafifçe yana itti. "Sizi de, Bayan Kendrick."

Raven, atını çevirdi ve sürmeye başladı, onu bir gölge gibi takip eden O'Malley'de otomatik olarak onu takip etti. Aurora oradan ayrılmak için bir bahane düşünemedi; Raven'ın arkadaşlarıyla konuşmak istemesinde garip hiçbir yan yoktu. Yine de, Nicholas'la yalnız kaldığı için huzursuz olmuştu. Omuzlarının üstünden baktı, kendi seyisi epey uzakta kalmıştı.

"Bize yalnız kalabilmemiz için fırsat yaratmak konusunda oldukça kararlı," dedi Nicholas kuru bir sesle, sanki Aurora'nın düşüncelerini okuyordu.

"Bunu neden yaptığını anlayamıyorum."

"Anlayamıyor musun? Raven aşkımızın engellenmiş olmasını romantik buluyor ve bunun için bize çareler bulmaya çalışıyor."

Aurora soran gözlerle Nicholas'a baktı. "Raven'in hiç de romantik olduğunu sanmıyorum."

"Sana katılmıyorum. Fakat her neyse, senin yalnız olman onu endişelendiriyor. Evliliğimizin devam etmesi gerektiğini düşünüyor."

"Anlaşılan Raven'le konuşmam gerekiyor," diye alçak sesle homurdandı Aurora.

"Ben de onunla utanmaz davranışları hakkında konuşmalıyım. Sizi vahşi Hindistanlılar gibi yarışırken görünce duyduğum hayreti bir düşün." Onaylamayan bir tavırla başını salladı, ama sesinde hafif bir gülme tonu vardı. "Bunu Raven'den beklerdim ama sen, aşkım..."

"Raven'i suçlamamalısın," diye gönülsüzce itiraf etti Aurora. "Tamamen benim hatam. Onu yarışmaya ben kışkırttım."

"Sen mi?" Nicholas kaşlarını kaldırdı. "Tam tersini yapman gerekirken, kardeşimi baştan çıkaranın sen olduğunu mu söylüyorsun?"

"Biliyorum, yapmamalıydım, ama atlar çok diriydi ve etrafta bizi görecek çok az kişi vardı... Ve, neticede atların da egzersize ihtiyacı var."

Nicholas ona eğlenerek baktı. "Ayıp bir sırrı mı ortaya çıkardım, aşkım?"

Aurora dudağını ısırdı. Ata binmek onun tutkusuydu ve alışkanlığıydı. Onun tek özgürlüğüydü, baskıcı yetiştirilme tarzından ve sınırlayıcı geleneklerden, dul olduğu için olanlar dahil, tek kaçabilme şansıydı. "Bir dul olarak, çok fazla hürriyetim yok," diye başladı kendini savunurcasına.

"Ve parka geldiğinde, çılgıncasına serbest hareket etmek için kendine izin veriyorsun."

"O kadar da kötü değil!"

"Ah, kötü olduğunu zerre kadar düşünmedim. Egzersiz yanaklarını kızartmış ve gözlerini parlaklaştırmış... inanılmaz çekici." Nicholas'ın hesaplı bakışları Aurora'yı ezip geçti, sesi alçaldı ve ateşli bir tona dönüştü. "Tutkulu bir sevişmeden sonra yataktan daha yeni kalkmış gibi görünüyorsun."

Aurora kıpkırmızı oldu, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bu sadece başından beri şüphelendiğim şeyi doğruluyor."

"Neden şüpheleniyordun?" diye sordu Aurora dikkatle.

"O vakur, soğuk duruşunun altında için için yanan bir ateş olduğundan."

Nicholas'ın mahrem yakınlığıyla Aurora heyecandan şaşırıp kaldı ama yine de yüzünü çeviremedi.

"Gözlerin gerçekten inanılmaz bir mavi," dedi Nicholas, sesi giderek boğuklaşıyordu.

Onun gözlerini nasıl gördüğünü merak eden Aurora, elini şapkasının kenarına götürdü ve birden dulluk peçesini unuttuğunu fark etti. Bir şekilde yüzünü ortaya çıkararak arkaya uçmuştu. Canı sıkılarak, erik rengi dantel ince örtüyü yerine yerleştirerek yüzünü Nicholas'ın delici bakışlarından gizledi.

"Kendi saklayarak büyük bir cimrilik yapıyorsun" diyerek düşüncesini açıkladı Nicholas, sesi yeniden alaycıydı. "Manzaradan keyif alıyordum."

"Bu iki gündür neler yapıyordun?" diye sordu Aurora, konuyu değiştirmeye kararlıydı.

"Bu sürede beni özledin mi?"

Nicholas'a şeytanca bir bakış attı ama sonra peçesinden dolayı onu göremeyeceğini hatırladı. "Başını derde sokabilecek bir kargaşanın ortasına düşmüş olabileceğini düşünerek endişelendim sadece."

Gülümsemesi saf, katıksız bir şekilde büyüleyiciydi. "Böyle düşünmene ne sebep oldu?"

"Ne mi?" Aurora kuru bir alayla yanıt verdi, Nicholas'ın inkâr edilemez cazibesine dayanmaya çalışıyordu.

"Aslında, referanslarımı kanıtlamaya çalışıyordum. Wycliff şehir dışında olduğundan, bazı zorluklar çıkıyor. Vatandaşların Amerikalıları hor görme gibi bir eğilimi var, bu Amerikalar Kral'a ne kadar bağlı olursa olsun."

"Kral'a *gerçekten* bağlı olsaydın belki faydası olurdu."

"Ya da biraz daha aristokrat. Beni destekleyecek bir sponsor bulmam gerekecek sanırım, bilhassa sizin yüce sosyal çevrenize dahil olabilmek için. Belki de beni kültürlü tanıdıklarına takdim etmen için seni ikna etmeliyim."

Aurora, Nicholas'ın bu vurdumduymaz havasıyla çileden çıktı. "Kendini göz önüne atarak tehlikeye davetiye çıkarmak hiç mi umurunda değil."

"Ah, kendimi bilhassa göz önüne atmayacağım ama gölgeler arasında saklanacak da değilim."

"Hala niye basitçe Amerika'ya, evine dönmediğini anlayamıyorum."

"Çünkü harika karımı terk etmek istemiyorum."

Aurora hem Nicholas'ın sözlerinden hem de bu sözlerin duyulmuş olabileceğinden endişelenerek omuzlarının üzerinden baktı ve seyisin hala uzakta olduğunu görerek rahatladı. "İlişkimizi tüm dünyaya ilan etmene gerek yok!"

"Herkesin ortasında cadaloz gibi ağzına geleni söyleyen ben değilim, aşkım."

"Ben ağzıma geleni *söylemiyorum*."

"Söylemiyor musun?"

Sesinde insanı deli eden bir keyif vardı ve şu anda Aurora tokat atmak için fazla terbiyeli ve fiziksel şiddete bu denli karşı olduğuna çok pişmandı. Onun yerine, derin bir soluk aldı ve dilini ısırdı, provokasyona kapılmayacağına dair kendine söz verdi.

Ama bu zor olacak gibi duruyordu çünkü Nicholas bir bela çıkarmaya kararlıydı sanki.

"Tanıdıklarından bahsetmişken..." dedi düşünceli bir şekilde. "Eğer yanılmıyorsam bir tanesi burada."

Row'un aşağısından onlara doğru yaklaşan kişiye bakınca gelenin atlının Kont Clune olduğunu gördü. Kalbi duracak sandı. "Ah, aman tanrım... Clune. O, *senin* de tanıdıklarından biri. Bana Hellfire Lig'inin üyesi olduğunu anlatmıştı."

"Uç yıl önce buraya geldiğimde kısa bir süreliğine üye olmuştum. Ne var bunda?"

"Seni kesin tanıyacak. Seni görmeden önce bir an evvel buradan ayrılmalısın, Nicholas."

"Sana söyledim, saklanmaya hiç niyetim yok."

"Onunla karşılaşma riskini alamazsın!"

"Evlilik bağıyla senin kuzenin Brandon Deverill olduğunu unutma. Bir problem olmayacaktır. Gülümse, tatlım ve arkadaşlığımdan hoşlanıyormuşsun gibi davran."

Başka bir şey yapmak için artık çok geçti, zira Clune neredeyse yanlarına gelmişti. Atını Aurora'nın önünde durdurmadan önce yakışıklı yüzü çapkınca bir gülümseme ile aydınlandı.

"Ah, Londra'nın en güzel dulu," dedi başıyla zarif bir selam vererek. "Ve aynı zamanda en iyi ata binen kadını. Büyüleyici bir kombinasyon."

"Lord Clune," diye mırıldandı Aurora hafif ve zarif bir şekilde kafasını sallayarak.

"Her zaman kazandığınız için bu sabah yarışı kimin kazandığını sormaya gerek duymuyorum."

Nicholas'a bakmamak için insanüstü bir çaba gösteren Aurora yarışı önemsemez görünmeye çalıştı. "Atlarım egzersizden hoşlanıyor."

"Ama rakibiniz daha güçlü olabilir. Belki bazı sabahlar vasiniz dışında daha zorlayıcı rakiplerle de yarışmayı tercih edebilirsiniz. Ne zaman isterseniz hazırım."

Clune'un hınzırca imalarıyla, Aurora eyerinin üstünde kıvranmaya başladı. Lord kendisiyle açıkça flört ediyordu. "Teşekkür ederim, Lordum ama ben Raven'le yarışmaktan gayet memnunum."

Aurora, Clune'un Nicholas'ı fark etmeden yürüyüp gideceğini umuyordu ama Clune'un bakışlarını Nicholas'a çevirdi.

"Daha önce karşılaşmış mıydık? Tanıdığım birine çok benziyorsunuz. Leydi'nin eski kocasına."

Nicholas soğukça gülümserken, Aurora nefesini tuttu. "Çok doğal, Sabine'in kuzeniyim. Brandon Deverill, memnun oldum."

"Benzerliğiniz hayret verici."

Nicholas, Clune'un gözlerinin içine baktı. "Evet, öyle söylüyorlar."

Clune'un Nicholas'ı dikkatlice izlemesi Aurora'nın sinirlerini bozuyordu. Ama Lord, başını hafifçe eğerek tazyiklerini sundu. "Kuzeniniz Nick, harika bir sporcu ve arkadaş. Gözüpek biriydi. Tanışıklığımız çok kısa sürse de ondan çok hoşlanmıştım, öldüğünü duymak beni çok üzdü. Amerikalısınız değil mi, Bay Deverill?"

"Doğum yerim orası. Ancak politik görüşlerimin hükümetin görüşleriyle aynı doğrultuda olduğunu söyleyemeyeceğim. Savaş sona erene kadar İngiltere'ye sığınmayı daha mantıklı buluyorum."

"Kuzeninizin korsanlıktan asıldığını düşünürsek, burada kalmak istiyorsanız dikkatli olmalısınız."

"Bağlılığımla ilgili endişeleriniz varsa, Lord Wycliff bana kefil olacaktır."

"Hayır, hiçbir endişem yok." Lord Clune'un dudakları alaycı bir gülümseme ile kıvrıldı. "Benim de kendime göre bazı politik görüşlerim var. Ama Wycliff dışında başka birinin yardımına veya korumasına ihtiyacınız olursa, Nick'in hatırına, sizi tanıdığıma dair tanıklık etmekten mutluluk duyarım."

Nicholas'ın tepkisi Aurora'nın beklediğinden çok daha soğuktu. "Çok naziksiniz, Sör. Teklifinizi hatırlayacağım."

Clune döndü ve Aurora'ya harika bir gülümseme ile baktı. "Sizi tutmayayım. Atınızın daha fazla beklemesini istemezsiniz. Ama diğer teklifimi unuttmayacağınızı umuyorum. Leydim. Eğer bir sabah yarışmak isterseniz, size katılmaktan büyük mutluluk duyarım."

Aurora kendini taahhüt altında bırakmayacak bir cevap mırıldandı ve Clune'un atını dürtüp yanlarından uzaklaşmasıyla rahatladığını hissetti.

Nicholas'la atlarını sürmeye devam ettiler. Nicholas'ın hayatını arsızca hiçe saymasından dehşete düşen Aurora burnundan soluyordu ama bir şey söylemek için Kont'un yeterince uzaklaşmasını beklemeye zorladı kendini.

"Buna kendini sergilemek demezsin de ne dersin?" diye

buyurdu Aurora, duyduğu endişeyle sesi normalden daha sert çıkmıştı.

"Yeni kimliğimi kabul ettirmek derim. Clune beni nereden İngiltere'deki herkesten daha iyi tanır. Eğer o bile beni tanımadıysa, başkasının tanıyabileceğini sanmıyorum."

"Ben buna düpedüz yüzsüzlük derim. Onun gözlerinin içine baka baka *yalan söyledin*."

"Doğruyu söyleme riskini almamı mı tercih ederdin?"

Öfkeli bir şekilde, Aurora sessizliğe gömüldü.

"Seninle aşırı ilgili görünüyor, aşkım. Belki de sana tekrar hatırlatmam gerekiyor, sen bir dul değilsin- hatta hiç olmadın."

Nicholas'ın şaka yaptığını anlayamayacak kadar sinirliydi Aurora. "Hatırlatmana ihtiyacım yok."

"Bence var. Clune, İngiltere'nin en önde gelen çapkınlarından biridir ve anlaşılan yeni hedefi sensin."

Aurora inatçı bir havada çenesini dikleştirdi. "Bana bir şeyleri dikte etmene izin vermeyeceğim, Nicholas. Seninle bir anlaşma üzerine evlendik ve her hareketimle ilgili bana emirler yağdırmana tahammül etmeyeceğim. Aynı Halford gibi davranıyorsun- ya da babam gibi."

Nicholas'ın yüzü yumuşadı. "Bir kavga çıkarma niyetinde değildim, Aurora."

"Değil miydin? Ama davranışların hiç öyle söylemiyor."

"Bir erkeğin karısına sahip çıkmak istemesinde mantıksız hiçbir yan yok."

"Kıskanıyor olamazsın, değil mi?"

"Belki de kıskanıyorum. Ama Clune'u belli bir mesafede tutmanı tavsiye ederim."

"Benim için arkadaşlarımı seçmene müsaade etmeye hiç niyetim yok, Nicholas."

Nicholas, atını durdurmak için dizginleri çekti. "O halde en iyisi Clune'la ben kendim konuşayım."

Aurora şaşkınlıkla baktı. "Neden?"

"Böylece ona karımdan uzak durmasını söyleyebilirim."

Aklından panik dolu görüntüler geçerken Aurora ona baktı. Nicholas Sabine'nin tehlikeli bir erkek olduğunu unutmuştu. Daha önce öldürdüğünü kendisi itiraf etmişti. Clune'u tehdit etmeye mi niyetleniyordu? Lordlar kamarasında bulunma hakkı olan soylu birini tehdit etmek kendi hayatını tehlike atmanın en kesin yoluydu. Yakalanırsa idam asılabilirdi...

"Ona zarar *veremezsin*, Nicholas."

"Ona olan ilgin çok dokunaklı, aşkım," dedi Nicholas soğuk bir şekilde.

Hafifçe selam vererek atını döndürdü ve uzaklaştı. Aurora ona bakakalmıştı, bir hanımefendiye yakıştırmayan tiritrek küfür döküldü dudaklarından.

Aurora parkta normalden daha uzun bir süre kaldı, endişeyle Nicholas'ın dönmesini bekliyordu ama ne ondan ne de Clune'dan bir iz vardı. Sonunda vazgeçti ve kendini düşünceli bir şekilde volta atarken bulduğu evine döndü.

Öğleden sonraya doğru endişesi iyice arttığında uşağın elinde Brandon Deverill'in adının yazdığı bir kartla çıkageldi ve Bay Deverill'in, Aurora'nın çay davetini kabul etmekten mutluluk duyduğu haberini verdi.

Hem rahatlama hem korku duyarak, Aurora, Nicholas'la buluşmak üzere aşağıya indi. Nicholas'ı konuk odasında bir sehpanın üstündeki fotoğrafları incelerken buldu.

Aurora içeri girince Nicholas ona baktı, koyu renk gözlerindeki bakışları gören Aurora içinde fiziksel arzuların uyandığını hissetti, bu arzuyu hissetmesi için Nicholas'ın kendisine bakması yetiyordu.

"Merhaba, sevgili kuzenim," dedi Nicholas sıcak bir şekilde. "Beni çaya davet etmen büyük bir incelik."

Arkadaşça selamlaşması hizmetçiler içindi, Aurora da kendini gülümsemeye zorladı. Eski kocasının kuzeni rolündeydi. Gün ortasında onunla çay içmek sınırları aşmak sayılmazdı. Onun sınırlerini bozan Nicholas'ın korkusuzluğuydu.

"Tamamen benim unutkanlığım, Bay Deverill. Hizmetkârlara sizi beklediğimi bildirmeyi unuttum." Kapıda talimatını bekleyen uşağa döndü. "Danby, çayımızı buraya alacağız."

"Nasıl isterseniz, Leydim."

Yalnız kaldıklarında, Aurora, Nicholas'a nefret dolu bakışlarla bakmaya başladı. "Özel olarak görüşmeme konusunda fikir birliğine vardığımızı sanıyordum," dedi, hizmetçilerin duymaması için alçak bir sesle konuşuyordu.

"Böyle bir anlaşma yaptığımızı hatırlamıyorum, aşkım."

Aurora tartışmaya devam etmeden önce bir fotoğrafı eline aldı ve Aurora'ya gösterdi. Sarı dalgalı saçlı, mavi gözlü yakışıklı bir centilmenin fotoğrafını. "Eski nişanlın mı?"

Odanın diğer tarafına, Nicholas'ın yanına doğru giden Aurora fotoğrafı aldı ve dikkatlice yerine geri koydu. "Evet, o Geoffrey, March Lord'u," dedi Aurora, parmaklarını sevgiyle fotoğrafın üstünde dolaştırdı.

"Sana neden onu hatırlattığımı anlayabiliyorum." Aurora soru dolu gözlerle ona döndü, Nicholas onu izliyordu. "İlk karşılaştığımızda, bana çok sevdiğin birini hatırlattığımı söylemiştin. Aramızdaki benzerliği görebiliyorum."

Bunu Nicholas'a söylediğini ya da iki erkek arasında benzerlik olduğunu düşündüğünü hiç hatırlamıyordu. Ay ve güneş kadar birbirlerinden farklıydılar: biri cesur ve hayat dolu, sıcaklığı ve yoğunluğuyla alev alev, diğeri sakin, huzur dolu ve nazik.

"Çok yanılmışım. Hiçbir açıdan birbirinize benzemiyorsunuz. Hele şimdi saçlarının rengini de değiştirince."

"Ve hâlâ onun hayaline aşıksın?"

"Onu tartışmak istemiyorum, Nicholas." Hatırlamak çok acı veriyordu. Nicholas'a karşı çıkar şekilde baktı. "Burada ne aradığını açıklamak ister misin? İkimizin bir arada olmasının pek akıllıca olmadığını biliyorsun."

Nicholas bir an Aurora'yı inceledi. "Misafirin senin için iyi olacağını düşündüm. Dul olmanın getirdiği sınırlamalar

yüzünden hareketlerinin kısıtlandığını ve pek dışarı çıkamadığını söylemiştin. Ve bunda benim payımın büyüklüğünü göz önünde bulundurarak, az da olsa telafi etmem gerektiği konusunda kendimi sorumlu hissettim."

"Sana söyledim, bana karşı tüm sorumlulukların ve zorunluluklarından muaf tutuyorum seni."

"Muaf tutulmak istediğimden pek emin değilim. Ölüm bizi ayırana dek seni mutlu etmeye çalışacağıma dair yemin ettim."

"Nicholas... bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Ölüm bizi ayırdı, hatırlıyor musun? Öldün ve St. Kitts'a gömüldün." Dudakları hoşnutsuz bir alayla kıvrıldı. "Ah, evet, unutmuşum. Hepsi tam bir maskaralıktı, aynen şu an oynadığın oyun gibi."

Nicholas'ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı ama yanıt vermedi. Onun yerine, eğlenen ve heyecan veren bir şekilde Aurora'ya dikkatlice bakmaya başladı.

"Ne var?" diye sordu Aurora. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Bu cadaloz halinden hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermeye çalışıyorum."

Aurora derin bir nefes aldı. Nicholas'ın bilinçli provokasyonlarıyla galeyana gelmeme konusunda kendisine söz vermesine rağmen, tam bir cadaloz gibi *davranıyordu*. Sinirini hâkim olamaması çok da ona uygun bir durum değildi. Hayatının tamamını duygularını kontrol altında tutarak geçirmişti. Fakat Nicholas Sabine onu çileden çıkarıyordu. Ve evli olduklarını unutma konusunda anlaşmışlardı. Neden hâlâ kocasıymış gibi, ona hükmetmeye hakkı varmış gibi davranıyordu? Sözünden mi dönecekti?

Tembel tembel gülümseyerek Aurora'ya bakıyordu, Nicholas. Karşı konulmaz çekiciliğinden dolayı onu lanetlemek istedi Aurora; cazibesinin Aurora üstündeki etkisini çok iyi biliyordu.

"Jilmalkâr bir ev sahibesi olduğuna inanmaya başlayacağım, tatlı cadı. Oturmama müsaade etmeyecek misin?"

Aurora bakışlarını tavana çevirdi ama sakın bir şekilde cevap verebilmeyi başardı. "Pekâlâ, Bay Deverill. Oturmaz mısınız?"

"Ah, harika. Bana kötü kötü bakmaktan kendini alıkoyabilsen, beni gerçekten hoş karşıladığını sanacağım."

Aurora takdire değer olduğunu düşündüğü bir kontrolle, Nicholas kanepenin üstüne oturana kadar bekledi ve onun tam karşına, çay masasının yanına bir sandalye çekti.

"Pekâlâ, ne konuşacağız?" diye sordu, kollarını resmi bir şekilde kucağında kavuşturarak.

Nicholas kendisini izliyordu. Kısa bir süre sonra bakışlarını göğüslerinin üzerinde dolaştırmaya başladı. Aurora'nın içini bir ateş bastı, göğüs uçlarının elinde olmadan kabardığını ve karıncalandığını hissetti.

"Seni huzursuz mu ediyorum, Aurora?" diye sordu Nick bilmiş bilmiş.

"Evet," diye yanıtladı Aurora. "Bakışların beni utandırıyor."

"Nasıl yani?"

"Sanki beni soyuyormuşsun gibi bakıyorsun. Bu beni çok rahatsız ediyor."

Ağzı baştan çıkarıcı bir gülümseme ile kıvrıldı. "Güzel. Benim yanımdayken hiçbir zaman çok rahat olmanı istemiyorum."

Aurora kafasını salladı, öfke ve çaresizlik arasında sıkışmıştı. "Tutuklanmayı gerçekten hak ediyorsun- bir skandal çıkarmadan ya da beni delirtmeden önce."

"Tutuklanırsam cidden mutlu olacak mısın? Clune benim ölümümden sonra çok acı çektiğini söylüyor."

Clune'u hatırlayınca Aurora baştan aşağı panige kapıldı. "Gerçekten onunla konuşacak kadar delirdin mi?"

"Korkarım öyle. Dürüst bir yaklaşımın en mantıklısı olduğunu düşündüm ve kendimi ele vererek hikâyeyi baştan

sona ona anlattım; yakalanmamı, nerdeyse asılıyor olduğumu..."

"Ve nasıl tepki verdi?" diye endişeli bir şekilde sordu Aurora.

"Ülkenize karşı bir hainlik yapmadığıma yemin edince bana inandı ve kılık değiştirmem meselesinde bana destek olacağını söyledi. Buraya sadece karımı görmeye geldiğimi söyledim ki doğrusu da bu."

Aurora Nicholas'a dehşet içinde bakıyordu. "Böyle tehlikeli bir riski nasıl alabilirsin?"

"Aslında, hesaplanmış bir riskti. Clune, arkadaşların birbirlerine sadakatine inanır ve beni arkadaşı kabul ediyor. Sana da düşkün. Hatta bence, fazla düşkün. Seni baştan çıkarmaya kararlı olduğunu kendi itiraf etti."

Aurora, Nicholas'ın dikkatle kendisini incelediğini hissetti. "Lord Clune'u bu konuda başarılı olabileceğine cesaretlendirecek herhangi bir şey yapmadım."

"O da öyle söylüyor. Senden uzak durması için onu uyardığımda, çok az ilerleme kaydedebildiğini çünkü senin eski kocana çılgınlar gibi âşık olduğunu söyledi."

Aurora yüzünün kızardığını hissediyordu. "Anı evliliğimizi açıklayacak bir hikâyemin olması gerekiyordu. İnsanların ilk görüşte aşık olduğuma inanmalarına izin vermek en iyisi olacaktı."

Nicholas'ın parlayan gülüşü çok çekiciydi. "Hikayenin bu versiyonunu daha çok sevdim."

"Ama her ikimiz de gerçeği biliyoruz. Evliliğimiz bir aşk evliliği değil- ya da bir geceden uzun sürmesi beklenmiyordu."

Nicholas, Aurora'nın yorumunu duymazdan geldi. "Clune'u bilerek cesaretlendirmiş olmayabilirsin ama gözü bir dul olarak onun gibiler için başlı başına bir hedeftir. Ve buna direnmen seni sadece daha çekici yapar. Clune gibi bir çapkın için asıl tahrik edici olan avın zorluğu."

Aurora'nın kaşları ilgiyle kalktı. Bir süredir, Nicholas'ın

arkadaşı kadar azılı bir çapkın olup olmadığından şüpheleniyordu ama bir çapkını güdüleyen şeyi gayet iyi biliyordu. "Deneyimlerine dayanarak konuşuyor gibisin. Hâlâ peşimde olmanın sebebi bu mu? Karın olmak istememem sana meydan okuma gibi mi geliyor?

Nicholas kafasını dikleştirdi, yarı kapalı gözlerle Aurora'yı inceden inceye süzdü. "Belki biraz. Ama bu daha derin bir şey. Sana mantıksız gelebilir ama seninle ilgilenmek beni motive ediyor."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Dul olmanın getirdiği katı kurallar nedeniyle bu kadar kısıtlanıyor olman beni rahatsız ediyor. Kendini dünyaya karşı kapıların ardına kilitlemiş gibisin. Burası, dulların, kocalarından kalan şeylerle birlikte canlı canlı yakıldığı Hindistan değil."

Tam o sırada, Aurora'nın terbiyeli uşağı çay tepsisini getirdi. Aurora, sohbetlerinin duyulmuş olabileceği düşüncesiyle, suçlulukla ayağa kalktı. Kendi kendine daha ketum olmaya söz vererek, Danby selam verip yanlarından ayrılana kadar sessiz kaldı.

Nicholas'a reçelli kanepeler ve küçük parmak sandviçlerden ikram ettikten sonra bir an duraksadı ve soran gözlerle Nicholas'a baktı. Bu erkek onun kocasıydı; onunla en mahrem şekilde yakınlaşmışlardı. Ama çayını nasıl içtiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. "Süt mü, şeker mi?"

"Şeker, süt istemem. Biliyorum," dedi Nicholas alayla, düşüncelerini okuyordu, "karı-koca olsak bile, pratikte hala yabancıyız. Buna bir çare bulmalıyız."

"Birbirimizi daha iyi tanımak için ortada bir neden göremiyorum."

Aurora, gümüş çaydanlıktan Çin malı fincanlara çayı koyarken Nicholas onu izledi. Çayları koyması da diğer her şeyde olduğu gibi yılların birikimiyle oluşmuş ince bir zarafet doluydu. Mükemmel Leydi. Nazik ve soylu diğer leydiler gibi, cemiyet kurallarına uymak üzere yetiştirilmişti.

Ama yine de Nicholas'ı şaşırtmaya devam ediyordu. Aurora diğer akranları gibi değildi- sığ, boş, bencil, züppe- tüm güzelliğine ve terbiyesine rağmen bir anda tam tersi durumaya başlayabiliyordu. Etkileyici ve çok seksi bulduğu karmadık derinlikleri, şaşırtan yönleri vardı. Bu sabah yaşgözünün ışıltısını gördüğü özgür ruh onu büyülemişti. Ve Nicholas onun içindeki ateşin tadına birçok kez bakmıştı...

Leydi görünümünün altında oldukça tutkulu bir kadın vardı, Nicholas onu bulmaya ve onu kısıtlayan tüm kurallar koparıp atmaya kararlıydı. Rahibe hayatı yaşamak ve kendini diri diri mezara gömmek için henüz çok gençti.

Ama Aurora'nın savunmasını kırmak hiç de kolay olmayacaktı; Aurora risk almaktan bu kadar kaçınırken, arzunun en ufak bir zerresini bile inkar ederken değil. Şu an gibi Aurora'nın ikram ettiği bir fincan çayı alırken parmakları birbirine değdi ve her ikisi de ürperdi. Aurora sanki yanmış gibi elini aniden çekti. Bakışlarını başka yöne çevirdi, kendi fincanını aldı, aralarındaki çekimi görmezden gelmeye niyetliydi.

Nicholas azminin daha da güçlendiğini hissetti. Henüz kendisi bilmiyor olsa da, Aurora'nın bir silkelenmesi gerekiyordu.

"Demek," dedi Nicholas sonunda, "geri kalan hayatının tamamını dulluk maskesinin arkasında saklanarak geçirmeye niyetlisin?"

Aurora mavi gözlerini ona çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendini buraya hapsetmişsin. Kendin yapmışsın ama yine de bir hapishane. Gelenekler ve görgü kuralları seni esir almış, toplumun her hareketini dikte ettirmesine izin veriyorsun."

"Toplum kurallarına uymanın hiçbir kötü yanı yok."

"Eğer senin tek yaşamını elinden alıyorsa, var."

Aurora hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. "Ben senin

gibi değilim, Nicholas. Ben sessiz, düzenli bir hayat istiyorum."

"İstediğini sanmıyorum, yoksa beni kurtarmaya çalışmazdın ya da bir yabancıyla evlenmeyi kabul etmezdin."

"Onlar çok olağanüstü koşullardı. Ben halimden çok memnunum."

"Sahiden mi?"

"Evet. Mevcut kısıtlamalara rağmen hayatımın tadını çıkarıyorum. Evim, babamın evinden çok daha küçük olmasına rağmen yine de efor gerektiriyor. Çok sık mektup yazarım aslında, mektuplaştığım çok insan var. Arkadaşlarım çok sık geliyor. Çok okurum. Her gün ata biniyorum..."

"Ah, evet, şu gizli kötü alışkanlığın. Başka ne gibi gizli arzular barındırıyorsun, Aurora?"

Aurora soruyu duymazdan geldi. "Hep istediğim şeye sahibim sonunda... özgürlüğüme."

"Buna özgürlük diyebileceğimi zannetmiyorum. Sürekli başkaları ne der korkusuyla yaşıyorsun. Yüzünü saklamadan dışarı çıkamıyorsun ya da hava kararıktan sonra. Köşeye sıkışmışsın burada, sadece kendinlesin."

"Belki de, ama bir skandal olmasını önlemeye kararlı olduğum için. Erkek için kabul edilebilir bir davranış, bir kadın için tolere edilemeyebilir, keza bir dul için de."

Nicholas kararlı bir şekilde Aurora'nın gözlerinin içine baktı. "Ya kendini kandırıyorsun ya da kendini hiç tanımıyorsun. Senin iki yönün olduğunu düşünüyorum. Biri, geleneklere boyun eğen, put gibi onlara tapan kadın. Ve diğeri, parkta sadece verdiği haz için çılgınca at sürmekten hoşlanan kadın. Aynı kadın, tutkunun ateşiyle alevlenen gecede kendini bir yabancıya verdi."

Aurora'nın etkileyici gözlerinin kararmasından Nicholas can alıcı bir yere dokunduğunu anladı. "Kendi bağnaz hapishanenden kaçmak istiyorsun bence," diye alçak bir sesle basınmaya devam etti, "şehveti yaşamak için kendine izin veremiyorsun çünkü risk almaktan korkuyorsun."

Aurora cevap vermeyince cebinden günlüğü çıkardı ve masaya, Aurora'nın önüne koydu. Aurora günlüğe baktı, gözleri masmaviydi.

"Bunu okuduğum her an seni düşündüm. Bunu yazan kadına o kadar çok benziyorsun ki."

"Ben hiçbir benzerlik göremiyorum," diye cevapladı Aurora kendini savunurcasına. "Şartlarımız daha farklı olamazdı. Yazar bir Fransız, korsanlar tarafından esir ediliyor ve bir haremde hapsediliyor. Cariye olmaya ve hiçbir hanımefendinin isteyerek yapmayacağı şeyler yapmaya zorlanıyor."

"Kanını alevlendirecek bir erkekle tanışana kadar hiçbir cinsel deneyimi olmamış bir kadın."

"Evet. Ve... arzularının esiri oluyor."

Nicholas gözlerini kıstı. "Hiç böyle bir tutkuyu yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ettin mi? Birisini böylesine umutsuzca istemeyi?"

Aurora'nın dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Nick gerçeğe çok yaklaştığını hissetti.

"Ben merak ettim," diye itiraf etti. "Bir keresinde babası Raven'ın annesine karşı neler hissettiğini açıklamaya çalıştı. Günlüğü okursam anlayabileceğimi söyledi."

Aurora gözlerini indirdi, fildişi rengi cildi kızarmaya başlamıştı. "Çok etkileyici bir hikâyeydi," dedi sonunda, "ama aşklarının hüsranla sonuçlanması kaçınılmazdı. Desiree kalbini efendisine kaptırdı ve kendi tutkularının kurbanı oldu."

"Ama âşık olduğuna hiçbir zaman pişman olmadı."

"Günlükten benim çıkardığım sonuç bu değil," diye mırıldandı Aurora, ancak sesi daha önceki kadar kendinden emin değildi. "Kadın, kalbinin kontrolünü bir erkeğe bırakacak kadar aptaldı."

"Babam tutku dolu bir dakika bile geçirmenin onu hiç tanımamaktan daha iyi olduğuna inanırdı."

Aurora tereddüt etti. "Ve sonunda ne kazandığına bak. Ömür boyu süren bir ıstırap, hiçbir zaman sahip olamayacağı bir kadının hasretiyle yaşadı." Aurora, kendini ikna etmeye çalışıyor gibi kafasını salladı. "Kalbinin parampar olması riskini almaktansa, onu kimselere vermemek çok daha iyi."

Nicholas gözlerini Aurora'nın kararlılıkla katlaşan duvarlarına çevirdi. Aurora'nın inatçı inancını ortadan kaldırmak, onun kendisini bırakmasını sağlamak arzusuyla doldu.

Nicholas bu çekici görüntü karşısında derin bir nefes aldı. "Sen de Desiree'ye benziyorsun Aurora. Sende de aynı vahşi ruh var."

Aurora, fincanını gelişigüzel masaya bıraktı. "Yanılıyorsun."

Nicholas'ın bakışları gücünü hiç kaybetmedi. "Bunun nesi seni bu kadar korkutuyor? Yani bu kadar tutkulu olmanın mı? Ya da kendi etrafına ördüğün kozadan çıkmanın nesi bu kadar korkutucu?"

Aurora aniden ayağa kalktı. "Artık gitmelisin, Nicholas."

Bir an tereddüt eden Nicholas, fincanını bıraktı ve ayağa kalktı. Aurora'nın olduğu yere yaklaştığında, ona yakınlaşmasına izin vermemeye kararlı görünen Aurora geriye kaçmadı.

Nicholas zarif bir şekilde Aurora'nın elini tuttu ve dudaklarına götürerek bileklerinin içini öptü. Aurora karşı koyarcasına hiç kımıldamadan durdu ama kızaran yanakları, kendine hâkim olmak için verdiği çabaya ihanet ediyordu. Daha da beteri, Nicholas'ın, uzun zamandır bastırdığı arzuyu gözlerinden okumasıydı.

Tutkuya hazırdı ve Nicholas bunu biliyordu. Onu saran prangalardan bir an önce kurtulmaya ihtiyacı vardı ve bunu yapabilecek tek erkek kendisiydi. Ama şimdi onunla tartışmayacaktı. Çarpışma yeni başlamıştı ve sabırlı olması gerekiyordu.

"Yanılmıyorum, tanrıçam," dedi yavaşça. "O soğuk katmanlarının altındaki tatlı ateşin tadını biliyorum. Serbest bırakılmayı bekleyen şehvetli, tutkulu bir kadın var orda. Ve onu bulmaya niyetliyim."

Kısa bir selam vererek döndü ve çekip gitti.

Aurora, Nicholas'ın arkasından bakakaldı, donmuş gibi duruyordu. Nicholas odadan çıkınca dizlerinde derman kalmamış gibi güçsüz bir şekilde nefesini salıverdi. Nicholas'ın etkileyiciliği ve yakınında olmasından dolayı kalbi göğsünde hala deli gibi atıyordu.

Her seferinde onu baştan aşağı sarsmayı nasıl başarıyordu? En ufak bir dokunuşuyla kanının akması hızlanıyor, dizlerinin bağı çözülüyor, iradesi jöle gibi pelteleşiyordu. Neden içinde böyle fırtınalar kopuyordu? İçinde en kötü ne varsa Nicholas onları dışarı çıkarıyordu- hissetmek istemediği karanlık duygular. Ama bu sefer, fiziksel varlığı ve provoke edici hareketleri kadar, derine inen soruları da sinirlerini bozmuş, cesaretini kırmıştı.

Kendini sandalyeye bıraktı. Nicholas haklı mıydı? Desiree gibi miydi? Serbest bırakılmayı bekleyen özgür bir ruh var mıydı?

Nicholas Sabine'le karşılaştığından beri daha farklı bir kadın olduğu kesindi... daha önce hiç bilmediği arzuların tarafından yönlendiriliyordu. Kolayca içinde uyandırdığı bu zursuz edici arzuya rağmen ona karşı hissettiği dayanılmaz çekimle savaşmaya çalışıyordu ama o arzu orada duruyordu, yüzeyin altında içten içe kaynıyordu.

Emin olmayan bir halde Aurora, Nicholas'ın ona bıraktığı günlüğü eline aldı. Günlükte bulduğu apaçık şehvetten şoke olmuştu ama okuduğu aşk hikayesi hayal gücünü esir almıştı. Efendisinin nazik baştan çıkarmaları ve egzotik ayartmalarına karşı savunmasız olan Desiree daha önce hayal bile edemediği tutkunun fırtınasına sürüklenmişti...

Böylesine inanılmaz bir tutkuyu yaşamak nasıl olurdu? Aşkın çılgınlığı ve tutkunun körlüğüyle boğulmak? Aklın mantığın en ufak bir zerresini bile ortada bırakmayan güçlü duyguları deneyimlemek?

Aurora istemeden hatırladı, düğün gecesinde böyle bir tutkuyu kısa bir süre için de olsa yaşamıştı.

Kitap, iyice yıpranmış sayfalarından biri açık yere düşmüştü:

Senin pek çok yönünü seviyorum. İçimdeki sertliğini, benim zayıflığım karşısında senin gücünü, ağırlığını seviyorum. Bana kendimi kadın gibi hissettiren ateşli açlığını, arzunu seviyorum.

Aurora gözlerini kapattı. *Nicholas*. Aurora'ya Fransız kadının aşığını hatırlatıyordu- cesur, güçlü, ateşli, çekici. Günlükteki prens gibi, içinde, derinlerde saklanan arzularını uyandırmıştı.

Tüm iradesine karşın zihninde düğün gecelerinden bir görüntü canlandı, ikisi bir arada... Nicholas ateşli bir şefkatle onunla sevişiyor, içini dolduruyor, istediği ve ihtiyaç duyduğu zevki ona veriyordu.

Biraz önce koyu gözleri aynı zevki vermeye söz vermişlerdi.

Aurora titredi. Kendini o gözlerdeki söze teslim etmeyecekti. Dokunuşu ne kadar heyecan verici olsa da ona baş eğmeye cesaret edemezdi.

İçindeki hasret dolu açlığı inkar edemese de...

12. Bölüm

Direnişim ümitsiz görünüyordu. İçimde alevlendirdiği arzuya nasıl karşı koyabilirdim?

Daha sonraki günlerde, Aurora kendini sık sık Nicholas'ı lanet okurken buldu. Kafasının huzuru için tehlikeliydi bu adam. Geceleri rüyalarına giriyordu. Gündüzleri ise her an onu görebileceğinin verdiği gergin, ağrılı huzursuzluk peşini bırakmıyordu.

Onunla her karşılaşması, sabahları at sürerken parkta veya başka yerlerde, Aurora'yı fena sarsıyordu, aynı St. Kitts Limanı'nda onu ilk gördüğü an hissettiği ürpermeye benziyordu. Ama şimdi, onun derin gözlerine baktığında Nicholas'ın gözlerinin içindeki ateş ve ilettiği açık mesaj Aurora'yı kömür gibi yakıyordu.

Nereye giderse gitsin onu görmeyi engelleyemiyordu. Ki kardeşinin onun adına casusluk yaptığından şüpheleniyordu Aurora; Raven kesinlikle Nicholas'la aynı taraftaydı ve çeşitli alışveriş seferlerine Nicholas'ı da davet ediyordu. Nicholas bu karşılaşmaların zararsız ve tesadüfen olduğu görüntüsünü yaratıyordu ama Aurora Nicholas'ın bu tesadüfleri bir general kadar hassas dikkatiyle planladığına emindi.

Bu tür taktiklere karşı kendini nasıl koruyacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Hayatında hiç tek amacı kendisi olan bir kararlılıkla karşı karşıya kalmamıştı. Nicholas önüne çıkan her şeyi süpüren bir fırtına gibiydi ve bu arada Aurora'nın da dengesini alt üst ediyordu. Sakin ve ilgisiz kalmaya ne kadar çaba harcarsa harcasın, fiziksel ve amansız çekiciliğini görmezden gelmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yapamıyordu. Nicholas çok acımasız, cüretkâr, provokatif ve... dayanılmazdı.

Ama asıl büyük tehlike Nicholas'ın içinde uyandırdığı daha derin duygulardı. Ve içinde sıkıntı veren duyguların ateşini canlandırmak için daha sadece şöyle bir üflemişti.

Sadece kaçmak amacıyla bir süreliğine Londra'dan uzaklaşmayı düşündü. Daha dün, Geoffrey'nin annesi, Leydi March'dan onu ziyaret etmesini isteyen bir mektup almıştı. Geoffrey'nin on yaşındaki kardeşi Harry ele avuca sığmaz olmuştu ve Leydi March'ın dediğine göre onu kontrol edebilecek tek kişi Aurora'ydı.

Ama yine de Aurora biliyordu ki Londra'dan ayrılamazdı. Kocakak gibi davranmayacaktı. Ve Raven'e destek olmak gibi kutsal bir görevi vardı. Dahası babası Sussex'deydi- Eversley ve March arazileri bitişikti- ve Nicholas'tan kaçmak için bile olsa dükle karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Nicholas'ın neden onun peşinde olduğunu anladığını sanmıyordu Aurora. Onu elde etmeye çalışıyor gibi görünüyordu ama Aurora cazibesini artıran şeyin ona karşı koyması olduğunu düşünüyordu. Onu kazanmak Nicholas için bir oyundu. Kovalamacanın heyecanı onu teşvik ediyordu.

Ona karşı direnç göstermenin doğru bir yol olduğundan şüphe duymaya başladı Aurora. Eğer ona gerçekten teslim olursa- kazanmasına izin verirse- o zaman belki, her ne kadar ayrılmaları ikisine de büyük acılar verecek olsa da, avdan sıkılıp, evine dönebilirdi. Nicholas'ın hayatını yönetmesini, ne yapması, nasıl hissetmesi gerektiğini söylemesini *istemiyordu*. Kafasının içindekileri kendisinden daha iyi bildiğini zan-

netmesi kendini beğenmişliğinin son noktasıydı. Aurora'yı günlükteki Fransız kadınla kıyaslamıştı ve Aurora'nın da farkı ettiği gibi belki bazı açılardan *benziyorlardı*. Ama kontrolden çıkmış çılgın bir tutkunun sebep olabileceği arzudan kaynaklanacak bir acının Aurora'nın hayatında yeri yoktu.

Nicholas'ı idare etmek için yeni bir plan yapması gerekiyordu. Durumu tersine çevirecek bir yol *olmalıydı*, başka türlü hayatını yeniden kontrol altına alamayacaktı. Nicholas kendisini almadan gitmeye asla ikna edemeyecekti- bunun kendi iyiliği için de olduğuna inanması gerekiyordu.

Aldığı risk Aurora'yı gerçekten endişelendiriyordu. Kimliği açığa çıkacak diye sürekli bir korkuyla yaşıyordu. Lord Clune Nicholas'a söz verdiği gibi ona destek oluyor ve Londra'yı gezdiriyordu, oyun kulüplerine girebilmesi için ona eşlik ediyor ve daha pek çok hovarda eğlencelerde keyfine bakmasına yardımcı oluyordu. Sahtekârlığı konusunda bu ihtiyatsızlığa devam ederse Nicholas'ın kendini öldüreceğinden şüphesi yoktu Aurora'nın.

Aurora, Nicholas'ın İngiltere'de tahmininden daha çok tanındığına inanıyordu. Ama bu kadar insanın içinde onu tanımaya en çok yaklaşan kişi Fransız bir göçmen oldu.

Raven ve Aurora, Oxford Caddesinde bir şapka dükkânına girerlerken Nicholas da yanlarındaydı. Dükkânın sahibi Nicholas'ı görür görmez irkildi, ellerini birbirine kenetledi ve ansızın "*Mon Dieu!*" diye bağırdı. Bu durumda Nicholas simsiyah saçlarını açıkta bırakmak için kunduz şapkasını çıkardı, Fransız kadının bakışlarından kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

Kendine çeki düzen vermiş gibi görünerek müşterilerini karşılamaya geldi fakat Raven yeni moda şapkalara bakarken dükkânın sahibi merakla tekrar Nicholas'a döndü.

"Affedersiniz, mösyö," dedi sonunda ağır bir aksanla. "Dik dik bakarak sizi rahatsız etmek istemezdim ama bir zamanlar tanıdığım bir beye çok benziyorsunuz."

Aurora gerildiği hissetti ama Nicholas'ın kibar gülüm-

seme dışında ifadesi gayet kayıtsız görünüyordu. "Sanırım beni kuzenimle karıştırıyorsunuz, madam. Sık sık başıma geliyor."

"Kuzeniniz Amerikalı Nicholas Sabine mi?"

"Evet."

Fransız kadın, Nicholas'ın ellerini candan bir şekilde tutmak için ona doğru yürüdü. "Ah, mösyö, kuzeniniz gerçek bir melek. Tüm ailemin hayatını kurtardı. Sadece benim değil, neredeyse yarım düzine başka aileleri de. Onu da, ona olan borcumuzu da hiçbir zaman unutmayacağım."

Grileşen saçlarıyla yaşlanmaya başlamasına rağmen, bir aristokrata yakışır düzgün kemik yapısıyla ve porselen cildiyle hala güzel bir kadındı. Nicholas, kadın sanki yirmi yaş daha gençmiş gibi ona en çekici gülümsemesiyle baktı. "Bu kadar güzel bir kadın tarafından böylesine sevgiyle anıldığına göre kuzenim çok şanslı bir erkek."

Dükkânın sahibi hoşnutlukla kızararak Nicholas'ın ellerini bıraktı, neredeyse utanmıştı. Ve biraz sonra alışverişlerini tamamladıklarında Raven'in seçtiği üç şapkanın parasını ödemelerine kesinlikle izin vermedi.

Dükkândan ayrıldıkları dakika, Raven, Aurora'nın dudaklarını yakmakta olan soruyu sordu. "Ailesini kurtardığını söylerken ne demek istiyordu? Kanlı devrimlerinin bir parçası olmak için çok gençtin, değil mi?"

"Evet. Ama sonrasında Fransa'da bulunuyordum, dehşet verici devlet tasfiyelerinden biri sırasında."

"Ve yarım düzine aileyi giyotinden *kurtarıvermiş* mi oldun?" dedi Aurora kuru bir sesle.

Nicholas omuzlarını silkti. "Aslında sadece dört. Ve kurşuna dizilmekten, 'Medeniyetten uzak' bulunduğu için o sırada giyotin kaldırılmıştı."

Raven'in, Nicholas'ın iğnelemesine gülmemek için kendini zor tuttuğu açıkça görülüyordu ama Aurora Nicholas'ın ölümle burun buruna kaldığı başka bir hikaye duymuş ol-

maktan rahatsız olmuştu. Kardeşinin omuzlarının üstünden Nicholas'a kaşlarını çatarak baktı.

"Sanırım kahramanı oynamaktan, tehlikeye davetiye çıkarmaktan ve hayatını riske atmaktan hoşlanmadığını söylüyordun?"

Nicholas kafasını salladı. "Tehlike beni korkutmuyor ama bilinçli olarak onur peşinde koşmuyorum. Hiç niyetim olmamasına rağmen kurtarmalarda arada kaldım."

"Öyle bile olsa," dedi Aurora yavaşça, sabretmeye çalışıyordu, "şimdiki problem kahramanlıklarının seni yeterince ünlü yapmış olması, tanınmaktan kaçabileceğini bilmezsin."

"Senin deyiminle benim "kahramanlıklarımı" bilen çok az insan var."

"Ama *yıllar* önce karşılaştığın biri seni tanıyabiliyorsa, diğerleri de tanıyabilir."

"O zaman da aynen az önce yaptığım gibi tanışıklığımı inkâr ederim," dedi Nicholas kibarca. "Benim için endişelenmekten vazgeç, aşkım. Bu saçlarına ak düşürmekten başka bir işe yaramaz."

Nicholas'ın cevabı Aurora'nın canını sıktı. Nicholas içinde bulunduğu tehlikeyi önemsemiyor görünüyordu, kendi işlerin iyi gittiğini düşünüyordu.

Düş kırıklığı dolu bir ifadeyle Nicholas'a bakıp, onu kardeşiyle bir arada bırakarak kendi arabasına doğru ilerledi.

"Onunla böyle dalga geçmemelisin, Nicholas," dedi Raven biraz sertçe. "Sana bir zarar gelecek diye endişeleniyoruz sadece seni korumaya çalışıyor."

Nick merakla Raven'e baktı, sesindeki öfke onu şaşırtmıştı. "Onunla dalga mı geçiyordum?"

"Geçtiğini biliyorsun. Aurora'nın nelere katlandığını bilsen, bu kadar anlayışsız olmazdın."

Nicholas tek kaşını kaldırdı. "Nelere katlandı?"

"Zengin bir dükün kızı olabilir ama babası hayatını cehenneme çevirdi. O zorbanın hükmü altında yaşamak, onun gazabını çekmek ona çok acı çektirmiş olmalı."

"Bu söylediklerini bana açıklamak zorundasın."

Raven, Aurora'nın onu beklemekte olduğu araca doğru baktı. "Bunu açıklamak için şimdi yeterince zaman yok. Tobley'in kitapçısında yarın öğleden sonra buluşalım, sana orada anlatırım."

Merakı iyice artmış olan Nicholas, öğleden sonra kendini sabırsızca Raven'i beklerken buldu. Sonunda hizmetkarıyla birlikte geldi Raven, Nicholas onu dükkanın arka tarafına doğru takip etti. Raven, Eversley Dükü'nün gazabı derken neyi kastettiğini anlatırken her ikisi de raflarda kitapları inceliyormuş gibi yapıyordu.

"Dük'ün çok saldırgan ve hırçın mizacı var," diye alçak sesle homurdandı Raven, "ki İngiltere'ye gelişimizden kısa bir süre sonra buna ben de tanık olma şanssızlığına uğradım. O zamanlar teyzem Dalrymple'la kalıyordum, Aurora da ilk birkaç gününü ailesinin Londra'daki evinde geçirdi. Doğal olarak babasına yazmış ve seninle evliliğini ona anlatmıştı. Babasının tepkisiyle ilgili endişeleri olduğunu biliyordum ama bu kadar şiddetli olacağını hayal bile edemezdim. Dük, Londra'ya büyük bir öfke içinde geldi. Aurora, hüküm giymiş bir mahkûmla evlenerek ailesinin adını lekelediği için çileden çıkmıştı. Karşılaşmalarını kendi gözlerimle gördüm."

Raven'in tüyleri ürperdi. "Uşak tarafından içeri daha yeni alınmıştım ki– Aurora alışverişte bana eşlik edecekti– birinin bağırdığını duydum. Aurora'yı, babasıyla konuk odasında buldum. Dük, yumruklarını ona doğru sallıyor ve bas bas bağırıyordu. Öfkeden morarmıştı, inanamadım. Aurora, onu sakinleştirmeye çalışınca, eline ağır bir vazo aldı ve Aurora'ya fırlattı! Şükürler olsun Aurora'yı ıskaladı ve vazo sadece duvara çarparak paramparça oldu. Onu öldürebilirdi."

Nick, kız kardeşinin çizdiği resim karşısında midesinde öfkenin ve tiksintinin düğümlendiğini hissetti.

"Utancımdan," diye alçak sesle devam etti Raven, "donup kaldım, hareket edemedim ama Aurora'nın uyarı sözlerine rağmen yine de ikisinin arasında durdu. Eversley onu yere itti ve yumrukları havada Aurora'nın peşinden gitti. Eğer beni görmeseydi, ona vuracağından eminim. Böyle acımasız ve korkunç bir davranışı bir yabancının gözü önünde gerçekleştirmek istemediği için durdu."

"Sonra ne oldu?" diye sert bir sesle sordu Nicholas.

"Dük, felç geçiriyormuş gibi kaldı, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Aurora'yı gözünün önünden kaybolması için uyardı, hatta evi tamamen terk etmesini istedi- artık onun kızı olmadığını söyledi- ve hiddetle odadan ayrıldı."

Raven derin bir soluk aldı. "Aurora titriyordu, ama babası itince kafasını masaya çarpan zavallı Danby için daha çok endişeleniyordu. Ancak onun bakımıyla meşgul olduktan sonra babasından bu tür şiddet sahneleri görmesinin sıra dışı olmadığını itiraf etti. Babası onunla ilişiğini kesince Aurora'nın çok rahatladığını düşünüyorum. Aurora, babasının aleyhinde başka hiçbir şey söylemedi ama daha sonra O'Malley ve hizmetkarlarından azar azar, Aurora'nın bana açıklayacağından çok daha fazlasını öğrendi. Hikâyeler sadece gördüğünü tasdik eden şeylerdi, Dük korkunç bir zorba."

"Zorba bunun yanında uysal kalır," dedi Nicholas acı dolu.

Raven kafasını salladı. "Öğrendiklerimden benim toparladığım, Aurora, yıllardır kendisine ne zarar geleceğini hiç düşünmeden, diğerlerini babasının hışmından korumaya çalışmış. Bu onu dövmekle ilk tehdit edişi değilmiş."

Nick'in inanamayan bir şekilde kaşlarını çattı. "Eversley onu dövmüş mü? Kendi öz kızını?"

"Çok canavarca geliyor, biliyorum. Ama hizmetkarlar onun sinirinin bedelini daha pahalıya ödemişler. Bir keresinde seyislerden birine kırbaç fırlatmış, zavallı adam neredeyse kör oluyormuş."

Öfkesini savunmasız insanlardan çıkaran kişileri düşünen Nick midesinin düğümlendiğini hissetti. Ve Eversley'in insafına kalmış Aurora fikri, onu hasta ediyordu.

"Aurora'nın emrinde olan her bir hizmetkâr," diye Raven sessizce ekledi, "onları babasının öfkesinden korumak için Aurora'nın elinden gelen her şeyi yaptığını söylüyor. Pek çok kereler fiziksel olarak araya girmek zorunda kalmış. En ufak bir hata yaptıklarında referans vermeden onları işten çıkarıyormuş ve Aurora onlara başka yerlerde iş bulmaya çalışıyormuş. Ama onları hiç unutmamış. Aylar önce kendi evini kurunca, babasının elinden çok çekenleri arayıp buldu ve onlara iş verdi. En az iki tanesi tam sefalet içindeymiş ve bu yüzden inanılmaz minnettarlar... Aurora'nın bir azize olduğunu düşünmelerine şaşmamak gerek."

"Evet, buna hiç şüphe yok," Nicholas'ın cevabı kısaydı, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ona evlenme teklif ettiğinde Aurora babasının bu evliliğe çok öfkeleneceğini ima etmişti ama Nicholas onun gerçek bir tehlikenin içinde olacağını düşünmemişti hiç.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Raven, Nicholas'ın somurtan yüzüne bakarak.

Nicholas'ın tebessümü buz gibiydi. "Dükle yalnız geçireceğim bir on dakikadan ne kadar çok hoşlanacağımı."

"Biliyorum," dedi Raven onu anlayarak. "Kendinden daha güçlü ve kudretli birinin insafında olmanın ne demek olduğunu öğrenmeyi hak ediyor. Ama kendini ona gösteremezsin, Nicholas. Gizlenmek zorundasın."

Raven'in bunu hatırlatmasıyla, yüzü düş kırıklığı ile asıldı ama sonra gerginliği gevşedi. Nicholas Sabine olarak, gizlilik yüzünden engellenmiş olabilirdi ama Brandon Deverill olarak hiçbir kısıtlaması yoktu. Bu aşağılık herifin kızına yaptıklarını ödemesini sağlayabilirdi...

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu Raven kaşları çatarak.

"Dük'ün yaptıklarının cezasını çekeceği gün de gelecek," diye cevapladı Nick gizemli bir şekilde.

Tatmin olmuş görünen Raven, kitaplara döndü ve bir... ni alarak okuyormuş gibi yaptı, sonra düşünceli bir şekil... de ekledi, "Görgü kurallarına uyma konusunda Aurora'nın gösterdiği hassasiyetin nedeninin babası olduğuna emin... Geleneklere karşı çıkmaya korkması değil sadece, çünkü dük... onu tehdit etti. Eğer daha beter skandal çıkaracak olursa ona... şüremeyeceği bir yere kapatmaya yemin etti. Dullukla ilgili... bu kadar dikkatli olmasının, toplum içine çıkmamasının... sebebi bu. Babasına, kendisine karşı kullanabileceği bir koz... vermek istemiyor. Babasının neler yapabileceğini biliyor."

Raven Nicholas'a döndü. "Umarım artık senin güvenilirliğinle ilgili endişelerinin o kadar da mantıksız olmadığını anlamışsındır. Başkaları için endişelenmek, onlara zarar gelmesini önlemeye çalışmak artık onun alışkanlığı haline gelmiş."

Nick yavaşça kafasını salladı. Bu, Aurora ile ilgili pek çok şeyi açıklıyordu. Neden sakin ve huzurlu bir hayat istediğini, Tutkudan niye bu kadar korkar göründüğünü. Anlatılanlara göre entelektüel bir muhallebi çocuğu olan March gibi birine neden âşık olduğunu. Tüm yaşamı boyunca babasının öfke nöbetlerine maruz kaldığı için içinde yoğunluk olan her tür duygudan nefret ediyordu.

St. Kitts Limanı'nda dövüldüğünü gördüğünde neden bir anne kaplan gibi tepki verdiğini, bir yabancıyı kurtarmak için neden müdahale ettiğini de açıklıyordu. Ve tüm cazip dezavantajlarına rağmen neden onunla- bir korsan ve cinayet zanlısı- evlendiğini. Babasından ve onun gazabından kaçmak istemişti.

Dul olması ona özlemini çektiği barınağı sunmuştu, ama gerçekte, Aurora bunu içinde en ufak bir duygunun, arzunun, tutkunun bulunmadığı bir hapishaneye dönüştürmüştü.

Nick, kaşlarını çatarak önünde uzanan deri kenarlı cilt... ker dolusu kitaplara görmeyen gözlerle baktı. En sonunda Aurora'yı güdüleyen şeyin ne olduğunu anlamaya başlamış... a. Aurora'nın direnci ilk başlarda düşündüğünden çok daha köklerde ve karmaşıktı ama en azından şimdi neyle mücadele etmesi gerektiğini daha iyi görebiliyordu ve ona neden bu kadar şiddetle karşı koyduğunu. Barınağını tehlikeye atıyordu, tutkusuz hayatını tehdit ediyordu.

Azmi güçlendi. Nick kararlılıkla çenesini dikleştirdi. Aurora'nın kendisine güvenebilmesini ve açılabilmesini sağlaması tahmininden çok daha zor olacaktı. Ama isteyerek kendine yarattığı ve içinde neşenin zerresinin bulunmadığı hapishaneden onu kurtarmanın bir yolunu mutlaka bulacaktı.

13. Bölüm

Onunla, yaşadığını hissediyordum. Onunlayken kalbim sevinçle çarpıyor, kanım coşkuyla akıyordu.

İki akşam sonra Aurora, Nicholas'ın yeni hedefinin ilk upuçlarını görmeye başladı. Daha yeni yatmıştı ki yatak odasının penceresinin camında bir ses duydu, sonra bir tane daha. Dikkatini çekmek isteyene birinin cama küçük çakıl taşları attığını anlayınca korkusu bir anda can sıkıntısına dönüştü.

Bunun ancak Nicholas olabileceğini bilerek penceresini açmaya gitti ve dikkatlice aşağıya bakmaya başladı. Meşe ağacının gümüş gölgesi altında bekliyor, ona bakıyordu.

Kalbi her zamanki taklalarını atmaya başladı. Onu bütün gün görmemişti, aslında bugün hiç evden dışarı çıkmamıştı. Sağanak bir yağmur sabah koşusunu engellemişti ve Raven'ın da öğleden sonra teyzesi ile bir programı vardı. Ama artık bulutlar iyice dağılmıştı, geceyi parlak bir ay ışığı aydınlatıyordu.

"Penceremin altında aylak aylak dolaşarak ne yapıyorsun?" diye fısıltıyla sordu Aurora.

"Seni kurtarmaya geldim. Seni bir gezintiye çıkarmak istiyorum," diye cevapladı Nicholas daha alçak bir sesle.

"Gecenin bir yarısında mı?"

"Daha geceyarısı olmadı bile. Ve tüm gün evde kapalı kaldın."

"Çoktan yatmıştım bile."

"Bu beni yukarı davet ediyorsun anlamına mı geliyor?"

"Elbette hayır!"

"O halde en iyisi senin buraya gelmen."

"Nicholas, üstümde geceliğim var."

"Bence mahsuru yok," Nicholas'ın sesi eğlenir gibiydi. "Hadi giyin ve aşağı gel, Aurora. Eminim ön kapıyı çalıp hizmetkarları uyandırmamı istemezsin."

Nicholas'ın tehdidine sinirlenmişti. "Gecenin bir yarısında seninle yalnız kalmaya hiç niyetim yok."

"Senin bunu sorun edeceğini düşünerek yanımda bir dekanlı da getirdim. Biz muhabbet ederken atları o sürecek. Ve üstü açık iki tekerlekli bir faytonla geldim."

Aurora tereddüt edince yumuşak bir sesle devam etti. "Ödlek seni. Şöyle bir dolaşmaktan ne gibi bir zarar gelebilir? Üstü açık bir arabada sana tecavüz edecek halim yok."

Ne gibi bir zararı olabilirdi gerçekten? diye küçümseyici bir edayla aklından geçirdi Aurora. Kendini gözü kara ve yakışıklı bir düzenbazın insafına bırakması için deli olması gerekiyordu.

Ama her zaman olduğu gibi bu seferde Nicholas "hayır"ı bir cevap olarak kabul etmiyordu. "Ben oraya tırmanıp seni alıp getirmeden aşağı gel, aşkım. Seni arka girişte bekliyor olacağım."

Aurora'ya başka itiraz etme şansı vermeden arkasını döndü ve gölgelerin arasında kayboldu. Arkasından bağırmak dışında bir seçeneği kalmamıştı, Nicholas'ın mantıklı davranmasını sağlamaya çalışmak imkânsızdı.

Çileden çıkan Aurora derin bir ah çekerek pencereden uzaklaştı. Gecenin karanlığında Nicholas Sabine'le gece ge-

zintisine çıkmayı gerçekten düşünüyor olamazdı. Ve bu yasak teklifin cazibesini de inkar edemiyordu doğrusu. Ona neler oluyordu böyle? Nicholas'la tanışmadan önce hep ağırbaşlı, terbiyeli biri olmuştu, edepli davranmanın ayaklı bir temsiliydi. Ama şimdi edepsiz bir kadın gibi davranıyordu.

Kafasının içinde bir ses *Bunda bu kadar kötü olan ne var?* diyerek dürttü Aurora'yı. *Tüm hayatın boyunca akla uygun ve kurallara bağlı yaşadın. Bir kez olsun biraz risk alabilirsin.*

Onu esir eden prensi tarafından günaha sürüklenen Fransız kadın gibi hisseden Aurora çabucak giyindi ve üstüne kapşonlu bir pelerin geçirdi. Merdivenlerden aşağı sızarken ve hizmetkarların kullandığı kapıdan çıkarken ev sessiz ve karanlıktı.

Nicholas söz verdiği gibi dışarıda onu bekliyordu. Onu görünce gülümsemesi ışıl ışıl oldu. Aurora derin bir soluk aldı, onun yanında olmanın verdiği baş döndürücü mutluluk içini kapladı birden.

Kısa yolun sonunda bir fayton onları bekliyordu ve Nicholas'ın dediği gibi atları tutan bir çocuk vardı. Nicholas, Aurora'nın faytona çıkıp oturmasına yardım ettikten sonra kendisi de faytona bindi.

"Bizi burada bekleyebilirsin," dedi Nicholas çocuğa. "Kısa bir süre sonra dönmüş oluruz." Dizginleri hafifçe vurarak atları harekete geçirdi.

Aurora koltuğuna tutunurken, Nicholas'ın cüretine inanamayarak, ona kuşku dolu gözlerle bakıyordu.

Duyma mesafesinden çıktıktan sonra, "Sana güvenilmeyeceğini bilmem gerekiyordu," dedi karanlık bir sesle. "Çocuğun bize eşlik edeceğine inanmamı sağladın."

"Aksi takdirde benimle gelmeye ikna olmayacaktın da ondan."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Uzağa değil. Etrafına bak, tanrıçam. İffetli yatağında tek başına kalmaktan daha iyi değil mi?"

Muhteşem bir geceydi, Aurora kendi kendine itiraf etti gönülsüzce. Ay ışığı sessiz sokakları yıkıyor, yüzündeki soğuk Haziran esintisi onu canlandırıyordu. Ama yine de Nicholas'a kızgınlığı bunların tadını çıkarmasına engel olmuyordu. "Dışarı çıkmam için beni kandırırken bunu sadece beni düşünerek yaptığına inandıramazsın beni."

"Belki, ama bu güzel ay ışığı altında harika bir kadınla yalnız kalmak istediğim için beni suçlayabilir misin?"

"Yani baştan çıkarmaya kararlı olduğunu inkar etmiyorsun?"

"Kendi karımı baştan çıkarmamın suç olduğunu söyleyen hiçbir kanun yok."

Aurora gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Beni gezintiye çıkarma deliliğinden başka yapacak daha keyifli işlerin yok mu?"

"Daha güzel başka bir şey düşünemiyorum, seninle sevişmek dışında."

"Nicholas!"

"Aslında," diye gelişigüzel devam etti Nicholas, Aurora'nın bitirmesine fırsat vermeden, "Clune malum kadınların olduğu yere yapılacak bir Hellfire turuna katılmamı teklif etti ama ben geri çevirdim."

Aurora sessiz kaldı. Nicholas'ın seçkin bir Londra randevuevinde fahişelerle oynaştığı görüntüsü onu rahatsız etmişti. Onun başka bir kadınla sevişmesi düşüncesi Aurora'nın fena halde canını sıkıyordu- ki bu çok saçmaydı, çünkü Nicholas'a başka zevklerin peşinde koşma serbestliğini veren kendisiydi.

Nicholas'a baktı, ay ışığı altında kalemle çizilmiş gibi görünen güçlü profiline. Bayan arkadaş bulma konusunda hiç zorluk çekmeyeceği çok açıktı. Müthiş bir çekiciliği vardı, Aurora'nın tanıdığı tüm erkeklerden daha heyecan verici ve seksiydi. Üstelik çapkın ve maceraperesttı, tehlikeli yaşamayı sevmesi ve kalp kırmasıyla tanınıyordu. Onunla yalnız kalarak kendisinin de yaralanacağını biliyor olmalıydı.

"Neden geri çevirdin?" diye mırıldandı, cevabı duymak istemiyordu.

"Çünkü istediğim tek bir kadın var, o da karım."

Aurora, cevap vererek Nicholas'ın bu provokatif sözünü onurlandırmayacaktı.

"Nasıl yani?" Aurora sessiz kalınca Nicholas ona sataştı. "Keskin bir cevap yok mu?"

Aurora haşin bakışlarını Nicholas'a çevirdi. "Hünerli bir fahişe yerine beni tercih ettiğine inanmıyorum."

"Ama ediyorum, aşkım."

"Çünkü, Clune gibi, sen de sadece sahip olamadığını istiyorsun."

"Seni bu kadar çok istememin sebebi bu değil."

"Ne o zaman?" diye sordu Aurora, kendine rağmen merakına engel olamamıştı.

"Keşke bilseydim," diye şaşırtıcı bir ciddiyetle cevap verdi Nicholas. "Daha önce hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim."

"Senin hissettiğin basit bir erkekçe..."

Nicholas Aurora'nın aradığı kelimeyi tamamladı. "Şehvet?" dudakları garip bir biçimde büküldü. "O kadar basit değil, tatlım. Şehvetten çok daha fazlası. Daha çok doymak bilmeyen şiddetli bir açlık gibi."

"Onu kontrol etmek zorundasın."

"Elimden geleni yapıyorum ama hayal gücüme engel olamıyorum. Sık sık seni çıplak bir halde kollarımda hayal ediyorum, bunu biliyor muydun?"

"*Nicholas!*"

"Lütfen," diye azarladı Nicholas, "adımın Brandon olduğunu unutma."

"Eğer düzgün davranmaya başlamazsan," diye alçak sesle bildirdi Aurora, "arabayı hemen döndürmeni ve beni eve geri götürmeni isteyeceğim."

Nicholas'ın eğlenen ifadesi yavaşça ağırbaşlı bir hal aldı. "İnan ya da inanma, bu akşam düzgün davranmaya niyetliyim. Sana söz verdim, bu geceki davranışlarım tamamen bencillikten uzak olacak. Senin bir dakikalığına da olsa kendini özgür hissetmeni istiyorum."

Aurora ona güvenip güvenemeyeceğine emin değildi, ama Nicholas ona doğru dönüp ona baktığında, gözlerindeki ciddiyeti gördü. "Raven senin için endişeleniyor. Senin yalnız olduğunu ve birine ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

"Raven yanılıyor. Ve eğer gerçekten birine ihtiyacım olsaydı bile seni seçme ihtimalim çok düşük olurdu- skandal çıkarmaya kararlı cüretkar bir çapkın."

"Bir dükün kızı olarak, tüm hayatın boyunca itaatkar davranma zorunluluğundan sonra cesareti çekici bulacağını sanırım. Sana dalkavukluk etmemden ve sana nadide bir kristal vazoymuşsun gibi davranmamdan gerçekten hoşlanır mıydın?"

"Bana karşı saygısızca davranman yerine," dedi Aurora soğukça, "isteklerime saygı göstermeni isterdim. Hayatını kurtardığımı söylemiştin. Sırf bunun için bile olsa biraz önem gösterilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

"Sana çok önem veriyorum, aşkım. Senin iyiliğini düşünüyorum. Kabul et, benimle atışırken, bana laf yetiştirmeye çalışırken kendini çok daha canlı hissediyorsun. Benim varlığım bile kanını kaynatmaya yetiyor."

"Kanımın kaynamasını *istemiyorum*, Nicholas."

"Hadi şimdi dürüstçe söyle, benimle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanmıyor musun? Ya da böyle bir gecede burada olmaktansa güvenli yatağında olmayı mı tercih ederdin?"

Hava gerçekten sihirli gibiydi. Aurora yüzünü kaldırdı, pırıl pırıl parlayan ay büyülü gibiydi.

Sessiz bir anlaşma yapmış gibi bir süre her ikisi de hiç konuşmadı, sadece atların nallarının ve parke taşının üstündeki tekerleklerin sesini duydular. Hyde Park'ın girişine geldiklerinde Nicholas yoldan ayrıldı ve faytonu çakıl yola soktu.

"Sanırım beni buraya getirmenin bir amacı var?" diye buşku dolu bir sesle sordu Aurora.

"Göreceksin," diye cevapladı Nicholas.

Serpentine görünene kadar kısa bir süre daha gittiler. Gölün muhteşem görüntüsü karşısında Aurora nefesini tuttu; göz kamaştıran bir ayna gibiydi.

Nicholas hiçbir şey söylemeden yoldan ayrılarak çimenlere doğru gitmeye başladı ve bir grup kestane ağacının arasından geçti. Dizginlere asılarak faytonu durdurdu.

Aurora uzun bir süre bir şey söyleyemeden oturdu. "Parkı hiç böylesine huzur dolu ve muhteşem görmemiştim," dedi sonunda.

"Görmediğin daha çok şey var. Suyun kenarında oturmamızda bir sakınca var mı?"

Aurora kafasını sallayınca faytondan indi ve dizginleri bir ağaca bağladı. Sonra aracın diğer yanına dolandı ve Aurora'nın belini tutmak üzere uzandı. Onu aşağıya indirirken Aurora, Nicholas'ın dokunuşunun içini dağladığını hissetti. Nicholas da donup kalmıştı sanki aynı kavurucu ateş onun da içinden geçiyordu.

"Korse giymemişsin," diye mırıldandı, sesi boğuklaşmıştı.

"Giyecek zamanım yoktu," diye cevapladı Aurora kızararak.

"Bunu hiç fark etmemiş gibi davranacağım."

Bagajdan bir battaniye aldı, Aurora'nın elinden tutarak söğütlerin arasındaki çalılıklardan geçmesine yardım etti ve onu suyun kenarına götürdü. Çimenlerle kaplı göl kıyısına battaniyeyi serdi, Aurora'nın oturmasına yardım etti ve sonra kendisi de onun yanına yerleşti.

Uzunca bir süre Aurora sadece oturdu, parlayan, muhteşem gölü huşu içinde seyretti. "Çok güzel."

"Evet."

Nicholas göle bakmıyor, kendisini seyrediyordu. Nicholas'ın dikkatli bakışlarını okşama gibi hissetti.

Aurora, kollarını dizlerinin üstüne doladı ve ayı seyretmeye başladı. Ayın etrafını buğulu gümüşsü bir hale sarmıştı.

Bu dingin güzelliği içine çeker gibi yavaşça derin bir soluk aldı. Havada nemli toprak ve tatlı çimen kokusu vardı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk." Nicholas bir an durdu. "Art niyetli olduğumu itiraf etmeliyim. Kendini hapishanene kapatarak ne çok şeyi kaçırdığını göstermek istedim."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, küstahlığı onu her zamanki gibi kızdırmamıştı.

"Servetimin yarısının üzerine bahse girerim ki özgürlüğün tadını alınca, bir daha o sıkıcı, düzgün hayatına dönmek istemeyeceksin."

Israrı karşısında Aurora tebessümüne engel olamadı. "Hayatımdan memnun olmadığım gibi yanlış bir izlenimin var."

"Bunun yanlış bir izlenim olduğuna inanmıyorum. Kendine itiraf edebileceğinden çok daha yalnızsın."

Nicholas'ın ithamının doğruluğu karşısında Aurora geri çekildi. Tersinin doğru olduğuna dair kendini ne kadar kandırmaya çalışırsa çalışsın çok derinlerde içini acıtan yalnızlığını inkar edemezdi.

Nicholas hâlâ onu izliyordu. Sırlarını ortaya çıkarmaya çalışan delici bakışlarını hissedebiliyordu.

"Kendini şımdı ve her zaman risklere biraz olsun açabilsen çok daha mutlu olurdun," dedi şefkat dolu bir sesle. "Eğer fırsatları yakalamaya cesaret etsen ve sonuçlarını umursamasan."

Aurora huzursuzca kıpırdandı, keşke konuyu değiştirebilseydi. "Senin gibi mi? Bu ülkede olarak hayatını tehlikeye atmak gibi mi?"

"Bu bile."

"Tehlikeye davetiye çıkarmanın mutluluğun anahtarı olduğuna inanmam çok güç."

Nicholas omuzlarını silkti. "Benim için öyle. Tehlike seni yaşayan biri yapar, yaşadığın anın tadını çıkarmanı sağlar. Ondan korkmak yerine onu kutsamalısın."

Aurora çenesini dizlerine dayadı ve Nicholas'ı incelemeye

başladı. Onun yanına gelmesine izin vermekle bile tehlikeye atıyordu kendini. *Tehlike* Nicholas'tı. O heyecanda. O çok yoğun yaşamayı seven biriydi. Aurora anlayabiliyordu, onu diğerlerinden ayıran şey buydu: yaşama karşı şehvet duyuyordu.

"Hep böyle miydin? Böyle umursamaz ve cesur?"

"Korkarım. Babamın başının belasıydım."

"Tahmin edebiliyorum."

"İtiraf etmeliyim, gençliğimde oldukça çılgındım."

"Eğer hikayeler doğruysa gençliğini geçirdikten sonra bile öyleymişsin. Raven senin son birkaç yıla kadar ailenin kara koyunu olduğunu söyledi."

"Onunla benim hakkımda mı konuşuyordunuz?"

Aurora kızardığını hissetti. "Ondan evlendiğim yaşamayı bana biraz anlatmasını rica ettim. Ölümünden sonra kızı onurlandırmanın bir yoluydu, sanırım."

Gülümsemesi çok çekiciydi. "Şeref duydum."

"Değişmene ne sebep oldu?"

"Babamın ölümü."

Nicholas yerinde, yüzünü Aurora'ya doğru dönecek şekilde kıpırdandı ve bir dirseğinin üstünde doğruldu. Ay ışığı altında yakışıklı yüzü düşünceliydi. "Sabine gemicilik imparatorluğunun bir gün bana miras kalacağını biliyordu. Neredeyse beşiğimden beri babam beni kendi holdinglerini devralacakmışım gibi yetiştirdi ve gençliğimin büyük bir bölümünü onun gemilerinde mürettebatlık yaparak ve bir mayan her şeyin nasıl yüzdüğünü öğrenerek geçirdim. İşler bu tarafından çok hoşlanmıştım ama kontrol edilmekten ve geleceğimin en ince detayına kadar planlanmış olmasından nefret ediyordum. Yirmi yaşıma geldiğimde, sonunda dayanamadım ve isyan ettim, kendi kaderimi aramak üzere ayrıldım."

Aurora, genç, huzursuz Nicholas'ın babasının baskısından kaçıp özgür kalma isteğiyle nasıl yanıp tutuştuğunu hi-

sal edebiliyordu. Onun ayağına bu şekilde zincir bağlamanın vahşi bir kaplanı kafese kapatmaktan bir farkı yoktu.

Pırıldayan suya bakan Nicholas bir an durdu. "Ondan sonra babamı çok az gördüm ancak ölmek üzereyken. İşte o zaman, o ölüm döşeğinde yatarken ayrılarak onu ne kadar incitmiş olduğumu fark edebildim."

Sesindeki pişmanlığı, üzüntüyü ve teselli arayan ifadeyi duydu Aurora. "Evine dönmek ve işleri devralmak senin için büyük bir fedakarlık olmuş olmalı."

"Bir şekilde ama bunu babama borçluydum. Ailesini bir bütün olarak tutabilmek için yaptığı fedakarlıkların kıymetini hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Raven'in annesine deliler gibi aşıktı, karısını ve çocuklarını terk edebilirdi ama etmedi. Ayrıca, artık sorumluluklarımı üstlenmemin zamanı gelmişti. Anneme, kardeşlerime bakacağıma ve mirasının hiçbir zarar görmeyeceğine dair ona söz verdim. Benim kontrolüm altında işler fena gitmedi... en azından savaş başlayana kadar. Ama o zaman bile diğer pek çok şirketten daha başarılı olduk."

Aurora, Nicholas'ın bu takdire değer, tatlı yanını görmek istediğinden pek emin değildi- sessiz, düşünceli erkek ona en derin duygularını anlatıyor, kendini ona açıyordu. Yine de, Nicholas'ı güdüleyen şeyi anlamasına yardımcı olmuştu. "Bu nedenle Raven'in bir düzen kurması konusunda bu kadar kararlıydın, bir yabancıyla evlenecek kadar ileri gittin?"

"Evet." Nicholas gülümsedi. "Kilise mihrabına başka hiçbir kuvvet sürükleyemezdi beni."

Öte yandan Aurora, tüm hayatı boyunca kilise mihrabının onu beklediğini biliyordu. Aurora sessiz kaldı, hayatları ne kadar farklı olmuştu. Nicholas isyan etmiş ve macera dolu çılgın bir yaşam sürmüştü, oysa o, gönül rahatlığıyla görev duygusuna bağlı kalmış, babasının her arzusunu yerine getirmişti- sonuncusu hariç. Nicholas'la evlenene kadar hep ondan beklenen yapmıştı. Ve şu ana kadar bunun kendini ne kadar kızdırdığını itiraf etme izni vermemişti kendine.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Nicholas, onu seyredi yordu.

"Seninle evlenmek babama ilk karşı gelişim oldu."

"Raven böyle söylemiyor," dedi usulca. "Hizmetkarle korumak için sık sık ona karşı gelmek zorunda kalıyormuş sun."

Aurora başka yöne baktı. Babasının öfke nöbetlerini dü şünmek istemiyordu. Çok rahatsız ediciydi, çok aşağılayıcı.

"Baban seni tehdit ederken Raven görmüş, Aurora. Sana sık sık vurduğunu tahmin ediyorum."

"Çok sık değil," dedi Aurora gönülsüzce, adil olmaya ça lışıyordu. "Ve bu ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Ona karşı koyabilecek tek kişi bendim ve o da..." Aurora gözlerini kapattı, babasının savunmasız hizmetkarlara fiziksel saldırı larını hatırlamıştı.

"Her zaman böyle kötü değildi," dedi sonunda. "Annem onu idare edebiliyordu ama o öldükten sonra çok içmeye başladı. Ruh hali... önceden kestirelemez hale geldi. Bir gün çok cana yakın olurken ertesi gün en ufak bir provokasyonda dağları titretecek öfkeye kapılabiliyordu. Eğer gönlünü alabilirsem ya da direk yüzleştirmezsem genelde onu sakinleştirmeyi başarabiliyordum. Ama yanında olmaktan bile çok korkuyordum..." Aurora'nın sesi bir fısıltıya dönüştü. "Söylemesi korkunç ama galiba ondan nefret ediyorum."

"Hayır."

"Kendi öz babandan nefret etmek utanç verici bir şey."

"Eğer hak ediyorsa değil. Kaba kuvveti kullanan her mi kek hele-" Nicholas cümlesini yarım bıraktı, sesi acımasız. "Babanla karşılaşmaktan çok mutluluk duyardım."

Bu buluşmanın sadece düşüncesi bile Aurora'yı irkiltti.

"Bence babanın senin üzerindeki etkisi senin düşündüğünden de fazla," dedi Nicholas, yaklaşık bir dakika boyunca onu izleyerek.

Haklıydı, Aurora biliyordu, usulca başını salladı. "Belki de. Tüm hayatım boyunca onun öfkesinin korkusuyla yaşa-

dım. Fiziksel olarak beni hasta etti bunlar. Öyle güçsüzdüm ki... Duygusal fırtınalardan nefret etmeyi öğrendim." Gayri ihtiyarı ürperdi.

Nicholas'ın sırtını sıvazladığını hisseti, onu rahatlatmaya çalışıyordu, derin derin içini çekti Nicholas. Babası artık ona zarar veremezdi- Nicholas sayesinde.

"Son iki aydır huzurun ne olduğunu biliyorum. Artık babamın yüzüyle karşılaşma korkusuyla uyanmıyorum. Bunun için sana minnettarım. Seninle evlenmek ondan kaçabilmemi sağladı."

"Bana neden anlatmadın?"

"Neyi?"

"Benimle evlenerek aldığın riski?"

"Bunun ne yararı olurdu? Red cevabını kabul edecek bir durumda değildin."

"Seni içine soktuğum tehlikeyi anlamadım."

"Bu benim seçimimdi, Nicholas. Ayrıca..." Ona doğru hafifçe gülümsedi. "Halford'dan da kurtulmamı sağladın. O evliliğe katlanmak zorunda kalacaktım." Aurora yeniden ürperdi. "Açıkçası, dul olmak, benim daha önce hiç olmadığım kadar özgür olmamı sağladı ve bunun tadını çıkarıyorum."

Nicholas uzunca bir süre Aurora'nın dediklerini düşündü. Konuşmaya başladığında sesi sakin ve düşünceliydi. "Kendine sağladığın azıcık özgürlük daha yüzeye çıkamamış bile Aurora."

Aurora soru dolu gözlerle Nicholas'a baktı. "Ne yapmamı öneriyorsun? Kendi evimi kurarak ve yalnız yaşamaya başlayarak cesaret edebildiğim ölçüde toplum sınırlarını yeterince zorladım zaten."

"Çok daha fazlasına da cesaret edebilirsin. Hala baskı altında kalmaya, toplumun katı kurallarına uygun davranmaya ve babanın beklentilerini gerçekleştirmeye çalışmaya devam ediyorsun."

Gümüş göle bakarak onun yine haklı olduğunu düşündü Aurora. Kendini baskı altında hissediyordu. Tüm hayatı

boyunca böyle hissetmişti. Belki de bu yüzden günlük hem teline dokunmuştu. O çok güzel ve aynı zamanda dehşet ve rici tutkunun hikayesi hiç tahmin edemeyeceği kadar bazı lemişti onu- o korunaklı kadın özgürlüğü onu saran kötülük zincirlerinde bulmuştu...

"Bütün o kısıtlamaların altında yaşamaya aç bir yanın var Aurora." Sesi alçak ve heyecanlıydı. "Kendini canlı hissetmek istiyorsun. Sadece bunun nasıl olacağını bilmiyorsun."

Nicholas'ın gözleri Aurora'yı inceliyordu, sanki içini gö rüyor, tüm sırlarını açığa çıkarıyor gibiydi. Nicholas bir yönü de en derinlerde sakladığı özlemi, çılgın, huzursuz ve keşfe açık tarafını anlayabiliyordu. Adını koyamadığı bir eksikli İfade edemediği, sadece hayal ettiği bir şey.

"Ve sanırım bunu bana öğretmeyi teklif ediyorsun," dedi Aurora sonunda.

"Evet bunu istiyorum, hem de çok." Kadife gibi yumuşak sesi içinde tınladı. "Sana daha önce hiç görmediğin çok parlak ve içinde her rengin olduğu bir dünya gösterebilirim. Bu sıkıcı, gri dünyanda ve soğuk yatağında yalnız mutlu değilsin."

Yatağını ısıtacağı iması Aurora'nın nefesini kesti. "Benim mutluluğumdan sorumlu değilsin, Nicholas," diye mırıldanmayı başarabildi.

"Belki değilim ama senin daha özgür olmayı öğrenmeye ihtiyacın var. Ve ben o kişi olmaya niyetliyim."

"Nasıl? Benim direncimi ısrarla kırmaya çalışarak mı?"

"Senin sevgilin olarak."

Gecenin sessizliğinde Aurora kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. "Seninle tekrar yakınlaşmaya niyetim yok. Hamile kalırsam ne olacak? Bu skandalı asla unuttura mam."

"Günlüğü okudun. İlişkiden sonra hamile kalmayı önleyen sayısız yöntem var. Heyecanı hissetmemizi sağlayacak bir sürü metod var elimizde ve de daha keşfedilecek. Birbirimize dokunmak, okşamak, birbirimizden keyif almak."

Doğruydu, günlükte cinsel zevkin pek çok farklı şekli

nüm detaylarıyla anlatılmıştı. Aurora, Nicholas'a baktı. Dikkatle kendisine bakıyordu ve şehvet sanki bakışlarında vücut bulmuştu.

Sesi boğuk bir mırıldanmaya dönüştü. "Benimle sevişmeyi düşündüğünde kalbin hızlanmıyor mu? Dokunuşlarımın seni heyecanlandırdığını inkar edebilir misin?"

Hayır, hiçbirini inkar edemezdi. Bu erkek onun kocasıydı. Onun ilk aşkı olmuştu. Tek aşkı. Onu istiyordu.

Aurora bir anda her şeyi yoğun bir biçimde fark etmeye başladı. Geceyi. Damarlarındaki karıncalanmayı. Nicholas'ı. Onun dolgun, vaat dolu dudaklarını.

Aurora, Nicholas'a baktığında hissettikleri beklentiyle aralarındaki havanın nabzı yükseldi. Sanki kanında vahşi ve yabani bir şey akıyordu, içindeki coşkuya boyun eğmesini, kendini Nicholas'ın söz verdiği heyecana bırakmasını fısıldar gibiydi.

Ama başka bir ses de savunmada kalması gerektiğini söylüyordu. Nicholas onu arzuluyordu çünkü sahip olamadığı şeyi istiyordu.

Ama... eğer istediği şeyi ona verirse sonra ne olacaktı? Eğer ona boyun eğerse, heyecan sona erdiği için kısa bir süre içinde avdan sıkılacaktı. Ve bu delice isteğine bir son verecekti.

Hatta bu onun kararını hızlandırabilecek bir yol olabilirdi: kendisi hücuma geçebilirdi. Onun avı olmaktan, kendini korumaktan hep gardını almak zorunda kalmaktan bıkmıştı artık.

Bu bakımdan Nicholas, babasını hatırlatıyordu. Bilerek veya bilmeyerek, onun gözünü korkutmaya çalışıyor, istekle rini kabul ettirmeye, onu kontrol etmeye çalışıyordu. Babasına yıllarca dayanabildiğine göre, Nicholas'a da dayanabilirdi.

Durumu tersine çevirmek, bu kez de onu av yapmak iyi olacaktı. Eğer Aurora onun peşinden koşmaya başlarsa, pelalı da arkasına bile bakmadan kaçmaya başlayacaktı- ta Amerika'ya kadar. Eğer Aurora onun güçlü cinsel arzularını

tamin etmeyi başarabilirse, onu yönlendiren şehveti de ay-
tadan kalkacaktı...

"Belki de haklısın," dedi Aurora yavaşça, geri dönülmez
bir hata yapmaktan korkuyordu. "Belki de sevgili olmalı-
yız."

Nicholas'tan bir cevap gelmeyince, şaşkınlıktan dilsiz
tutulduğunu düşündü. Kabul etmesini hiç beklemediğini
ti.

İlk adımı Aurora'nın atmasını da beklemiyordu.

Aurora derin bir nefes aldı, vahşi planını gerçekleştire-
lecek cesarete sahip olup olmadığından emin değildi. Ama
ona başka bir seçenek bırakmamıştı. İşlerin bu şekilde devam
etmesine izin vermezdi, Nicholas onu yavaş yavaş deliriyor-
du. Aurora boyun eğene kadar durmayacaktı, istediğini ne
kadar çabuk yerine getirirse, bu acayip ilişki de o kadar çabuk
sona erecekti.

Cinsel deneyimi pek yoktu ama günlük ona dikkatsiz de-
ğer pek çok ipucu vermişti, bir erkeğin vücudunu öğretmiş
arzusunu nasıl alevlendireceğini göstermişti- Aurora bunun
paha biçilmez bir ders olduğunu biliyordu. Erkeğinin arzu-
larını kontrol edebilen bir kadın, gücünü ustalıkla kullana-
bilirdi.

Düğün gecesi de ayrıca ona pek çok şey öğretmişti, be-
karet zırhını ve kısıtlamalarını çıkarıp atmıştı. Nasıl heyecan
verileceğini ve açlığın nasıl doyurulacağını bizzat Nicholas
kendisi öğretmişti...

Nicholas'a baktı, Aurora cesaretini topladı ve yavaşça du-
daklarıyla Nicholas'ın dudaklarını buldu.

Nicholas hala donmuş gibiydi, şaşkınlığından hareket
edemiyordu. "Gerçekten, sen ciddi misin?" diye sordu se-
nunda.

Sahte bir sakinlikle cevap verdi Aurora. "Çok ciddiyim.
Daha fazla risk almam gerektiğini söyledin. Ben de, şimdi
başlamaya niyetliyim. Şöyle sırt üstü uzanır mısın, lütfen?"

Aurora, onu arkaya doğru itmek üzere uzandığında, Nic-
holas Aurora'nın elini yakaladı ve bedeninden uzak tuttu.

Aurora sinirli bir gülümsemeyle doğruldu. "Benden kork-
muyorsun ya, Nicholas?" diye alçak sesle mırıldandı Aurora,
sesinde meydan okuma vardı.

Nicholas, ateşli gözlerini kısarak Aurora'ya baktı. "Ne
yapmayı planlıyorsun?"

"Şehvetini söndürmeyi." Ellerini tekrar Nicholas'ın göğ-
süne koydu. "Ve belki de biraz intikamın tadını çıkarmak.
Bana işkence etmekten zevk alıyorsun. Tersini yapmak da
gayet adil olacak. Şimdi, uzan."

Nicholas ona söyleneni yaptı ama boğuk sesinde bir uyarı
vardı. "Aurora, ben bir aziz değilim. Eğer sevişmek istemi-
yorsan, bu oynadığın oyuna derhal son vermelisin."

Nicholas'ın ceketinin düğmelerini açarken kendini gergin
ve beceriksiz hissetmesine rağmen Aurora'nın dudakları bir
tebessümle büküldü. "Senin için söyleyeceğim son şey bir
aziz olurdu, Nicholas. Ve bu oyunu oynamak istiyorum...
Ancak kuralları benim koymam şartıyla."

Aurora yavaşça yeleğinin düğmelerini çıkardı ve klapaları
bir kenara koydu. İnce kaliteli pamuktan gömleğinin altın-
da kalbinin atışını duyabiliyordu; güven veren ve kesinlikle
giderek heyecanlanan sıcaklık, yaşam parmaklarının altında
uzanıyordu. "İlk kural, bana kesinlikle dokunmayacaksın."

"Eğer senin kurallarına oynamak istemezsem?"

"Ah, sanırım isteyeceksin."

Elleri, Nicholas'ın sert karnına doğru indi. Bir anlığına
tereddüt etti. Sonra gömleğini kavradı, kenarlarını pantolo-
nun kemerinden kurtardı ve karnı tamamen çıplak kalıncaya
kadar yukarı sıyırdı.

Nicholas rahatsız bir biçimde ağırlığını öbür yanına ve-
rince, kaşlarını çatarak onu uyardı. "Kıpırdama."

Aurora yavaşça sert belini okşarken Nick onun dediğini
yaptı, Aurora'nın avuçlarının altındaki derisi sıcacıktı. Fakat

Aurora parmaklarını kemerine doğru kaydırdığında tüm bedeni gerildi. Aurora'nın cesareti artmıştı.

"Canını mı acıttım?" diye sordu, belli belirsiz bir alayla.

"Acıtmadığını biliyorsun, cadı." Nick etkisiz durumdaydı.

Aurora ellerini çekti ama Nicholas'ın çoktan tahrik olduğunu söyleyebilirdi; düğmeleri açmaya çalışırken pantolonun altındaki inanılmaz kabarıklığı hissedebiliyordu.

"Sen bana böyle dokunurken hareket etmeden durabileceğimi sanıyorsan," dedi Nick boğuk bir sesle, "tekrar düşünmelisin."

"Eğer kımıldarsan, dururum," diye cevapladı Aurora sakin bir şekilde.

Aurora pantolonunu açıp, külodunun düğmelerine geçince Nicholas dişlerini gıcırdattı. Az sonra Aurora gömleğini sıyırınca, kasıklarındaki koyu kumral kıvırcık tüylerin arasından uzun erkekliği göründü.

Aurora nefesinin kesildiğini hissetti. Gümüş ay ışığı altında parlayan kaslı vücudu ile Nicholas büyüleyici görünüyordu.

Aurora çok tecrübesiz olabilirdi ama yine de Nicholas'a dokunursa neler olacağını çok iyi biliyordu. Ufak bir okşaması bile kaslarının kasılmasına yetecekti. Parmaklarını beline hafifçe dokundurması bile Nicholas'ı titretecekti. Teni alevlenecek, erkekliği daha da sertleşecekti...

Kabaran erkekliğini okşadım ve hiç bir utanç duymadım. Beklenin arzularını bana öğretmiştin, kendimi zevke açmayı, tüm çekingenliğimden arınmayı...

Aurora biliyordu.

Gözlerini Nicholas'tan ayıramıyordu, erkekliği zaten çoktan aşırı sertleşmişti ve Aurora hiç de göründüğü gibi sakin hissetmiyordu kendini. Parmaklarını, Nicholas'ın ona düğün gecelerinde öğrettiği gibi, karnındaki tüylerin izlerini takip ederek aşağı doğru kaydırırken kalbi deli gibi çarpıyordu.

Parmaklarının altındaki tezat Aurora'yı büyülemişti- ipeksi

kili karnının gücü... kadife erkekliğinin çelik sertliği... altındaki keseciklerin yumuşaklığı. Aurora oraya dokunduğunda Nicholas aniden inleyerek kendini geri çekti, Aurora'nın halsizliğini hafifçe avuçlamasıyla kasıldı.

"Aurora..." diyebildi.

Nicholas'ın tepkisinden büyülenen Aurora, keşfine devam etti. Titreyen parmaklarını yukarı doğru uzattı ve iyice büyümüş erkekliğinin en tepesindeki hassas çıkıntıyla oynamaya başladı. Nicholas dokunuşlarıyla titremeye başlayınca daha da cüretkârlaştı, ateşle iyice şişmiş erkekliğinin düzgün kenarlarını izleyerek, zonklayan uzunluğu okşamaya başladı.

Sonunda tüm eliyle kadifemsi kılıfı kavradı ve hafif hafif sıkmaya başladı. Kalın uzunluk elini dolduruyor, kavrayışına uyum sağlamak ister gibi kabarıyordu. Artan bir güvenle Aurora yavaşça ellerini aşağı kaydırdı sonra tekrar yukarı, enfes bir sürtünme yaratıyordu.

"Bunu yapmayı nerden öğrendin?" diye boğuk bir sesle sordu Nicholas dakikalar sonra.

"Harika bir öğretmenim vardı," diye mırıldandı Aurora.

"Sana bunu öğrettiğimi hatırlamıyorum."

"Özellikle bunu değil belki. Ama sen bana erkeğin bedeninden korkmamam gerektiğini öğrettin. Bana zevki ve heyecanı öğrettin. Gerisini de günlük tamamladı."

İpeksi, sıcak vücudunun altında tam anlamıyla sertleşmiş, dimdik olmuştu. Ama Aurora'yı şaşırtan şey Nicholas'a dokunmanın kendisini nasıl bu kadar güçlü etkilediğiydi, ona dokundukça kendi arzularını da uyandırıyordu. Her yanını ateş basmıştı; teni, her bir hücresi. Nabzı delirmiş gibi yükselmiş, kasıklarının arası sızlamaya başlamıştı.

Gözleri birbirine kenetlenmişti, Nicholas'ın sessiz sorusu kalbinin feryadına yanıyordu.

Nicholas'ın ne istediğini biliyordu. İçini titreten bir sezişle, pelerinin başlığını geri attı ve çok büyük bir zevk alacağından emin bir şekilde Nicholas'ın tadına bakmak üzere eğildi.

Bu güçlü, ateşli erkeğin onun insafında olması çok edepsizce ve arsızcaydı ama çok da heyecan vericiydi.

Nicholas'ın kasıldığını hissetti.

"Doğru mu yapıyorum?" diye fısıldadı.

Nicholas boğuk bir inlemeyle cevap verdi. "Kesinlikle. Sakın durma."

Aurora'nın durmaya hiç niyeti yoktu. Nicholas'ın vücudunun yasak tadını keşfetmek çok heyecan vericiydi.

Dişilik içgüdülerinin onu yönetmesine izin veren Aurora, Nicholas'ın inlediğini duydu ve ona baktı, erkeksi yüzü iyice gerilmiş ve kendinden geçmiş bir şekilde mest olmuştu. Aurora'nın içini bir zevk dalgası kapladı. Nicholas'ı inletmek, zevkle kıvrandırmak istiyordu.

Hevesle, tekrar eğildi. Aurora cinsel saldırısına tekrar başlarken saçları Nicholas'ın üstüne dökülüyordu, kamçı kasıklarına. Nicholas'ın vücudu tekrar kasıldı, battaniyenin üstünde bir yay gibi gerilirken elleri Aurora'nın saçlarını kavramaya çalışıyordu.

Aurora, Nicholas'ın gerçekten titrediğini fark etti. Kendi kasıklarında hissettiği açlıkla, heyecanın içinde aktığını hissetti. Kendi tutkusu alevleniyordu, gizli hazinesi ıslanmış sızlıyordu.

Her yerini alev basmıştı, ateşli bir şekilde Aurora, saldırısının dozunu yavaş yavaş artırdı.

Nicholas'ın nefesleri iyice düzensizleşmiş ve kahalaşmıştı. Aurora, Nicholas'ın orgazm olmak üzere olduğunu anladı. Nicholas'ın boğazının kuruluğunu hissedebiliyordu.

Bir an sonra Nicholas kendini bıraktı. Gırtlağından gelen boğuk bir inlemeyle kendini aniden geriye çekti. Diğer yana döndü, sıcak ve süte benzer tohumların çimlerin üzerine fışkırması ile bedeni şiddetle sarsılıyordu.

Aurora onun kıvranmasını izledi, Nicholas huşu içinde kendini bırakmıştı. Böyle güçlü bir adamı çaresiz hale getirmiş olmaktan dolayı kendini çok canlı hissediyordu.

Bitkin ve iyice gevşemiş bir halde Nicholas yavaş yavaş

ona doğru döndü. Fakat gözlerini açması daha uzun sürdü.

"Görünüşe göre günlüğe şükran borçluyum."

Nicholas'ın gözlerindeki ateşi- ve utanmazlığı, gören Aurora kızardığını hissetti. Çıplaklığını örtmek için hiçbir hareket bulunmamıştı. Bir anda biraz önceki davranışlarından dolayı inanılmaz bir mahcubiyet duydu. Bakışlarını başka bir tarafa kaçırdı.

"Yeniden utangaç davranmaya başlamayacaksın değil mi, umarım?" diye mırıldandı Nicholas. "Şimdi değil, sana zevk verme sırası bana gelmişken."

Nicholas, Aurora'nın elini tuttu, dudaklarına götürdü ve elinin içini öptü. Bu basit hareketin yoğun ateşiyle heyecanlanan Aurora ürperdiğini hissetti. Gönülsüzce, elini geri çekti. "Sanırım bir gece için fazlasıyla cesur davrandım."

"Ama bir problemimiz var. Senin tadını almak bende sadece daha fazlasını isteme arzusunu doğuruyor. Gecenin tamamını seninle sevişerek geçirmek istiyorum."

Aurora nefes alamadı. "Olmaz."

"Neden?" Nicholas uzandı ve pelerininin altından onun göğüslerini okşadı. Nicholas, ince geceliğinin altındaki hassas göğüs uçlarını bulduğunda Aurora irkilerek geri kaçtı. "İyice tahrik olmuş durumdasın Aurora. Beni istiyorsun. Vücudun rahatlamak istiyor, zevk almak istiyor."

Aurora cevap veremedi. İçgüdüsel kontrolü ziyadesiyle geri gelmişti, beyninin içinde onu uyarmak için feryat ediyor, Nicholas'ın çekici, tatlı sözlerine kanmaması için ona baskı yapıyordu.

Aurora cevap vermeyince Nicholas doğruldu. Parmaklarını Aurora'nın dudaklarına götürdü ve hafifçe okşamaya başladı. Aurora gözlerini kapadı, ona olan ihtiyacı başını döndürecek şiddette içini kaplıyordu. Bir an evvel onunla olma arzusuyla bedeni sızlıyor, çırpınıyordu.

Arzusunun şiddetinden korktu ama Nicholas'ın dokunuşlarından aldığı zevki inkar edemezdi.

Nicholas, Aurora'yı kollarının arasına almaya kalktığında,

Aurora elini göğsüne koyarak onu durdurdu. Etrafına bakındı, ayışığı gecenin karanlığını aydınlatıyordu. Söğüt ağaçlarının arasına gizlenmiş olsalar da, Aurora'nın rahat edebileceğinden çok daha fazla görülebilir durumdaydılar. "Burada olmaz, Nicholas..."

"Haklısın. Bir yatak bulmalıyız. Nereye gitmek istersen?"

Akıl ve basireti rüzgâra salarak derin bir nefes aldı Aurora. "Beni eve götür."

"Memnuniyetle."

Nicholas, hafif bir tebessümle, üstündeki bir sürü düğmeyi yeniden ilikledi ve kendine çeki düzen verdi. Sonra ayağa kalktı ve elini Aurora'ya uzattı. Aurora, Nicholas'ınkini titreyen parmaklarıyla tuttu.

Battaniyeyi toplayan Nicholas, Aurora'yı faytona doğru götürdü ve binmesine yardım etti. Kendisi de yanına yerleşip dizginleri eline alınca, parlayan gölün manzarasına son bir kez daha baktı.

"Bu akşamdan sonra," diye mırıldandı, sesinde en ufak bir alay yoktu, "bu yeri asla eskisi gibi görmeyeceğim."

Ben de, diye düşündü Aurora. Artık bu dakikadan sonra, parka ne zaman gelirse gelsin, Nicholas'la paylaştıkları anları hatırlayacaktı.

Geri dönerlerken her ikisi de sessiz kaldı. Kararının ne kadar akıllıca olduğunu sorgulayan Aurora'nın kalbi deli gibi atıyordu. Nicholas'ı yatağına davet etmek, kafeste kapalı kalmış bir kaplanı serbest bırakmaya benziyordu: yaralanmaz kesin gibiydi.

Duyguları şimdiden büyük risk altındaydı. Ve Nicholas'ı daha da yakınlaşmak bariz bir şekilde bulmak için çok uğraştığı dinginliği tehlikeye atıyordu.

Ama bu yolu seçmişti ve sonuçlarının ne olacağını görecekti. Sadece hesaplarının doğru olmasını umuyordu. Onu fethettiğine karar verirse, Nicholas kovalamacadan da vazgeçecekti. Ve Aurora daha fazla yaralanmadan onun peşini bırakmış olacaktı.

Ama eve yaklaştıklarında, arka taraftaki evin yolunu dönükleri anda kafasındaki planı ile ilgili endişeler uçup gitti. Evdeki pek çok odanın ışığı yanıyordu.

"Bir şeyler olmuş," diye mırıldandı Aurora, içindeki paniği durdurmaya çalışıyordu.

Nicholas arabayı durdurduğu anda aşağı atladı ve arka merdivenlere koştu. Sabırla onların dönmesini bekleyen Nicholas'la beraber gelen çocuk atların başına gelince Nicholas da Aurora'nın peşinden eve girdi.

Koridorda, uykusundan uyandırıldığı her halinden belli olan uşağıyla karşılaştı. Danby pijamasının üstüne bir sabahlık geçirmiş, kafasına da bir kep takmıştı ama yaşlı yüzünde ağırbaşlı bir ifade vardı.

"Leydim, her şey yolunda mı? Evin hiçbir yerinde sizi bulamayınca meraklandık."

Yaptıklarını yüzsüzlüğe vurmaya kararlı olan Aurora çenesini dikleştirdi. Hizmetkârların önünde utançtan sinmesi için hiçbir sebep yoktu. "Dolaşmaya çıkmıştım. Neler oluyor, Danby? Neden bütün ev ayakta?"

"March Kontu geldi, leydim."

Aurora bir an kalbi durdu sandı. Neredeyse bir yıl önce denizde kaybolan Geoffrey dönmüş olamazdı. Sonra, unvânın, Geoffrey'inin on yaşındaki kardeşi, Harry'ye geçtiğini hatırladı.

"Harry burada mı? Londra'da?"

"Evet, leydim. Şu anda mutfakta. Çok acıkmış...şey... yaptığı yolculuklardan sonra."

"Yolculuklar mı? Ne demek istiyorsun? Onu annesi mi getirdi?"

"Hayır, leydim. Sadece genç Lord March-"

Tam o sırada sarışın bir çocuk koridordan mutfağa çıkan merdivenlerin başına geldi. Üstünde binici pantolonu ve ceketi vardı ama saçları dağılmıştı ve Geoffrey'e çok benzeyen genç yüzü fena halde kir içindeydi.

"Rory, seni gördüğüme hiç bu kadar sevinme-" Harry,

Nicholas'ı fark edince sustu. Aurora'yı şaşkınlık içinde ba-
rakarak, ellerini yumruk yaptı ve orada durarak Nicholas'ı
öfkeyle bakmaya başladı. "Sen de kimsin?" diye kaygılı
söylendi Nicholas'a.

"Harry." Aurora, Harry'ye sertçe karşılık verdi. "Tebrik-
ne ne oldu?"

"Ben Leydi Aurora'nın evliliği dolayısıyla kuzeniyim,
Brandon Deverill," dedi Nicholas kibarca.

"Burada olmaya hakkın yok!" diye neredeyse gürledi
Harry.

"Harry, bu beyefendi benim evimde bir misafir. Ona
hâkim olmalısın."

Ters ters somurtmaya devam eden Harry, Aurora'ya saçı-
yıcı bir bakış gönderdi. "Ağabeyimi çoktan unutmuş olmu-
sun? O öldüğünden bu yana sadece bir yıl geçti. Bugün itibo
ile tam olarak bir yıl."

Aurora irkildi. Bugünün trajik deniz kazasının yıldönü-
mü olduğunu unutmuştu. "Hayır," dedi kendini suçlu hisse-
derek. "Tarih kafamdan uçup gitmiş olabilir ama Geoffrey'i
asla unutamam."

"O zaman gecenin bir vaktinde, bu *adam* burada ne yap-
yor?"

Aurora derin bir nefes aldı. "Böyle sorular sorma hakkına
sahip değilsiniz, genç lordum. Dahası, akrabalık ilişkisi Ni-
Bay Deverill'e buraya gelme hakkını veriyor. Şimdi, ben so-
vaplar verme sırası sende. Burada, Londra'da ne yapıyorsun
Özellikle gecenin bu saatinde?"

İlk kez, Harry'nin yüzündeki somurtkanlık yerini kara-
sızlığa bıraktı. "Evden kaçtım, Rory. Annem dayanılmaz bi
hal aldı. Lütfen, seninle kalmama izin vermek zorundasın."

14. Bölüm

*Buna dokunuşu şaşırtıcı derecede şefkatliydi, sanki kalbimin sa-
hibiymiş gibi.*

"Pekâlâ, anlat bakalım Harry. Londra'ya gelmeyi nasıl be-
cerdin?" diye sordu Aurora, o ve Nicholas, Harry'yle birlikte
mutfakta hizmetkarların masasının başında oturmaya başla-
diktan az sonra. Nicholas'ın davet edilmediği halde kalması
ve kendini evindeymiş gibi hissetmesi Aurora'yı deli etmişti
ama beklenmedik genç misafirinin önünde onunla tartışmak
istememişti.

Harry soğuk tavuk, çörek ve elmadan oluşan yemeğini
gürültüyle çiğnerken ona baktı. "Tiyatrocularla geldim. Çok
eğlenceliydi. İlk önce dışarıda sürdüm aracı, sonra da kutu-
nun içinden. Çok ünlüymüş! Arabacı dizginleri tutmama
izin verdi ama bir anlığına çünkü araçtaki bazı yolcular be-
nim sürüşümden şikâyetçi oldu."

"Sussex'ten buraya kadar yalnız mı geldin?" dedi Aurora,
çok korkmuştu. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu gör-
müyor musun? Soyulabilirdin ya da-"

"Ah, tiyatrocular hiç de tehlikeli değildi. Kuzeyde bir hana

gittim ve bir de neredeyse çalılıkları boylu yordum, onları bi- raz tehlikeli sayılabilir. Han oldukça kalabalıktı ve benim de yol için tarif almam gerekiyordu ve haydut gibi görünen iki adam vardı. Ama beni durdurmaya çalıştıklarında onlara kı- kat atar gibi bir beşlik gösterince kaçıp gittiler."

Gecenin bir vakti Londra sokaklarında bir çocuğun başına neler gelebileceğini düşünen Aurora titredi.

"Ben saf biri değilim, Rory," dedi Harry Aurora'nın ifade- sini görünce. "Başımın çaresine bakabilirim. Gerçi çıkmaz çaldılar ama." Harry'nin yüzü asıldı birden. "İçinde en sev- diğim gemim vardı."

"Gemi?" Nicholas merakla sordu.

Çocuk Nicholas'a temkinli bir şekilde bakmaya başla- sı, ona güvenip güvenemeyeceğini tartar gibiydi. "Amiral Nelson'un sancak gemisi, *the Victory*. Kalaydan yapılma. Ağa- beyim vermişti onu bana." Geoffrey'i hatırlayınca, Harry Aurora'ya suçlayıcı bir bakış yolladı. "Danby beni içeri almak istemedi. Lord March olduğuma inanmadı beni en son gör- düğünde çok küçüktüm. Ve bana kefil olabilecek sen, bura- larda değildin."

Hafif meşrep göründüğünü bilerek için için kıvranıyor- du. Pelerinini çıkardı, arkaya dökülen saçları darmadağınıktı. Annen, evden kaçtığını biliyor mu?" diye sorarak konuyu bilerek değiştirdi.

Harry şeytanca sırıttı. "Artık, biliyordur. Ama ona bir not bıraktım ve artık seninle yaşamaya niyetli olduğumu söyle- dim."

"Harry, annen endişeden çılgına dönmüş olmalı."

"Biliyorum. Bu yüzden kaçtım. Her şeyden ödü kopuyor. Beni *boğuyor*, Rory. Hele geçtiğimiz hafta, Geoffrey bir yıl önce öldüğü için, normalden kat be kat daha beterdi."

"Onun üzgün olması çok doğal," dedi Aurora sabırla. "Sen artık onun tek çocuğusun, Harry-"

"*Biliyorum*. Mesele Geoff olunca annem çok mankafa oluyor. Evden bir anlığına ayrılsam bile tozu dumana katıyor.

Tamamen büyüsem bile beni önlükle gezdirmeye kararlı gö- rünüyor, Rory. Tam bir baş belası."

Aurora kaşlarını çattı. "Böyle görgüsüzce argo konuşmayı nerede öğrendin?"

"Tom'dan, saha bakıcısı. Beni gerçekten kapının önüne mi koyacaksın, Rory? Eğer öyleyse, durma, hemen yap ama yine de eve dönmemeye kararlıyım, o yüzden hiç boşuna beni ikna etmeye çalışma. Eğer seninle yaşamama izin ver- meyeceksen, beni evine alacak başka birini bulurum."

Aurora cevap vermeye tereddüt etti. Harry'ye yardım et- meyi çok istiyordu, sadece ona çok düşkün olduğu için de- ğil, içindeki suçluluğu da azaltmak istiyordu. Geçen bir yıl boyunca onu çok fazla ihmal etmişti. İdealize ettiği ağabe- yini kaybetmişti ve annesinin boğucu koruyuculuğuna kat- lanmak zorunda kalmıştı. Leydi March aslında kafası dağı- nık biri değildi ama büyük oğlunun ölümüyle yıkılmıştı ve küçük oğlunun başına bir şey gelmemesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Harry'nin sonunda isyan edip tanıdığı birine sığınmak istemesini rahatlıkla anlayabiliyordu Aurora. Ama Harry'nin isyanını cesaretlendirmeye ya da onun suç ortağı olmaya hiç niyeti yoktu.

Aurora daha çekincelerini açıklayamadan Harry yeniden konuşmaya başladı.

"Çok uzun bir süre kalmayı planlamıyorum zaten çünkü donanmaya katılıp, Geoffrey gibi savaşacağım."

"Ne *yapmayı* planlıyorsun sen?"

"Denizlere kaçacağım. Gerçek maceralar yaşamak istiyo- rum ama annem asla izin vermeyecektir. Kendi akarsuları- mızda balığa çıkmama bile izin vermiyor. Suyun yanına bile yaklaşmamı istemiyor çünkü Geoffrey gibi boğulacağımdan korkuyor."

"Denizlere açılmak konusunda biraz bilgim var," diye kı- sacası araya girdi Nicholas.

"Öyle mi?" Harry'nin bakışları ilgiyle doldu. "Sömürgeci gibi görünüyorsun."

"Amerikalıyım. Ama İngiliz Donanması'yla da çeşitli tecrübelerim oldu. Gemilerimde, ülkeniz tarafından yasa dışı bir şekilde baskı yapılarak hizmet etmeye zorlanmış pek çok denizci vardı."

"Sen bir kaptan mısın?" Harry'nin gözleri büyümüştü.

"Kaptan değil, geminin sahibiyim. Ticari gemilerden oluşan bir filom var."

"Bir *filo* mu? Bu müthiş!"

Nicholas gülümsedi. "Donanmada karşına çıkacak zorlukları bilseydin katılmak istemezdin, inan bana. Gemideki yaşam senin alışık olduğun standartlarla kıyaslandığında oldukça kötüdür. Ticari bir gemide çırak olarak başlaman çok daha iyi olur."

Aurora, Nicholas'ı susturmaya çalışır gibi baktı, sanki bu çılgın hayalleri için çocuğu cesaretlendiriyor gibiydi. "Harry her ikisine de katılmayacak."

Harry isyankar bir biçimde elindeki tokmağı sıkıca kavrayarak çenesini dikleştirdi. "*Katılacağım*, Rory."

Nicholas kafasını salladı. "Pekala ama bunu gerçekleştirmenin yolu böyle olmaz. Anneni üzmekle kalmayacak, bu riskli girişimine iyi hazırlanmadan atılmış olacaksın. Bilet girerim bir tavsiye mektubun bile yoktur."

"Bir mektuba mı ihtiyacım var?"

"Bulaşıkçıdan daha iyi bir şey olmak istiyorsan, evet. Senin karakterine kefil olacak yüksek pozisyondan birine ihtiyacın var, bir de içinde çeşitli aletlerin olduğu denizci sandığı için paraya."

"Param var. Oldukça zenginim."

"O zaman denizci olmak yerine, kendi gemini satın alıp işveren olmayı düşünmelisin. İnan bana, bu, sabahtan akşama güverteyi temizlemek zorunda kalmaktan çok daha iyidir."

Harry'nin yüzünü geniş bir gülümseme kapladı, bu yeni fikirle ilgilenmiş görünüyordu.

Nicholas da hafif bir gülümseme ile karşılık verdi. Onun dayanılmaz gülümsemesini izleyen Aurora, arzunun için-

çak gibi kestiğini hissetti. İsyankar bir çocukla iyi ilişki kurabileceğini tahmin etmesi gerekirdi. Bu karşılaşma Aurora'ya, Nicholas'ın o yaşlarda nasıl olabileceğine dair ipuçları vermişti. Ama yine de Nicholas'ın dayanılmaz çekiciliğini kullanarak, bir çocuğu parmağının ucunda oynatmasından hoşlanmamıştı.

Elindeki tokmağı sallayarak Harry yeni fikrin hayallerine daldı. "Eğer kendi gemim olursa, onunla Fransa'ya gidip, o korsanlara karşı casusluk yapabilirim, Geoffrey gibi."

"Geoffrey gibi derken, neyi kastediyorsun?" diye sordu Aurora.

"Yani battığında gizli bir görevdeydi-" Harry gizlice Nicholas'tan yana baktı. "Ah, bunu söylememeliydim. Kimseye anlatmayacağıma dair Geoffrey'e söz vermiştim."

Aurora, Harry'nin sözlerine hiç inanmamıştı. Kitap kurdu Geoffrey'in Fransa'ya casusluğa gideceğine aklı yatmıyordu da. Muhtemelen ağabeyinin denizde anlamsızca ölmesine anlam verecek bir hikâye yaratmıştı kendine. Bir arkadaşa olan ihtiyacı belli ki Aurora'nın ilk etapta düşündüğünden çok daha fazlaydı.

Aurora'nın o arkadaş olabileceğine hiç kuşku yoktu. Kendini Harry'ye karşı aşırı sorumlu hissetti. Harry büyürken hep ayak altında dolaşan bir çocuk olmuştu, Geoffrey Aurora'ya resmi olarak kur yaparken bile. Harry atlara çok düşkündü ve Eversley ahırlarını ziyaret etmek için hiçbir bahaneyi kaçırmazdı. Ve söz konusu atlar olunca Aurora'nın fikrine, Geoffrey'ninkinden daha çok güvenirdi. İlk midillisini bile Geoffrey yerine Aurora seçmişti.

Aurora, Harry'yi hep küçük kardeşi gibi görmüştü ve eğer kader acımasızca araya girmeseydi evlilik yoluyla gerçekten kardeşi *olacaktı*. Hepsinin ötesinde, baskıcı bir ebeveynden kaçmak istemenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Suça yaltaklık etmenin verdiği vicdan azabına rağmen şimdilik Harry'nin orada kalmasına izin verecekti. En azından

denizlere açılıp, macera peşinde koşmak gibi saçma fikirlerinden vazgeçene kadar.

Harry uzun uzun esneyince, Aurora onun ne kadar yorgun olduğunu anladı. "Artık yatmalısın," dedi şefkat dolu bir sesle. "Bu meseleyi çözmeyi yarın sabaha bırakabiliriz."

"Beni eve göndermiyor musun?"

"Hemen değil, ama sabah ilk işim annene yazmak olacak. Ona sağ salim buraya geldiğini haber vermemiz ve bir süreliğine burada kalman için onun iznini istememiz gerekiyor."

"Sen bir tanesin, Rory!" Hary masadan kalktı, Aurora'nın yanına koştu ve kollarını boynuna doladı.

Aurora gülümsemesine engel olamadı. "Kıyafetlerini kaybettiğini mi söylemiştin? Şimdi sana uygun bir pijama bulmalıyız."

Kapının hemen dışında sessizce beklemekte olan Danby sanki davet edilmiş gibi içeri girdi. Aurora kendini Harry'nin kollarından kurtarmaya çalıştı. "Lord March'ın yeşil yatak odasına yerleşmesine yardımcı olur musun, Danby?"

"Nasıl isterseniz, Leydim."

Uşağı takip etmek üzere hareketlenen Harry'yi, Aurora durdurdu. "Bir dakika, genç lordum. Bay Deverill'e bir özür borçlu olduğunu düşünüyorum."

Gönülsüz bir pişmanlıkla Harry, Nicholas'a döndü. "Eğer kaba davrandıysam özür dilerim bayım. Beni affeder misiniz lütfen?"

"Affedildin," dedi Nicholas rahat bir şekilde.

"Ve eğer düzgün davranmaya devam edersem, bana gemilerinizden bahseder misiniz?"

Nicholas gülümsedi. "Seve seve."

"Teşekkür ederim." Harry, Aurora'ya baktı. "Korktuğum kadar kötü değilmiş, Rory."

Harry gittiğinde, Nicholas'ın bakışlarını üzerinde hisseden Aurora.

"Sana Rory diyor?"

"Harry küçükken adımı telaffuz edemezdi, bu yüzden

ben hep Rory oldum onun için. İlk baştaki taşkınlığı için özür dilerim. Aslında çok hoş bir çocuktur."

"Bunu görebiliyorum." Nicholas bir an durdu. "Onu çok iyi idare ettin. Çok iyi bir anne olacaksın."

Gözleri buluştu, Aurora aynı şeyi mi düşündüklerini merak etti. Eğer evlilikleri gerçek ve sürecek bir evlilik olsaydı acaba çocukları nasıl olurdu?

İçinden kendini azarladı Aurora. Kendine, Nicholas'la gerçek bir birlikteliği hayal etmeye izin verdiği için aptal olmalıydı. O, kalbini tek bir kadına verecek türden bir erkek değildi. Aşk, onun için bir oyundu, bir macera. Bir kadının şehvetini, hayalinin ötesine geçerek tatmin edebilirdi, buna hiç kuşkusu yoktu. Fakat Nicholas'ın bundan derinini hissetmeyeceğine emindi.

Ve onu bağlayacak daha güçlü duygular olmadan, boş boş gezinme arzusunun gelip onu bulması ne kadar sonra olacaktı? Aurora tarafından tuzağa düşürüldüğü hissiyle Nicholas için tehlike çanlarının çalmaya başlamasına daha ne kadar vardı? Aurora'yı kalbi kırık, yalnız bırakmasına ne kadar kalmıştı?

Hayır, göğsünde keskin bir üzüntü hissederek Aurora kendine hatırlattı. Nicholas'tan çocuklarının olması olasılığı yoktu...

Aurora, aralarındaki bitmemiş meseleyi hatırladı birden, nefesi daraldı. Nicholas buradaydı, onun mutfağında çünkü kendisi onu yatağına davet etmişti. Aman tanrım...

O dakika bir anda yeni bir gerginlikle doldu sanki. Nicholas'ın gözleriyle Aurora'yı okşadığında, Aurora sandalyesinde kıpırdandı, Nicholas'ın dikkatli bakışları altında kendini huzursuz hissediyordu.

Aurora'nın, Nicholas'ı belli bir mesafede tutma kararı bu akşam paramparça olmuştu. Birden çıkageldiği için Harry'ye minnettar olduğunu hissetti. Bir sorun yaratmış olmasına rağmen- hayatına yine beklenmedik bir erkek girmişti- Aurora'nın büyük bir hata yapmasına engel olmuştu.

"Artık gitmelisin," diye mırıldandı, sesi aniden çatallanmıştı.

"Bir saat önce böyle düşünmüyordun."

"Bir saat önce ay ışığının çılgınlığına kapılmıştım. Ve Harry'nin evden kaçacağını ve gelip bana sığınacağını biliyordum."

"Yani onun arkasına saklanıyorsun." Bu bir soru değildi. "Benim için duyduğun arzuyu inkâr etmek için onu bir bahane olarak kullanıyorsun."

"Hayır, Nicholas-"

"Evet. Kendini kandırıyorsun, Aurora. Gerçekten ne istediğin konusunda kendini aldatıyorsun."

"Bu doğru değil. Bu akşam affedilmez şekilde gösterişçi davrandım." Aurora kafasını salladı. "Sorumluluklarımı düşünmek zorundayım. Harry'ye karşı bir sorumluluğum var. Ağabeyi gitti ve Geoffrey, benim ona göz kulak olmamı istedi."

Nicholas ona dik dik bakmaya devam edince, Aurora kendini savunmaya devam etti. "Bu gece seninle yakınlaşmam Geoffrey'in anısına sadakatsizlik olur benim için. Bugünün onun ölüm yıldönümü olduğunu unutmamalıydım. Bu affedilmez bir şey."

Nicholas'ın dudakları gerildi. "Asıl affedilmez olan, kendini diri diri geçmişe gömmen. Eski nişanlını artık unutmalısın, Aurora ve kendi hayatını yaşamak için önüne bakmalısın."

Aurora bakışlarını kaçırdı. "Sevdiğin birinin ölümünü unutmak hiç de kolay bir şey değil." Sesi mırıldanmaya dönüştü. "Benim için Geoffrey'i kaybetmenin ne demek olduğunu sen anlayamazsın. O benim için bir nişanlıdan fazlasıydı. Çok yakın bir arkadaştı benim için, onu neredeyse bebekliğimden beri seviyordum. Ve annemi kaybettikten sonra-" Aurora cümlesini tamamlayamadı, hatıralardan boğazı kurumuştu. Nicholas kaybının büyüklüğünü anlayamazdı.

tek başına kalmışlığın çaresizliğini. Geoffrey'yi kaybedince duyduğu katlanılmaz yalnızlığı da anlayamazdı.

Çok sevdiği annesi bir salgın hastalığa boyun eğdiğinde Aurora yıkılmıştı. Geoffrey onun tek avuntusu olmuştu, onu rahatlatmış, ıstırabını azaltmak için elinden geleni yapmıştı. Ve sonra o da ölmüştü. Hayatının baharında ölmesi büyük bir haksızlıktı. Ve o zaman... kadere karşı çıkmaya çalışmanın ne kadar anlamsız olduğunu öğrenmişti Aurora.

Her zaman yaptığı gibi acısını içine gömen Aurora, birden ayağa kalktı. "Bunu seninle tartışmaya hiç niyetim yok, Nicholas. Çıkış yolunu bulacağına eminim."

Çıkmak üzere döndü ama Nicholas'ın yumuşak sesi onu durdurdu. "Aurora."

Aurora ona bakmadı. Sandalyesini gıcırdatarak çektiğini duydu, Nicholas arkasına geldiğinde yakınlığını hissetti. Nicholas kollarını ona doladı, yavaşça ona sarıldı.

"Beni uzaklaştırma," dedi Aurora'nın saçlarının arasından.

Aurora'nın boğazı sıkıştı. İçini bir sıcaklık kapladı, Nicholas'a olan ihtiyacını da gözyaşlarını da kontrol edebilmek için büyük çaba harcıyordu.

Nicholas'la ilgili her şeyin neden bu kadar tehlikeli olduğunu, kendini onun güçlü, kaslı bedeninden uzaklaştırırken bir kez daha anladı. Ona karşı duyduğu şiddetli arzu, içinde derin bir acıydı. Nicholas'ın gitmesini istemiyordu, onu uzaklaştırmak istemiyordu ama yine de kendini savunmasına yönelik içinde feryat eden çığlık umutsuzca kendini korumasını gerektiğini söylüyordu.

"Seni buraya davet etmekle hata ettim," dedi fısıltıyla. "Seninle tekrar yakınlaşmak istemiyorum. Yapamam."

"Neden?" Elini Aurora'nın göğsüne doğru uzattı, göğsü Nicholas'ın avucunu dolduruyordu. "Biz karı-kocayız. Sevgili olmamız için başka bir izne ihtiyacımız yok."

"Nereye kadar?" Aurora'nın sesi soğuktu. "Bir anlık zevk için mi?"

Nicholas, uzun bir süre duraksadı. "Bir anlık zevkin neden bu kadar yanlış?"

Aurora gözlerini kapadı. Nicholas'ın ılık nefesini yanağında hissediyordu ve avuçları göğsünü sarmalamıştı. Aurora iniltisine engel olamadı.

"Sen, Nicholas," dedi kesik kesik. "Yanlış olan sensin. Sevgilim olarak seçeceğim son erkek sensin. Sadece heyecan için ölümle dalga geçen birine bağlanmaya katlanamam. Yeterince ölüm oldu hayatımda. Önce annem, sonra Gerald. Bir daha... Aynı acıyı tekrar yaşamak istemiyorum."

"Senden bunu yapmanı istemiyorum ki."

"Evet, *istiyorsun*. Beni duygularımdan kaçmakla suçladın. Belki de haklısın, ama böylesi çok daha az acı veriyor."

"Daha az acılı, evet, ama son derece de tatminsiz," dedi Nicholas fısıltıyla. "Bütün hayatını gerçekten tüm neşeyi, zaferleri kaçırarak mı yaşamak istiyorsun? Hayata anlam katan her şeye karşı bir duvar örerek yaşamanın ne anlamı var? Heyecandan, arzudan, tutkudan uzak?"

Aurora cevap vermeyince dudaklarını saçlarına bastırdı. "Kendini bunlardan uzak tutabilir misin, Aurora? Kendi çığın arzularını inkâr edebilir misin? O kadar güçlü müsün?"

Yasak arzularına sesleniyordu Nicholas. Aurora çaresizce başını salladı. Ona duyduğu hain ihtiyaca dayanmalı, onunla savaşmalıydı. Arzularına teslim olmak delilikti ve sadece incinmesine neden olacaktı. Daha şimdiden Nicholas'a karşı çok derin duyguları oluşmuştu. Çoktan Nicholas'ın güçlü büyüsüne kapılmıştı...

Buna şimdi bir son vermesi gerekiyordu, daha geç olmadan.

"Yanılıyorsun," dedi Aurora, neredeyse yalvarıyordu. "Tutku istemiyorum. Sadece yalnız bırakılmak istiyorum."

"Sana inanmıyorum. Düğün gecemizdeki büyüleyici kadını hatırlıyorum. O gece ne kadar tutkulu bir aşık olduğunu unutmana izin vermeyeceğim."

"Nicholas, lütfen...sadece...git."

Cevap vermek yerine, Aurora'nın yüzünü kendine çevirdi Nicholas, kollarıyla belini hafifçe sarıyordu, dikkatle bakan gözleri derin ve yoğundu. Aurora, çaresizce ona bakarak durdu, onun bakışlarında boğuluyordu.

"Aurora..." diye fısıldadı Nicholas, tek kelime tüm arzusunu dile getiriyordu.

Ve sonra başını ona doğru eğdi.

Aurora yavaşça, itiraz edercesine inledi, elleri Nicholas'ın göğsünde onu itmeye çalışıyordu. Kendisini öpmesini istemiyordu... ılık dudaklarının kendi dudakları üzerinde gezinmesini, aralık dudaklarının arasından onun nefesini hissetmeyi istemiyordu. Kollarını kaldırıp parmaklarını Nicholas'ın saçlarına dolamak istemiyordu, onun vahşi, zonklayan açlığının kendi içini...

Nicholas'ın kolları Aurora'yı daha da sıkı sararken öpüşü daha da sertleşti ve daha ateşli bir hal aldı. Aurora, arzuyla sessizce inledi. Onun sertleşmiş vücudunun oldukça farkındaydı, Nicholas'ın duyduğu ihtirasın somut kanıtı bedenine baskı yapıyordu. Nicholas'ın yiyip bitiren dudakları, Aurora'nınkileri talan ederken, Nicholas'ın nefesi iyice düzensizleşmişti.

Nicholas'ın vaat ettiği dayanılmaz zevkin heyecanı Aurora'nın baştan aşağı heyecanlanmasına neden oldu. Nicholas, onu istiyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, Aurora da onu istiyordu...

Tam o sırada mutfağa doğru yönelen ayak seslerini duydu. Duyduğu panik, Aurora'ya yasak kucaktan kopabilme gücünü verdi.

Danby göründüğünde, odanın karşı tarafına atabilmişti kendini, kalbi deli gibi çarpıyor, bedeni hala aşırı derecede uyarılmışlıkla titriyordu.

"Genç Lord March odasına yerleşti, Leydim," diye uşak onu bilgilendirdi. "Başka bir isteğiniz var mı?"

Aurora, hissettiği arzuyla bulanıklaşmış duygularıyla mücadele ediyordu. "Evet, Danby," diyebildi sonunda titrek bir

sesle. "Mr...Deverill'e kapıya kadar eşlik eder misin? Kendisi ayrılmak üzereydi."

Nicholas'a hiç bakmadan, oradan kaçtı Aurora.

Onu izleyen Nick'in çenesi kilitlendi, onu takip etmemek için kendini zor tuttu. Onun gitmesini hiç istememişti. Bir de engellenmeleri iyi olmuştu, ona tamamen sahip olana kadar Aurora'yı öpmeye devam edebilirdi. Arzudan gözleri kör olmuştu, Aurora'ya oracıkta, kendi mutfağında sahip olabilirdi.

Nicholas gözü dönmüş arzusunu düşünmek için ancak faytonuyla oteline geri dönerken fırsat bulabildi.

Aurora'nın üzerindeki etkisini açıklayamıyordu. Dokunuşuyla böylesine bir heyecan ve arzu yaratan başka bir kadın tanımamıştı. Onu bu kadar çekici yapan lanet şey neydi?

Çok güzeldi, tamam. Güzellik ve akıl, zeka ve erdem gibi çok az kadında bir arada bulunan muhteşem özelliklere sahipti. Yaptığı kurlara direnmesi de, onu hemcinslerinden ayrıyordu.

Aurora'nın ona meydan okuması da kesinlikle onu daha çok motive ediyordu. Rekabetçi kişiliği onunla olan ağız dalaşlarını kazanmak için zorlanmakla kalmıyor, bu kadar yakınındayken ona dokunamaması en temel içgüdülerini harekete geçiriyor, hayatı onun için tatlı ve seksi bir cehenneme çeviriyordu.

Fakat hissettikleri daha derin şeylerdi, sadece rekabetten ve şehvetten ibaret değildi. Farkına varmadan arzunun kölesi olmuştu, Aurora'nın tamamen ve yalnız kendisinin olmasını arzusunun.

Ateşle oynadığının farkındaydı ama hiçbir zaman yanmak için bu kadar istekli olmamıştı.

Nick'in dudakları karanlık bir gülüşle kıvrıldı. Arkadaşları ve ailesi onun bir kadına fena halde abayı yaktığını görseler di çok eğlenirlerdi- hem de kendi karısına. Fakat Aurora'yı bu kadar yoğun istemesinin sebebi ne olursa olsun- ister Aurora'nın onu büyülemiş olması olsun, isterse onu inkar

etmeye devam edişi olsun- Nicholas çekip gitme konusunda iş bu kadar isteksiz olmamıştı.

Mümkün olmak gerekirse çözmesi gereken iki mesele vardı, babasına verdiği sözü yerine getirmek ve istenmeyen bir evliliği bir şekilde yaşamsal bir ihtiyaç gibi arzulanır hale getirmek. Aurora'yı daha çok tanıdıkça, onu bir ömür yanında istediğinden daha çok emin oluyordu.

Onun hakkında yanılmamıştı. İçinde serbest bırakılmayı bekleyen vahşi bir ruh vardı. Parktaki aşırı hareketleri bunu kanıtlıyordu. Bir anlık cesareti onu hem korkutmuş, hem de heyecana getirmişti, yabani bir biçimde rahatlamasını sağlamıştı.

Ama, zaferi kısa ömürlü olmuştu.

Nicholas hatırlayınca lanet okudu. Sonrasında, Aurora'nın kendini korumak için yeniden kozasına çekildiğini görünce çok kızmıştı. Onu sarsmak istemişti. Ve eski nişanlısına duyduğu aşkı bu denli sevgi dolu anlatmaya başladığında içinden bir şeylere vurmak gelmişti.

Nicholas, delice bir sahip olma arzusuyla doldu. *Ölü bir adamı kıskanıyordu.* Aurora'nın eski nişanlısı, asil Geoffrey, March Lord'u idealize edişi sinir bozucuydu. Ama March'la ilgili anılarının üstesinden gelemedikçe hayatına devam etmesi mümkün değildi... ya da kendini serbestçe başka birine vermesi. Nicholas'a vermesi.

Nicholas'ın yüzü asıldı. Genç kadınları tehlikeden kurtarmaya alışıktı ama genellikle tehlike fiziksel bir tehdit olurdu. Bu sefer, ama Aurora'yı kendinden kurtarması gerekiyordu.

Onu karısı yapacaktı... ve daha önce başka bir erkeği sevdiğini unutturacaktı.

15. Bölüm

Niyetini açıkça ortaya koydu; bana, vücuduma ve ruhuma sahip olmaya kararlıydı.

Aurora'nın tahminlerinin tersine genç Harry'nin Londra'ya gelmesi sorununu çözme konusunda ona pek yardımcı olmadı: istemediği kocasının ısrarını nasıl engelleyebilirdi? Hatta Harry'nin varlığı Nicholas'ın daha rahat bahane üretmesini sağladı. Görünüşte Harry'yi eğlendirmek ve ona Londra'yı gezdirmek bahanesiyle sık sık eve uğruyordu.

Onların bir anda gerçekleşen bu samimiyetleri Aurora'nın canını sıkıyordu. Nicholas, gemiler ve deniz yolculukları ile ilgili hikayelerle ve çekiciliğini bol bol kullanarak onun gönlünü hemen kazanmıştı. Ve Aurora, Nicholas'ın eve gelmesini engelleyerek bu genç delikanlıyı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Hatta çoğunlukla Nicholas'ın ziyaretlerinden memnun bile oluyordu. On yaşında enerji dolu bir çocuğu oyalamak hiç de kolay bir iş değildi. Sabah parkta ata binmeye Harry'yi de götürüyordu ama bu Harry'nin macera arzusunun sadece ufak bir kısmını tatmin ediyordu. Harry, Londra'nın en ufak köşelerinden başlayarak tüm dünyayı görmek istiyordu.

Neyse ki- ya da gelenekler açısından bakılırsa maalesef- Raven'le çok iyi anlaşmışlardı ve ikisi de parkta vahşi Hintliler gibi yarışmaya bayılıyorlardı. Sabah yarışlarını ilk bulup götüren kendisi olduğu için Aurora onlara da kızamıyordu. Ama bu çılgın yarışlar bile, Nicholas'ın sunduğu eğlencelerle yarışamıyordu. Exeter'de, çok merak ettiği Amerikalı ve Afrikalıların sergilediği "Kaplanları ve Piccadilli'deki Mısır Hokkabazlarının Görün" gösterisinden eve döndüğünde gözleri heyecandan parlıyordu. Uç gün sonra, hokkabazların, akrobatların ve ip cambazlarının bulunduğu yerel bir panayırda öyle çok zencefilli ekmek yemişti ki karnı uzun süre ağrımıştı.

Aurora, Nicholas'a, Harry'ye karşı fazla hoşgörülü olmasından endişelendiğini söylediğinde, Nicholas onun kaygılarını savdı ve endişelenmemesi gerektiğini söyledi.

"Elbette, endişeleniyorum," diye cevap verdi Aurora. "Ondan ben sorumluyum."

"Sana söz veriyorum, ona bir zarar gelmesine izin vermem."

Bu Aurora'ya yetmeliydi ama Nicholas'ın, Harry'yi kendi kanatları ile uçması konusunda cesaretlendirdiği su götürmezdi, hele Harry ona taparcasına hayranlık duyarken.

Astley's Royal Antik Tiatrosu'nda gerçekleşen, at üstünde akrobatların büyük gösterisine Raven de onlarla birlikte katıldı. Ertesi gün Harry gösteride gördüğü hareketlerden birini denemeye kalkınca atından düştü, dizinin derisi yüzüldü ve ağrı kanamaya başladı.

Aurora paniğe kapılmıştı ama Nicholas ona yaralı dizlerin erkek çocuklar için usulden olduğunu hatırlattı. Aurora itiraz etmeye devam edince, çocuğu çok sıkı kontrol etmemesi için ona uyardı, yoksa aynı Harry'nin annesinin yaptığı gibi onu boğmaya başladığını düşünecekti.

Aurora, Nicholas'ın, Harry'nin isyankârlığını teşvik etmesinden ve onu kışkırtmasından hala hoşlanmıyordu.

Son olay Castle Caddesi'nde Burford's Panorama da yaşandı. Pek çok şeyle birlikte, Amiral Nelson'un Nil'de ka-

zandığı zaferlerin de arasında bulunduğu freskleri görmeye gitmişlerdi. Bunları gördükten sonra Harry'nin konuştuğu tek şey denizlere açılmaktı.

Ertesi gün, "Harry'yi artık eğlendirmeye bir son vermenin iyi olacağını düşünüyorum," dedi Aurora sabah koşuları sırasında.

"Neden?"

"Harry çok kolay etkilenebileceği bir yaşta. Senin hangi çılgın yönlerine özeneceğini düşünmeye korkuyorum."

"Mısır hiyerogrifleri sergisine çılgın diyemem doğrusu."

"Sergi değil, beni endişelendiren senin onunla arkadaşlığın. Senin ideal bir örnek olduğunu söyleyemeyiz, Nicholas."

"Brandon, tatlım, lütfen."

Aurora gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Harry'nin sana aşırı bağlanması beni rahatsız ediyor. Ayrılmak zorunda kaldığında yaşayacağı hayal kırıklığı düşündürüyor beni." *Ya da kendisinin nasıl hissedeceği.* "Tüm o maceraların yüzünden seni bir kahraman gibi görüyor."

"Ağabeyinin maceralarıyla kıyaslanınca ben onun elinde su dökemem. Harry'ye göre, Geoffrey bir casusmuş."

Aurora kafasını salladı. "Harry, fena yanılıyor. Casusluk yapacak son insan Geoffrey'dir."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çok fazla entelektüeldi. Burnunu kitaplardan kaldırmazdı."

"Çok sıkıcı biri gibi görünüyor."

Nicholas'ın suçlaması canını sıktı ama kederlenerek gözlerini başka bir yöne çevirdi. Son on beş gündür, Nicholas İngiltere'ye geldiğinden beri Geoffrey'i neredeyse hiç düşünmemişti.

Bunu fark edince içinde keskin bir acının yanında büyük bir suçluluk duygusu hissetti. Geoffrey'in anısına nasıl bu kadar vefasız olabilmişti? Tüm hayatı boyunca o yanında olmuştu ama şu an onu zar zor hatırlıyordu. Nicholas'ın yaşam dolu varlığının yanında onun görüntüsü kaybolmuştu.

Nicholas'la kıyaslanınca, Geoffrey bir gölge gibi kalıyor-

Dudakları ince bir çizgi halini aldı, vefasızlığını affettirmeye kararlıydı. "Geoffrey tam anlamıyla bir centilmendi," dedi ters bir şekilde "ve de *asil* biri. Ailesini ve evini ve hayatını heyecan uğruna riske atmazdı. Bildiğim başkaları gibi," diye ekledi ima dolu.

"Dediğim gibi... *sıkıcı*."

Aurora diklenince, Nicholas sadece pis pis sırıttı ve bayılerdeki Serpentine yakınlarındaki koruluğu işaret etti. "Bahse girerim sevgili Geoffrey'in seni buraya getirmeyi hiç düşünmemiştir ya da senin pek hoş nefis yeteneklerini fark edememiştir."

Aurora, ay ışığı faslı için Nicholas'ın onu getirdiği yerden geçmekte olduklarını anlayınca, kızardı. Aurora ona döndü, Nicholas'ın gözleri şeytanca bir parlamayla kaybolup kendi gözlerinin önünden silinip gitti, ardından da tüm dünya.

Aurora donup kaldı, Nicholas'ın gözlerindeki derin yoğunluğun sessizliğiyle kapana kısmıştı. İçinde sakın sakın yükselmekte olan gerilim uyanmıştı, kalp atışlarının hızlanmasıyla sanki patlayacak gibiydi... ve başka bir duygu da onunla beraber ayaklanmıştı.

Arzu. Bir bakış, içindeki arzunun, aniden, kontrol edilemez bir şekilde alevlenmesine yetmişti.

Son iki haftadır, aldırmaz görünmek için elinden gelen çabayı maksimum düzeyde göstermiş, Nicholas'ın içinde uyandırdığı şiddetli özlemi görmezden gelmeye çalışmıştı ama cezada için için yanarak duruyordu işte.

Eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. İstemeden de olsa, bu meseleyle o zaman uğraşmak üzere, bakışlarını başka yöne çevirdi.

Aralarındaki bu garip durumun daha uzun süre devam edemeyeceğinin de farkındaydı.

Harry'yi kalkan olarak kullanırken bile Nicholas'ın ona olan ilgisinde en ufak bir azalma olmamıştı ve bu durum Aurora'nın sürekli çelişki duymasına neden oluyordu. Nicholas, korktuğu gibi hayatını alt üst ediyor, binbir zorlukla kurduğu huzur dolu düzenini mahvediyordu. Ona karşı bu kadar zayıf olması canını çok sıkıyordu.

Canını daha çok sıkan şey ise Nicholas'ın içinde bulunduğu tehlike idi. Geçen gün Nicholas'ın durumunun ne kadar hassas olduğunu hatırlatan bir olay olmuştu: St. Kitts'deki kuzeni Percy'den, Nicholas'la ilgili dedikoduları duyup duymadığını soran bir mektup almıştı.

Aurora telaşla daha önceki mektuplardan en az birinin yolda kaybolduğunu ima eden mektubu yok etmişti.

Sana son yazdığım mektuptan sonra Nicholas'ın kumarbazlığına dair dedikoduların doğru olduğuna ikna oldum. Boğuluduğu söylentisinden sonra Karayipler'de görüldüğünü bildiren raporların peşi sıra, dün Kaptan Saber'i arayan donanma subayları tarafından sorguya çekildim.

Eğer Nicholas hayattaysa, canım, kendini bir skandala hazırlamalısın, çünkü yasal olarak hala onun karısı sayılıyorsun. Şu an sadece, senin evliliğinin ayarlanması konusunda kendi yapmadıklarından pişmanlık duyabiliyorum...

Percy ayrıca, Nicholas'ın asılması ile ilgili hazırladıkları mizansenden dolayı özür diliyordu.

Nick, onun ölümünü seyrederek yaşayacağın travmaya engel olmak istedi. Ve eski nişanlını kaybettiğinde yaşadığın acıyı bilen biri olarak ben de kabul ettim.

Percy'nin kandırmacası değildi Aurora'yı telaşlandıran. Bütün dünya, evlendiği mahkûmun İngiliz donanma makamları tarafından hala aranmakta olan bir kaçak olduğunu anlayacaktı.

Mektubu parmaklarının arasında sıkıca tutmuştu. Bu durumun devam etmesine izin veremezdi. Onu elde etme uğruna Nicholas'ın yakalanma ve ölüm riskini hiçe sayıyor olması Aurora'yı dehşete düşürüyordu. Nicholas'ın mantıklı davranmasını sağlamak ve onu, İngiltere'den ayrılması gerektiğine ikna etmek zorundaydı.

Ertesi gün, sabah ata bindikleri sırada Aurora ciddi bir değişiklik önerisinde bulundu. Gerçi Aurora, bu sefer onlara normalden daha geç bir saatte katılabildi çünkü, Harry'nin atı, ayağına bir taş geldi için sakatlandı ve Harry'nin atını değiştirmeleri gerekti. Aurora ve Harry en sonunda diğerlerine katılabildiğinde, park çoktan dadılarla ve çocuklarla dolmaya başlamıştı bile.

Harry peşinde seyisiyle birlikte atını mahmuzlarken, Aurora, Rotten Row'da daha sakin bir gezinti için Nicholas ve Raven'e katıldı. Raven de bu seferlik heyecan yerine daha ağırbaşlı olmayı tercih ettiği için Aurora, Nicholas'la yalnız konuşabileceği bir an yakalayıncaya kadar diline hakim olmak zorunda kaldı.

Kısa bir süre sonra içinden küçük bir çocukla beraber seçkin bir çiftin inmekte olduğu üstü açık bir faytona rastladılar. Baron ve Barones Sinclair'i tanıyan Aurora panikle gerildi. Damien Sinclair, daha önceleri "Lord Sin" olarak bilinirdi ve evlenmeden önce İngiltere'nin ve Hellfire Lig'inin önde gelen çapkınlarından biriydi. Aurora, Damien Sinclair'in Nicholas'ı tanıma olasılığının çok yüksek olduğunun farkındaydı.

Aurora onlara görünmeden geçeceklerini umuyordu. Aurora, birkaç sene önce, vitrine çıktığı sıralarda Lord Sinclair'in karısı, Vanessa ile kurduğu arkadaşlığa çok değer veriyordu ama o sırada onlarla karşılaşmak en son arzuladığı şeydi.

Ama faytonun yanından geçerlerken, Vanessa Sinclair Aurora'yı tanıdı ve dostane bir selam verdi. Selamını görmezden gelemeyeceğini anlayan Aurora, dizginlerini indirdi.

Lord ve Leydi Sinclair göz kamaştıran bir çift olmayı Yaklaşık on sekiz aylık küçük kızları, Catherine de babasının simsiyah saçları ve annesinin koyu renk gözleri ile en az onlar kadar göz kamaştırıyordu.

Büyük bir gönülsüzlükle Aurora yanındakileri onlarla tanıştırırken Lord Sinclair merakla Nicholas'a bakınca Aurora bir an kaygı duydu. Ama babasının kollarındaki küçük kız bir anda kıpır kıpır olup dikkati dağıtmasıyla Aurora rahatladı. Küçük kız eliyle gölü işaret ediyor ve bağırıyordu. "Ördek! Ördek!"

"Müsaadenizle," dedi Sinclair İngiltere'deki kadınların en az yarısının kalbini kıran çarpıcı gülümsemesi ile. "Sabrın bir bayanı asla bekletmemek gerektiğini öğrendim."

Dönüp gitmeden önce Vanessa son zamanlarda arayamadığı için Aurora'dan özür diledi. "Son iki haftadır şehir dışındaydık. Ama önümüzdeki hafta bir öğleden sonra müsaitsen ziyaretine gelmeyi çok isterim."

"Çok memnun olurum ve umarım Catherine'i de getirirsin."

Kızına gösterilen ilgiden çok memnun olan Vanessa gülümsedi. "Elbette. Sizinle tanışmak bir zevkti, Bay Deverill."

"Sizinle de öyle, Leydim," diye cevap verdi Nicholas elini şapkasına götürerek.

Onlar gittiğinde Aurora rahat bir nefes aldı ama Nicholas'a suçlayıcı bakışlarla bakmayı da ihmal etmedi. "Sinclair seni tanıyor gibiydi."

"Hiç şaşırmam. Yıllar önce, daha o evlenmeden, şehir dışında bir haftasonu av partisinde tanışmıştık onunla."

"Oldukça hovarda olduğunu duymuştum," dedi Aurora düşünceli bir şekilde.

"Öyleydi," diye onayladı Nicholas. "Ama Clune'un dediğine göre şimdi karısına çok âşıkmış."

"Karısına bakışından öyle olduğu anlaşılıyor," dedi Raven yumuşak bir şekilde.

Aurora, Raven'in sesindeki özlemi fark etti, görünüşe göre bunu Nicholas da yakalamıştı. "Evlilikten beklentileri yeniden düşünmek için geç değil, kedicik. Maddi gerekçelerle evlenmek zorunda değilsin. Kalbinin istediği evliliği yapma lüksüne sahipsin."

Raven kararlı bir şekilde kafasını salladı. "Unvan benim için yeterli. Unvan demişken... Halford yaklaşıyor."

Raven barikulade bir gülümsemeyle atını Aurora'nın önceki talibi Halford Dükünün önüne doğru sürdü.

Halford'un karşılarına çıkmasıyla gerilen Aurora, onun Raven'in cüretkâr selamlamasını şaşkınlıkla karşılamasını izledi. Gözleri Aurora'nın olduğu yere yöneldiğinde Halford'un bakışları buz kesti.

Aurora istemeden ürperdi, Halford'dan nasıl kılpayı kurtulduğu düşününce irkilmişti. Eğer Nicholas'la evlenmemiş olsaydı, şu an onunla düğününü planlıyor olacaktı.

Ekselanslarının soğuk bakışı Aurora'yı aşıp Halford'un resmiyetini soğuk bir alayla karşılayan Nicholas'ı da kapsadı.

"Beni, ona tercih ettiğin için," diye mırıldandı Nicholas açık sesle, "çok onur duydum."

Aurora, buna uygun bir cevap yetiştiremeden Halford dikkatini tekrar Raven'e yöneltti. Kendini beğenmiş ifadesi yumuşadı ve söylediği bir şey Raven'in gülmesine neden oldu.

Arkadaşının alımlı gülüşünü duyan Aurora'nın kaşları çatıldı. Dükün hâlâ bir eş aradığı düşünülürse, Raven'in dükle arasının iyi olmasından hoşlanmamıştı.

"Raven, ne yaptığının farkında," dedi Nicholas, düşüncelerini okuyor gibiydi.

Aurora kafasını salladı. Evlenme çağına gelmiş pek çok genç kız için Halford iyi bir aday olabilirdi ama Halford'un soğukluğunun Raven'in heyecan dolu ruhunu ne hale getireceğini düşünmek bile istemiyordu Aurora. "Birbirlerine uygun olduklarını hiç zannetmiyorum."

"Kendi evliliğini göz önünde bulunduracak olursak, sen bu konuda karar verebilecek en son kişi gibi görünüyorsun."

Aurora, Nicholas'ın kendisini izlemekte olduğunu fark etti, alaycılığı kaybolmuştu.

Nicholas'ın ciddiyeti Aurora'ya durumun aciliyetini ve ona söylemesi gereken şeyleri hatırlattı.

"Dün Percy'den bir mektup aldım," dedi. "Tüm Karayipler senin kaçıp kurtulduğunu biliyor."

"Bunu tahmin ediyordum zaten."

"Nicholas..." Aurora sabrını kontrol etmek istercesine derin bir nefes aldı. "Hükümetten bir görevlinin senin gerçek kimliğini ortaya çıkarması an meselesi. Lütfen, hayatını riske atmaktan vazgeçip, güvende olacağın yere, Amerika'ya döner misin?"

"Elbette, bunu ben de düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" gözleriyle Nicholas'ı inceliyordu.

"Evet," diye yavaşça cevapladı Nicholas. "Uygun şartlar oluşsun yarın ayrılırım."

"Neymiş uygun şartlar?"

"Benimle gelmeyi kabul etmen. Karım olarak."

Uzunca bir süre Nicholas'a bakakaldı Aurora. Çok ciddi görünüyordu, çekici çapkın halinden eser yoktu. İlk karşılaştıklarında gördüğü yoğun ifade vardı yüzünde, hayatı tehlikede olduğu zamanki gibi.

"Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum," diye zorlukla cevapladı.

"Hayır, hiçbir zaman böyle bir anlaşma yapmadık. O an için ayrı hayatlar sürmeye karar verdik. Fakat o zamandan bu yana tekrar düşündüm ve kararımı verdim."

Aurora'nın tam olarak korktuğu şey de buydu, canı sıkıldı. "Bu konuda tartışacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı, bu sohbeti hiç açmamış olmayı dilerdi.

"Görmezden gelmek sorunlarımızı çözmez," dedi Nicholas aynı alçak sesle.

Aurora gözlerini kapadı, herkesin önünde Nicholas'la tartışmanın hiçbir faydası yoktu. "Pekala, tartışalım ama sonra."

"Ne zaman?"

Gözlerini Nicholas'ın etkileyici bakışlarından kaçırdı. "Bu gece. Benim evime gel."

"Yatak odana mı?"

Aurora gönülsüzce kafasıyla onayladı. "Özel olarak konuşabileceğimiz tek yer orası. Pencereyi açık bırakacağım."

Aurora Nicholas'ın hiç hoşlanmadığı flörtüne mani olmak niyetiyle kaçarcasına atını mahmuzladı ama aklı Nicholas'ta ve onun can sıkıcı planlarında kalmıştı.

Aurora yatak odasını arşınlıyordu, her bir siniri ayrı ayrı gerilmişti sanki. Şöminenin üstündeki saate tekrar baktı. Gece yarısı olmak üzereydi ve Nicholas hala görünürde yoktu.

Biraz okumayı denemişti, önce bir dergi sonra günlüğü ama konsantre olabilmek için fazlasıyla huzursuzdu. Zihni, az sonra gerçekleşecek tartışmalarında kullanabileceği argümanları hazırlamakla meşguldü. Nicholas'ı, onun karısı olmak istemediğine, zorlayıcı, baskın bir kocanın hükmü altında yaşama fikrinden hiç hoşlanmadığına ikna etmek zorundaydı. Hayatını, kaderini kontrol edebilme lüksüne sahip olalı henüz çok kısa bir zaman olmuştu. Ve şimdi Nicholas bunu elinden almakla tehdit ediyordu onu.

Başarısızlığı kabul edemezdi. Nicholas İngiltere'ye geldiğinden beri sürekli içinde bulunduğu kargaşaya bir nokta koymasının zamanı gelmişti.

Bunun kolay olacağını düşünerek kendini kandırmaya çalışmadı, Nicholas'la ilgili hiçbir şey kolay olamazdı. Onun etkisine dayanabilmek ve Amerika'ya onsuz dönmesi için Nicholas'ı ikna etmek için tüm gücünü kullanması gerekecekti.

Ya onu ikna edemezse?

Boy aynasında kendi yansımasını gören Aurora durdu.

O zaman Nicholas'a istediğini verecekti. Vücudunu.

Dertlenerek, aynada yansımasını seyretti. Loş ışıkta aynadaki kadın neredeyse bir yabancı gibiydi, ciddi kızarmıştı, sarı saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülüyordu ama onu asıl üstündeki kalık yabancı görünmüştü. Koyu mavi bedenden bir sabahlık vardı üstünde, o kadar.

Üstündeki kumaş çıplak göğüslerini bastırıyor ve sekisiz görüntü yaratıyordu. Belki de hata yapmıştı...

Aurora, arkasında bir gıcırtı duyunca ürktü. Asabı iyice bozulmuş bir halde arkasında Nicholas'ı göreceğini düşünerek döndü. Nicholas, gizemli bir ifadeyle pencerenin önünde durmuş onu inceliyordu.

Bakışları üzerinde dolanıp göğüslerinin üzerinde oyalanınca Aurora gergin bir şekilde yakasını sıkı sıkı kapattı.

"Bu tartışmamızın bir faydası olacağına inanmıyorum, Nicholas," diye cesaretini toplayarak başladı Aurora. "Sana haftalar önce de söyledim, bu evliliği kalıcı kılmak için en ufak bir isteğim yok."

Nicholas odanın içinde ilerledi ve bir omzunu karyolanın direğine yasladı. "Haftalar önce beni hayatta görmenin verdiği şokun sersemliği içindeydin. O zaman, düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu düşünerek fazla baskı yapmadım."

"Pekâlâ, düşündüm işte. Duygularım değişmedi."

"Benimkiler değişti," dedi Nicholas yumuşak bir sesle.

"Niye değiştiğini anlamıyorum."

"Çünkü seni daha iyi tanıdım."

Aurora, Nicholas'ın şehvetli bakışlarından kaçarak döndü ve yeniden odayı arşınlamaya başladı.

"Evliliğimizin yürüyeceğine inanıyorum," dedi Nicholas sonunda, Aurora'nın huzursuzluğunu seyrediyordu.

"Nasıl olacağını anlamıyorum."

"Aurora...karım olmayı düşünmeye bile neden bu kadar karşısın?"

"Bir sürü sebebi var, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Birini söyle."

"Pekâlâ. Hayatımda ilk kez, seçtiğim gibi yaşama özgürlüğüne sahibim. Bundan niye vazgeçmek isteyeyim?"

"Çünkü daha iyisini bulabilirsin."

Aurora, soru dolu gözlerle Nicholas'a baktı. "Daha iyi mi? Özgürlükten daha iyi ne olabilir?"

Nicholas'ın yüzünü acı dolu bir tebessüm kapladı. Bir zamanlar kendi de aynı şeyleri hissetmişti. "Eğer gerçekten özgür olmak istiyorsan, aşkım, benimle Amerika'ya gelmeye tereddüt etmezsin. Buradaki katı, yüksek sosyete kurallarının yerine orada çok daha özgür bir hayatın olabilir."

"Senin karın olarak değil, Nicholas. Bir kadının hiçbir hakkı olamaz, ne burada, ne de Amerika'da. Tüm hayatım boyunca babamın baskısı altında yaşadım. Buna tekrar katlanmayacağım."

Nicholas'ın kaşları çatıldı, bu kıyaslamadan hoşlanmamıştı. "Babana en ufak bir benzerliğimin olduğuna inanmıyorum."

"İnanmıyor musun? Sen de en az onun kadar zorluyorsun ısrarını. Ve en az onun kadar insafsız olabileceğine inanıyorum. Amacına ulaşmak için her şeyi yapabilirsin-"

"Seni yönetmeye çalışmak gibi bir niyetim yok. Eğer olsaydı, benimle derhal Amerika'ya gelmeni talep ederdim. Evliliğimiz konusunda sana bir tercih hakkı sunmazdım."

"Şu an bana bir tercih hakkı sunuyormuş gibi görünmüyorsun."

"Elbette sunuyorum. Seni karım olmaya zorlamayacağım."

Aurora belirgin bir rahatlamayla soluğunu bıraktı.

Aurora'nın şüphelerini ve endişelerini gidermek ve ona güven vermek isteyen Nicholas bir an duraksadı. "İkimiz arasında olabileceklerle ilgili aşırı karamsar beklentilerin olduğunu düşünüyorum. Korkuların çok mantıksız."

Bu söz Aurora'nın adayı adımlamasını durdurdu. "Kesinlikle mantıksız değil. Eğer seninle Amerika'ya gelirsem, senden başka güvenebileceğim kimsem olmayacak. Tamamen

sana bağımlı olacağım. Benimle yaşamı çok sıkıcı bulmaya başlarsan ne olacak? Alıp başını gitme sevdası içine basarsa ne olacak? Yabancı bir ülkede yapayalnız kalırım."

"Sana söylemiştim, yuva kurmak istiyorum."

"Bu güzel isteklerin ne kadar sürecek? Tehlike ve macera-nın cazibesine kapılıp gitmen için ne kadar süre gerekecek? O zaman ben ne yapacağım?" Aurora dönüp doğudan Nicholas'a baktı, gözleriyle yalvarıyordu. "Seninle geleceğe *her şeyimi* riske atmamı istiyorsun, Nicholas. Sana nasıl o kadar güvenebilirim?"

Sorusu Nicholas'ın irkilmesine neden oldu. Aurora'ya bir şey söyleyemeden baktı sadece. Mavi gözleri kocaman ve okyanus kadar karanlıktı.

"Sadece olası dezavantajları düşünüyorsun," dedi sonunda. "Bunun yerine avantajları da dikkate almalısın."

"*Onları da* düşündüm- ve bu bir yarışma değil. Buradaki hayatım sıkıcı olabilir, ama en azından ne bekleyeceğimi biliyorum." Aurora kafasını salladı. "Ayrıca, seninle gelmek istesem bile sorumluluklarım var. Raven...Harry..."

"Senin aklından faydalanabilecek iki kız kardeşim var."

"Annen buna ne diyecek? Evinde başka bir kadını istemiyor olabilir."

Nick bu meseleyi düşünmüş gibiydi. "Annem problem olmayacaktır. İlk olarak, kendi evim var, ailemin ayağının altından çekilmek için yapmıştım. İkincisi, bir kızı daha olduğu için mutlu olacaktır, benim evleneceğime dair umudu kalmamıştı." Aurora'dan hiçbir yanıt gelmeyince, dürüstçe ekledi, "Eğer atlarını bırakıp gitme konusunda endişekleniyorsan, Virginia'da harika atlarımız var. Sana bir ahır dolusu at alabilirim. Ve yüzlerce dönümlük arazimde onlara gönlünün istediği gibi binebilirsin."

Aurora sanki acı çekiyormuş gibi elini kaldırdı ve başını oydu. "Bu benimle ilgili bir şey bile değil. Bu seninle ilgili. Nasıl bir erkek olduğunla ilgili. Ne yaptığını görmüyor musun? Beni, benim mutlu olmadığımı düşündüğün hayatımı

çıkarmaya çalışıyorsun. Beni kurtarmaya çalışıyorsun çünkü bu senin kişiliğinde var. Kendine hâkim olamıyorsun."

"Bunda, benim kişiliğimden çok daha fazlası var," diye cevapladı Nicholas.

"Öyle mi? Bence ana problem senin kişiliğin." Aurora tekrarladı etti. "Bana sadık kalabilecek misin, Nicholas?"

Nicholas hemen cevap veremedi.

Aurora belli belirsiz tebessüm etti. "Bu mantıklı bir soru. İlgim çekecek başka birini bulmayacağını nasıl bilebilirim? Beni şimdi arzuluyorsun, fakat iki yıl sonra da beni isteyeceğine garantisini nasıl verebilirsin? Ya da iki gün sonra?"

Nicholas gözlerini kaçırarak Aurora'nın sorusunu düşündü. Nicholas anlamıştı Aurora'nın sorduğu sadece yatakta ona sadık kalması değildi, o Nicholas'ın daima onun yanında olup olamayacağını soruyordu.

Bu tür bir taahhüdü Aurora'ya vermek istiyor muydu? Daha doğrusu kendini ona adayabilir miydi?

"Bana âşık değilsin," dedi Aurora yumuşak bir şekilde sesleği bozarak. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bildiğini sanmıyorum."

"Ama sen biliyorsun?"

"Evet, biliyorum. Aşk, içtenliktir, hoşgörüdür ve fedakârlıktır. Birlikte gülmektir, arkadaş olmaktır ve birlikte olmaktan huzur duymaktır. Düşünceleri, ortak zevkleri paylaşmaktır. Kalbindeki sıcacık duygudur... Bunları benim için hissettiğini söyleyemezsin."

"Tutkuyu unuttun."

"Belki, ama tutku bir evliliğin sağlam temeller üzerinde kurulabilmesi için yeterli değil. Beni arzuladığında kuşkum yok, ama bu tamamen cinsel bir arzu. Aşk, arzu demek değildir."

Nicholas, Aurora'nın gözlerinin içine baktı. "Benden hiç hoşlanmadığını mı söylüyorsun? Beni hiç mi önemsemiyorsun?"

Aurora duraksadı. "Benim söylediğim, senden hoşlanmak

için kendime izin verirsem aptallık etmiş olurum. Senin için tekrar yas tutmak istemiyorum, öldüğün zaman senin için üzüntü çekmek istemiyorum. Ve bunu yaşayacağım bir gün nün geleceği çok muhtemel, bir maceranın peşine düşerek ve eve dönemeyeceksin."

"Sana ölmeyeceğim diye bir söz veremem, Aurora, bunu kimse yapamaz."

"Elbette. Ama insan kendini güvende tutmaya çalışabilir. Sen hayatını riske atmakta direniyor ve İngiltere'yi terk etmen konusunda sana yalvardığımda beni dinlemiyorsun." Aurora, Nicholas'ın yüzünü inceliyordu. "Gidecek misin, Nicholas?"

Nicholas'ın sessiz kalması Aurora için yeterli bir yanıttı.

Aurora derin bir nefes aldı. "Peki o halde. Sana istediğin şeyi vereceğim."

Parmakları, belindeki kemere yöneldi. Bakışları birleştiğinde, Aurora tereddüt etti. Kemerini gevşetti, sabahlığı omuzlarından yere düştü.

Loş ışık altında çıplak dururken Nicholas'ın birden keskin bir nefes aldığını duydu.

"Ne yapıyorsun, Aurora?" diye sordu Nicholas, sesi dizgin çıkmıyordu.

"Kazanmana izin veriyorum. Vücuduma sahip olursan belki beni yalnız bırakırsın."

Nicholas'ın yüzü acı dolu bir ifadeyle kasıldı. "Buraya bunun için gelmedim."

"Gerçekten mi? Haftalardır istediğin şey bu değil mi? Aşk bir zevk?"

"Benim istediğim sensin, karım olman." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Eğer tek istediğim seks olsaydı, bunu sayısız yerde bulabilirdim."

Aurora'nın önüne doğru yürürken bakışları ciddiyetini koruyordu. "Seninle sevişmekten fazlasını istiyorum, Aurora. Senin de istemeni, bana açlık duymanı istiyorum. Bütün

vücudunu, aksine katlanamadığın için vermeni istiyorum. Beni susturman için ya da bana rüşvet olarak değil."

Nicholas'a bakarken Aurora'nın nefesi tıkandı. "Ben... seni istemiyorum, Nicholas," diye yalan söyledi.

"İstemiyor musun?"

Nicholas elini kaldırdı, Aurora'nın boynunun kenarına dokundu ve yavaşça parmağını aşağıya doğru kaydırdı. Nicholas'ın yüzü gerilmiş ve sızlayan göğüs uçlarını okşadığında kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

"Görünmeye çalıştığın kadar isteksiz değilsin," diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

Sonra arkasını döndü ve pencereye gitti. Bir kelime daha etmeden, Aurora'yı orada afallamış bir halde ayakta bırakarak gecenin karanlığında kayboldu.

Nicholas, bir kez daha onu karmakarışık etmeyi başarmıştı.

Aurora, eğilip sabahlığını alırken titriyordu. Giyinip, yatağa doğru gitti ve güçsüz bir halde yatağın üzerine oturdu. Yine kaybetmişti.

Nicholas haklıydı. Ona karşı kayıtsız değildi. Hem de hiç. İçinde uyandırdığı yoğun duygular korkutucuydu. Huzursuzluğu maksimum düzeydeydi. Onun üzerindeki gücünü kanıtlaması için Nicholas'ın ona bir dokunması yetiyordu.

Aurora titredi. Nicholas, onu önemseyip önemsemediğini sormuştu. Onu çok fazla önemsiyordu, sorun da buydu zaten.

Aurora'yı kontrol etmeye çalışması ya da aralarındaki büyük farklar bir yana Nicholas'ın kocası olmamasını istemesi için bu tek başına yeterli bir nedendi. Kendine, her an ölebilecek bir erkeğe aşık olma izni vermesi affedilmez bir aptallıktan başka bir şey olmazdı.

Nicholas'ın öldüğünü düşündüğü zaman yaşadığı üzüntü çok derin ve acı olmuştu- ki o zamanlar Nicholas onun için neredeyse bir yabancıydı. Ondan daha fazla hoşlanmaya

başlarsa hissedeceği yıkım ne olacaktı? Onun dokunuşlarının verdiği arzuya alışırsa ne olacaktı?

Ve eğer onu terk ederse ne olacaktı? Şu anda bile ona sadık kalacağına söz verememişti; hatta sorusunu bile cevaplamamıştı.

Nicholas, tutkulu bir erkekti. Başka bir kadına arzu duyma olasılığı çok yüksekti, babası gibi. Kalbinin sesini dinleyecek ve onu terk edecekti- ya da evlilik yeminine sadık kalmaya çalışacak ve Aurora'yı kendisini kelepçelediği için sınırlenecekti. Istırap dolu bir karmaşanın ortasında kalacaktı, tıpkı babası gibi.

Aurora, kendi düşüncesinden ürktü. Bunu Nicholas'a yapamazdı, ya da kendine. Hayır, korkuları hiç de mantıklı değildi.

Gözleri yatağın yanındaki masanın üstünde bıraktığı günlüğe kaydı. Onu görünce, kararının kuvvetlendiğini hissetti. Büyük bir empati duydu, Fransız kadının kaderini paylaşmak istemiyordu, aşık olduğu erkeği kaybetmenin acısını kalbinde duymak istemiyordu. Hikaye mutlu sonla bitmediği için günlüğün son sayfalarında sürekli ağlamıştı.

Raven'ın annesiyle, Nicholas'ın babası arasındaki aşk da mutlu sonlanmamıştı. Elizabeth Kendrick'ın neden günlüğü sayfaları aşındırıncaya kadar okuduğunu anlayabiliyordu. kadersiz aşıklarla kendini özdeşleştirmişti. Aralarındaki tutku öylesine güçlüydü ki birbirlerinden koparıldıklarında yaşadıkları keder onları harap etmişti…

Aurora sertçe dudaklarını ısırdı. Kendi kendine söz verdi, bu iki trajik kadından da daha güçlü olacaktı. Günlük, istemeden de olsa arzunun çılgınlığı hakkında bir uyarıydı ve Aurora bu uyarıyı dikkate alacaktı. Kalbini cansiperane bir biçimde Nicholas'tan koruyacaktı yoksa sonuç korkunç olacaktı.

16. Bölüm

İçindeki zincirleri kırmasıyla alevlen duygularının fırtınasıyla mücadele ediyordum, onunla savaşıyordum- yoksa kendimle mi?

O akşam, Lord Clune'un davetlisi olarak katıldığı opera danscılarının çok özel gösterisinde, Nicholas'ın aklı fazlasıyla Aurora'daydı. Cazibeleriyle erkek izleyicilerin hepsini esir etmişlerdi ama Nicholas keyif alamamış ve erken ayrılmıştı.

Ama, Clune'un kendisini dışarıya kadar izlediğini görünce şaştırdı.

"Benim için kendini bu zevkten mahrum etmene gerek yok, Dare," dedi Nicholas tiyatro sokağındaki gösterişsiz evin merdivenlerinden inerken.

"Gösteriyi pek de zevkli bulduğumu söyleyemem açıkçası," diye cevapladı Clune. "Dürüst olmak gerekirse, çok uzun bir zamandır herhangi bir gösteriden zevk almıyorum." Kafasıyla, karanlık sokakta birkaç adım ötede onu bekleyen arabasını işaret etti. "Seni oteline bırakmayı teklif edebilir miyim? Ya da başka bir yere? Oyun kulübüne, belki?"

"Otelime dönüyorum ama yürümeyi düşünüyordum. Eğer istersen, bana eşlik etmenden memnuniyet duyarım."

"Yürümek mi?" dedi Clune eğlenerek. "Yaya? Ne asil bir düşünce."

Clune'un beline hafifçe vuran Nick, gülümsemek için zorladı kendini. "Ayrıcalıklı bir centilmenin aylak hayatı beni tembel ve miskin yaptı."

"Ve huzursuz, göründüğü kadarıyla."

"Ah, hayır, o yeni bir şey değil."

"Covent Garden yakınlarında yalnız başına yürüyerek hayatını ellerinde tuttuğunun farkındasındır tabii."

Nicholas içinde ince bir kılıç saklı olan bastonunu kaldırdı. "Geceyi canlandırmak için biraz heyecan yaşayabilirim."

Clune düşünceli bir biçimde başını kaldırdı. "Huzursuzluğunu olmasa bile, can sıkıntını ben de paylaşıyorum. Sanırım sana katılacağım."

"Zevkle, ama seni uyarıyorum, şu anda sana eşlik edecek en iyi kişi ben olmayabilirim."

"Eh, o zaman iyi bir eşleşme oldu."

Nicholas, Clune'a keskin bir bakış attı. "Böyle söylemene neden olan belli bir şey var mı?"

"Belli bir nedeni yok," diye hafife alan bir havada cevapladı Clune. "Sanırım son yıllarda sadece daha isteksiz olmaya başladım. Kendini adamış bir çapkın bile hovardalıktan ve günah dolu bir hayattan bıkabiliyormuş sanırım."

Nicholas, anlayışlı davranarak herhangi bir yorumda bulunmadı. Clune'un yaşını tahmin etmek zordu- en fazla otuzlarının başında olmalıydı- ama belli ki yılların birikimi onun ruhundan çalmıştı.

Kont, arabasını pas geçerek, Nicholas'ın yanından yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra, şaşırtıcı bir ciddiyetle konuşmaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse, karamsar havam muhtemelen büyükbabam yüzünden."

"Wolverton'un hasta olduğunu duymuştum."

"Oldukça. Bu ayı çıkarabileceği şüpheli."

"Yakın mıydınız?"

"Çok değil. Cenabet bir zorbadır. Onun mirasçısı olmamağmen yıllarca konuşmadık." Clune'un yüzü sertleşti. "Keşke bunak son nefesini verirken bile ağlamam."

"O zaman bir marki olacaksın?"

"Evet, maalesef."

Nick bir açıklama bekledi.

"Bu unvanla birlikte gelecek sorumlulukları üstlenmek için en ufak bir isteğim yok." Clune, of çeker gibi derin bir nefes aldı. "Sanırım hepimiz bir gün gençliğimizi geride bırakmak zorunda kalacağız."

"Doğru," diyerek onayladı Nicholas, bu hayıflanmayı fazlasıyla anlayabiliyordu.

Bir süre her ikisi de kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde yürüdüler. Sonunda Clune sessizliği bozdu. "Karına kur yapma işi kördüğüme dönüşmüş sanırım."

Nick'in yüzü asıldı. "Bu düşünceye nerden kapıldın?"

Bu acı cevap karşısında Clune gülümsedi. "Kapana kısılmış vahşi bir kedi gibi davranmandan sanırım. Gözlemlediğim için beni bağışla, ama esaslı önlemler almanın zamanı geldi gibi."

"Nasıl esaslı?"

"Kaçırmayı düşündün mü?"

Nicholas bir kaşını kaldırdı. "Beni *kendine mi* benzetmeye çalışıyorsun? Eğer doğru hatırlıyorsam, Dare, içinde bulunduğun son kaçırma olayın bir düelloyla sona ermiş ve en yakın arkadaşını vurmana neden olmuştu."

Kederli bir gülümsemeyle Clune başını salladı. "O kesinlikle bir hataydı ve sonsuz pişmanlık duyuyorum. Ama yasal olmayan ya da ahlaksız bir şeyi provoke etmiyorum. Kendine tarınla tutku dolu bir zaman yaratmak hem yasal hem de en doğal kocalık hakkın."

"İlgimi çekmeye başladı," diye yanıtladı Nicholas merakla. "Ne öneriyorsun?"

"Karını, senin gibi düşünmeye ikna edebileceğin sessiz bir aşk yuvası. En kötü ihtimal, Leydi Aurora bunun... ilham verici olduğunu düşünecektir."

"Ve sanırım kafanda belli bir yer var?"

"Aslında, evet. Senin amacına uygun Berkshire'da bir ev var- ağzı sıkı hizmetkarları ile tamamen gözlerden uzakta. Evin egzotik...ah...havasının esiri olmamış bir kadına henüz rastlamadım."

Nicholas hemen cevap vermeyince, Lord başka bir noktaya dikkat çekti. "Bir süreliğine senin Londra'dan ayrılmanı sağlaması da avantajı. Buraları kendinden mahrum etmek canını çok da acıtmayacaktır, dostum. Damien Sinclair bugün öğleden sonra seninle ilgili sorular sordu. Senin, üç yıl önce Hellfire Lig'inde misafirimiz olan Amerikalıyla olan benzerliğini fark etmiş."

"Beni hatırlayabileceğini tahmin etmiştim."

"Burada kalarak büyük bir risk alıyorsun, Nick."

"Biliyorum," dedi düşünceli bir sesle.

Aurora'ya yakın olabilmek için Londra'da kalması gerçekten riskliydi, tanınma olasılığı gün geçtikçe artıyordu, üstelik henüz pek bir ilerleme sağlayamamıştı.

Nicholas suratını ekşitti. İçinde onu sürekli dürten kederine baş kaldırma arzusu Aurora'nın da en başta gelen şikâyetlerinden biriydi ve babasıyla aralarındaki ihtilafın da ana nedeniydi. Yaşlı adamın son nefesini verdiği ana kadar hiç konuda tartışmışmaktan vazgeçmemişlerdi. Nicholas, babasına yaşattığı hayal kırıklığının verdiği suçluluğu tam olarak üstünden atabilmiş sayılmazdı. O zaman bir yuva kuracağına ve sorumluluklarına sahip çıkacağına yemin etmişti- ve işte buradaydı, muhtemelen ümitsiz bir sonuç için gemicilik işini ihmal ediyor ve hayatını tehlikeye atıyordu.

Aurora onun çabalarına hâlâ büyük bir direnç gösteriyordu, bunun en büyük nedeni de Aurora'nın onun tedbirsizliğinden şikâyetçi olmasıydı. Fazla uzatmadan İngiltere'yi hemen terk etse, Aurora çok daha mutlu olacaktı...

Nicholas, Clune'un fikrini kafasında tartarken kaşları çatıldı. Bu teklifi Aurora'ya karşı kullanabilirdi belki- şehirden ayrılmasının daha güvenli olacağı fikrini...

"Evimi emirlerinize amade etmekten mutluluk duyarım." Düşüncelerini bölen Clune, önerisini yineledi.

"Çok cömertsin," diye cevapladı Nick. "Biraz düşünmeme izin ver."

Bu fikri ciddi ciddi düşünmeye niyetliydi. Aurora'ya her hareketini dikte ettiren katı toplum kurallarının olmadığı bir ortamda Aurora'yla yalnız zaman geçirebilmek aralarındaki uçurumu çözmelerine yardımcı olabilirdi üstelik daha fazla yakınlaşmalarına olanak sağlayabilirdi ki bu da daha derin duygulara yol açabilirdi...

Yakalanma riski de bir hayli azalırdı, Nicholas kendi kendine düşünüyordu. Ve tehlike sinyalleri veren hassas içgüdülerine göre kaçma zamanı artık gelmişti.

Aurora'yı da göz önünde bulundurarak harekete geçmesi gerekiyordu, hem de çok yakında.

* * *

Aralarındaki tıkanıklık ertesi gün, ikisinin de hiç beklemediği bir olayla hareket kazandı.

Raven bu yaz büyükbabasını ziyareti sırasında giyeceği elbiseleri son kez deniyordu ve Aurora'yı yardıma çağırdı. Leydi Dalrymple'ın evinde Harry'nin rahat edemeyeceğini ve Raven'in teyzesinin de on yaşında gürültülü bir çocuktan hoşlanmayacağını bilen Aurora, Harry'yi uşağın gözetiminde evde bıraktı. Nicholas, sabah Harry'yle satranç oynamak üzere sözleşmişti.

Aurora eve döndüğünde saat öğleden sonrayı çoktan geçmişti. Konuk odasından garip sesler geldiğini duyunca Dunby'ye soru dolu bakışlarla baktı.

"Sanırım Bay Deverill ve genç lord içerde boks çalışıyorlar," diye bildirdi uşak Aurora'nın peçeli şapkasını çıkarmasına yardım ederken.

Aurora, kalbi ağzında, yavaşça uşağın yanından geçti. Konuk odasının kapısına vardığında neye uğradığını şaşırdı.

Mobilyaların bir kısmı ortada yer açmak için kenara çekilmişti, her ikisi de gömleklerini çıkarmış, birbirlerine yumruklarını sallıyorlardı.

"Evet," dedi Nicholas. "Ellerini hep yukarıda tut, saldırıda bulunurken bile. Böyle..." Karşısındaki hayali bir düşmana coşkuyla itiyordu.

Aurora buz kesti. Korku, şiddetli bir öfkeyle kalbini doldurdu. "Tanrı aşkına, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye çatlak bir sesle- ve gereksiz yere, sordu. Nicholas'ın, Harry'ye dövüşmeyi öğrettiği çok açıktı.

Nicholas ve tabii ki Harry de doğrulup ona döndüler. Harry'nin yüzü heyecanla aydınlanmıştı. "Rory, gel de ne öğrendiğimi bir gör," diye bağırdı Harry.

Aurora öfkeli bakışlarını Nicholas'a dikti. "Ne yaptığınızı sordum."

"İlk seferinde de duydum," dedi Nick kibarca. "Ona kendini savunmanın temellerini öğretiyorum, gerçi tecrübeli bir öğretmenden de öğrenebilirdi bunu."

"Ne cesaretle," dedi Aurora dişlerinin arasından.

"Paniğe kapılmana gerek yok. Tehlikeli değil-"

"Panik olmam için tabii ki bir sebep var. Harry incinebilir. O da küçük bir çocuk ve sen ona şiddeti öğretiyorsun."

"Kendini korumayı öğrenecek kadar büyük."

Aurora'nın çenesi öfkeyle kasıldı. "Çık dışarı, Nicholas," Aurora çileden çıkmıştı. "Bu eve gelmeni de, bir daha Harry'yi görmeni de istemiyorum."

Aurora, Harry'nin ürkek ve şaşkınlık dolu bakışlarını görmezden geldi. Nicholas'a gerçek adıyla hitap etmişti, ama bunu önemsemeyecek kadar öfkeliydi. "Şu andan itibaren Harry'den uzak duracaksın, beni anlıyor musun? Onunla konuşmanı bile yasaklıyorum."

"Ama, Rory," dedi Harry hüzünlü bir şekilde. "Bir Deverill'den ben rica-"

"Harry, lütfen odana gider misin?"

"Rory..."

"Derhal!"

Harry Aurora'ya suçlarcasına bakarken, alt dudağı titriyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde daha fazla tartışmadı. Bunun yerine, sıska omuzlarını dikleştirdi, Nicholas'a baktı ve uygun adım odadan çıktı.

"Çok iyi idare ettin," dedi Nicholas alaycı bir şekilde cevabına uzanırken.

Aurora çenesini dikleştirdi. "Harry'yi nasıl idare edeceğim senin üzerine vazife değil."

"Daha önce sana danışmadığım için üzgünüm, Aurora. Ama bu kadar karşı çıkacağını tahmin etmemiştim."

"Elbette karşı çıkarım. Ona başka insanlara nasıl saldıracağını öğretiyorsun!"

"Aynı şey değil. Aşırı tepki verdiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, düşünmüyorum. Onu, senin etkinden korumaya çalışıyorum. Eninde sonunda onun yaralanmasına ya da öldürülmesine neden olacaksın."

Nicholas'ın yüzünde bir kas seğirdi. "Sırf sen korku içinde yaşıyorsun diye Harry'yi de buna zorlayamazsın."

Aurora, Nicholas'a düşmanca baktı. "Git artık Nicholas! Ben seni attırmadan önce bu evden git."

Nicholas'ın gözlerini kıstı. "Korkularınla yüzleşmen gereken bir gün gelecek sonunda, tatlım. Yaşamaktan korkuyorsun, öyle korkuyorsun ki kendini diri diri gömmüşsün. Ama, belki incinirim diye yaşamayı durduramazsın."

Aurora, öyle öfkeliydi ki Nicholas'ın ithamındaki doğruluk payını fark edemedi. "Sana gitmeni söylemiştim. Kızgınlıktan titreyen bir halde emreden bir tavırla kapıyı işaret etti.

Nicholas, uzun adımlarla yanından geçti, ama gitmek yerine kapıyı hızla çarptı. Nicholas, ona doğru döndüğünde, Aurora, onun bakışlarındaki haşin alevlerle eriyeceğini sandı. "Beni dinle-". Aurora'ya yaklaşan Nicholas, onu omuzlarından tuttu.

Aurora, mücadele ederek kendini geri çekmeye çalıştı.

"Dokunma bana..." Aurora kurtulmaya çalıştı ama Nicholas onu bırakmadı. Çileden çıkmış bir halde, elini havaya kaldırdı ve Nicholas'ın suratına bir tokat attı.

Nicholas'ın kafası geriye savruldu, yüzü öyle karardı ki Aurora içgüdüsel olarak bir adım geriye kaçtı.

Aurora yaptığı şeyle dehşete düşerek, bakakaldı. Hayatında hiç kimseye tokat atmamıştı. Aman Tanrım, babasından aşağı kalır bir yanı yoktu... Ve Nicholas... Kendisine karşılık verecek gibi bakıyordu.

"Ben... ben üzgünüm..." diye kekeledi, Nicholas'ın patlamasını beklerken kalbi deli gibi çarpıyordu.

Patlama olmadı.

"Üzgün müsün?" diye yumuşaklıkla sordu Nicholas. İfadesi bir anda değişmişti.

Yavaşça, merhametsizce ona doğru ilerledi, sırtını duvara yasladı ve vücuduyla onu sabitledi. Gözleri alevler içindeydi ama şaşılacak olan şey bu alevlerin sebebi kızgınlık değil şefkatti.

"Üzülme, Aurora," diye onu teşvik etti, Aurora'nın bileğini kelepçelemiş tutuşu kadife gibiydi. Öfkeni içine batırmandansa, bana saldırmanı tercih ederim. Eğer istiyorsan bana tekrar vurabilirsin."

Aurora, Nicholas'a baktığında kalbinin kaburgalarının arasından çıkacağını zannetti. Nicholas'ın kalçaları onunkileri yakıyor; nefesi, dudaklarını kavuruyordu. İfadesi acımasız ve şehvet doluydu, gözleri arzuyla koyulaşmıştı. Ona öpmek üzereydi.

"Yapma..." diye itiraz etti Aurora titrek bir sesle. "Bana dokunmanı istemiyorum."

"İstemiyor musun? O zaman neden titriyorsun? Neden nabzın bu kadar hızlı atıyor?"

Aşağı eğildi, eteğini kaldırdı ve ellerini kaydırarak kalçalarına ulaştı, sert ve ılık elleri Aurora'yı sarsıyordu. Aurora kaskatı kesildi ve Nicholas'ın parmakları dişiliğinin en hassas yerini bulduğunda Aurora'nın soluğu kesildi.

Alçak sesle ve alaycı bir şekilde güldü Nicholas, onu kışkırtıyordu. "Vücudun başka bir hikâye anlatıyor, Aurora. Çok kolay tepki veriyorsun, sana bir dokunmam sırılsıklam olmana yetiyor." Aurora'nın kalbinin çarpmasını sağlayacak şekilde onu yavaşça okşamaya başladı.

Aurora, yarı sarılır yarı iter gibi ellerini Nicholas'ın omuzlarına koydu, serbest kalmaya çalışıyordu. "Dur..!" Nicholas'ın parmakları kaygan ve ılık derinliklerine kayarken nefes alması iyice zorlaşmıştı.

"Beni istiyorsun hayatım. Beni bacaklarının arasında, içinde istiyorsun."

"İstemiyorum..." Aurora inkâr etti, ama itirazları bir yalandan ibaretti. Tüm vücudu Nicholas için zonkluyordu, kanı ateşlenmişti.

Nicholas da aynı ateşi hissediyordu. Sadece ona dokunmak, nerdeyse bir nefes hızında sertleşmesine neden oluyordu. Patlamaya hazır gibi zonkluyordu. Nicholas dişlerini sıktı, onu ele geçirmek, ona sahip olmak ve onu tüketmek istiyordu.

Nicholas, Aurora'nın direncini hissedebiliyordu ama korku yoktu. Eğer korkuyu hissetseydi derhal dururdu ama Aurora kendisinden korkmuyordu. Ve bu kez geri çekilmeyecekti. Aurora'nın kavga etmesini, büyük bir öfke duymasını istemişti. Öfke, tutkudan sadece bir adım uzaktı ve Aurora'nın tutkuya kapılmasını bugüne kadar hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Aurora'nın katı oto-kontrolünü parçalamak, arzusunu serbest bırakmasını sağlamak ve ateşli duygularının kötü bir şey olmadığını ona göstermek istiyordu.

Aurora'nın mavi, masmavi gözlerine baktı. Ona her dokunduğunda, yaşamaya aç, aşka aç bir kadın gibi tepki vermişti ama eğer Nicholas onu yönlendirmezse kendine izin vermeyecekti.

Amacına ulaşmak üzere başını ona doğru eğdi.

Sert öpüşü Aurora'yı nefessiz bıraktı. Usta ve acımasız dudakları, Aurora'nın dudaklarını ezdi, pençelerinin altın-

da birden Aurora'nın arzu dolu çarpıntısını hissedene kadar Nicholas geri çekildi, acımasız gözleri tehlikeli bir aşkla parlıyordu.

Onun niyetini anlayan Aurora donakalmış, titriyordu. Onu durduramadan, Nicholas pantolonun düğmelerini çözdü. Kalçaları ile Aurora'nın bacaklarını ayırıp, onu duvara bastırırken açığa çıkmış şehvet yarı kapalı gözlerini yakıyordu. Aurora bu büyük heyecandan tir tir titremeye başladı.

Mahvolmuş bir halde soluğunu çekti. "Tanrım, Nicholas...burada olmaz."

"Evet, *burada*."

Elleriyle Aurora'yı belinden kavrayıp havaya kaldırdı ve sonra onu kendine doğru çekti, tek seferde, yumuşak ve güçlü bir basınçla içine girdi. Onun sıcaklığını içinde hisseden Aurora'nın gözleri büyüdü; onun tarafından sarılmanın, onun kabarık erkekliğinin içini doldurmasıyla nefesi kesildi.

Nicholas, Aurora'nın içinde dururken nefesi düzensizleşti ve boğuklaştı. Kısa bir an sonra kendini biraz geri çekti ve sonra, tekrar daha derinlere ulaştı. Çok büyük, sıcak ve sınırsızdı, Aurora'nın içine girerken onu bacaklarını iyice açması için zorladı.

Aurora çaresizce inledi ve birden bedeni sabit kalamamaya başladı. Kalçaları onu ahtapot gibi sarmak istercesine Nicholas'a doğru gerildi ve birlikte vahşi bir ritim tuttturdular. Arzunun bu denli yabani, saf ve öfkeli olabileceğini bilmezdi. Bu denli ateşli. Bu delilikti.

Ateşi damarlarında hissetti, her bir hücresinde. Beden alev alev yanıyordu. Hayatında kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Tutkuyla, açlıkla, ihtiyaçla canlanmıştı.

Nicholas içinde acımasız bir şekilde hareket ediyor, içini kaynatıyor, onu vahşileştiriyordu. Her darbenin sallantısıyla çalkantıyı her hissedişinde inliyordu, ve bu, beklemediği bir anda vahşi bir patlamayla sarsılana ve kendinden geçinceye kadar devam etti.

Aurora'nın vücudu korkunç bir titreme ile kasılırken, Nicholas onun haykırışını dudaklarıyla susturdu. Birkaç dakika sonra o da alçak sesle inleyerek şiddetli bir orgazma ulaştı, güçlü bedeni vahşi bir boşalmayla kasılıyordu.

Aurora, savaştan çıkmış gibi kendini salıvermişti, içinde çağlayan zevki hissedemeyecek kadar bitkindi. Uzunca bir süre sessiz kaldılar, sadece birbirine karışan düzensiz nefeslerinin sesi duyuluyordu. Aurora'nın boğazı kurumuştu, vücudu hâlâ hafif hafif sızlıyor, kasıkları zonkluyordu.

Ama sonunda, Nicholas hafif- ve sanki lanetli, bir ses çıkardı.

Aurora sersemlemiş bir halde gözlerini açtı ve Nicholas'ın derin ve yoğun gözlerinin inceleyen bir şekilde kendini izlediğini gördü. Bunu gördüğü anda aklı birden başına geldi. Aman Tanrım, ne yapmıştı?

"Bırak beni gideyim," diye fısıldadı.

"Aurora..." diye başladı Nicholas ama Aurora sözünü kesti.

"Bırak beni!" diye tekrarladı Aurora, bu kez sesi daha güçlü çıkmıştı.

Nicholas, Aurora'nın sözünü dinleyerek ondan çekildi ve onu yere indirdi, fakat Aurora'nın dizleri öyle güçsüzdü ki zorlukla ayakta durabiliyordu. Nicholas'ın pantolonunu düğmelerkenki ifadesi soğuk ve anlaşılmazdı.

Aurora çaresizlikle gözlerini kapadı, hafifmeşrepliğinden buz kesmişti. Hayvanlar gibi sevişmişlerdi. Kendisine konuk odasında sahip olması için Nicholas'a izin vermişti, hizmetçiler her an görebilirdi. Harry, her an dönüp gelebilirdi...

"Ne cesaretle?" diye mırıldandı kekeleyerek. "Ne cesaretle bana fahişeymişim gibi davranırsın?"

Nicholas kalakaldı. "Yanlış düşünüyorsun, hayatım. Sana bir kadın gibi davrandım. Damarlarında akan tutkuyu hissetmekten korkmayan bir kadın gibi."

Nicholas hassas noktaya dokunmuştu, bunu Aurora'nın incinmiş ifadesinde görebiliyor, ona cevap verirken sesindeki gizli öfkede duyabiliyordu.

"Git buradan. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Nicholas'ın çenesi sertleşti. "Senin hâlâ kocanım, Aurora," dedi yumuşak bir sesle. "Seni istediğim zaman, istediğim yere götürebilirim."

Aurora, Nicholas'a sert bir şekilde baktı. "Sana gitmeni söyledim."

Yüzü asılan Nicholas Aurora'nın meydan okuyan haline, buz gibi gözlerine baktı, öpüşünden hala kıpkırmızı olan nemlak dudakları titriyordu. Çok güçlü bir şekilde boşalmış olmasına rağmen onu yine arzuluyordu. Nabzının her atışında yeniden tahrik olduğunu hissediyordu. Ama ona yeniden dokunmaya cesaret edemiyordu. Eğer dokunursa, şehvetini ya da kızgınlığını kontrol edebileceğinden emin değildi.

"Kendine yalan söylüyorsun," diye yanıtladı, sesini güçlükle kontrol edebiliyordu. "Beni istiyorsun. İçinde bir türlü doyuramadığın bir açlık var."

Aurora'nın gözlerindeki derin acıyı gördü, ama ona doğru bir adım attığında Aurora geriledi.

"Dokunma bana."

Nicholas'ın çenesi kasıldı, geri döndü ama kapıya ulaştığında bir an duraksadı. Kısa, acımasız hatta zor duyulan bir sesle güldü. "İnanabiliyor musun? Seni ilk gördüğümde, o güne kadar gördüğüm en cesur kadınlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Sen bir korkaksın. İnsanın kendisiyle yüzleşebilmesi, korkularını itiraf etmesi ve onların üstüne gitmesi cesaret ister." Durdu. "Bunu yapabilecek kadar kendini kadın hissettiğinde, bana haber ver, Aurora."

Arkasına bile bakmadan çıkıp gitti.

Aurora gözlerini kapattı. Öfkeyle, rahatlamayla ve korkuyla titriyordu.

Karnındaki sancının nedeni korkuydu. Nicholas'ın haklı olduğunu biliyordu. Bir korkaktı. Ondan korkuyordu. Ona hissettirdiği yoğun duygulardan korkuyordu. Nicholas'ın ona her dokunuşunda bambaşka biri oluyordu.

Cehenneme kadar yolu var, diye düşündü Aurora

Nicholas'ın her dokunuşu neden onun her şeyi unutmasına neden oluyordu? Tek düşünebildiği onu ne kadar istediği oluyordu. Okşamaları içindeki alevi tutuşturuyor, onu şehvetli, coşkulu ve vahşi bir yaratığa dönüştürüyordu. Kollarındayken hiç tanımadığı biri haline geliyordu.

Kafasını inkâr etmek istercesine salladı ve güçsüz bedenini hareket ettirmeye çalışırken ümitsizlikle yavaşça inledi. Hâlâ duvara yaslanmış duruyordu, doğrulduğunda, Nicholas'ın ıslak, islak tohumlarının bacaklarından süzüldüğünü hissetti.

Elini karnının altına doğru götürdü. Kendisiyle bu şekilde sevişmesine nasıl izin verebilmişti? Şimdi onu unutması nasıl mümkün olacaktı? Hâlâ Nicholas'ın güçlü baskısını, içinde tutuşturduğu alevi hissedebiliyordu...

Derin bir soluk aldı. Ona karşı hissettiklerini bastırmak zorundaydı. Yan yana gelmelerine izin vermemeliydi. Yapamazdı.

Nicholas'ı tekrar görmeyeceği, onun dokunuşunu tekrar hissedemeyeceği düşüncesiyle içi bıçakla oyuluyormuş gibi oldu, derin ve yalnızlık dolu bir acı hissetti. Ama başka çaresi yoktu.

Babasının baskıcı ve kontrol edici olduğunu düşünürdü ama Nicholas yüz kat daha beterdi. Ona sahipti. Eğer ona teslim olursa, ruhu bir daha asla kendisinin olamayacaktı. Onu kontrol edecek ve ateşli tutkusuyla onu tüketecekti. Ve kalbi tutuşup, küle dönecekti.

17. Bölüm

Beni kollarıyla sardı; yumuşak dudaklarıyla gözyaşlarımı siliyordu.

Nick uzanmış, otelin loş tavanına bakıyor, bu öğleden sonra Aurora'ya yaptıkları yüzünden kendine lanet ediyordu. Yaptıklarının hiçbir özürü yoktu.

Tartışmalarının bu kadar büyüyeceğini, dizginlenemeyen saf bir arzuya dönüşeceğini düşünememişti. Aurora'nın öfkesi içindeki kararlılığı ateşlemişti. Ve onu öpmek mantığın ötelerine gitmesine neden olmuştu. Ona dokunduğu an, vahşi bir şekilde onun içinde olmak istemişti.

Onun derinliklerine daldığında Aurora'nın afallamış bakışını, coşku dolu bir tutku dalgası içinde alevlenirken kızaran yüzünü hatırlayarak gözlerini kapattı. Nerede oldukları, birilerinin onları görebileceğini düşünmeden, Aurora'ya hazırlanma şansı vermeden onu duvara kıstırmıştı. Fahişe gibi. Ve Aurora buna bayılmıştı, Nicholas onun içindeki tüm ateşle karşılık verdiğini biliyordu.

Onun buzdan kalkanını parçaladığına pişman değildi. Pişman olduğu şey şu an aralarında karanlık bir şekilde uzanan

şeydi. Kızgınlıktı. Haftalar boyu dikkatlice kur yaptıktan, onun için için arzuladıktan sonra, bir anda büyüyen bir ihtirasın ateşiyle aralarındaki hassas güven bağını mahvetmişti.

Nicholas, dişlerini gıcırdatarak ellerini koyu renk saçlarına götürdü. Enkaz haline dönüşmüş ilişkilerini nasıl kurtaracağından emin değildi- ya da kurtarmak istediğinden. Ona karşı duygularının şiddetini anlayamıyordu.

Lanet olsun, çok derinleşmeye başlamıştı. Daha önce hiç kimse için böylesini kafasını kemiren, çaresiz ve arzu dolu duygular beslememişti. Bu kadar kolay incinebilir oluşu onu hayretler içinde bırakıyordu. Diğer bütün kadınlardan farklı olarak bir bakışıyla kanının tutuşmasına, kasıklarının yanmasına neden oluyordu. Bağrıyanık bir yeniyetme gibi nefes nefese peşinden koşup duruyordu.

Okkalı bir küfür savurdu. Belki de daha aptal duruma düşmeden çekip gitmeliydi. İngiltere'de bu kadar uzun süre kalmamalıydı.

Kendine işkence etmeye kararlıydı sanki. Gün geçtikçe Aurora'nın onu koca olarak isteme ya da içindeki buzdan sandığa hapsettiği tutkuyu salıverme ihtimali daha da azalıyor gibiydi.

Tam o sırada kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Şaşkınlık içinde kalktı, bu saatte kimin gelmiş olabileceğini düşünüyordu. Saat henüz on olmamıştı ve Clune'un gece bir âlem yapma davetini geri çevirmişti.

Kapı bir kez daha vuruldu, bu kez daha ısrarcıydı. Yataktan kalkarak, kapıyı açmaya gitti.

Kapıda bekleyen kadını gördüğünde kalbi şaşkınlıktan sarsıldı. Her tarafını kapatan bir pelerin giymiş ve peçe takmıştı ama Aurora'yı her kıyafetle tanırdı.

Kaşlarının çatıldığını hissetti. Skandal riskini hiçe sayarak ve onu bir daha görmek istemediğine dair yeminler ettiği halde gecenin bir vakti tek başına oteline gelmişti. Fakat o ancak iyi bir nedeni olmadan Aurora'nın asla böyle hareket etmeyeceğini düşündü...

"Bir sorun mu var?" diye sordu, ifadesi yumuşamıştı.

"Harry..." diye titrek bir sesle cevapladı Aurora. "Gitmiş."

"Ne demek gitmiş?"

"Kaçmış. Lütfen, Nicholas, onu bulmama yardım etmek zorundasın."

Çenesi sertçe kasıldı. Nicholas, ondan uzak durmasını emrettikten bu kadar kısa bir süre sonra bir bahaneyle Aurora'nın onu görmeye gelmesi arasındaki tutarsızlığa dikkat çekmedi. Onun yerine, Aurora'yı herkesin görebileceği koridordan odasına doğru çekti.

"Gideli ne kadar oldu?" diye sordu, kapıyı kapatırken.

"Bilmiyorum. Saatler olmuştur." Peçesini kaldırdı, mavi gözleri yalvarıyordu. "Akşam yemeğine gecikince odasında bu notu buldum. Yastığının üstüne bırakmış." Çok dikkatli okunduğu belli olan bir parça kâğıdı Nicholas'a uzattı.

Rory, kaderimi aramaya gidiyorum. Lütfen benim için endişelenme.

Nicholas'ın yüzü düşünceli bir biçimde asıldı. "Nerde olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Hizmetçilerim her yere baktı. Lütfen," diye ısrarla tekrarladı Aurora. "Bana yardım edecek misin?"

Nick azarlar gibi Aurora'ya baktı. "Bundan şüphen mi var?" Döndü ve pamuklu tişörtünü çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Aurora, bir anlık korkusunu dışa vurdu.

"Üstümü değişiyorum. Dikkat çekmek istemem. Harry'nin olabileceği yerler bir centilmene uygun olmayabilir. Otur. Bir dakikada hazır olurum."

Nicholas elbise dolabından üstüne geçirecek bir şeyler ararken, Aurora odanın diğer yanındaki rahat kanepeye baktı. Ama anlaşılan oturmak için fazla perişandı, odayı arşınlamaya başladı.

"Hepsi benim hatam," dedi kederli bir sesle. "Harry'nin kaçmasına ben sebep oldum. Eğer kontrolümü kaybetmemiş olaydım, o da böyle aptalca davranmayacaktı."

Nicholas eski, kahverengi bir ceketi üstüne geçirirken kaşını salladı. "Öfkelenmenin bu meseleyle ilgisi yok. Bir an evvel maceralara atılmak için Harry kabına sığamıyordu. Şaşırtıcı olan şey senin, onun bu kadar beklemesini sağlaman."

Aurora, acı içinde sessizliğini sürdürünce, onu koruma arzusu Nicholas'ın tüm bedenini sardı. "Umutsuzluğa kapılma, Aurora. Onu bulacağım."

Aurora kesik kesik, uzun bir soluk aldı, kendini kontrol etmek için büyük bir çaba harcadığı görünüyordu. "Nerden aramaya başlamamız gerektiğini bile bilmiyorum."

"Doklardan. Denize açılmak üzere olan bir gemide iş bulma olasılığının en yüksek olduğu yer. Fransa'ya gitme amacından hiç vazgeçmemişti zaten."

Nick parlak uzun çizmelerini cilasız bir çiftle değiştirdi ve geniş kenarlı bir fötr şapka bulup çıkardı. Beline iki tabanca ve çizmesine de bir bıçak yerleştirince Aurora'nın mavi gözleri endişeyle doldu. Nicholas, Aurora'nın beğenmediği vahşi korsana benzediğini biliyordu. Ama Aurora'dan herhangi bir şikâyet yükselmedi. Nicholas'ı sadece izlenmekle yetindi, Harry için duyduğu korku belli ki çok fazlaydı.

Nicholas onu suçlayamazdı. Geçmişte Aurora'yı çok fazla korkuya sahip olmakla suçlamıştı ama bu sefer korkmakta haklıydı. Harry gibi genç, kötü ve tatsız şeylerden korunarak büyütülmüş bir çocuk, Londra'nın kötü ve zalim kişileri için mükemmel bir avdı. Harry'nin karşı karşıya kalabileceği tehlikeleri Nicholas düşünmek bile istemiyordu. Asık bir surat ceketinin cebine ağır bir pirinç muşta koydu ve eline kılıç olarak da kullanabildiği bastonunu aldı. Her türlü belaya hazırlıklı olmaya çalışıyordu. Hazırlıklarını tamamladığında Aurora'nın dirseğini tuttu ve kapıya doğru yöneltti.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu onu kapıdan çıkarırken.

"Kendi arabamla. Danby beni aşağıda bekliyor."

"Seni hemen götürsün."

Aurora durdu, Nicholas'a yalvaran bir ifadeyle bakıyordu. "Ama ben seninle gelmek istiyorum."

"Hayır, tatlım. Harry'nin güvenliğinin yanında senin güvenliğin için de endişelenmek istemiyorum."

Aurora yumruklarını sıktı, belli ki arada kalmıştı. Nicholas ona güven vermek istercesine yavaşça omuzlarından tuttu ve dudaklarıyla alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Eve git, Aurora. Onu bulacağım, sana söz veriyorum."

Aurora'nın tereddütünün geçmediğini görünce uzanıp yanağını okşadı. "Unuttun mu, ben kurtarıcı rolünde iyiyimdir. Bana birazcık güven."

Aurora huzursuz bir şekilde tebessüm etti. "Sana güveniyorum, Nicholas," diye fısıldadı.

Bu cesur tebessüm, Nicholas'ın kalbini parçaladı.

Aurora'yı merdivenlere doğru götüren Nicholas, içinden sözünü tutabilmek için dua ediyordu. Eğer Harry'ye ciddi bir zarar gelecek olursa sevdiği herkesi kaybedeceği korkusundan dolayı Aurora'yı elde edebilme umudunun kalmayacağını Nick içgüdüsel olarak biliyordu.

Nicholas ilk önce rıhtımda havuza çektiği kendi gemisine gitti. Aniden kaçması gerekebileceği düşüncesiyle gulette çekirdek bir kadroyu tutmaya devam ediyordu.

En kabadayı birkaç denizci de yanına alarak Harry'yi aramak üzere rıhtımı taramaya başladılar.

Meyhanelerden ve hanlardan sarhoşların gürültüsü yükselirken, gece insan kaynıyordu; denizciler, fahişeler, yankesiciler. Rıhtımın yanındaki Thames Nehri'nden denizcilerin ve kokuşmuş balıkların nemli zift kokusunu getiren ve rıhtıma demir atmış gemilerin direklerini gizleyen bir sis yükseliyordu.

Sis aramalarını daha da zorlaştırıyordu, kaldırım taşlarının görülmesini güçleştiriyor ve rıhtımın neredeyse her santimetrekaresinde bulunan kasaların, fıçıların ve yük arabalarının farklı görünmesine sebep oluyordu.

Gerçi sis Nicholas'ın en son endişe duyduğu şeylerden biriydi. Londra'nın yer altı dünyası ile yeterince tanışıklığı vardı ve ona saygı gösterilmesi gerektiğini biliyordu. Buradaki hırsızlar, genelevler, afyon batakhaneleri dünyanın pek çok yerine göre çok daha tehlikeliydi. Nicholas rıhtımın alt tabaka dilini nispeten konuşabiliyordu ve oradakilere patronu için, gemiden kaçmış bir miçoyu arayan bir denizci olduğunu, hatta bulmasına yardım edecek kişiye ufak bir ödül bile vereceğini söylemişti. Ancak, altın saçlı kaçak çocuğu gören olmamıştı.

Gece ilerledikçe göğsündeki daralma artıyordu. Harry herhangi bir yerde olabilirdi- kaçırılmış ve bir gemide zorla çalıştırılıyor olabilirdi veya yankesici yamağı, baca temizleyicisi olmaya zorlanmış ya da genç oğlan bedenini arzulayan müşterilerin dolup taştığı evlerden birine götürülmüş veya karanlık bir köşede bıçaklanmış yatıyor olabilirdi.

Ya da çoktan millerce öteye bambaşka bir yöne doğru yola çıkmış olabilirdi. Buradan aramaya başlaması sadece bir içgüdüye dayanıyordu. Genelde içgüdüleri doğru çıkmasına rağmen bu sefer yanılıyor olabilirdi. Eğer böyle olursa, Harry oldukça yüklü bir bedel ödemek zorunda kalabilirdi...

Çenesini azimle doğrulttu ve aramaya devam etti. Harry'yi bulmadan dönerse Aurora'nın yüzüne bakamazdı.

Bir tavernadan çıkan iki adamıyla karşılaştığında gecenin en karanlık olduğu saatlere yaklaşmak üzereydiler.

"Hiç şans yok, patron," dedi biri. "Genç züppeden bir iz bile yok."

"Aramaya devam edin," diye emretti Nicholas. "Rıhtımın sonuna ulaştığımızda gemilere başlayın ve tayfaları sorgulayın. Onu bulana kadar durmayacağız."

Tam geri dönmeye hazırlanıyordu ki ensesindeki tüyleri diken diken eden bir ses duydu.

"Deve..."

Küçük fısıltı arkasında duran fıçıların ordan geliyordu ve Nicholas bu sözün bir küfür olmadığını anladı. Birisi takma ismi olan "Deverill"i söylemeye çalışıyordu.

Alçak sesle bağırarak adamlarını uyardı, fıçıların oluşturduğu labirentin arasından yolunu bulmaya çalıştı. Yerde cansız bir yığın gibi duran birini görünce kalbi buz kesti.

"Harry?" dedi Nicholas aceleyle, onun yanına diz çökerken.

Çocuk inledi ve başını kaldırdı. Karanlıkta, Nicholas sarı saçları zar zor seçebildi.

Nerdeyse çıplak bir halde, çocuk karnını tutuyor ve nemli gecede titriyordu. Elbiseleri soyulmuş, sadece iç çamaşırlarıyla kalmıştı. İdrar kokuyordu, muhtemelen korkudan altına yapmıştı.

"Neren acıyor?" diye sordu Nicholas, bir yandan da yavaşça yüzünü ve vücudunu kontrolden geçiriyordu.

"Kar...karnım. Bana vurdular."

Nicholas kan görmedi ama çocuğun kendini geri çekmesine bakılırsa Harry'nin kaburgaları hasar görmüştü. Ancak Nick bunun kırılma değil sadece incinme olduğunu düşündü.

"Yaşayacaksın," dedi kısaca, duyduğu şefkati saklayarak. "Bana neler olduğunu anlat."

Harry tereddüt ederek başından geçenleri anlatmaya başladı: karanlık çökmeden az önce buraya nasıl geldiğini, binmek istediği bir guletten nasıl kovulduğunu ve bir yankesici çetesinin nasıl üzerine saldırdığını. Duyduğu korkudan utanıyor gibi görünüyordu.

"Çok korktum," diye geveledi, sesi zar zor duyuluyordu.

Ama Nicholas lafı ağzında gevelemedi. "Korkmakla akıllık edersin, seni sersem. Sadece pataklandığın ve hırpalandığın için çok şanslısın. İçini boşaltıp ölmeye terk edebilirlerdi."

"Gelmen için dua ettim."

"Boynunu koparmadığıma şükret. Bu düşüncesizliğin Leydi Aurora'yı çok korkuttu."

"Ben... ben çok üzgünüm. Bunu ona benim için söyler misin?"

"Kendin söylersin- sabah. Şimdi, üstünü başını nasıl temizleyeceğimizi düşünmeliyiz."

Eğildi ve Harry'yi dikkatlice kollarına aldı. "Seni ilk önce kendi gemime götüreceğim," diye ekledi Harry'yi kaldırırken. "Bu halde seni Leydi Aurora'ya götürmeye cesaret edemem."

Ama Nicholas, Harry'yi sağ salim kendi gemisine, Talon'a, götürdükten sonra onu Aurora'nın evine götürme fikrinden vazgeçti. Harry hırpalanmış, pataklanmış ve bitap bir halde olabilirdi ama tüm bunların ötesinde bugün yaşadığı tehlikenin altını daha iyi çizebilmesi ve zorlu hayatın gerçeklerini öğrenmesi için iyi bir derse ihtiyacı vardı.

Harry temizlenip birinci kaptanın ranzasında uyuyakaldığında, Nicholas kendi kamarasına çekildi ve Aurora için bir mesaj hazırladı. Mesaj netti, kısaca Harry'nin güvende olduğunu, ciddi bir yarasının olmadığını ama ona iyi bir ders vermek üzere onu bir süre daha teknede tutacağını söylüyordu.

Bu mesaj kesinlikle Aurora'nın koruyucu içgüdülerini harekete geçirecek ve Aurora koşa koşa oraya gelmek isteyecekti. Ama Aurora'ya söylemek istediği şeyler için yalnız kalmaları gerekiyordu ve o kadar hizmetçinin bulunduğu Aurora'nın evinde bu mümkün olamazdı. Mesajı, Aurora'yı rıhtıma sağ salim getirebilecek en güçlü üç adamıyla gönderdi.

Planı tahmin ettiği gibi işledi. Bir saatten kısa bir süre içinde, henüz daha şafak sökmemişken, parke taşların üstünde faytonunun tekerleklerinin sesini duydu Nicholas.

Ön güvertede durarak, Aurora'nın hızla arabadan inişini ve aceleyle iskele tahtasına doğru ilerleyişini izledi. Kalbinin hızla çarpışını duyabiliyordu, şu birkaç dakikanın hayatını sonsuza dek değiştirebileceğini biliyordu.

İskele tahtasının sonuna geldiğinde Nicholas yaklaştı ve dirseğinden tutarak Aurora'nın güverteye çıkmasına yardım etti.

"Harry'ye ne yaptın?" diye sordu daha güverteye çıkmadan, gerginliğinden sesi boğuklaşmıştı. "Ona zarar mı verdin?"

"Hayır, tabii ki ona bir zarar vermedim. Uyuyor."

Nicholas'ın kavrayışından hemen kurtuldu. Bakışlarını Nicholas'ın üstüne dikti, sokak lambasının ışığı altında, güzel yüzündeki öfke ve korku görülebiliyordu. "Ona bir ders vereceğim derken neyi kastediyorsun?" sesinin altında yatan kızgınlık hissedilebiliyordu. "Evde yatağında güvende olmalıydı."

"O güvende, Aurora."

"Onu geminde tutmaya niyetli olduğunu söyle-"

"Burada tartışmayalım," dedi Aurora'yı uyararak, kafasıyla Aurora'nın arkasından gelmekte olan tayfaları işaret etti.

Gerginliğini gözle görülür bir şekilde kontrol etmeye çalışan Aurora, Nicholas'ın kendisini yönlendirmesine izin verdi. Eline bir fener alan Nicholas, Aurora'yı güvertenin altında bulunan kaptanın kamarasına götürdü. Kapıyı yavaşça açtı ve Aurora'nın içeri girebilmesi için geri çekildi.

Harry, bir ranzanın üstünde kıvrılmış uyuyordu. Aurora ne bulacağından korkarak dikkatlice Harry'ye yaklaştı. Yürekler acısı hali düşündüğünden daha beterdi. Fenerin soluk ışığı altında yüzünün hırpalandığını görebiliyordu- bir gözünün altı morarmış, dudağı yarılmıştı...

Boğazına bir hıçkırık tıkandı, boğulacak gibi oldu neredeyse kusacaktı; eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

İşte şiddetin yapacağı budur diye düşündü çaresiz bir şekilde, içinde kabaran öfke fırtınasını dizginlemeye çalışıyordu. Neyse ki Harry hayattaydı ve şu an için en önemli şey buydu. Onu korumayı başaramamıştı ama hayattaydı.

Bir kanıt ister gibi eliyle yüzünde dokundu. Harry uykusunda yüzünü buruşturdu ama uyanmadı. Aurora derin bir soluk aldı.

Arkasında duran Nicholas, "Gel," diye yumuşak bir sesle mırıldandı. "Bu çetin sınavdan sonra dinlenmesi gerek."

Aurora, Harry'nin alnının üstüne dağılmış bir tutam saçı geriye doğru itti ve oradan ayrılmak istememesine rağmen kamaradan çıktı.

Şu son birkaç saatte yaşadığı baskı ve dehşetten sonra birden kendini çok bitkin ve bomboş hissetti.

Nicholas'ın onu götürdüğü yere dikkat bile etmedi, etrafına bakındığında küçük ama iyi döşenmiş bir kamarada olduğunu anladı. Nicholas onu bir ranzaya doğru götürüp oturması için hafifçe ittiğinde itiraz etmedi.

Nicholas doğruca içki dolabına gitti ve Aurora'ya bir parmak konyak doldurarak Aurora'nın yanına döndü.

"İşte, iç hadi," dedi bardağı dudaklarına götürürken.

Güçlü alkol Aurora'nın boğazını yaktı. İçkisini yutarken titriyordu, bardağı geri itti. Başını öne eğerek, elleriyle yüzünü kapadı.

"Sana Harry'nin güvende olduğunu söylemiştim," dedi Nicholas sonunda.

Aurora'nın omuzları kontrol edemediği titremelerle sarsılıyordu. "Biliyorum. Sadece ona bir şey olacak diye çok korkmuş-"

"Ona zarar vereceğimi gerçekten düşünmedin değil mi?"

Aurora kafasını salladı. Nicholas'ın, Harry'nin saçının bir teline bile zarar vermeyeceğini biliyordu, ama her şeyden etkilenebilecek bir çocuk için Nicholas en kötü örnekti...

"Ona bir ders vermek niyetinde olduğunu söyledin," dedi Aurora, cevabı suçlamadan çok bir soru gibiydi.

"Evet. Yarın sabah ona güverteyi temizleteceğim ve donanımı kontrol ettireceğim."

"Neden?"

"Çünkü denizdeki yaşamın ne kadar zor olabileceğini anlamasını istiyorum."

Aurora kafasını kaldırarak ona baktı. "Harry'nin bir denizci olmasına imkân yok, Nicholas. Çok tehlikeli. Onun gemende kalmasına izin vererek sadece hırsını cesaretlendirmiş olacaksın."

"Kendi yoluna gitmesine izin vermek çok daha tehlikeli olur." Elindeki bardağı masaya koydu ve gelip Aurora'nın yanına oturdu. "Onun içinde bir ateş yanıyor Aurora. İçini yakan, söndürelemeyecek bir arzu. İnan bana, biliyorum. Onun yaşındayken aynı onun gibiydim. Sen böyle bir şeyi hiç yaşamadığın için anlaman zor olabilir ama Harry arzusu onu kül edinceye kadar ya da kendisi tatmin olana kadar bu arzunun peşinden gidecektir. Ama sonuç ne olursa olsun, onu hayattan çekerek bu ateşi söndüremezsin. Bu yüzden sana sadece kızacaktır- şimdi annesine kızdığı gibi. Zamanında benim babama kızdığım gibi."

"Ama ondan ben sorumluyum."

"Ve doğal olarak onu korumak istiyorsun. Ama bir erkeğin onu yönlendirmesine ihtiyacı var, Aurora. Ben ona bunu verebilirim."

"Senin vereceğin türde bir kılavuzluğa ihtiyacı yok onun. Ona sadece şiddet öğretebilirsin. Şiddetten nefret ediyorum, Nicholas. Babamın yaptığı onca berbat şeyi gördükten sonra-"

"Ona şiddeti öğretmek gibi bir niyetim yok, tatlım," dedi Nicholas yumuşak bir şekilde. "Sadece kendi ayakları üstünde durmayı öğrenmesi yeterli." Aurora cevap vermeyince, Nicholas bastırmaya devam etti, "Onu sonsuza dek camdan bir kulenin içinde saklayamazsın, Aurora. Onu, kendin için kurduğun küçük, güvenli sığınağında tutarak emin ol, korumayı başaramazsın."

Aurora'nın çaresizlikten boğazı iyice kurumuştu, bakışlarını kaçırdı. "Ama...o daha bir çocuk. Ona bir şey olursa dayanamam, üstelik benim sorumluluğumdayken."

"O halde, içindeki hırsın en güvenli şekilde giderilmesi için benim bir yol belirlememe izin ver."

Aurora'dan bir yanıt gelmeyince, Nicholas parmaklarıyla hafifçe dokunup yüzünü kendine çevirdi. "Bana güvendiğini söylemiştin."

Aurora çaresizce ona baktı. Derin ve sakin gözleri Aurora'yı inceliyordu, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Göğsüne bir bıçak batırılmış gibi buz keserek acıyla yumruklandı. "Sana güveniyorum," diye fısıldadı.

Nicholas'ın ifadesi yumuşadı, başparmağıyla Aurora'nın alt dudağını tüy gibi hafif bir dokunuşla okşadı. Nicholas'ın teşfkatı karşısında gözlerini yumdu, bir damla yaş yanaklarından süzülmeye başladı.

Gözlerini sıkıca kapattı ve elinin tersiyle gözyaşını sildi. Ağlamak hiçbir zaman çare olmamıştı. Gözyaşları acıyı dindirmeye yetmiyordu.

Ama, kendine hakim olamıyordu. Boğazından bir hıçkırık koptu, sonra bir tane daha. Ve birden hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Nicholas'ın kollarının kendisini sardığını hissedince başını omzuna dayadı ve geçen günün stresiyle ağlamaya başladı- hatta sanki geçen bir yıl boyunca hissettiği korku, üzüntü, kayıp gibi tüm o karanlık duyguları boşaltıyordu.

Gözyaşları aktıkça vücudu sinir bozucu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Nicholas ona sadece sarılıyor ve titreyen bedenini kollarının arasında hafifçe sallıyordu.

Gözyaşları tükendiğinde, Aurora ranzanın üstünde başını Nicholas'ın boynuna koymuş, onunla yan yana yatmakta olduklarını fark etti. Aurora ona sarıldıkça, Nicholas da sevgi dolu bir şekilde ellerini Aurora'nın saçlarının arasında dolaştırıyordu ve Aurora, onun yumuşak yanağına değen gece sakalını hissedebiliyordu.

Sonunda, titrek ve derin bir soluk aldı. "Ben çok üzgünüm..." diye mırıldandı, ağlamaktan sesi boğuklaşmıştı.

"Olma." Nicholas'ın dudakları Aurora'nın alnında gezindi. "İşte burada." Cebinden kar gibi beyaz bir mendil çıkardı ve yüzündeki yaşları sildi.

Aurora, bir çocuk gibi onun kendisine bakmasına izin verdi. Hareket etmek için ne enerjisi ne de isteği vardı.

"Haklıydın," diye mırıldandı. "Ben bir korkağım."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle Nicholas. "Sadece, çok uzun bir süre korkunun seni yönetmesine izin verdin."

Nicholas'ın ılık dudakları göz kapaklarına dokunduğunda Aurora içini çekti. Nicholas'ın güven veren kolları arasında, onun vücudunu, sıcaklığını, koruyuculuğunu ve sevgisini hissederek sonsuza dek yatabilirdi.

Ancak bu kucaklaşmalarının yakınlığı Nick'in üstünde bambaşka bir etkiye neden olmuştu. Aurora ona iyice sokulunca Nick gerildiğini, kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti. Her hücresinde onu hissederek ona olan özlemi içinde çağlamaya başladı, zorlukla nefes alıyordu.

Onu rahatlatmak istiyordu. Korkusunu, üzüntüsünü uzaklaştırmak, güzel yüzünden çaresizliği ve kederi silmek istiyordu. Ama hepsinden fazlası, *onu* istiyordu.

Farkında bile olmadan dudakları Aurora'nın kızarmış yüzünde dolanmaya başladı, kadife gibi yumuşak teninin tadına bakıyordu. Aurora onun karşısında heyecanlanınca derin bir zonklama kasıklarını alev gibi yalayıp geçti.

Vücudunu saran açlığı kontrol etmeye çalışan Nicholas derin bir nefes aldı. Bu nasıl oluşmuştu, Aurora'ya duyduğu bu derin ve güçlü ihtiyaç? Bunu daha fazla inkar etmesi mümkün değildi…

Aceleyle Aurora'nın dudaklarını kendine çekti, ağzına kapanırken içi arzuyla yanıyordu. Nicholas'ın bu ani hareketi karşısında Aurora'dan hafif bir itiraz mırıltısı yükseldi ama Nicholas dudaklarıyla saldırısına devam etti ve Aurora sıcak dudakları kendi dudakları altında aralanınca bir zafer duygusuyla doldu.

Sonra Aurora birden geri çekildi, elleriyle Nicholas'ın göğsüne bastırıyordu. Ona bakarken kesik kesik soluyordu, mavi gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

Nicholas derin bir soluk aldı, içindeki yabanı arzuyu kontrol etmeye çalışıyordu. Aurora'nın da kendisini istediğini biliyordu. Boynuna dokunduğunda çılgınca atan nabzını hissetti.

"Seninle sevişeceğim Aurora!" dedi arzudan boğuklaşmış sesiyle. "Eğer durmamı istiyorsan bunu şimdi söyle."

Nicholas yanında uzanmış, yay gibi gerilmiş bir halde bekliyordu. Kasıkları Aurora için sızlıyor, kalbi göğsünü parçalayacak gibi çarpıyordu. Ama bu sefer kararı Aurora verecekti.

Aurora, Nicholas'ın gözlerine baktı, o gözlerin koyu derinliklerinde boğuluyor gibiydi. Onun sevişmesini, tutkusunu istemiyordu ama sevecenliğine, heyecan veren tatlı ve ateşli öpüşlerine karşı koyamıyordu. Artık ona karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Sessizce kafasıyla onayladı, bu mağlubiyetinin karşılığında göreceği tatlı işkenceyi çok iyi biliyordu. Korkunç bir arzu kapladı içine, ona dokunmak onu içinde hissetme arzusu…

"Durmanı istemiyorum," diye fısıldadı. Uzandı ve parmaklarıyla Nicholas'ın ipek gibi saçlarının dalgalarını okşadı.

"Lütfen," diye çaresizce ekledi. "Seviş benimle, Nicholas."

18. Bölüm

Bana cenneti vaad ediyordu, tek gereken benim uzanıp onu alma cesaretimin olmasıydı.

Aurora'yı yavaş yavaş soydu. Nicholas onu öyle çok istiyordu ki arzusundan vücudu titriyordu. Aurora, hâlâ vücudundan utanıyordu, Nicholas nazik olmaya büyük bir gayret gösterdi.

Aurora, karşısında çırılçıplak kaldığında, Nicholas, onun saçlarından tokaları tek tek çıkardı, serbest kalan saçlar bir şelale gibi çıplak omuzlarına döküldü. Göğüs uçları dikleşmiş, titrek fenerin ışığında açık teni parlıyordu, ceylan gibi bacakları ince ve uzundu.

Ne kadar güzel olduğunun ya da zarafetinin, çekiciliğinin farkında değilmiş gibi göründüğünü düşündü içinden Nicholas. Her şeyiyle arzusunu, hasretini yansıtıyordu, mavi gözleri tutkuyla kararmıştı.

"Aurora," boğuk bir sesle mırıldandı Nicholas dudaklarına uzanırken. Onu öptükçe içindeki açlık daha da büyüdü. Yavaşça, derinden vaat dolu öpüyordu Aurora'yı. Önce yavaşça diliyle dudaklarını araladı ve Aurora'nın sıcak karşılamasıyla

onun gizemlerini keşfetmeye başladı. Aurora'nın arzu dolu bir ürpermeyle sarsıldığını hissedince içini sevinç kapladı. Aurora'yı en ateşli haliyle istiyordu, kendisi için yanmasını istiyordu... ama yine de aceleciliğini dizginlemeye çalıştı. Bu hassas bir andı. Onunla yavaş yavaş sevişmeyi, bunun bitmemesini istiyordu.

Çelik gibi bir azimle öpüşmeyi yarıda kesti ve geri çekilerek üstündekileri çıkarmaya başladı.

Nicholas'ın tahrik olmuş vücudunu izleyen Aurora'nın onun muhteşem görüntüsü karşısında nefesi kesildi. Öyle erkeksi bir çekiciliği vardı ki fener ışığı altında bronzdan yapılmış bir heykele benziyordu. Ama onu asıl büyüleyen bakışlarıydı.

Gözlerinde saf arzuyu gördü; ona yaklaşırken Nicholas'ın kendisine duyduğu ihtiyacı gördü. Nicholas'ın parmakları şefkatle çıplak omuzlarında dolandı ve yavaşça aşağılara, kabarcıklarına ve beline doğru kaydı. Sonra, elleriyle kalçalarını kavradı ve Aurora'yı kendine doğru çekti. Aurora, onun sıcak, kabaran erkekliğini hissetti.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye usulca sordu Nick. "Kasıklarımda tutuşan alevi hissedebiliyor musun?"

Aurora'nın cevap vermesine izin vermeden göğüslerinin üzerine eğildi, gecenin serinliğine rağmen Aurora'nın çıplak tenini dudakları ile kavurdu.

Aurora, onun dilinin yumuşak dokunuşuyla titredi. Göğüslerini emmeye başladığında Aurora elleriyle Nicholas'ın omuzlarına yapıştı ve tırmaklarını geçirdi.

Aurora'nın hafif hafif inlemeleri Nicholas'ı daha da tahrik etti. Dün ona sahip olurken sergilediği şiddeti hatırlayan Nicholas'ın çenesi kasıldı. Bugün öyle çılgına dönmüş bir hâlde davranmayacaktı. Öfkeli, patlayan bir arzunun esiri olmuştu. Oysa bugün şefkat ve sevgi dolu bir açlık vardı içinde ve bunu göstermeye niyetliydi.

Aurora'nın önünde diz çöktü ve sakallı yanağını kasıklarına sürttü. Nicholas onun kokusunu içine çekerken Aurora'nın nefesi kesildi.

Aurora'nın nefesini tutarak kendisine itiraz etmeye çalışmasını görmezden gelen Nicholas onun duyarlı, taç yapraklarıyla kaplanmış dişiliğinin derinliklerine dalarak diliyle ıslaklığına ulaştı. Aurora dizlerinin artık onu taşıyamayacağını hissetti, Nicholas'ın saçlarını kavradı ama Nicholas'ın durmaya hiç niyeti yoktu. Dilinin amansız öpüşlerine karşılık Aurora'nın sabit durması için elleriyle kalçalarından tuttu. Nicholas Aurora'nın tadına varırken, onu keşfederken, uzun ve yavaş dokunuşlarına devam ederken Aurora'nın altın saçları dağılmış, karmakarışık olmuştu.

Aurora arzuyla inledi, Nicholas'ın dudaklarının karşısında yay gibi gerilmişti. Bu bir işkenceydi, sonsuz şefkati bir açlığını dindirirken, şehveti bir başka açlığını ortaya çıkarıyordu.

"Nicholas, lütfen..." diye yalvardı.

Nicholas'ın boğuk fısıltısı çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Evet, işte böyle. Benim için tutuşmalısın..."

Aurora başka bir eziyetle titreyerek kıvrandı ve daha fazla sabit kalamadı. Ürpermeler sanki onu kontrol altına almış gibiydi, sarsılarak haykırdı. Dizlerinde kemik yokmuş gibiydi; eğer Nicholas kalkıp onun titreyen bedenini tutmasaydı yere yığılacaktı.

"Yeter..." diye çaresizce mırıldandı.

Gözlerinde arzu ve şehvetle Nicholas boğuk bir sesle cevap verdi. "Hayır, meleğim. Daha yeni başladık."

Aurora'yı narin ve çok değerli bir şey bulmuş gibi öptü ve onu yatağa sürükledi. Onu yatağa yatırdığında dudakları hâlâ Aurora'nın dudaklarının üstündeydi.

Nicholas, üzerinde diz çöktü ve zevkli işkencesine en baştan başladı, Aurora içinde ilkel bir arzunun pırıltısını hissetti. Nicholas'ın dokunuşları sıcacıktı ve vücudunun her yerini öpen ağzı büyüleyiciydi. Bu dokunuşların ortaya çıkardığı heyecanlara kendini bıraktı Aurora. Böylesi tatlı, içini sızlatan bir yumuşaklığı, böylesi güzel bir mahremiyeti daha önce hiç hissetmemişti.

Nicholas çok güçlü ve çok şefkatliydi, okşamaları çok yumuşaktı. Gücünü büyük bir dikkatle kontrol altında tutuyordu, becerikli dudakları usul usul öpüyordu, Aurora, onun gösterdiği özeni hissedebiliyordu.

Onun altında heyecanlanmıştı, keskin, huzursuz bir ihtiyaç içindeydi. Dokunuşu hükmedici ve tapar gibiydi, sakinleştiriyor ve canlandırıyordu, aynı anda hem rahatlatıyor hem de işkence ediyordu.

Aurora boğazından ateşli bir sesin çıkmasına engel olamadı. Arzu denizinde boğuluyordu...

Aurora, Nicholas'a yeniden yalvardı ama Nicholas sonsuza dek onu duymayacak gibiydi.

Şefkat ve kararlılık dolu bakışlarla, Nicholas, vücuduyla Aurora'nın vücudunu kapladı. Aurora onu biraz daha kendine çekmek için kollarını aceleyle kaldırdı, ona baskı yapan ağırlığını, aralarında kalan sert ve tahrik olmuş erkekliğini hissetmek onu mest ediyordu.

O sırada Nicholas bir anlığına Aurora'nın üzerindeki ağırlığını biraz olsun azaltarak kollarının üstünde durdu, dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu. "Bunun hayalini kaç kez kurduğumu biliyor musun?" dedi Nicholas, fısıltısı alçak ve tahrikiydi. "Tüm bu güzelliğin ve ateşinle seni tekrar kollarımın arasına almanın hayalini?"

Gözleri tutkudan siyahlaşmış, bekliyordu.

"Ben de senin hayalini kurdum," diye fısıldadı Aurora titrek bir sesle.

Nicholas'ın ihtiyaç duyduğu tek şey sanki bu cevaptı. Yatağa kaydı, Aurora'nın sıkı derinliklerine daldı. Sonunda onun içinde hissedebilen Aurora hafifçe inledi.

Nicholas bir an durdu, Aurora'nın şişkin doluluğa alışmasına zaman tanımak istiyordu. Nicholas kendini yavaşça geri itlerken Aurora'nın vücudu titredi.

Nicholas kalçalarını ikinci kez güçle ileriye itip Aurora'nın en derin yerlerine ulaştığında, Aurora'nın soluğu kesildi. Kendinden emin bir gülümseyen Nicholas, uzandı ve Aurora'nın içini

tamamen doldurabilmek için Aurora'nın kalçalarını biraz daha yukarı kaldırdı. Aurora'nın yaşadığı en muhteşem duyguydu bu- Nicholas'la tek vücut olmak.

Aurora'nın başı yastığın üzerine düştü. Düşünemiyordu, sadece hissediyordu. Nick'in dokunuşuyla uyandırdığı arzu öyle canlı, öyle coşkuluydu ki içinde bir ateş yanıyor gibiydi.

O sırada Nicholas da aceleyle hareket etmeye başladı, sanki aynı ateşi o da hissetmişti. Nicholas ritmi artırdıkça, kendini daha sert ve derin bir şekilde Aurora'nın sıcak vücuduna bıraktıkça, Aurora'nın elleri deli gibi onun kaslı vücudunda geziniyordu. Aldığı zevk daha da arttı, daha da artmaya devam etti ve patlama noktasına geldi.

Nicholas da Aurora ile aynı durumdaydı, aynı temel, güçlü içgüdünün esiri olmuştu. Nefesi iyice hızlanmış, kalçaları baskısını iyice artırmıştı. Nazik olmaya çalıştığını hatırladı ama bu düşünce de kontrolü de arzu dalgasının içinde kaybolup gitti.

Patlama anı geldiğinde her ikisi de bu anın içinde sürüklenip gitti. Aurora'nın kendinden geçmiş, zevk dolu inlemelerini Nicholas ağzıyla kapattı. Vücudunun sarsılmaları Aurora'nın bedeninde dalgalanırken, Nicholas Aurora'nın içine bıraktı kendini.

Nicholas bu çözülmenin karşısında, içinde büyük bir sevgi duyarak ürperdi. Yavaşça, yatağın diğer tarafına bıraktı kendini ve Aurora'yı kendine çekti, Aurora başını Nicholas'ın göğsünün üstüne koydu.

Nicholas, uzunca bir süre titreyerek yattı, ardı ardına gelen şoklarla nabzı hâlâ deli gibi atıyordu, kafasının içi karmakarışıktı. İçinde duyduğu bu çok kuvvetli sevginin bir adı olduğunu biliyordu Nicholas. *Aşk*. Aurora'ya âşıktı. Aman Tanrım…

Nicholas gözlerini sıkıca kapattı, bir yandan lanet ediyor bir yandan şükrediyordu.

Bunu fark etmek Nicholas'ı fena sarsmıştı. Hiçbir ilişkisine aşkın dahil olmasına izin vermemişti. Her ilişkisinin

sonunda kalbi kırılmadan, hiç pişmanlık duymadan yürüyüp gitmeyi başarmıştı. Âşık olmaktan hep kaçınmıştı, korumuştu kendini, aşka hiçbir zaman boyun eğmemişti. Babasının bir sonraki yaşadığı gibi, ruhunu saran duyguların kendisine hiçbir zaman nüfuz edemeyeceğini düşünüyordu.

Ama tüm bunlar Aurora'yı tanımadan önceydi. İlk olarak güzelliği vurmuştu onu- ama onun cazibesi, güzelliğinin ötesindeydi. Daha en başından itibaren, Aurora'nın merhameti, gücü, koruyuculuğu duygularının derinleşmesine neden olmuştu. Onu daha iyi tanımaya başladıkça daha çok istemişti. Tüm dünyadan sakladığı tutkulu yanının ipuçlarını yavaş yavaş gösterdikçe Nicholas'ı büyülemişti. Onun kanını hızlandıran, kalbinin deli gibi çarpmasına ve alev alev yanmasına neden olan unutulmaz bir kadındı o…

"İyi misin?" diye sordu bir süre sonra.

Aurora zevk dolu bir inilti yle cevap verdi. Yatağın ucundaki battaniyeyi uzanıp alan Nicholas, çıplaklıklarının üstünü örttü. Farkında bile olmadan onu biraz daha kendine çekti ve ipeksi saçlarına bir öpücük kondurdu. Zihninin içinde dolaşıp duran nakaratın mutluluğu, korkusu ve deliliğiyle kendinden geçmişti. *Ona âşığım. Ona âşığım…*

Bu çarpıcı düşünceyi kafasında tekrar tekrar evirdi çevirdi. Sonunda aklı şu soruya takılıp kaldı. *Peki şimdi ne yapman gerekiyordu?* Şu ana kadar ona hep karşı çıkmış olan Aurora'yı, karısı olması için nasıl ikna edecekti?

Ruhundaki açlığı dindirmek için bir gece asla yeterli olmazdı. Aurora'nın karısı olmasını istiyordu. Aurora onun yatağına, onun hayatına aitti. Alışılmadık, sahte evliliklerine babasının bir oyunu sebep olmuştu ama Nicholas bu evliliğin sürekli olmasını istiyordu.

Aurora'ya duyduğu tutkuyu doyasıya yaşamak istiyordu. Her gece kendini Aurora'nın sıcak, ipeksi bedeninde kaybetmek ve her sabah onun yanında uyanmak istiyordu. Onunla bir gelecek kurmak istiyordu, çocukları olsun istiyordu…

Onu hamile bırakmış olabileceği düşüncesiyle Nicholas'ın kaskatı kesildi. İki gündür onunla herhangi bir önlem almadan sevişmişti. Eğer Aurora hamile kaldıysa çıkacak skandalla tek başına göğüs geremeyeceğinden, evliliklerini kabul etmek zorunda kalırdı.

Nicholas kafasını salladı. Aurora'nın kendi çocuğunu taşıyor olması fikri gönlünü sevinçle doldursa da bu onun kendi seçimi olmalıydı. Aurora'nın karısı olmasını çok istiyordu ama isteyerek gelmeliydi. Mecbur olduğu için değil, onu sevdiği için gelmeliydi. Tüm hayatını onunla geçirmek istediği için gelmeliydi. Kendi kendine söz verdi, bir dahaki sevişmelerinde her türlü önlemi alacaktı.

Tabii bir dahaki sefer olursa? Kendisi ne istediğini biliyordu, peki ama Aurora ne istiyordu?

Aurora, duygularına karşılık vermiyordu, bunu çok iyi biliyordu. Aurora'nın ideal bir kocada aradığı ne varsa, kendinde tam tersi vardı. Ve hâlâ lanet olası bir hayalete aşıktı. Yeterli kadar zamanı olsa belki Aurora'nın duygularını değiştirebilirdi ama zamanı gittikçe kısalıyordu.

İhtiyacı olan buydu- zaman. Aurora'yla yalnız kalabilecekleri bir zaman. Onun savunmasını yıkmaya, onu, evlilik lerine bir şans vermeye ikna etmeye yetecek kadar bir zaman. Paylaştıkları arzunun daha gerçek ve kalıcı bir şeye dönüşebileceğini göstermek istiyordu ona. Duyguları çok yoğun ve ateşli bir hale gelene kadar tutkusunu öyle bir alevlendirmeliydi ki, Aurora'nın duygularını inkar etmeye gücü kalmamalıydı.

Ona ulaşabileceği tek yol buydu, fiziksel yakınlık. Birbirlerine her dokunuşlarında Aurora'nın savunması biraz daha zayıflıyor, Nicholas'ın uyandırdığı açlık biraz daha artıyordu.

Ve fiziksel tutku aşka dönüşebilirdi. Fransız kadının günlüğünde olanlar buydu. Aurora ile de böyle olabilirdi. Hayır, *olacaktı*, Nicholas kendi kendine söz verdi.

Elinden gelen her şeyi yapana kadar onun peşinden koş-

maya son vermeyecekti. Babası hayatının aşkına kaybetmişti ve Nicholas ömrünün sonuna kadar neler olabilirdi diyerek kendini üzmek istemiyordu.

Elini uzattı ve hafifçe Aurora'nın yanağına dokundu. "Uyanık mısın?"

Heyecanlanan Aurora yüzünü ona doğru kaldırdı. "Evet," diye mırıldandı, mavi gözleri zevkten ağırlaşmaya başlamıştı.

Şefkatli bir şekilde Nicholas, Aurora'nın kızarmış yüzüne düşen bir tutam saçı alıp arkaya itti. Öyle güzeldi ki... Onu tekrar istiyordu, öncekinden daha güçlü bir şekilde, ona olan arzusu fiziksel ihtiyacın çok ötesindeydi.

Ama duygularını hemen ortaya dökemezdi. Aşkını aparte olarak etmeye kalksa Aurora'nın inanmayacağını düşünüyordu- kendisi bile buna inanmakta zorluk çekiyordu. Emin olmamak Nicholas'ın kendisini hiç alışık olmadığı bir biçimde zayıf hissetmesine neden oluyordu.

Ona henüz anlatamazdı. Bu kez sabırla beklemek zorundaydı, sadece sözler yeterli değildi, derin duygularını ona göstermesi gerekiyordu.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi sonunda, sesinin olağan çıkması için büyük bir çaba sarf ediyordu. "Londra'dan ayrılmam gerekip gerekmediği konusunda karar vermeye çalışıyorum.

Aurora tüm bedeninin gerildiğini hissetti. "Ayrılmakla ne demek istiyorsun?"

"Bir süre şehir dışında kalmayı düşünüyorum. Hakkımdan. Beni tanıyabilecek bunca insanla karşılaştıktan sonra kim olduğumun ortaya çıkması riski çok yüksek. Clune, Berkshire'daki evini kullanabileceğimi söyledi." Nicholas durdu, derin bir soluk aldı. "Benimle gelmeni istiyorum, Aurora."

Aurora, battaniyeyi göğüslerinin üzerine çekerek yavaşça doğruldu. "Seninle gelmek mi?" diye zayıf bir sesle tekrarladı.

"Evet. Beraber olmamızı istiyorum."

Nicholas'a bakan gözlerinde yine sıkıntı okunuyordu. "Şu an beraberiz."

"Olmamız gerektiği gibi değil. Bir hırsız gibi seninle yalnız kalabileceğim birkaç dakikanın peşinden koşmaktan, karımla yakın olabilmek için fırsat kollamaktan yoruldum. Bir skandal yaratma riski olmadan seni öpebilmek istiyorum. Sana sarılmak, seninle sevişmek ve sabah sen kollarımda uyanmak istiyorum."

"Nicholas... daha önce konuştuk bunları. Senin karın olmak istemiyorum."

"Nicholas doğruca Aurora'nın gözlerinin içine baktı. "Az önce paylaştığımız tutkudan sonra beni istemediğini söyleyemezsin."

Gözlerindeki ıstırap çok belirgindi. "Bu bir şeyi değiştirmez. Birbirimiz için doğru insanlar değiliz."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Bu soruyu doğru dürüst test edebilecek bir ortamımız bile olmadı. Evliliğimizin başarılı olup olmayacağını görmek için ona hiç şans tanımadık, Aurora. Ben bu şansı vermek istiyorum, Aurora. Bunu bana değilse bile kendine borçlusun."

Aurora cevap vermeyince, Nicholas alçak sesle devam etti. "Çok az zamanımız kaldı. İngiltere'de uzun bir süre daha kalamam. Ama ayrılmadan önce birbirimize uygun olmadığımız konusunda emin olmak istiyorum. Bunu kendimize kanıtlamak zorundayız, şu veya bu şekilde."

"Ne... ne öneriyorsun?"

"Benimle Berkshire'a gel- karım olarak." Uzandı ve baş parmağıyla Aurora'nın çıplak omzunu okşadı. "Bana iki hafta ver. Birbirimize ait olduğumuzu sana kanıtlamam için on beş gün. Bu sürenin sonunda hâlâ ayrılmak ve evlilik yeminimizi bozmak istersen sana karşı çıkmayacağım. İngiltere'den ayrılacağım ve hayatından sonsuza dek çıkıp gideceğim."

Aurora ona baktı. "Sonsuza kadar mı?"

"Evet," diye yumuşak bir şekilde onayladı Nicholas.

"Ayrılınca'ya sensiz döneceğim. Beni tekrar görmek zorunda kalmayacaksın. Hayatını burada özgürce, istediğin gibi yaşamaya devam edebileceksin."

Aurora elini başına götürdü, telaşlı bir şekilde alnını ovuşturdu. "Londra'dan hemen ayrılamam. Harry ne olacak? Rakım ne olacak?"

Onu güçlü sadakatinden dolayı suçlayamazdı. Aurora sevdiği insanlara kendini tutkuyla adıyordu; ona âşık olmasının sebeplerinden biriydi bu.

"Raven başının çaresine bakacaktır," diye dürüst bir biçimde yanıtladı Nicholas. "Ve Harry'le ben ilgilenirim. Bu akşam karşılaştığı tehlikelerden sonra, bir daha kendi başına işler çevirmeye hevesli olacağını sanmıyorum. Ve denizcilikle ilgili onun hayal ettiği gibi göz kamaştırıcı bir macera olmadığını anlamasını sağlamaya kesinlikle kararlıyım. Kısa bir süre içinde annesinin yanına dönmek isterse hiç şaşırmam."

"Onu burada bırakamam, Nicholas."

"Sana söz veriyorum, bu gerekmeyecek. Başka ne gibi itirazların var?"

Çok fazla sayıda itirazı vardı. Bunların en başta gelen de Nicholas'ın kendisiydi. Daha önce düşünebildiği her şeyden daha riskliydi. Daha önce güven dolu olduğunu düşündüğü her şeyi tehdit ediyordu. İçinde ortaya çıkardığı duygular çok yoğun ve korkutucuydu. Tüketen ve yakan tutkusu da...

Peki onunla gitmeyi reddederse? Korkusunun onu yönetmesine izin vermiş olacaktı. Nicholas'ın onu suçladığı gibi bir korkak olarak yaşamaya devam edecekti. Tüm hayatı boyunca bu korkunun esiri olamazdı.

Daha da beteri, eğer Nicholas Londra'da kalmaya devam ederse kimliği ortaya çıkacak, tutuklanacak ve asılacaktı. Eğer Nicholas ölürse... buna dayanamazdı. Londra'dan uzakta en azından daha güvende olacağı kesindi...

Ondan istediği şeyi kabul etme cesareti var mıydı? Başka bir seçeneği var mıydı?

Aurora, Nicholas'a döndü, gözlerindeki yoğunluk

Aurora'yı büyüledi. İki hafta. Nicholas'la yalnız geçireceği bir avuç gün. Âşıklar gibi olacaklardı. Cennet gibi olacaktı, işkence gibi olacaktı.

Bu kadar uzun bir süre boyunca duygularının incinmemesini sağlayabilecek miydi? İki hafta sonsuz bir zaman gibi geldi. Ve bu mecburi yakınlık ayrılırken duyacağı ıstırabı artırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Ama eğer buna dayanabilirse, Nicholas İngiltere'den ayrılıp, sağ salim Amerika'ya dönecekti. Aurora, boğazına tıkanan bir acıyla yutkundu. Ümitsizce istediği bu değil miydi? Nicholas'tan ve onun, başını döndüren tutkusundan kurtulmak?

Bu düşünceyle içini basan kasveti kovmaya çalıştı. Nicholas'ın bir an evvel gitmesini her şeyden çok istiyordu, kalbi daha fazla parçalanmadan…

"Bana bu şansı verecek misin, hayatım?" diye kadife gibi bir sesle sordu Nicholas. "Benimle gelecek misin?"

"Evet," diye fısıldadı Aurora Nicholas'a bakarak. "Geleceğim."

Nicholas'ın gözleri öyle bir parladı ki Aurora kalbinin duracağını sandı. Onun bakışına dayanamayan Aurora gözlerini kapattı, korkunç bir hata yapmadığını ümit ediyordu.

KISIM III

Kalbin Tutkusu

19. Bölüm

Kalbimin en mahrem sırlarını çekip çıkarıyordu.

"Varmamıza ne kadar kaldı?" Harry üçüncü kez soruyordu. Pencereden Sussex'in kırlık arazilerine bakmak için koltuğunda dönüp duruyordu.

Aurora, Harry'nin eve gitmek için duyduğu heyecana gülümsemeden edemedi. Londra'dan sabah erken saatlerde çıkmışlardı ve ancak birkaç saattir yolda olmalarına rağmen Harry sabırsızlığını kontrol edemiyordu. "Çok fazla değil."

"Annemle konuşacaksın değil mi, Rory? Beni azarlamasına izin vermeyeceksin?"

"Evet, elbette. Sana söz verdim. Ama bence endişelenmene gerek yok. Eve sağ salim dönmen onu öyle rahatlatacak ki azarlamak aklına gelmeyecektir."

O sırada Harry, arkalarından at süren Nicholas'a baktı. "Bu arabada kapalı kalacağıma Bay Deverill gibi at üstünde gidebilmeyi isterdim."

"Uzun süre at üstünde durmak için kaburgalarının hâlâ güçsüz olduğunu kendin söyledin, unuttun mu?"

O çetin geceyi hatırlayan Harry ürperdi- Bu Aurora'nın

gözünden kaçmadı ve duyduğu memnuniyeti kendine sakladı. Rıhtımda dövüldükten sonra Harry bir daha kaçmayacağına yemin etti, Aurora Harry'nin içtenliğine inanmıştı. Ve çok şükür ki, iki gün boyunca döktüğü ter, kabaran eller ve ağrıyan kaslar onu, bir denizcinin zorlu hayatından hoşlanmayacağına ikna etmişti.

O iki gün Aurora için zaman geçmek bilmemişti ama onun zorlu yöntemlerine karışmayacağına dair Nicholas'a söz vermişti. Ve Nicholas'ın tahmin ettiği gibi, Harry denizci olma hayalinden, pek mutlu olmayarak da olsa, vazgeçmişti.

Aurora, reşit olduğunda kendi filosunu alabilecek kadar zengin olacağını hatırlattığında yüzü hatırı sayılır bir şekilde aydınlanmıştı. Ve reşit olana kadar geçecek süreyi Sussex'te annesinin yanında geçirmeyi tercih etmişti- annesini çok özlemişti ve ilgisini artık o kadar da katlanılmaz bulmuyordu.

Nicholas'ın eşliğinde Harry'yi eve götürüyordu. Aurora da, arabanın içindeki sıcağın ve tozun içinde olmaktansa bu güzel yaz gününde at sırtında gitmeyi tercih ederdi. Ama Harry'ye arkadaşlık etme zorunluluğunun yanı sıra Nicholas sanki aile dostuymuş gibi davranmak ve gerçek planlarını afişe etmemek daha akıllıca olacaktı. Harry'yi annesine teslim ettikten sonra Londra'ya geri dönüyormuş gibi yapacaklar ve Aurora'nın kabul ettiği gibi beraber iki hafta geçirmek üzere Berkshire'a gideceklerdi.

Şu ana kadar çekincelerini bastırmayı başarmıştı ama çocukluğunun geçtiği Doğu Sussex'in içlerine doğru ilerledikçe Harry'nin bıcır bıcır konuşması endişelerini ve keder dolu anılarını dağıttığı için memnundu. Neredeyse bir yıldır ilk kez evine geliyordu. Geoffrey'nin ölümünden sonra onun acı veren hatıralarından uzakta olabilmek için Londra'da kalmayı tercih etmişti. Hatta kuzeni ve karısıyla birlikte Karayipler'e giderek daha da uzaklaşmak istemişti.

O zamandan bu yana hayatı nasıl da değişmişti, Aurora dalgın dalgın düşünüyordu. Evlenmişti, dul kalmıştı sonra dul olmadığını öğrenmişti... Tam bir kadın olmuştu, usta bir

yakın ellerinde cinselliğin inceliklerini öğrenmişti. Hayatı boyunca çok sevdiği ve takdir ettiği centilmenin tam tersi olan bir âşık.

Eve doğru yapılan bu yolculuk hem Geoffrey'le hem de diğer şeylerle ilgili kederli anıları canlandırmıştı.

Aurora huzursuzca kıpırdandı. Babasını ve onun neden olduğu kötü duyguları düşünmemeye çalışıyordu. March ve Eversley arazileri birbirine çok yakındı, arada sadece bir iki mil vardı ama Dük'ü aramak için hiçbir nedeni yoktu. Zaten babası onunla olan ilişiğini kesmiş ve onu mirasından çıkarmıştı.

Eversley mülkünün sınırları içerisine girerse sokaklarda tanıdığını kurbaçlayacağı tehdidini unutması mümkün değildi. Ve kısa bir süre sonra o sınırları ziyadesiyle geçiyor olacaktı. Babası, Nicholas'la yalnız iki hafta geçirme niyetinde olduğunu öğrense öfkeden küplere binerdi. Şimdi bile etekleri tutuşmuş durumdaydı. Bir hizmetkârına seyahatinin kısa süreceğini anlatırken yeterince inandırıcı olup olmadığından çekinmişti.

En azından bir endişesinden kurtulmuştu; Nicholas'la birlikte olduktan sonra hamile kalmadığından emindi. Geçen hafta regl olmuştu. Ve şu andan itibaren, ne zaman birlikte olurlarsa olsunlar günlükte tarif edilen her türlü önlemi alacaklardı.

"Peki," dedi Harry'ye, küçük el çantasından bir deste kâğıt çıkarırken, "Ne oynayacağız?" Harry'yi neşesine katılmaya çalışıyordu.

Yaklaşık bir saat sonra araç March mülkünün düzgün çakıl yoluna saptığında, Harry koltuğuna sığamıyordu. Annesi, Leydi March, araba etkileyici tuğla malikanenin önünde durur durmaz onları karşılamak üzere dışarı çıktı.

Hemen oğlunun boynuna atıldı ve sıkı sıkı sarıldı, Aurora'yı da aynı şekilde sıcacık bir şekilde karşıladı. Annesinin ölümünden beri Leydi March, Aurora'nın çok yakın bir dostu olmuştu ve birlikte Geoffrey'nin ölümünün üzün-

tüsünü paylaşmışlardı. Nicholas'ın onları izlediğini gören Aurora, üzüntüsünü omuzlarından silkeledi ve onları tanıştırdı.

Leydi March, Nicholas'ı da aynı coşkuyla selamladı, Nicholas'ın elini iki eliyle birden sevgiyle kavradı. "Harry'nin mektupları hep sizinle doluydu, Bay Deverill. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Rica ederim, leydim. Abartılacak bir şey yapmadım," diye kibarca yanıtladı Nicholas.

"Ah, olur mu? Harry'yi yönlendirecek bir erkek yok bu..." Gözlerine aniden dolan yaşları bastırdı ve parlak bir gülümsemeyle Aurora'ya döndü. "Geceyi burada geçireceksiniz değil mi?" diye sordu.

"Çok teşekkürler ama geri dönmek zorundayız."

"En azından öğle yemeğine kalmalısınız. Ve bana tüm Londra dedikodularını anlatmalısın. Biliyorsun, bugünlerde çok az gidiyorum Londra'ya. Eve gelin. Harry, sen de bize katılıyorsun..."

Öğle yemeği servise hazır oluncaya kadar konuk odasına geçtiler. Leydi March, Harry'nin her an kaybolabileceğinden korkuyormuş gibi onu yanından ayırmıyordu ama yemekten biter bitmez Harry ahırlara gidip atları görmek için izin istedi. Sandalyesinden atlarken cevabı beklemiyordu bile.

Kapıdan koşarken annesi çağırarak onu durdurdu, misafirlerin önünde bu kaba davranışından ötürü özür dilemesini istedi.

"Pöh, Rory misafir değil ki" dedi Harry.

"Ama yine de ondan ve Bay Deverill'den özür dilemelisin."

"Özür dilerim," dedi Harry, pişmanlıktan eser olmayan bir gülümsemeyle.

"Ve henüz Aurora'ya geçen haftalar boyunca gösterdiği cömert konukseverliği için teşekkür ettiğini duymadım," diye ekledi Leydi March sertçe.

"Teşekkür ederim, Rory." Masaya dönen Harry Aurora'ya

sıkıca sarılıp, Nicholas'ın elini sıktıktan sonra fırlayarak çıktı.

Kızgınlıkla kafasını sallayan Leydi March, Harry'nin arkasından içini geçirdi. "İnsanı bazen öyle zorluyor ki. Ağabeyi Geoffrey'den çok farklı..." diye başlayarak Nicholas'a döndü. "Özür dileme sırası şimdi bende, Bay Deverill. Melankolik olmak istemem ama bir anne için oğlunu kaybetmek çok zor. Ya da bir kadın için nişanlısını kaybetmek," diye ekledi Aurora'yı hüzünlü bakışına katarak.

Nick cana yakın bir şekilde başını salladı, ama göründüğü kadar neşeli değildi. En azılı rakibinin bir dolu hatırasını Aurora'nın kafasında ve kalbinde ayağa kaldırdığı için bu ziyaretten hiç hoşnut değildi. Aurora, Büyük Lord March'ı kafasında çok yüce bir yere koymuştu ve onu oradan indirmek çok zor olacaktı.

Böyle kusursuz bir örnekle mücadele edemeyeceğinin farkındaydı Nicholas. Aurora'nın sadece onu unutmasını sağlayabilirdi- ve onu buradan çıkarır çıkarmaz elinden gelen her şeyi sonuna kadar yapacaktı.

Ama maalesef yolculuklarını aksatacak ve Aurora'nın diğer acı dolu hatıralarını canlandıracak başka bir olay oldu. Leydi March, Aurora'ya son zamanlarda babasından haber alıp almadığını sorduğunda kalkmak üzereydiler.

"Hayır," diye cevap verdi Aurora. "Evliliğimden beri onunla çok iyi anlaştığımızı söyleyemem."

"Çok iyi idare edebildiğini sanmıyorum," dedi Leydi March. "Sen ayrıldığından beri evde hizmetkar tutamamaya başladı. Hiddetli öfkesinden hepsini kaçırdı, gerçi bunu hak etmediğini söyleyemem."

Kısa bir süre içinde Aurora'nın güzel yüzünden geçen duygular Nicholas'ın gözünden kaçmadı; duyduğu şeyden rahatsız olduğu açıktı. Ama Nicholas, onu arabaya bindirmek için elini uzatana kadar sessizliğini korudu. Sonra Nicholas'ın koluna dokundu.

"Ayrılmadan önce," dedi alçak bir sesle, "babamı görmek istiyorum."

Nicholas gözlerini kısarak ona baktı. "Ne elde edeceğini sanıyorsun? Sana yaptıklarından sonra onu görmek istiyor olamazsın."

"Onu görmek *istemiyorum*. Ama o hala benim babam."

"Ve sende aşırı gelişmiş bir sorumluluk duygusu var," dedi Nicholas onaylamayan bir sesle.

Aurora ona hazin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Korkarım."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin, Aurora. Senin üzerindeki haklarını kaybetti o ve bunun bedelini ödüyor."

"Belki de. Ama onun iyi olduğundan emin olmadan buradan ayrılırsam vicdanımın sesini susturamam. Eğer istemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin."

"Ah, hayır," dedi Nick yüzünde tehlikeli bir gülümsemeyle. "Meşhur Dük'le tanışma şansını kaçırmak istemem."

Kısa bir süre sonra Eversley arazisine ulaştılar. Aurora üzüntüyle muhteşem parkın son gördüğünden beri oldukça ihmal edildiğini fark etti. Süpürülmemiş çakıl yolda tekerlek izleri vardı, bakımsız çimenler ve düzensiz çalılar yabani bir şekilde büyümüşlerdi.

Evin ön tarafındaki merdivenleri Nicholas'la tırmanırken Aurora'nın midesine kramplar giriyordu ama babasını görmek zorundaydı. Barışma ihtimallerinin çok az olduğunu biliyordu, barışmayı çok da istediği söylenemezdi. Ama ne olursa olsun, onu reddetmiş bile olsa onun babasıydı, aynı kanı taşıyorlardı. Merhamet hak etmiyor olsa da Aurora ona arkasını dönemezdi. En azından son bir kez çabalamadan olmazdı. Yoksa hayatının bu sayfasını sona erdirip yeni bir sayfaya geçemezdi. Ve her şeye karşın Nicholas yanında olduğu için çok memnundu.

Nicholas'ın vurduğu pirinç kapı tokmağının sesi sanki evde kimse yokmuş gibi boşlukta yankılandı. Üstü başı dağınık ve kıyafeti kirlenmiş bir uşağın kapıyı açması için dakikalar geçmesi gerekti. Onu tanımayan Aurora, Dük'ü görmek istediğini söyledi.

"Dük evde yok," dedi uşak asık bir suratla.

"Evde mi yok yoksa misafir mi kabul etmiyor?"

"Kabul etmiyor işte."

"Yine de onu görmek istiyorum."

"Siz kimsiniz?"

Çenesini soylu bir biçimde kaldıran Aurora, uşağa yukarıdan baktı. "Ben Dük'ün kızıyım ve babamla görüşmek istiyorum. Lütfen ona burada olduğumu söyleyin."

Uşak ölçer gibi Nicholas'a baktı. Görünüşe göre, misafirin hem daha uzun hem daha güçlü olduğuna karar vererek, başlarını çattı ve ayaklarını sürüye sürüye geri çekildi.

Aurora etrafına üzüntüyle bakındı. "Annemin sağlığında bu ev çok güzeldi," diye mırıldandı.

Nicholas'ın parmaklarının ensesini okşadığını hissetti, zarif bir şekilde anlayışını ve desteğini gösteriyordu. Nicholas hiçbir şey söylemedi ama Aurora onun kendisine güç vermek istediğini biliyordu ve bunun için minnettardı.

Uşak sonunda geri döndü. Aynı aksi suratıyla omuzlarının üstünden bir odayı işaret etti. "Ekselansları çalışma odasında."

"Yolu biliyorum," dedi Aurora, soğuk bir sesle adamın yanından geçip gitti.

Ama çalışma odasına yaklaşınca adımları yavaşladı. Buraya gelmekle *aptallık etmişti* belki de. Alışık olduğu acıyı yeniden taşımayı istemiyordu, bir eliyle karnına bastırdı.

Omuzlarını dikleştirerek çalışma odasından içeri girdi.

Leydi March'ın uyarısına rağmen babasının görüntüsü onu şoke etti. Bir zamanların soylu Dük'ü bir sandalyeye yayılmış oturuyordu, üstü başı rezil uşağınki gibi darmadağınıktı, ona bakan mavi gözleri kan çanağına dönmüştü.

Kelimeleri ağzında geveledliğine göre içki içiyor olmalıydı. "Ne halt etmeye geldin buraya? Seni bir daha görmek istemediğimi söyledim."

"Merhaba, baba," dedi Aurora düz bir sesle. "Leydi March senin pek iyi olmadığını söyledi."

"Benim nasıl geçindiğim senin üzerine vazife değil, seni nankör." Suratsız bir ifadeyle elindeki şarap kadehini dudaklarına kaldırdı ve içinde kalanın hepsini içti. "Artık benim kızım değilsin. Benim isteklerime karşı geldin, ipe çekilecek bir sabıkalı ile evlendin, beni utandırdın... Seni kırbaçlamalıydım.

"Yapmadığınıza çok memnun oldum," dedi Nicholas buz gibi bir sesle, Aurora'nın yanında duruyordu.

Dük'ün bakışları ona kaydı. "Sen de kimsin?"

Nicholas'ın gülüşü gözlerine ulaşmıyordu. "Sabıkalının kuzeni, Brandon Deverill."

"Defol- ve onu da buradan götür giderken." Eversley elini kaldırdı ve kapıyı gösterdi. "Bu fahişeyi evimde istemiyorum."

Aurora tokat yemiş gibi irkilerek bir adım geri kaçtı ama Nicholas ileri doğru atılıp onun kolunu tuttu. Babasının tepkisi onu yaralamaktan çok kızdırmış ve üzmüştü.

"Seni *utandırdım* mı, baba?" Dudakları alaycı bir biçimde bükülmüştü. "Bu çok hoş doğrusu. Ya senin beni sayısını unuttuğum kadar çok utandırmaların? Hayatımı senin etrafındakileri hor görmeni seyrederek geçirdim. Herkesi korkuyla terbiye etmeye çalıştın, masum insanları ezdin. Sırf lapan biraz soğuk diye ya da çizmelerinde ufacık bir toz zerresi buldun diye öfkeden kıyametleri kopardın. Şimdi çok mutlu olmalısın. Hizmetkarların hatalarına katlanmak zorunda değilsin. Hepsini kaçırdın çünkü."

Dük'ün yüzü hiddetten morardı. Bardağını hızla yere çarptı ve ayağıyla ezdi.

Aurora olduğu yerden kıpırdamadı. "Senin için sadece üzülüyorum, baba. Gerçekten. Daha gururlu olduğunu sanırdım. Böyle acınası bir hale düşeceğini hiç ummazdım."

"Bu ne cesaret..." Sarhoşluğuna rağmen, Eversley küfret-

ve elini Aurora'ya vuracak gibi kaldırarak saldırmaya yeltendi.

Nicholas ışık hızıyla araya girdi. Bir anda Dük'ü kravatından çekti, Dük'ün kolunu bükerek arkasından yakaladı ve yüzü duvara yapışıncaya kadar ilerlemeye zorladı.

Eversley acı dolu boğuk bir çığlık attı.

Cevap verirken Nicholas'ın sesi alçak ve sertti. "Ne kadar zalim bir kabadayı olduğunu duyduğumdan beri bunu yapmak için can atıyordum."

"Lanet olası...ellerini...üzerimden çek!" Nefes alamayan Eversley feryat ediyordu.

"Ne? Kendi ilacının tadına bakmaktan hoşlanmadın mı?"

"Tanrı belanı versin... Seni kırbaçlatacağım! Hapse tıkılmanı sağlayacağım... bana saldırdığın için."

"Elinden geleni ardına koyma. Seni efendice uyarıyorum. Eğer kızına parmağını bile sürersen senin gırtlağını keserim. Onun saçının bir teline bile zarar verecek olursan senin peşini bırakmam. Bir daha güneşin doğuşunu göremezsin. Yeterince açık olabildim mi?"

Dük, güçsüz bir şekilde kafasını salladı ama bu cevap Nicholas'ı tatmin etmemişti.

"Onun hayatından uzak dur, beni anlıyor musun? Onun hakkında en ufak bir söz bile söylediğini duymak istemiyorum."

"Evet! Anladım!" Nicholas onu bıraktığında neredeyse ayaklarının üzerine çöküyordu.

Aurora bu alışverişi kalbi çarparak izliyor, araya girmemek için kendini zor tutuyordu. Babasının kötü bakışları Aurora'yı bulduğunda, Aurora çenesini kaldırdı ve kuru bir tavırla karşılık verdi. Şiddetten hoşlanmıyordu ama bu çatışmaya üzüldüğünü söyleyemezdi. Dük sonunda dengi biriyle karşılaşmıştı- gözü korkmayan ve onun öfkesinden çekinmeyen biriyle. Babasının tehditleri Nicholas'a vız geliyordu.

Nicholas döndü ve Aurora'ya kolunu uzattı, Aurora da

sevinçle onunla beraber gitti. Evden çıkıp onları bekleyen arabaya ulaşana kadar her ikisi de konuşmadı.

At üstünde gitmek yerine Nicholas atını arabanın arkasına bağladı ve Aurora'nın yanına oturdu ama Aurora bunu bile güç bela fark edecek durumdaydı. Atlar hareket ettiğinde, arabanın penceresinden ufukta kaybolan evine görmeyen gözlerle bakıyordu.

Hâlâ titriyordu ama duyduğu en güçlü duygu büyük bir rahatlamaydı. Yıllarca onun baskısı altında yaşadıktan sonra sonunda babasından kurtulmuştu. Üzerindeki nefret dolu tutumunu kırmayı başarmıştı. Sonunda anlamıştı, ona yardım etmesi mümkün değildi. Bundan böyle bir evladın görevlerini omuzlarında hissederek kendini kısıtlamasına gerek yoktu; ona karşı hiçbir sorumluluk hissetmiyordu. Onu evlatlıktan reddetmişti, dolayısıyla Aurora'nın merhametini de hak etmiyordu.

Hiç suçluluk hissetmemesine şaşıyordu, bu şekilde bitmek zorunda olmasından, aralarındaki kan bağını koparmak zorunda kalmalarından dolayı sadece derin bir üzüntü duyuyordu.

Nicholas'ın dikkatle ona baktığının farkına varması epey zaman aldı.

"Neyse ki sonunda ondan kurtuldun," dedi nihayet.

"Evet." Aurora başını salladı, onun zorbalığına bunca sene nasıl katlandığına şaşıyordu. "Hayatım boyunca üstümde bir gölge gibiydi... karanlık ve tehdit dolu. Hayatımı perişan etti... Hep böyle nefret dolu, şiddete başvuran biriydi."

Nicholas'ın derin gözleri hiddet doldu ama tedbiri de elden bırakmıyordu. "Bunlar gözünün önünde gerçekleştiği için pişmanım ama bazen bir zorba ancak güç kullanarak durdurulabiliyor."

"Belki de." Bakışlarını Nicholas'ın ellerine çevirdi. Güçlü, çok güzel elleri vardı, zor kullanmaya yetenekli eller ama yine de... Tüm erkekler babası gibi hiddetli ve zorba değildi.

Nicholas'a içten bir tebessümle baktı. "Yaptıkların için teşekkür ederim. Sen yanımda olmasaydın onunla ipleri koparacak cesareti kendimde bulamazdım."

Nicholas onun yumuşak tebessümünün içine aktığını hissetti ve bir zafer çığlığı atmak istedi. Geçmişinden kalan yüklü ve kırıcı ilişkilerden birinden kurtulmuştu. Geriye sadece hayalet sevgilisi kalmıştı.

Bu düşünceyle Nicholas'ın çenesi kasıldı. Aurora'nın bu güçlü etkiden kurtulması çok daha zor olacaktı. Ama Nicholas başarmaya kararlıydı. Ölmüş sevgilisine bir zamanlar beslemiş olduğu aşkı kendisi için de hissetmesini sağlayacaktı. Ne olursa olsun onun karısı olacaktı.

Tek sorun bunu yapabilmesi için sadece iki haftası vardı.

Chiltern Hills'in sık kayın ağaçları arasına gizlenmiş zarif köşke vardıklarında hava oldukça kararmıştı. Aurora okuldayken, kötü huylu soyluların günahkar amaçları için sahip olduğu gizli zevk evleri ile ilgili dedikodular kulağına çalınmıştı ama bu kadar küçük düşürücü bir şeyi hiç görmemişti. Bal rengi taşlardan yapılmış şato, İngiliz köşklerinden çok minyatür bir saraya benziyordu, içerisi ise özellikle egzotik bir hava yaratmak üzere tasarlanmıştı; çıplak insan figürleri ile dolu duvar halıları, heykeller ve resimler...

Onları, küçük bir grup hizmetkar karşıladı ve ayrı ayrı odalara yönlendirdiler. Aurora kendini kokulu, loş, ipeklerin ve göz alıcı resimlerin olduğu bir odada buldu.

Alçak, geniş bir yatak duvarın kenarında duruyordu, üstüne, Doğuluların kullandığı gibi püsküllü minderler atılmıştı. Divanın yanında, öğleden sonra bir şeyler atıştırmak için kullanılan bir masa vardı. Karşı duvarda, mermer kemerlerin arasından geçilen etrafındaki duvarları parlak çinilerle kaplanmış bir avlu bulunuyordu.

Fıskiyeden gelen dingin suyun sesinin cazibesine kapılan Aurora, kemerlerden birinin altına gitti ve gecenin karanlığı-

na baktı. Kendini neredeyse Desiree'nin günlüğüne atlamış gibi hissetti, bir sarayın şaşalı hareminde bir mahkûm.

Ama ben bir mahkûm değilim diye kendine hatırlattı Aurora. Desiree köle olarak alınmış ve yabancı bir ülkeye cariye olarak gönderilmişti. Oysa Aurora buraya kendi gönül rızasıyla gelmişti. Ama Desiree gibi efendisinin egzotik baştan çıkarmaları, tatlı ayartmaları karşısında savunmasız kalmaktan korkuyordu.

Adımlarının sesini duymadan önce Nicholas'ın geldiğini hissetti. Nicholas hiçbir şey söylemeden kendisine yaklaştı, arkasından sarıldı ve Aurora'yı kendine çekti. Nicholas'ın gücünün ve sıcaklığının verdiği hoşnutlukla inledi Aurora. Tam olarak birbirlerine daha dokunmamışlardı bile ama Aurora, Nicholas'ın çoktan tahrik olduğunu hissetti. Gelmekte olan geceyi düşünerek titredi.

Dingin sessizliğin içinde bir süre orada öylece durdular. Kendi kalbinin atışını duyabiliyor, Nicholas'ınkini hissedebiliyordu.

"Pişman mısın?" diye kulağına fısıldadı sonunda Nicholas.

Burada onunla olmaktan pişman olup olmadığını soruyordu Nicholas. Değildi. Vicdanı rahat değildi ama hiç pişmanlığı yoktu. Kalbini bu güçlü, yaşam dolu erkekten ve içinde uyandırdığı duygusal patlamalardan korumak için sahip olduğu tüm gücü kullanması gerekeceğini biliyordu. Ama yine de Nicholas'ın vaat ettiği cennet etten, kemikten olan hiçbir kadının reddedemeyeceği türden bir teklifti.

"Hayır, pişman değilim."

"Güzel," dedi Nicholas yumuşak bir sesle.

Karanlıkta bir yerlerden bir bülbülün şakıması duyuldu.

"O halde senden bir şey isteyeceğim, hayatım," diye ekledi yavaşça. "Düğün gecesi yaptığımız anlaşmada bazı değişiklikler yapmamızı istiyorum. Önümüzdeki iki hafta boyunca sadece bugünü yaşamamızı istiyorum. Burada olduğumuz sürece, ne dün, ne yarın ne de herhangi bir uyuşmazlık ya da engel olmasın. İki âşığız, o kadar. Bu iki hafta boyunca her şeyi unutalım, paylaşalım ve keşfedelim. İstediğimiz her türlü fantezinin içinde kaybolalım."

Nicholas'ın sunduğu cennetin hayaliyle gözlerini kapattı Aurora. Bu iki hafta boyunca, arzuladığı gibi kendini onun kollarında kaybedebilir, ona duyduğu tutkuya boyun eğebilirdi. Belki o zaman içinde sürekli sızlayıp duran açlığını dindirebilirdi.

Ve sonra Nicholas ondan ayrılacaktı ve hayatı sonunda huzura kavuşacaktı.

"Bunu benim için yapar mısın?" diye hemen ekledi ardından, burnunu Aurora'nın kulağına sürtüyordu.

"Evet." Nicholas'ın istediği hiçbir şeyi ondan esirgeyemezdi; bunu kendinden esirgeyemezdi. Onun öpüşlerine, okşamalarına, tutkusuna ihtiyacı vardı. Hem de ümitsizce...

Nicholas'ın adını mırıldanarak, kollarında döndü ve dudaklarını aradı. Ama Nicholas yanılıyordu. Bu dönem unutuşların dönemi olmayacaktı, aksine unutulmayacak bir zaman olacaktı.

Nicholas gittikten sonra onu hatırlayabileceği çok değerli anılar biriktirecekti Aurora. Bir ömür yetecek kadar anıyla dolu olacaktı.

20. Bölüm

Beni kalbimin derinliklerinde alev alev yanan tutkuya doğru uzun bir seriüvene çıkardı.

Dudakları büyülü gibiydi, sıcak şehveti Aurora'nın içinde fırtınalar koparıyordu. Ateşli bir telaşla birbirlerini soyarlarken Aurora Nicholas'a duyduğu isteğin, arzunun ve ihtiyacın içinde ayaklandığını hissediyordu. Yanıyordu, uçuyordu, düşüyordu...

Hayır, düşmüyordu. Dudakları hâlâ Aurora'nın dudaklarını içerken, Nicholas onu kollarına aldı. Aurora'yı divana taşıdı, ipek minderlerin ortasına bıraktı sonra kendisi de peşinden gitti. Aurora sıcak ve ateşli kollarıyla Nicholas'ı sardı, onu çaresizce istiyordu-

Kapıdan gelen davetsiz ve alçak sesi zar zor duyabildi ama Nicholas ne olduğunu kontrol eder gibi irkildi.

"Bekle, meleğim..." Derin bir nefes aldı ve kendini Aurora'dan kurtarmaya çalıştı. "Akşam yemeği olmalı. Buraya servis edilmesini istemiştim."

Aurora istekisizce onu serbest bıraktı, sıcaklığını daha şimdiden özlemişti. Nicholas sendeleyerek ayağa kalktı, çıplak

bedeninin tutukluğunu açmaya çalışırken çok çekici görünüyordu. Aurora'ya bir kez daha ateşli bir bakış göndererek türil türil yatak örtüsünü alıp divanda bulunan Aurora'ya uzattı.

Aurora ipek örtüyle çıplaklığını örttü ve sabırsızca beklemeye başladı. Nicholas'ın hizmetçileri içeri aldığını ve tepsileri masanın üzerine koymalarını söylediğini duyabiliyordu. Sonra kapı yavaşça kapandı ve arkasında dingin bir sessizlik bıraktı. Bir dakika bile geçmeden Nicholas kendi üstündeki örtüyü bir kenara attı.

Nicholas'ın muhteşem vücudunu gördüğü anda Aurora nabzının hızlandığını hissetti.

"Aç mısın?" diye mırıldandı Nicholas.

"Hayır...Evet...sana" diye çekingen bir sesle cevapladı Aurora.

Nicholas koyu gözleri Aurora'nınkilerle buluştu. "İştahını doyurabilirsin, aşkım, istediğin kadar."

Ama Nicholas hiç beklenmedik bir şekilde döndü ve akşam yemeğinin bırakıldığı tepsiye doğru gitti. Nicholas masadan bir şişe şampanya aldı ve köpüğünün bir kısmını bir kaba boşalttı.

Arkası Aurora'ya dönüktü ve Aurora kendini, onun çıplak vücudunun güçlü ve dinç çizgilerini hayranlıkla izlerken buldu. Desiree'nin günlüğündeki şehvetli prense benziyordu- hatta, Aurora gözlerini egzotik yatağın üzerinde gezdirirken, kaldıkları odanın bile günlükte tarif edilen ipekten ve sandalağacından hareme benzediğini düşündü. Özellikle, lüks minderleri ve incecik perdesiyle bu alçak divan. Kendini sevgilisini bekleyen Fransız kadının yerine koyabiliyordu. Nicholas, onun muhteşem efendisiydi ve Aurora onun sıcak arzularını tatmin etmek üzere tutulan kölesi olmuştu.

"Buranın dekoru," diye merakla belirtti Aurora, bir yandan sakinleşmeye çalışıyordu, "günlükte anlatılan saraydaki hareme çok benziyor."

"Bu tam olarak bir rastlantı değil," diye cevapladı Nicholas. "Doğu motifleri olduğunu duyduğumda bize bu odayı

vermelerini rica ettim. Günlükten çok etkilenmiş görünüyorsun."

Sonra Nicholas Aurora'ya döndü ve divanda yanına çekti, elindeki kabı gösterdi. Kabın içinde, şampanyaya batırılmış süngerler vardı.

"Korunmakla ilgili günlükte neler anlatıldığını hatırlıyor musun?"

"Evet." Aurora amaçlarını düşününce kendini garip bir şekilde huzursuz hissetti- bir erkeğin tohumlarının kök salmasını önlemek istiyorlardı- Nicholas'ın onu hamile bırakması riskini alamayacağını bilmesine rağmen huzursuzdu.

"İzin verir misin?" diye sordu.

"Evet."

Nicholas ona ateşli bir şekilde bakarak çıplak bedenini örten örtüyü kaldırırken Aurora kalbinin gümbürtüsünün sesiz odada yankılandığını duyabiliyordu. Nicholas ıslak süngeri kalçalarında kaydırırken süngerin soğukluğunu hisseden Aurora soluk alamadı.

Bir özür mırıldanan Nicholas Aurora'nın bacaklarını nazikçe ayırdı ve süngeri Aurora'nın dişiliğine bastırdı ve süngeri Aurora'nın içine doğru itti. Aurora ürperdi, o anda Nicholas'ın dudakları parmaklarını takip etti ve Aurora'nın soğuyan bedenini ısıttı.

Nicholas'ın sebep olduğu şiddetli arzuyla Aurora'nın soluğu kesildi, vücudu bir yay gibi gerilmişti. Ateş ve buz bir aradaydı... Ama bu yeterli değildi.

"Nicholas," diye yalvardı, ona duyduğu ihtiyaç çok güçlüydü. "İçime gel." İstekle kollarını Nicholas'a doladı, kendine çekti, tam anlamıyla kıvama gelmiş dişi bir bedenin istediği bir arzuyla istiyordu Nicholas'ı. Onun sıcak bedenini, alevini, gücünü istiyordu. Onun bedenini doldurmasını istiyordu.

Nicholas, Aurora'nın özlemini anladı ve duraksamadan vücuduyla vücudunu kapladı. Aurora'nın bacakları arasına

yerleşip, sımsıkı kalçalarını ona doğru sürterken aldığı zevk Nicholas'ın gözlerini kararttı.

"Evet," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Tüm gece senin bir parçan olmak istiyorum, Aurora. Senin derinliklerinde uyuyakalmak ve sabah senin tadınla uyanmak istiyorum..."

Aurora'yı tekrar öptü, yavaş yavaş Aurora'nın içine girdi. Nefessiz kalan Aurora, sertlik ve yumuşaklık tek bir enfes zevkin içinde birleşirken gözlerini kapadı.

O sırada Nicholas hareketlendi, keyif içinde ritmini hızlandırdı. Kalçalarıyla Aurora'nın bacaklarını biraz daha açmasını sağladı, usta ve ateşli darbeleriyle her seferinde biraz daha derinlere ilerliyordu.

Tüm bedeni tutuşan Aurora bacaklarını ona doladı ve vücudunu biraz yukarı doğru gererek Nicholas'ın daha rahat içine girmesini sağladı. Nicholas hiç nazik değildi ama Aurora da zaten nezaket aramıyordu. Aurora da en az Nicholas kadar tahrik oluncaya kadar inanılmaz, enfes, içini sızlatan açlık büyümeye devam etti. Ortada, en temel güdüye kapılmış erkek ve kadın vardı sadece. Aurora, Nicholas'a daha yakın olamazdı.

Nicholas, Aurora'yı ateşli, edepsiz bir zevkin içine sürekleyerek Aurora'nın içine daldı. Aurora, bu anın güzelliğinden ağlamak istiyordu.

Kenetlenmeleri artık dayanamayacakları noktaya gelinceye kadar fırtınalı ve vahşi bir şekilde devam etti. Açgözlü, hayvani bir şehvetle ikisi de aynı anda gerildi. Nicholas, Aurora'nın boyun eğmesini, kendini bırakmasını istiyordu ve Aurora her ikisini de ona verdi. Nicholas'ın altında kıvrandı. Nicholas ona sahip olurken, tırnaklarını onun sırtına geçiriyordu. Aurora'nın çığlıkları Nicholas'ı daha çok kışkırtıyordu.

Aurora'nın kendinden geçmiş hali Nicholas'ın kendine hakim olma çabasını aldı götürdü. Hırıltılı nefesiyle Aurora'nın dudaklarına yaklaşırken kendini onun içine bı-

rattı. Aurora'yı zevkten inletmek, ona sahip olmak, tutkuyla onu dağlamak ihtiyacıyla sarsıldı...

Cehennem ateşi büyük bir ateşle içlerinde dalgalandığında her ikisi de çığlık çığlığaydı. Zirveye ulaştıklarında Aurora ağlarken, Nicholas boğuk ve acı bir çığlık attı. Nicholas, Aurora'yı yabani bir şekilde ezerken, duygularının yakıcı bir patlamasıyla sarsılırken Aurora'nın adını sayıklıyordu.

Ateşli sondan sonra Nicholas kendini Aurora'nın üstüne bıraktı. Uzunca bir süre orada öylece uzandı, gümbürdeyen kalbinin etkisiyle titriyor, parmaklarıyla Aurora'nın saçlarını okşuyordu.

Birleşmeleri çok hiddetli ve ilkel olmuştu, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Başını geriye atıp zafer narası atmak istiyordu...

Bu kez kazanmıştı. Aurora'nın kendi kontrolünü kırmasını, yoğun tutkuya kendini bırakmasını sağlamıştı. Fakat şimdi sıra daha zor olan şeye gelmişti; Aurora'yı kendine âşık etmeliydi.

Ve başarmak için sadece iki haftası vardı.

O gece birlikte geçirecekleri tutku dolu dakikaların sadece ilki olmuştu.

Pek çok endişesi olmasına rağmen, Aurora Nicholas'la geçirdiği zamanı büyüleyici bulmuştu, daha önce hiç yaşamadığı sihirli bir dönem yaşıyor gibiydi. Nicholas'ın arzuladığı gibi ne geçmiş vardı, ne gelecek ne de hangi milliyetten olduklarının bir önemi vardı. Sadece kadın ve erkek vardı, arzunun cennetindeki aşıklar vardı.

Gözlerden uzak, zengin köşk Aurora'nın hayal bile edemeyeceği günahkar baştan çıkarmalarla doluydu ama birlikte geçirdikleri zamanın eksiksiz bir mutluluk içinde geçirmelerini sağlayan Nicholas'tı.

Aurora'ya vücudunu ve hissedebileceklerini öğreten Nicholas, ona hayallerinin bile ötesinde zevkler yaşatıyordu. Onları tutkunun sarhoşluğuna götürecek tüm sınırları

zorladıkları uzun saatler geçiriyorlardı. Ona, Nicholas'ı nasıl mutlu edebileceğini ve kendisini mutlu eden şeyleri açıkça göstermesi gerektiğini öğretmişti. Nicholas'ın itici gücüyle, tüm sınırlarını ve acemiliğini fırlatıp atmış, Nicholas'ın işkence eden dokunuşlarına ve baştan çıkaran ateşli gözlerine teslim olarak boğucu kuralları bir kenara kaldırmıştı.

Nicholas kendisini arzulanır bir kadın olarak hissetmesini sağlıyordu. Sadece vücudunu değil kafasını ve ruhunu da zorluyordu. Kılıç gibi keskin çekiciliği koruyucu kabuğunu un ufak ederken, aklı ve kıvrak zekâsı Aurora'ya büyük bir keyif veriyordu.

Onu güldürüyordu, onu yakıp tutuşturuyordu. Hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Hiç bu kadar özgür hissettiğini hatırlamıyordu. Burada istediği kadar yabani ve edepsiz olabilirdi.

Ama Nicholas'ın amacını anladığında Aurora kendini huzursuz hissetti. Nicholas sadece günlükteki cinsel oyunları canlandırmakla kalmıyor, prensin Desiree'ye yaptığı gibi kendisini elde etmeye çalışıyordu.

Günlüğü okumakta olduğu bir öğleden sonra Nicholas ona sürpriz yaptığında Aurora, bu kur yapma meselesini tartışmaya açmaya çalıştı. Aurora, bahçede otururken Nicholas ona fark ettirmeden arkasından yaklaştı ve ensesine tatlı bir öpücük kondurdu.

Bu erotik dokunuşla irkilen Aurora, Nicholas'a baktı.

"Beni bile fark etmeyecek kadar dikkatini verdiğin şey neymiş bakalım?"

"Bu."

Nicholas, elindeki değerli şeyi alıp okuduğu sayfaya göz atmaya başlayınca Aurora kızardı. "*Aşkım ve ben tek vücut olmuştuk*" diye mırıldanarak erotik bir pasajı okumaya başladı Nicholas. "*Aramızdaki tüm sınırlar, tüm sırlar yok olmuştu.*" Nicholas düşünceli gözlerle Aurora'ya baktı. "Bu tam olarak bizim için arzuladığım şey, Aurora."

"Sınırlarım eriyor," diye yanıtladı Aurora. "Sen de bunun farkındasın."

"Doğru, ama hâlâ gidecek çok yolun var." Günlüğü Aurora'ya geri verdi ve konuşmaya devam etti. "Desiree'nin başlardaki haline çok benziyorsun- kendi arzundan korku duyuyorsun."

İtiraf etmeye korksa da Nicholas'ın doğru söylediğini düşündü. Desiree'nin korunaklı genç, masum hali sonradan saplantısı haline gelen bir erkek tarafından müthiş tutkulu bir kadına dönüşmüştü..." Korkmak için haklı sebepleri vardı Nicholas. Bir cariye olarak tamamen savunmasızdı, acımasız efendisinin merhametine kalmıştı."

"Acımasız olmadığını kanıtladı. Ve sonunda onun üstünde güç sahibi olan Desiree oldu." Nicholas, bankın etrafından dolanıp, Aurora'nın yanına oturdu. "İkiniz arasında benzer olan şeylerden biri bu. Kendi gücünüzün farkında değilsiniz." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Çok küçük bir çabayla bana her istediğini yaptırabileceğini düşünüyorum."

Aurora cevap vermeyince, Nicholas ona doğru eğildi. Ağzıyla Aurora'nın kulak memesini yakaladı, Aurora şiddetle ürperdi.

"Ve başka bir benzerlik daha," diye kulağına fısıldadı. "Desiree özgürlük istediğini sanıyordu ama daha çok değer verdiği bir şey buldu. Tutku. Ve bunu özgürlüğüne tercih etti."

Aurora, Nicholas'ın işkence eden ilgisinden zorlukla uzaklaştı. "Hikâyenin hazin bir sonla bittiğini unutuyorsun. Tutkusu mahvolmasına, ıstırap içinde yaşamasına neden oldu."

"Bizim hikâyemiz öyle bitmeyecek, Aurora." Nick'in dudakları yeniden onun boynunu buldu, teninin üzerinde yavaşça hareket ederken Aurora'ya büyük bir zevk veriyordu. Her öpüşü, ipeksi görünmez bir ağ örüyor gibiydi. "Desiree'nin bulduğu inanılmaz tutkuya kalbin kırılmadan sahip olabilirsin..."

"Nicholas, lütfen..." Aurora kafasını salladı. "Geleceği düşünmeyeceğimizi söylemiştin."

"Evet, öyle dedim." Aurora'ya bakan gözleri şehvetle parlıyordu. "O halde öp beni, güzelim ve unutmamı sağla..."

Büyük bir memnuniyetle Aurora Nicholas'ın kolları arasına gömüldü ve dudaklarını ona uzattı, kendini Nicholas'ın tutkusuna bıraktı.

Nicholas'ın günlükten bir daha bahsetmemesi, fantezi dünyalarına kaymaları Aurora'yı rahatlattı.

Birlikte çevreyi gezdikleri, birbirlerini anlamaya çalıştıkları uzun yürüyüşlere çıktılar. Erotik heykelleri, hatta pornografik ağaçından yapılmış dev gibi bir labirenti ve çevresindeki ürkütücü korusu ile zerafetiyle övünen bahçeler çok güzeldi. Kayın ağaçlarıyla kaplı yoğun, yeşil alan, sessiz patikalar, yosun kokan akarsular gün ışığının altındaki serin gölgelerle göz kırparak kendi büyülü dünyasını sunuyordu.

Yürüdükleri gibi ata da biniyorlardı. Gözlerden uzak saklandıkları bu yerde, Aurora, kalbinin derinliklerinde yatan gizli arzularını doyasıya gerçekleştirebiliyordu. En büyük eğlencelerinden biri sabah, yüzünde rüzgâr, arkasında Nicholas delice at sürmekti.

Ama zamanlarının çoğunu sevişerek geçiriyorlardı. Yasak olan hiçbir şey yoktu, ne yer ne de zaman. Nicholas onun savunma duvarını son tuğlasına kadar yerle bir etmeye kararlıydı. Her yerde sevişiler, banyoda, masada, havuzun yanında, uzun bahçe duvarlarının altında... Birbirlerini bala batırılmış tatlı yiyeceklerle, meyvelerle beslediler ve sonra bu lezzetleri birbirlerinin dudaklarından içtiler. Günlükte de olduğu gibi, kokusundan sarhoş oldukları gül yapraklarından yapılmış yatakta sevişiler.

Günlük Aurora'yı, zevk dolu farklı yöntemler konusunda da yönlendirmişti. Aurora'nın favorisi, kalçalarının arasına yerleştirilen ve içini gıcıklamak ve tahrik etmek için tasarlanmış pürüzsüz, gümüş bilyelerdi.

Aurora'nın bunu ilk denemesi tam bir şok yaşatmıştı; bedeninin hiç bu kadar farkında olmamıştı, ya da Nicholas'ın

bedeninin. Bu tadına doyum olmayan duygular içini heyecanla doldurmuş, ellerini Nicholas'tan uzak tutamamıştı.

Tembel günışığının parladığı ılık bir öğleden sonra labirenti keşfetmeye çıktılar. Nicholas bu girişimi erotik bir oyuna çevirdi, Aurora'yı labirentin derinliklerine sürüklediğçe onu ateşli öpücük yağmuruna tutuyordu.

Labirentin kalbine ulaştıklarında gerçek insan boyutlarında iki âşığın tutkunun doruklarında halinin mermer bir heykeliyle karşılaşan Aurora buna hiç şaşırmadı. Açık hava tapınağında bir türbede gibiydiler. Nicholas çimenlerin üstüne bir örtü serdiğinde ve boyun bağını çekip attığında, Nicholas'ın niyetini tahmin etmek için Aurora'nın kâhin olmasına gerek yoktu. Ama Nicholas kendisine uzandığında, Aurora gerildi. Porsuk ağacından yapılmış yüksek çit gerekli mahremiyeti sağlıyordu ama hala bu tür rahatlıklar konusunda kendini tam olarak huzurlu hissettiği söylenemezdi.

Aurora'nın duraksamasını gören Nicholas ona davetkâr bir bakış gönderdi. "Bizi kimse göremez, tatlım, ama eğer yine de seni huzursuz edecekse..."

"Hayır," diye cevap verdi Aurora, Nicholas'la keşfettiği harika zevkleri hatırlayarak. "Huzursuzluk hissetmiyorum."

"Buna memnun oldum. Seni çıplak görmek istiyorum, aşkım, aramızda sadece sıcak tenlerimiz olmalı. Gel buraya."

Aurora'yı kucağına çekti, yumuşak, ikna edici dudakları yüzünü okşuyordu. Aurora, çaresizce karşılık verdi, Nicholas'ın güçlü bedenine daha da yaklaştı.

Ilık tenini güneşe özgür bırakan Nicholas'ın dokunuşlarıyla eriyordu; bedenin yumuşadığını, ılık ve tatlı bir bala döndüğünü hissedebiliyordu.

Sonunda çırılçıplak Nicholas'ın karşısında durdu, tek başına Nicholas'ın bakışlarındaki açlık bile Aurora'nın tahrik olması için yeterliydi. Ateşli gözlerini göğüslerinin üstünde hissetmek ürpermesine neden oluyordu. Göğüslerinin ucu parlak saçlarının altından görünüyordu ve Nicholas işaret

parmağıyla onların etrafında tatlı tatlı halkalar çizdi. Nicholas göğüslerinin ucunu tutup çekince Aurora içini çekti.

Bu yumuşak sesi duyan Nicholas her iki elini de kaldırarak Aurora'nın dolgun göğüslerini avuçladı. "Gördüğüm, en çabuk tepki veren göğüslere sahipsin. Tek bir dokunuşla hemen sertleşiyor."

Sıcak avuçlarıyla göğsünün tepelerini ovuyordu, dokunuşuyla gevşeyen ve titremeye başlayan Aurora'yı seyretti.

"Nicholas..."

Aurora'nın boğuk ricasına Nicholas anlayışlı bir sesle karşılık verdi. "Sakin ol, tatlım."

Dudaklarını öptü, haşin değildi, hükmedercesine öptü, sanki Aurora'nın tek sahibi olmak istiyordu, sonra yavaşça Aurora'yı örtünün üstüne yatırdı. Aurora kendisinin tamamen çıplak olduğu halde Nicholas'ın giyinik olduğunu fark etti.

Aurora'nın arzu dolu bakışlarına, Nicholas cüretkâr bakışlarla karşılık verdi. Aurora'nın üstünde diz çöktü, bakışları Aurora'nın üzerinde dolanıyordu. Aurora, nefesinin boğazında tıkandığını sandı. Kendini güneşe ve Nicholas'ın ateşli gözlerine sergiliyordu. Ve Nicholas gözlerinde büyük bir açlıkla ona baktığında, büyük bir zevkle kendini günahkâr ve arzu edilir hissetti.

Nicholas'a uzandı ama o kafasını salladı. "Hayır. Sadece benim dokunmama izin ver."

Aurora gözlerini kapadı, içine yayılan sıcaklığın güneşle hiçbir ilgisi yoktu. Nicholas'ın, bedeninde dolaşan elleri öyle delici ve tatlı bir duygu yaratıyordu ki kendini güçsüz hissetti. Nicholas başını eğdi, göğüslerini öpmeye başladı.

Aurora, içindeki ateş alevlendi. Nicholas göğüslerine tapınıyor gibiydi. Aurora'nın sızlayan göğüs uçlarına diliyle yavaş yavaş ufak darbeler indirirken Aurora her bir hücresinin heyecanla dolduğunu hissetti. Parmaklarıyla örtüyü kavradı. Nicholas, hala öpüşünün ıslaklığı ile parlayan göğsünün ucunu üflediğinde, Aurora inledi.

"Nicholas..." Aurora'nın boğuk feryadı duyuldu. "Seni istiyorum..."

Nicholas geri çekildi, gözleriyle çıplak göğüslerini okşuyordu. "Evet, biliyorum."

Dudaklarında oynaşan müşfik tebessüm daha büyük zevkler vaat ediyordu. Elleri aşağı doğru kayarak, bacaklarının arasındaki sıcak, nabzı gibi atmakta olan tepeciğe ulaştı. Nicholas parmağını Aurora'nın ıslak ve sızlayan zevk odağında kaydırırken Aurora bu enfes dokunuşla yüksek sesle inledi, sonra tekrar inledi.

"Benim için çoktan ıslanmışsın bile," dedi Nicholas onaylayan boğuk bir sesle. "Bakalım seni daha da ıslak hale getirebilecek miyiz?"

Aurora'nın tadına bakmak üzere başını Aurora'nın titreyen kalçalarının arasına doğru eğdi. Nicholas'ın arsız niyetini anlayan Aurora'nın içinde heyecan dolu şimşekler çaktı.

Güçlü elleriyle Aurora'nın kalçalarını kavrayan Nicholas, Aurora'nın dişiliğini öpücüklerle yoklamaya başladı. Nicholas'ın hassas dokunuşlarıyla boğuk boğuk inledi Aurora. "Ohhhh."

"Evet, aşkım, bırak seni duyayım..." dedi Nicholas'ın kendinden emin dudakları usulca ondan ayrılırken, sonra tekrar başını eğdi.

Nicholas, Aurora'nın etinin ılık ve yumuşak kıvrımlarını keşfederken, Aurora'nın içini tatlı bir ürperti kapladı. Bedeni kontrol edemediği titremelerle sarsılırken kendini Nicholas'ın hesapsız şehvetine bıraktı. Nicholas dudakları ve diliyle onun tadına bakarken Aurora'nın başı teslim olmuş bir edayla geriye düştü. Aurora'nın bedeni yay gibi gerildiğinde Nicholas onun kalçalarını daha sıkı kavrayarak kaçmasına engel oldu. Becerikli dokunuşlarla Aurora'yı yudum yudum içti. Ateşli diliyle Aurora'nın kabaran goncasına darbeler indirirken Aurora zevkten kendinden geçiyordu.

Aurora parmaklarını çaresizce Nicholas'ın saçlarına dola-

dı. Dudaklarının teması Aurora'yı çılgına çeviriyordu. "Tanrım...Nicholas...lütfen."

"Ah, evet," diye mırıldandı Nicholas kafası gömülü bir halde. "Seni mümkün olan her yöntemle mutlu etmek istiyorum."

Onu daha da sıkı bir şekilde kendine çekti, yüzünü iyice ona bastırdı, dilini kabarık tepeciğin derinlerine sokuyor, Aurora'ya tatlı tatlı işkence ediyordu.

Ateş. Nicholas'ın dudaklarından Aurora'ya akıyor, Aurora'nın içini titreten heyecanı artırıyordu. Aurora'nın tüm bedeni arzunun ateşiyle haykırıyordu. Nicholas'ın altında acıyla kıvrandı, hiç düşünmeden inliyordu ve sonunda Aurora'dan kuvvetli bir feryat yükseldi.

Dalga dalga gelen vahşi heyecan hiç sona ermeyecek gibiydi, tekrar tekrar zevkin doruklarına ulaştı. Aurora'nın titreyen etinden damlayan işkence dolu hazzı son damlasına kadar insafsızca içti Nicholas ta ki Aurora dermansız ve çaresiz bir tükenmişlikle düşüp yığılıncaya kadar.

Tatmin olmuş bir şekilde Aurora'nın yanına uzandı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Henüz uykuya dalamazsın," diye mırıldandı kulağına. "Duvarlarını yıkmaya daha yeni başladık."

Aurora baygın baygın kımıldandı, hareket etmek istemiyordu. Nicholas'ın ona yaptıkları tam bir skandaldı ama Aurora kendi ahlaksız davranışına üzülemiyordu bir türlü. Aksine daha fazlasını istiyordu.

"Uyumayı düşünmüyorum," diye yanıtladı hala arzudan boğuk çıkan sesiyle. "Senin soyunmanı beklerken sabırlı olmaya çalışıyorum. Üstünde çok fazla şey var."

Nicholas'ın yüzünü şehvet dolu bir gülümseme kapladı, bu gülümsemeyle Aurora kalbinin ters yüz olduğunu hissetti. "Rıcanız benim için emirdir, sayın melek hazretleri."

Nicholas soyunmaya başladı ama bu görevi Aurora devraldı. İşkence etme sırası ona gelmişti.

Nicholas'ın üstünde diz çökerek onu yavaş yavaş soyma-

ya başladı, dakikaların tadına vara vara üstündekileri tek tek çıkarıyordu. Nicholas çıplak kaldığında kalçalarının üstüne oturdu, kaslı vücudunun görkemi soluğunu kesiyordu. Kasıklarının etrafındaki beyaz teninin dışında kalan yerleri güneş ışığının altında altın gibi parlıyordu. Esnek ve güçlü kaslarla kaplı çıplak vücudu pirinçten yapılmış bir heykel gibiydi. Ve oldukça tahrik olmuş görünüyordu.

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?" diye mırıldandı alaycı eder bir havayla.

Cevap olarak Aurora da ona alaycı bir biçimde baktı. Bakışlarını kaçırmadan, uzandı ve elleriyle Nicholas'ın sert erkekliğini kavradı.

Sessiz öğleden sonranın içinde duyulan iniltisi yumuşak ve şehvet doluydu.

Nicholas Aurora'yı kendine doğru çekmeye çalıştığında Aurora durdu ve elleriyle Nicholas'ın göğsüne bastırdı. Bu kez işkence eden kendisi olacaktı. "Hayır, Nicholas. Bana dokunamazsın. Hareket bile etmene izin yok."

Gönülsüzce ona uydu Nicholas ve kollarını kendi tarafında kavuşturdu.

Aurora ona doğru eğildi, ellerinin altındaki kasların gücünü, bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Beni tutuşturabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu meydan okuyan bir sesle.

"Bunu yapabileceğimi biliyorum," diye cevapladı Aurora, kendini çok ama çok güçlü hissediyordu.

Onun tadına bakmak üzere eğildi, dilini Nicholas'ın ipeksi granit sertliğinin üzerinde gezindiriyordu.

Aurora'nın dilini hisseden Nicholas acı çekiyormuş gibi gerildi. "Aurora..."

"Kıpırdama."

Nicholas'ın kendisini tahrik ettiği gibi Aurora da onu tahrik etmek üzere ılık gün ışığının altında diz çöktü. Bu çok heyecanlandırıcı, keyif verici bir şeydi, Nicholas'ı yavaş yavaş arzunun çılgınlığına sürüklemek... Bu kez kontrol tamamıyla ondaydı. Birkaç dakika içinde Nicholas'ın soluklan düzensizleşti. Nicholas kımıldamamak için kendini güçlükle tutarken Aurora'nın saçlarını kavradı.

"Yeter," diye fısıldadı sonunda. "İnsaf et. Teslim oluyorum."

Aurora'yı omuzlarından tuttu ve üstüne çekti. Göğüsleri Nicholas'ın göğüslerinin üstünde, Aurora Nicholas'ın zevkten puslanmış gözlerine bakıyordu.

Nicholas onu ata biner gibi üstüne oturttuğunda Aurora itiraz etmedi. Aurora da bunu istiyordu. Nicholas Aurora'yı sert erkekliğinin üstüne yavaşça çekerken Aurora keskin bir nefes aldı. Onun sıcaklığını içinde hissederek inledi.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" diye sordu arzudan boğuklaşmış sesiyle. Aurora'yı kalçalarından tutarak kendine yaklaştırırken Aurora'nın daha derinlerine ulaştı. "Kendimi senin içine gömmek istiyorum..."

İyice tahrik olan Aurora geriye doğru yaylandı. Nicholas'ın iri, sert ateşiyle içini doldurması Aurora'yı patlatacak gibiydi. Kendini tamamen bırakan Aurora onun üzerinde hareket etmeye başladı. Kalçalarıyla dalgalı bir ritim tutturan Aurora çılgınca onun üzerinde gidip gelirken sarsılıyor, zorlukla nefes alıyordu.

Nicholas'ın heyecanı Aurora'nın coşkusuna karıştıkça Aurora'nın iniltileri sessizliği yırtıyordu. Nicholas Aurora'nın daha derinliklerine ulaşmak için kalçalarını hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Aurora sonunda patladı, Nicholas'ın işkence eden darbelerinin etkisiyle coşkuyla bağırıyordu.

Aurora'nın ateşli haykırışı Nicholas'ın kalan son dayanma gücünü de aldı götürdü. Keskin ve alçak bir sesle Aurora'nın adını fısıldadı ve kendini bıraktı. Bitmişti, Nicholas güçsüz bir şekilde geriye yaslandı, Aurora bitkin bir halde Nicholas'ın üstüne çöktü.

Aurora, halinden memnun bir halde öylece uzandı, her bir hücresi büyük bir mutlulukla atıyordu. Dalgın dalgın Nicholas'ın haklı olduğunu düşündü. İçinde gizli gizli yanan

bir ateş vardı. Ve Nicholas da ilk tanıştıkları andan itibaren bu ateşi alevlendirmişti.

Şu ana kadar duyduğu ihtiyacın derinliğinin farkında bile değildi. Nicholas'ı tanıyana kadar yaşamıyordu, bir kadının arzularını, isteklerini hissetmekten kaçmaya çalışmıştı hep. Ve şimdi artık bu duyguları inkar etmesine olanak yoktu. İçini sızlatan, çok güçlü bir özlemi uyandırmıştı Nicholas.

Günlükten bir cümle üşüştü kafasına: *Ben ona aitim, onun yabani, saf tutkusunun esiri oldum.* Nicholas'a karşı hissettiği şey buydu. Nicholas'ın arzusunun esiri olmuştu. Fiziksel olarak ona duyduğu ihtiyaç hastalık düzeyindeydi...

Aurora'nın duyduğu huzur bir anda kayboldu gitti, boğazı kurudu. Nicholas, Aurora'yı kendine aşkın zincirleriyle bağlamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu, sevecenliği ve şefkatli-tutkulu sevişmeleri ile onu etkilemeye çalışıyordu. Aurora'yı tam bir kadın yapmıştı ve şimdi kalbini fethetmeye kararlıydı.

Ulu Tanrım, ona âşık olmak istemiyorum, diye düşündü Aurora. Ama Nicholas gittikçe bunu daha zor bir hale getiriyordu.

Boğazındaki düğümlenme daha da büyüdü sanki.

Nicholas'tan önce tutkusuz bir hayat için can atardı. Ümitsizce Nicholas'a âşık olmanın ve onu kaybetmenin acısına engel olmayı istiyordu.

Ve artık Nicholas, kalbine sahip olmak için bu kadar isterkliyken, duygusal olarak kendini Nicholas'tan nasıl koruyacaktı? İnanılmaz tutkusuyla savunmalarını bir bir çökertirken onun karşısında nasıl ayakta durabilecekti?

Peki, kendi amansız ihtiyacını ve acıyla sızlayan hasretini nasıl dindirecekti?

Anı yaşama konusundaki anlaşmalarına ilk hafta boyunca sadık kalarak ikinci haftaya girdiler. Ama ormanda at gezintisi yaptıkları sabahlardan birinde aralarında öyle bir konuşma geçmeye başladı ki Aurora yalnız olmayı tercih ederdi.

Atıyla, Nicholas'ın bile çekindiği çok büyük bir kütüğün üstünden atlamıştı. Bu cesaret gösterisinin karşısında Nicholas endişeyle kafasını sallıyordu.

"Aldığım riskler konusunda bir daha benimle konuşma," dedi kuru bir sesle. "Eğreti bir eyerle o engeli atlamaya çalışmak intihara kalkışmak demek. Ben böyle bir riske asla girmezdim."

Aurora gülümsedi, hala başarısının keyfini çıkarıyordu, atının boynunu okşadı. "Sana inanmıyorum, Nicholas," diye cevapladı Nicholas'ın yanındaki yerini yeniden alırken. "Şu ana kadar gördüklerimi düşünürsek senin herhangi bir şeyden korkacağını sanmıyorum. Sen korkusuzsun."

"Ah, hayır," dedi Nicholas hafif bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Bir tane çok büyük bir korkum var."

"Neymiş o?"

"Seni kaybadeceğimden korkuyorum."

Aurora sessiz kaldı, tehlikeli sulara dalmak istemiyordu. "Böyle şeyler konuşmayacağımızı söylemiştin."

"Üzgünüm," dedi hiç de pişman olmayan bir sesle. "Ama sen sordun. Ve ben Amerika'ya gitmek üzere ayrılmadan önce bir şekilde bu konuyu konuşmamız gerekecek."

Huzursuz bir şekilde Aurora savunma duvarlarını yeniden ördü. "Nicholas, burada birlikte geçirdiğimiz zaman... harika, ama ilişkimiz bir oyun gibi. Burada paylaştığımız her duygu geçici. Kalıcı olamaz."

"Ben bunların kalıcı olmasını istiyorum, Aurora."

Sıkıntısının aynen yüzüne yansıdığını biliyordu Aurora. Nicholas onun endişesini azaltmak için işi şakaya vurdu.

"Peki o halde, senden kalbini istemiyorum. Vücudunu ver yeter."

Nicholas'ın pis pis gülmesi ona şeytani bir çekicilik veriyordu, Aurora onun ciddi olup olmadığından emin olamadı ama onun bu kayıtsızlığı karşısında kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti.

Aurora kafasını salladı. "Bir ömür boyu eşin olarak isteyeceğin türde bir kadın değilim ben."

"Buna kesinlikle katılmıyorum, aşkım. Sen benim için mükemmel bir eş olursun. Hiçbir tartışmamızda ya da herhangi bir şeyde hiçbir zaman kendin olmaktan vazgeçmedin. Sana her meydan okuyuşumda bana eşitim olarak karşılık verdin."

Aurora kaşlarını çattı, yüzü kararmıştı. "Anlamıyor musun, bana meydan okumanı *istemiyorum*. Ben senin gibi değilim, Nicholas. Senin tek istediğin tehlike, macera ve heyecan. Böyle vahşi bir hayat benim ilgimi çekmiyor."

"Artık benim de. Bana sorduğun soruları çok düşündüm, Aurora. Sana sadık kalıp kalamayacağımı sordun. Kalacağım, kesinlikle."

Aurora, ona baktı.

"Avare avare dolaşmak benim için bitti artık, sana söz veriyorum. Gereksiz riskler alma dönemi bitti. Tek istediğim seninle yuva kurmak... senin kocan olmak, bir aile kurmak."

"Macera dolu hayatını bir kenara atıp gerçekten çocuk mu yetiştirmek istiyorsun?" diye sordu inanamayan bir şekilde.

Nicholas omuzlarını silkti. "Biliyorum, kulağa garip geliyor. Ama geçen yıllarda bir şeyi keşfettim... Paylaşacak kimsen olmadığında maceranın da tadı olmuyor."

Aurora Nicholas'ın gözlerine dikkatlice baktı. "Sana inanmalı mıyım bilemiyorum Nicholas," dedi sonunda.

"Doğrusu ben senin göründüğün kadar korkak olduğuna inanmıyorum," diye cevapladı, sesi yine alaycı bir havaya dönmüştü. "Cüretkâr davranmaktan hoşlanıyorsun, onun sana hissettirdiklerini seviyorsun." Gözlerinde şeytani bir ışık parladı. "Yakınıma gel, sana ispat edeyim."

Sessiz korulukta yan yana at sürüyorlardı, Nicholas'ın dizi neredeyse Aurora'nın atına değiyordu.

"Daha yakına gelemem," dedi endişeyle Aurora.

Yüzüne günahkâr bir gülümseme yayıldı. "Evet, gelebilirsin." Ona doğru uzandı, Aurora'yı belinden kavradı ve kendi atına çekip önüne oturttu.

Çok korkan Aurora, dengesini sağlamak için koluna yapıştı. "Tanrı aşkına ne *yapıyorsun?*"

"Sana ne kadar cesur olabileceğini gösteriyorum. Şimdi dön ve sırtını bana yasla. Bacaklarını atımın boynuna koy... işte böyle."

"Nicholas... bu *delilik*..."

Aurora'nın itirazı Nicholas'ın uzanıp elbisesinin üstünü aşağı çekip göğüslerini açıkta bırakmasıyla kesildi. Nicholas dolgun kabarıklığı avuçladığında alevden bir ok içine saplandı. Vücudu gayri ihtiyari gerildi ama itiraz etmeyi ihmal etmedi. "Nicholas... biri bizi görebilir!"

"Kilometreler boyunca kimse yok."

Aurora, Nicholas'ın kolarında kıpırdanırken göğüslerinin titrediğini, Nicholas'ın avuçlarını doldurmak istercesine kabardığını ve sertleştiğini hissetti. "Lanet olsun, bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü," diye boğuk bir sesle kulağına fısıldadı Nicholas, "beni hatırlamanı istiyorum. Bundan sonra, her ata binişinde beni düşüneceksin. Şimdi sakinleş ve bunun tadını çıkar..."

Nicholas göğüslerini hesapsızca okşarken Aurora'nın göğüs uçları birer kadife hançere dönüştü. Daha fazla itiraz etmeyen Aurora dudağını ısırdı ve Nicholas'a iyice yaslanarak kendini Nicholas'ın şehvet dolu okşamalarına bıraktı.

Aurora tam anlamıyla sakinleştiğinde, Nicholas'ın elleri eteğinin altından dosdoğru kasıklarının arasındaki buklelere ulaştı. Nicholas'ın cüretkar okşayışıyla tüm vücudu zevkle sarsıldı.

"Benim için bacaklarını aç, aşkım," diye mırıldandı. Aurora'nın artık ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Çok hazırdı, iyice tahrik olmuştu.

Nicholas eliyle açlıkla kıvranan etine bastırdığında inlemeye başladı. Bu utanmazlık heyecanlanmasına neden oluyordu. Nicholas'ın parmakları, atın sabit sallantısıyla uyumlu

bir halde onu okşadıkça, ona darbeler indirdikçe Aurora'nın nefesi düzensizleşti.

"Tanrım, ne kadar ıslanmışsın..." Nicholas cesaret verircesine fısıldadı. "Öyle ıslak ve sıcaksın ki sana şuracıkta sahip olmak istiyorum."

Sahip olmak isteyen ellerin verdiği zevk öylesine tarif edilmezdi ki Aurora yeniden inledi. Nicholas'ın içinde tutuşturduğu ateş şiddetli bir yangına dönüştü.

Aurora sonunda zevkin doruğuna ulaştığında, Nicholas, Aurora'nın tutkusunu kendi içine almak ister gibi Aurora'nın titreyen bedenini tutuyordu. İşte, Aurora'yı bu şekilde istiyordu, aç ve kendisine duyduğu arzuyla tutuşurken. Ama çok önemli bir şey hâlâ eksikti.

Dudaklarını Aurora'nın güneş sarısı saçlarına bastırdı, kendi arzusu kendine işkence ediyordu, bir nefesten fazlasını istiyordu. Aurora'nın içinde yarattığı şehvet fırtınasından dolayı kendini zafer kazanmış saymalıydı. Aurora duyduğu fiziksel arzuyu inkar edemezdi, kendisi de. Ama Aurora'nın vücudunu kendine teslim etmesini istediğini söylerken aslında istediği onun aşkıydı. İsteği şiddetli bir arzuya, ateşli bir açlığa dönmüştü.

Daha bir dakika önce yalan söylemişti. Ondan kalbini istiyordu. Vücudunu da istiyordu ama bu yetmiyordu.

Artık akıllanmıştı. Aurora'yla tanıştıktan sonra çok temel bir gerçeği kavramıştı. Babasının ona anlatmaya çalıştığı şeyi, günlüğün güçlü bir şekilde ifade ettiği şeyi kavramıştı. Her erkeğin kaderinde ona eş olabilecek sadece tek bir kadın vardı.

Nicholas için o kadın Aurora'ydı, onun kaderi; Nicholas bunu ruhunda hissediyordu.

Ama hala onu ikna etmesi gerekiyordu. Lanet olsun, henüz ona aşık olduğunu bile söyleyememişti. Belki de hata etmişti. Gerçek hislerinin farkına vardığı zaman Aurora'ya ne hissettiğini gösterebilme şansı olsun, Aurora'nın da duyguları gelişsin istemişti. Fiziksel tutkunun aşka dönüşeceğini ummuştu, belki hala olabilirdi... Ama zamanı tükeniyordu.

Nicholas derin bir soluk aldı. Şu an doğru zaman değildi, ama bu meselenin üstüne gitmesi gerekiyordu, en kısa zamanda.

21. Bölüm

Bedeli çok ağırdı: ona kalbini vermemi istiyordu.

Aurora görmeyen gözlerle günlüğün açık duran sayfasına bakıyordu. Duvarların çevirdiği bahçede yüksek, kıpkırmızı çiçekler açmış ormangülleri arasında taş bir bankın üstünde tek başına oturuyordu, ancak düşünceleri çok uzaklardaydı, bambaşka bir zaman ve yerde. Derin olmayan havuzun fıskiyesinden gelen suyun sakin şırıltısı ile nerdeyse bir yüzyıl önce yazılmış Desiree'nin kelimeleri birlikte ona serenad yapar gibiydi.

Kalbimdeki mücadele ve bana sunduğu yol ayrımı nasıl da acı veriyor. Özgürlüğüm burnumda tütüyor; bu garip, egzotik dünyadan kaçıp, bir zamanlar bildiğim, alışık olduğum, kibar hayata dönmeyi nasıl da hasretle bekledim. Ama beni bağlayan tutkunun zincirleri de en az hasretim kadar güçlü.

Ne yapacağım? Benim için burada ne gibi bir gelecek var? Benimle asla evlenemez, politik ayak oyunlarıyla baş edemez. Yabancı bir kadına, üstelik Hıristiyan bir kadına aşık olduğu ortaya çıkarsa başkalarının gözünde güçsüz görünür. Ancak, pek çok cariyesinden

biri olarak burada kalabilirim. Benden doğacak çocukları onun dünyasına ait olur, benim değil.

Ve aşk kolayca solabilir, tutku daha da kolay. Şimdi beni arzuluyor, peki ya beş sene sonra, ya da on, onuz? Etim sıkılığını, beyaz tenimin yumuşaklığını kaybettiğimde, gencecik güzeller onun ilgisini çekmeye çalışırken onun gözüne hâlâ güzel gelecek miyim? Öyle olduğu söylüyor... ama tutkunun ateşli büyüsü altında yapılan iddialara inanabilir miyim? Koyu gözlerinde yanan aşka inanabilir miyim?

Seçimin tamamen benim seçimim olmasını istiyor. Etrafımdaki duyduğum kederi görünce, bana zincirlerimden kurtulma şansını sundu. Eğer istediğim buysa beni özgür kılacağını söyledi, çünkü benim mutluluğumu kendi arzularından daha çok önemsiyor.

Ve gerçekten kalbimde yatanın ne olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Özgürlük fırsatına, buradan uzaklaşabilme şansına, onu bir daha görmeyeceğimi, onun dokunuşunu bir daha hissetmeyeceğimi bile bile, sıkıca sarılmalı mıyım? Onsuz yaşamaya dayanabilir miyim? Ya da tutkunun kölesi olarak, eski hayatımdan, ailemden, arkadaşlarımdan, yaşamımdaki her şeyden vaz geçerek, beni istediği sürece onunla mı kalmalıyım?

Tanrım, bilmiyorum.

Aurora gözlerini kapattı, Desiree'nin yaşadığı ikilemin içindeydi. Fransız kadın gibi onun da geri dönülmez bir seçim yapması gerekiyordu: kalbini güvende tutup imkânsız bir aşkın acısını önleyebilirdi. Ya da muhteşem bir erkekle belirsiz bir geleceğe atılma riskini alabilirdi.

Ne yapmalıyım? Nicholas'a hissettiği tutkuyla daha fazla savaşamazdı artık, ya da ona karşı beslediği duyguların daha da derinleştiğini inkar edemezdi. Onun kollarında olmanın verdiği mutlulukla ürperdi; onun varlığı Aurora için ümitsiz bir mutluluk kaynağıydı. Ama âşık olduktan sonra Nicholas'ı kaybetmek onun için yıkım olacaktı.

Şimdi bile onun gitmesine izin vermek çok zordu. Nicholas İngiltere'den ayrıldıktan sonra onsuz yaşamaya katlanabilecek miydi?

Aurora çaresizlikle başını salladı, kendini Desiree'nin hissettiği kadar kaybolmuş hissediyordu.

"Aurora?

İrkilerek baktı, Nicholas yanında duruyordu.

Farkında bile olmadan midesi kasıldı. Bugün, gizli cennetlerinde onunla geçireceği son gündü. Bu ana kadar aralarındaki asıl meseleyi konuşmaktan kaçınmışlardı- evlilikleri meselesini. Her ne kadar Aurora kendini hâlâ gerçeklerle yüzleşmeye hazır hissetmiyorsa da Nicholas'ın ciddi bakışlarının derinliklerinde artık yüzleşme zamanının geldiğini görebiliyordu.

Aurora'nın yanına taş bankın üstüne oturdu Nicholas. "Benden kaçmak için mi buraya geldin?"

"Hayır," diye mırıldandı, Nicholas'ın delici bakışlarından kaçmaya çalışarak. "Sadece düşünüyordum."

Nicholas, Aurora'nın elini tuttu, parmaklarını Aurora'nınkilerle birbirine doladı. "Yapmak zorunda olduğun seçimi mi düşünüyordun?"

"Evet."

"İngiltere'den ayrılırken benimle gelip gelmeyeceğini."

"Evet."

"Ve bir karara vardın mı?"

"Hayır... daha değil." Endişe dolu bakışlarını Nicholas'a çevirdi. "Amerika'ya hiç gitmedim, Nicholas. Orda bir kişi bile tanımıyorum."

"Beni tanıyorsun."

"Ve sen macera aramak için dünyanın herhangi bir yerine gidersen ne olacak?"

"Sana söyledim, macerayla işim bitti artık." Farkında bile olmadan baş parmağıyla Aurora'nın avucunu okşuyordu. "Seninle hayat yeterince macera dolu zaten. Seninle her gün yeni ve taptaze oluyor."

Aurora cevap vermeyince, Nicholas hafifçe gülümsedi. "Gemicilik işim yüzünden seyahat etmem gereken zamanlar olacak tabii, ama benimle birlikte gelmeni her şeyden çok

isterim. Ama eğer evde kalmak istersen, sana eşlik edecek yeni arkadaşların olacak. Annemden ve kız kardeşlerimden hoşlanacağını tahmin ediyorum ve onların seni seveceğinden eminim. Bunun yürümesini sağlayabiliriz, Aurora."

Aurora, Nicholas'ın koyu gözlerini inceledi. "Özgürlüğünden vazgeçmek istiyor olmana inanmakta hâlâ zorluk çekiyorum."

Nicholas omuzlarını silkti. "Artık anlamaya başladım, özgürlük fazla abartılıyor. Bugüne kadar hayatımda özgürlüğümden vazgeçebilecek kadar değer verdiğim bir şeye rastlamamıştım. Seni tanıyana kadar."

"Benden sıkılana kadar vazgeçeceksin."

Nicholas doğrudan Aurora'nın gözlerinin içine baktı. "Bu, asla olmayacak."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Aurora, Nicholas'ın derin bir nefes aldığını duydu. "Çünkü... sana âşık oldum."

Aurora dondu kaldı, inanamayan gözlerle Nicholas'a bakıyordu.

"Bu doğru," dedi Nicholas çarpık bir gülümseme ile. "Kalbimi St. Kitts Limanında çaldın. Sadece bunu anlamam biraz zaman aldı."

"Bana gerçekten âşık değilsin..." diye soludu Aurora.

"Değil miyim?" Nicholas'ın koyu gözlerinin iyice derinleşmesini ve yumuşamasını izledi Aurora. "Benim için yaptıklarından sonra sana nasıl âşık olmam? Benim hayatımı kurtardın, Aurora. Bir intikam meleği gibi beni kurtarmaya geldin, gardiyanlarla aramıza girdin. Kendini riske atarak benimle evlendin, babanın öfkeden deliye döneceğini bile bile. Raven'le sanki kendi kız kardeşinmiş gibi ilgilendin."

"Nicholas, aşkla minneti karıştırıyorsun."

"Hayır, tatlım, karıştırmıyorum. Daha ilk andan itibaren aramızda, daha önce hiçbir kadınla hissetmediğim bir bağ hissettim." Alçak sesi heyecanlıydı. "Düğün gecemizde sadece vücutlarımız değil ruhlarımız da birleşiyor gibiydi. Ertesi

sabah, bu bağı koparmak... Seni uzaklara göndermek hayatta yapmam en zor işti. Ve sonra, yaşayacağımı anladığım zaman rüyalarımı süsledin. Kalbimi çaldın ve beni arzunun acısıyla baş başa bıraktın."

Nicholas'ın eşsiz itirafıyla yüreğinin burkulduğunu hissetti Aurora. Nicholas'ın sözlerine gerçekten inanabilir miydi? Ona gerçekten âşık mıydı? Ya da karısı olarak kalmayı kabul etmesi için ona duymak istediklerini mi söylüyordu?

"Nicholas," dedi sonunda, "bir evliliğin uzun yıllar sürebilmesi için fiziksel arzudan daha fazlası gerekiyor."

"Biz bundan çok daha fazlasına sahibiz, tatlım."

"Aramızda bir tutku var, buna itiraz edemem. Ama bu ne kadar sürecek? Tutku çok çabuk sönüp gidebilir."

Nicholas bakışlarını birbirine kenetlenmiş parmaklarına çevirdi. "Ya da aşka dönüşebilir."

Aurora da, Nicholas'ın gözlerini takip ederek birbirine bağlanmış ellerine baktı, içinde pek çok duygu bir arada akıyordu- arzu, umut, endişe, ihtiyaç, şüphe.

Nicholas alnını onunkine dayadı. "Karım ol, Aurora," dedi yumuşak bir sesle.

"Nicholas..." diye mırıldandı. Ona inanmayı çok istiyordu. "Daha fazla... zamana ihtiyacım var."

Bir dakika kadar sonra Nicholas kendini geri çekti. "Anlıyorum. Henüz herhangi bir söz vermeye hazır değilsin." Şefkatle dudaklarından öptü, ellerini serbest bırakarak ayağa kalktı. "Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Londra'ya yarın döneceğiz ama gemimi yolculuğa hazırlamam birkaç günümü alır."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Aurora nefesi boğazına takılmıştı.

Ona doğru bakan yakışıklı yüzü çok düşünceli görünüyordu. "Korkarım." Bir an duraksadı. "Senin benimle Amerika'ya gelmeni istiyorum, Aurora, ama seni zorlamayacağım. Bu senin bana kızmana neden olur sadece. Kendi

arzunla, benimle beraber olmak istiyorsan gelmelisin. Tüm kalbimle cevabının evet olmasını ümit ediyorum."

Sonra, Aurora'yı kendiyle baş başa bırakarak dönüp gitti. Aurora onun uzaklaşmasını seyrederken gözleri doldu, kalbi paramparça olmuştu.

Ona inanma riskini almaya cesaret edebilir miydi? Yoksa Nicholas hâlâ süslü kelimelerle tatlı tatlı kandırarak ve aşk sözleriyle onu ikna ederek, onu tutkusuz hayatından kurtarmaya mı çalışıyordu? Nicholas'ın kendisine karşı duyduğu duyguların gerçek aşk olduğundan nasıl emin olabilirdi? Hatta kendi kalbinin ne istediğinden nasıl emin olabilirdi?

Uzun bir süre sonra kucağındaki değerli mücevherlerle süslü kitaba baktı. Günlükteki Fransız kadının akıbetini hatırlayınca gözleri yeniden yaşlarla doldu. Desiree'nin prensi ona pek çok hazineden daha değerli olan aşkın mutluluğunu vaat etmişti, ama sonunda Desiree'ye sadece acı vermişti; hikâye prensin ölümüyle trajik bir biçimde son buluyordu.

Desiree sonunda karar vermişti- aşkının yanında kalmayı seçmişti- ama bunu yaparak sevgilisinin en zayıf noktasını oluşturmuştu. Kıskanç bir cariyenin entrikalarıyla oyuna gelmiş ve prensin en çetin düşmanı tarafından saray hareminden kaçırılarak uzak bir dağ ormanına kaçırılmıştı. Prens, onu kurtarmaya kararlı, uzun bir takipten sonra bulunduğu yeri kuşatmış ve onu kaçıran kişiyi öldürmüştü ancak çıkan çatışmada kendisi de ölümcül bir yara almıştı.

Aşkı kollarında can verirken Desiree'nin ıstırap dolu gözyaşları sel olup akmıştı. Ama Aurora'nın kulaklarında çınlayan şey Desiree'nin yaktığı acı dolu ağıttı.

Duyduğum pişmanlığın tadı dilimin üstünde acı bir zehir gibi. Neden, neden sana âşık olmak için kendime izin verdim?

Titreyen parmaklarla Aurora gözyaşlarını sildi, çaresizlik içinde kendisinin de aynı illete boyun eğmek üzere olduğundan korkuyordu.

Nick'le Aurora'nın birbirlerine kenetlenmiş yatmakta oldukları yatağın üstüne solgun, ince bir ay ışığı düşüyordu. Nick hayatında hiçbir zaman bu kadar haklı olduğunu hissetmemişti- kollarında uyuyan kadını seyretmenin ferahlığı vardı üzerinde ve bunun bir ömür boyu sürmesini istediğinden emindi. Macera dolu hayatını bırakıyor olabilirdi ama Aurora'yı sevmek daha büyük bir macera olacaktı. Ve bu yeterliydi.

Bu kadar şiddetli, bu kadar çaresizce ve sürekli yanında olmasını istediği tek kadındı Aurora. Ruhundaki boşlukları doldurabilen yegane kadın. Ona her dokunuşunda, içini öyle yoğun bir duygu kaplıyordu ki Nicholas'ın nefesi kesiliyordu.

Ona aşıktı. *Aşk.* Kalbinin derinliklerinde yanan bir ateş gibiydi. Aurora'yı biraz daha kendine çekti ve yüzünü Aurora'nın sarhoş eden yumuşak tenine bastırdı. Ondaki cevheri içine almak ister gibiydi.

Aurora'nın tereddüt içinde olduğunu biliyordu. Aurora, Amerika'da onun karısı olarak yaşamanın nasıl bir şey olacağını ilk kez, gerçekten düşünmeye başlamıştı. Kendisi, ilk kez, bir gün Aurora'nın aşkını kazanabileceğine inanmaya cesaret edebiliyordu.

İlk kez içindeki korkunun verdiği gerginliğin biraz olsun azaldığını hissediyordu.

Ertesi gün Londra'ya döndüklerinde Aurora hâlâ bir karara varamamıştı. Dönüş yolunda Nicholas arabanın içinde yanında olmayıp at üstünde gittiği için minnettardı. Düşünceleri tam bir karmaşa içindeydi ve Nicholas'ın mantığını ve duygularını aşırı derecede etkileyen zorlayıcı ve etkileyici varlığı olmadan, yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Araba evinin önünde durduğunda Aurora büyülü bir dönemin sona ermesini geciktirmek istercesine arabadan inme işini iyice ağırdan aldı. Nicholas, heybetli uşağın onları karşılamak üzere beklediği ön merdivenlere kadar Aurora'ya eşlik etti.

Aurora ancak şalını Danby'ye verdikten sonra yüzündeki garip ifadeyi fark etti.

"Danby, neyin var?" diye sordu. "İyi değil misin?"

"Gayet iyiyim, teşekkür ederim, leydim." Yaşlı adam boğazını temizledi. "Küstah davranıyor olabilirim ama kendinizi garip haberlere hazırlasanız iyi olur." Bir an sustu ve dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Lord March geri döndü."

"Harry?" diye sordu Aurora, duyduğu panığın ve öfkenin arasında kalmıştı. "Yine evden mi kaçtı?"

"Hayır, leydim, genç Harry değil. Ağabeyi, büyük Lord March."

Aurora buz gibi bir elin kalbini sıktığını hissetti. "Geoffrey?" diye fısıldadı, sesi birden boğuklaşmıştı. "Hayır, bu imkansız."

Bayılacak gibi görünmüş olmalıydı, Nicholas hemen uzandı ve ona destek vermek üzere kollarından tuttu. "Yanılıyor olmalısın, Danby," devam etmek için kendini zorladı. "Geoffrey geçen sene öldü. Denizde can verdi."

"Böyle olduğuna inanılıyordu," dedi Danby sadece. "Ama cesedi hiçbir zaman bulunamadı. Görünüşe göre Lord enkazdan kurtulmuş ve dalgalar onu Fransız sahillerine atmış. Kötü yaralanmış ama gerçekten hayatta, leydim."

Aurora döndü ve Nicholas'a baktı, tam bir şoktaydı.

Nicholas'ın gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü.

22. Bölüm

Tüm canlılar içinde en zavallısıyım, aşk acısının işkencesi ile yaşıyorum.

Ortaya çıkan gerçeğin şokunu hâlâ üstünden atamayan Aurora, March Kont'una ait olan Londra'daki zarif köşkün merdivenlerinden çıkıyordu. Bir seneden uzun bir süredir öldüğünü zannettiği eski nişanlısını yeniden göreceği düşüncesi Aurora'nın midesinin düğümlenmesine neden oluyordu.

En azından onu aramanın uygunsuzluğunu düşünerek endişelenmesine gerek yoktu. Danby'nin anlattığına göre, Leydi March da evdeydi, üç gün önce Harry'yle birlikte kayıp oğlunun yanına gelmişti.

Geoffrey geldiğinde şehirde olamadığı için çok üzgündü. Geoffrey'i karşılamak üzere orada olmalıydı- ve iki haftalık yokluğunu açıklamak için uydurduğu hikâyeler suçluluk duygusunu daha da arttırmıştı. Berkshire'da hasta yatan bir okul arkadaşını ziyarete gittiği masalını uydurmuştu, oysa ki gerçekte iki hafta boyunca Nicholas'la birlikte olmuş ve onunla her türlü erotik zevki tatmıştı.

Aurora, haberleri duyduğunda Nicholas'ın yüzünün aldığı hali düşünerek gözlerini kapadı. Her iki sevgilisinin de mezardan çıkıp gelmesi inanılır gibi değildi...

Buraya gelirken Nicholas ona eşlik etmek istemişti ama Aurora Geoffrey'i özel olarak, yalnız görmeliydi. Hâlâ ona ne söyleyeceği, ne söyleyebileceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Evliliğinden, başka bir erkeğe karşı giderek büyüyen bir tutku beslediğinden bahsedecek miydi, bilmiyordu. Ama ilk karşılaşmalarının çok kişisel, çok duygusal olacağını biliyordu, bu görüşmede üçüncü bir kişinin yeri olamazdı.

Aurora'yı bir uşak karşıladı, ona Lord'u görmek istediğini söylediğinde uşak, Aurora'yı oturma odasına aldı. Karşılaşacağı şey ile ilgili kendini hazırlamaya çalıştı ama onu selamlamak üzere içeri Leydi March'ın girdiğini görünce şaşırmadan edemedi.

Kontesin uzun süredir ağlamakta olduğu çok açıktı ama Aurora'nın elini tutmadan önce dantel bir mendille gözlerini hafifçe sildi.

"Sen Geoffrey'i görmeden önce seninle konuşabilmeyi umuyordum Aurora. Ben... göreceklerine kendini hazırlamalısın. Geoffrey artık senin bildiğin erkek değil."

"Danby, onun ağır bir şekilde yaralandığını söylemişti."

"Evet, bu doğru...O...o bir kolunu kaybetmiş." Gözleri yeniden yaşlarla doldu.

"Gelin, oturun," dedi Aurora, endişeli bir şekilde. Kontesi kanepeye doğru götüren Aurora perişan olmuş kontesin yanına oturdu ve onu rahatlatmak isteresine kolunu omuzlarına koydu.

"Neler olduğunu tam olarak bilmiyorum," dedi Aurora, Leydi March'ın dikkatini kederinden başka bir yöne çekmeye çalışıyordu. "Kurtulmayı nasıl başarmış?"

Kontes derin bir soluk aldı, kendine hâkim olmaya çalışıyordu. "Yatı Fransa sahillerinde battığında dalgalar Geoffrey'i fena halde yaralanmış bir halde kıyıya sürüklemiş. Hafızasını kaybetmiş, kim olduğunu bile bilmiyormuş. Onu bir Fransız

aile bulmuş ve sağlığı düzelene kadar onunla ilgilenmişler, bu sayede Napolyon'un askerlerine de görünmemeyi başarmış. Ama kolundaki yara iyileşmemiş ve..." Kontes titredi. "Hayatta olması bile bir mucize, buna gerçekten şükrediyorum, ama... zavallı oğlum..." Sesi bir hıçkırığın ardında kaybolup giderken yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Uzunca bir süre orada oturdu ve ağladı, Aurora teselli edici şeyler söylemeye çalışıyordu. Sonunda kontesin gözyaşları dindi ve kendine gelerek mendiliyle gözlerini kuruladı.

"Oh, Aurora, geldiğine öyle sevindim ki," dedi, sesi dantelin ardından geliyordu. "Geoffrey'in tek ihtiyacı olan şey sensin. Onun yanında olacağını biliyorum-" Kontes birden gözyaşlarının izleriyle dolu yüzünde bir dehşet ifadesiyle ona baktı. "Kolu olmadığı için onu bırakmayacaksın değil mi? Ona olan duyguların bu nedenle değişmeyecek?"

"Hayır," dedi Aurora sakinleştirici bir sesle. "Elbette, Geoffrey'e karşı hissettiğim duygular hiçbir zaman değişmeyecek."

Leydi March minnettarlıkla başını salladı. "Umitsizliğe kapılmış gibi görünüyor, Aurora. Hafızası hâlâ tam olarak yerine gelmedi ve hâlâ çok zayıf. Onun için korkuyorum. Ama artık burada olduğuna göre..." Gülümsemeye zorladı kendini. "Her şey eskiden olduğu gibi olabilir. Bu yaz evlenebilirsiniz ve gerçekten benim kızım olursun."

Hem arkadaşının gözlerinin içinde gördüğü umuttan hem de Geoffrey'le evlenemeyeceği gerçeğini itiraf ettiğinde Kontes'in incineceğinden dolayı Aurora'nın yüreği burkuldu. Durumu tam açıklamaya başlayacaktı ki, bunu ilk önce Geoffrey'e söylemenin daha doğru olacağını düşündü.

"Eğer mümkünse onu görmek istiyorum," dedi usulca.

"Evet, tabii, elbette... Sanırım şu an kütüphanede. Starks sana yolu gösterecektir."

Aurora daha önce orada pek çok mutlu saat geçirdiği için yolu biliyordu. Ama Geoffrey'ye hazırlanma zamanı bırakmak için- ve kendine de duygularını kontrol altına almak

için zaman kazandırması bakımından- uşağın geldiğini haber vermesi en iyisiydi.

Dakikalar sonra kendini kütüphanenin kapısının önünde buldu, kalbi acıyla çarpıyordu. Geoffrey, arkası ona dönük pencerenin önünde bekliyordu. Ceketinin sağ kolu neredeyse omzuna kadar iğneyle tutturulmuştu.

"Geoffrey?" dedi usulca.

Aurora'nın gözlerine bakmak için yavaşça döndü Geoffrey. Odanın karşı uçlarından birbirlerine baktıklarında Aurora en büyük şoklarından birini yaşadı. O güzel yüzünü acının oluşturduğu çizgiler doldurmuştu ve hatırladığından çok, çok daha zayıftı. Ama Aurora'ya aynı eskiden olduğu gibi tatlı bir gülümseme ile bakıyordu.

Boğazına tıkanan gözyaşlarını tutabilmek için artık yapabileceği bir şey kalmamıştı. Ama yine de ona doğru yaklaşırken gülümsemeyi başardı. Gerçekten hayatta olduğuna kendini inandırmak için ona dokunmaya ihtiyacı vardı, Geoffrey'e uzandı ve kollarını ona doladı. "Evine hoş geldin," dedi sadece ve yüzünü Geoffrey'nin omuzlarına bastırdı.

Bir süre öylece kaldı Aurora, kucaklaşmaları şehvetten çok uzaktı, daha çok avuntu dolu bir sarılmaydı. Geoffrey tereddüt ederek sağlam kolunu kaldırdı ve Aurora'yı biraz daha kendine çekti.

Yaklaşık bir dakika sonra Geoffrey yavaşça güldü. "Tam olarak doğru sözcükleri bulmakta çok yetenekli olduğunu daha önce fark etmeliydim."

Aurora geri çekildi, Geoffrey'nin yüzünü inceliyordu. "Seni gördüğüme çok sevindim. Seni anlatamayacağım kadar çok özledim."

Yakışıklı yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Korkarım aynı şeyleri ben senin için söyleyemeyeceğim... seni özlemek konusunda yani. Birkaç hafta öncesine kadar geçmişimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Sadece bazı görüntüler..." Uzandı ve Aurora'nın yanağını okşadı. "Senin güzel yüzünü gördüm, Aurora, ama neden olduğuna bir türlü anlam vere-

medim. Görüntüler ancak Wycliff beni bulduğunda netlik kazanmaya başladı. Sanırım zihnimde kopuk olan bazı şeyleri harekete geçirdi ve o andan itibaren hafızam yavaş yavaş geri gelmeye başladı."

"Wycliff? Seni Fransa'da Kont Wycliff mi buldu?"

"Evet, Lucian beni kurtardı. Doğrusu, her ikinize de büyük bir minnet borcum var. Senin yüzünden son iki ayını Fransa'nın kırsal bölgelerini tarayarak, beni arayarak geçirdi."

Aurora kaşlarını çattı, yıllardır iki ülke arasındaki savaş devam ederken Kont'un Fransa'da ne aradığını merak ediyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Wycliff, Napolyon'un askerleri tarafından fark edilmeden nasıl bu kadar uzun bir süre orada kalabilir?"

"Aslında, sahte bir kimlikle orda bulunuyordu."

"Sahte bir kimlik mi?"

Geoffrey huzursuz görünüyordu. "Aurora, sana çok gizli bir şey söyleyeceğim. Wycliff aslında bir casus. Hem de esaslı bir casus, anladığım kadarıyla."

"Casus mu?" Geoffrey'e bakıyordu, birden aklına küçük kardeşinin Geoffrey ile ilgili anlattığı çılgın hikaye geldi. "Harry senin bir casusluk işine bulaştığını iddia ediyordu," dedi yavaşça, "ama ben onun bunları uydurduğunu düşündüm."

Geoffrey uzun bir süre tereddüt etti. "Gemim battığı sırada İngiltere adına özel bir görevdeydim."

Endişeli bir şekilde, inanmaz gözlerle ona baktı Aurora. "Fransa kıyılarına neden bu kadar yaklaştığını bir türlü anlayamamıştım. Casusluk mu yapıyordun?"

"Tam olarak değil. Wycliff'in ajanlarının yaptığı gibi değil en azından. Benim görevim değişik raporların gizli şifrelerini çözmekti. Bildiğin gibi, hesaplama ve bilmece işinde oldukça iyiyimdir."

"Bana neden hiç anlatmadın?"

"Endişelenmeni istemedim. Harry bir konuşmaya tesadüfen kulak misafiri olduğu için öğrendi." Geoffrey kaşlarını çattı. "Bunu söylememiş olması gerekirdi, çünkü bu bilginin gizli kalacağına dair yemin etmişti."

"Elbette endişelenirdim." Aurora kafasını salladı, duyduklarına inanmakta hala zorluk çekiyordu. "Böyle tehlikeli bir işe neden kalkıştığını hala anlayabilmiş değilim."

"Neden mi?" Yüzünden bir tebessüm geçti. "Çünkü nihayet kayda değer bir başarı elde etme şansı yakalamıştım, Aurora. Tüm hayatım boyunca bir kitap kurdu olmuştum ama bu içten içe ejderhalar öldürmek, sınıfımın ve sosyal statümün sınırlarını aşmak arzusuyla yanmadığım anlamına gelmez. Napolyon'a karşı yapılan savaşta, dünyayı onun zorbalığından kurtarma çabalarında ufak da olsa bir katkım olsun istedim. Şimdi olsa, yine yaparım."

"Hayatın pahasına olsa bile mi?"

"Aslında çok büyük bir risk yok ortada. Fransa'da bir kurye ile buluşup ondan raporları alacaktım- ama gemim bir fırtınaya yakalandı. Ondan sonra tek hatırladığım, bir ahırda hasırdan bir yatağın üzerinde uyandığım. Kim olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Geçen yılın çoğunu adını ve geçmişini bilmeyen bir adam olarak geçirdim."

Aurora ona uzandı ve alnına düşen bir tutam sarı saçı acıdan karışmış alnının üstünden geriye itti. "Ama hafızan artık geri geldi?"

"Tam olarak değil. Her gün yeni bir şey daha hatırlıyorum. Aurora, senin bildiğin kişi değilim artık... Hâlâ çok şiddetli baş ağrıları çekiyorum, topallayarak yürüyüyorum, üstelik kolumu kaybettim..."

Aurora'nın yüreği burkuldu. "Geoffrey, öyle üzgünüm ki..."

"Bana acımanı istemiyorum, Aurora. Bir sürü iyi insan- buna müretebatım da dahil, başaramazken, ben hayatta kalmayı başardım."

"Sana acımıyorum Geoffrey. Ama en azından acını paylaşmama izin verebilirsin, değil mi?"

Geoffrey hafifçe gülümsedi. "Sanırım." Sonra gülümsemesi yüzünden uçup gitti, sanki siyah elbisesini ilk kez fark ediyordu. "Öğrendiğim kadarıyla ben yokken evlenmişsin, Wycliff'in namlı kuzeniyle."

Aurora boğazının kuruduğunu hissetti. "Geoffrey... ne diyeceğimi bilmiyorum. Tek gerekçem babam... Beni evlenmeye zorluyordu ve... üzgünüm. Eğer hayatta olduğuna dair en ufak bir ipucu olsaydı asla Percy ve Jane'le İngiltere'den ayrılmazdım."

"Anneme baskı altında evlendiğini anlatmışsın."

"Doğru. Halford'la yapmam gereken evliliği ne pahasına olursa olsun önlemek istiyordum ve babam bu konuda çok katıydı..."

"Anlıyorum, Aurora. Babanın isteklerine karşı gelmek senin için çok zor olurdu. Yani onun seçtiği adayla evlenmek yerine hüküm giymiş bir mahkûmla evlenmeyi tercih ettin?"

"Evet. Bu evlilik bir gün sürecekti, en fazla iki."

"Anladığım kadarıyla evlenir evlenmez dul kaldın."

Aurora duraksadı. İşte korktuğu an gelmişti. Geoffrey'ye kocasının ölmediğini nasıl anlatabilirdi? Yasal olarak hâlâ başka bir erkekle evli olduğunu? Hayatının en inanılmaz iki haftasını tutkulu fantezilerin eşliğinde onunla geçirdiğini? Başkasının karısı olmak üzere İngiltere'den temelli ayrılmak üzere olduğunu?

Duyduğu suçluluk hissi jilet gibi keskin pençeler atıyormuşcasına Geoffrey'e baktı. Hayatının büyük bir bölümünde bu adamı sevmişti. Çok ama çok iyi bir dosttu ve ölmesine ramak kalmıştı. Yaralanmıştı, hâlâ acı çekiyordu... Hayata daha yeni dönmüştü, henüz gerçeği açıklamak için çok erkendi

Peki, Nicholas ne olacaktı? Onu tehlikeye atmadan kim olduğunu açıklaması mümkün değildi. Geoffrey'nin nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Casusluk yapacak kadar ülkesini sevdiğine göre suçlu bulunmuş bir korsanın Britanya

Hükümeti'yle dalga geçer gibi İngiltere topraklarında gezinmesine ne diyecekti? Üstelik, Geoffrey'in evlenmek üzere olduğu kadınla evlenmiş olan bir korsan...

Nicholas'ı şimdi ifşa etmesi onun ölümüne neden olabilirdi. Ülkeden güvenle çıkana kadar elinden geldiğince onu korumak zorundaydı. Onun burada olduğu, onu gördüğü ve onunla birlikte olduğu gerçeğini gizlemesi gerekiyordu.

"Geoffrey, sana söylemem gereken bir şey var," dedi yavaşça, gerçek ve yalan arasında hassas bir yerde durması gerektiğini biliyordu. "Geçenlerde Percy'den bir mektup aldım... Bana bazı haberler vermek istemiş... kocam asılmaktan kaçarak kurtulmuş. Nicholas Sabine hâlâ hayatta."

Geoffrey bir süre Aurora'ya bakakaldı, duyduklarının kafasına yeni dank ettiği yüzünden anlaşılıyordu. "Hâlâ bir korsanla evlisin?"

"Öyle görünüyor."

"Bu olamaz," Geoffrey'nin tepkisi beklenmedik ölçüde şiddetliydi. Aurora cevap vermeyince somurttu. "Evlilik iptal edilemez mi? Uygun sebepler bulunabilir."

Aurora'nın Geoffrey'ye cevabı kuşku doluydu. "Belki, ama pek kolay olacağını sanmıyorum."

"Bunu sağlamak zorundayız." Yüzünün hatları sertleşmişti. "Bu evliliğin devam etmesine izin veremeyiz. Bir suçluyla evli kalmaya devam edemezsin."

Açıkçası Geoffrey'den böyle bir tepki beklemiyordu ama Geoffrey'nin onu korumaya çalıştığı çok açıktı.

"Senin yanında olacağımdan emin olabilirsin, Aurora," diyerek söz verdi Geoffrey. "Gerçek ortaya çıktığında skandal patlayacağı kesin ama bununla tek başına savaşmak zorunda kalmana izin vermeyeceğim."

Bir skandalın ortaya çıkma olasılığı konusunda onunla tartışacak değildi Aurora.

Aurora sessizliğini sürdürünce, Geoffrey dikkatle onun yüzüne baktı. "Annem kısa bir süre içinde evlenmemizi bekliyor ama bu durum işleri karıştıracak. Ama evliliğini iptal et-

tirir etmez... bilmeni istiyorum Aurora, eğer evlenmemizi istiyorsan... senin kocan olmaktan onur duyarım."

Aurora'nın içini sancı dolu bir korku kapladı. "Geoffrey, benim için bu fedakârlığı yapmana gerek yok."

Geoffrey'in ifadesi bir anda buz kesti. "Korkarım, bu aslında benden çok senin için bir fedakârlık olacak. Sakat biriyle evlenmek istememeni anlarım."

"Geoffrey, yapma... Lütfen böyle söyleme. Sen sakat değilsin."

"Ama tam bir erkek de değilim."

"Elbette tam bir erkeksin. Bir kolunu kaybetmiş olman çok sevdiğim o erkekten bir şey eksiltmiyor."

Geoffrey'in ifadesi bir anda garip bir biçimde ciddileşti. Birden gözlerini kapattı ve elini alnına götürdü, inanılmaz derecede acı çekiyor gibiydi. "Bu ağrılar..."

"Oturmalısın," dedi Aurora aceleyle, kolunu Geoffrey'nin beline sardı.

"Evet." Aurora'nın kendisine yardım etmesine izin verdi ve çökercesine sandalyeye bıraktı kendini.

"Kusura bakmazsan... biraz dinlenmek istiyorum." Nefesi daralmıştı. "Tüm kuvvetim... gidiyor ve kendimi fare kadar güçsüz hissediyorum."

"Evet, elbette. Seni yalnız bırakacağım. Gitmeden önce yapmamı istediğin bir şey var mı? Soğuk kompres? Biraz şarap? Afyon?"

"Hayır, teşekkür ederim Aurora. Afyon zihnimi daha da bulandırmaktan başka bir işe yaramıyor."

"Peki o halde..."

Ama Aurora dönüp gitmeden önce elini tuttu ve mavi gözleriyle ona baktı. "Seni yüz üstü bırakmayacağım, Aurora."

"Teşekkür ederim, Geoffrey," diye zorlukla fısıldadı. "Ama lütfen... bunun için endişelenme. Sadece iyileşmene konsantre ol. Kendini daha iyi hissetmeye başladığında geleceğimiz hakkında konuşuruz."

Kafasını sallayarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Aurora, tüm kalbiyle onu rahatlatmak için yapabileceği daha fazla şey olmasını diledi.

Kütüphaneden ayrılan Aurora, harap bir halde farkında bile olmadan holden aşağı doğru yürüdü. Geoffrey'i şimdi bırakamayacağını biliyordu. Bu tam bir ihanet olurdu. Nicholas'a karşı duyguları ne olursa olsun Amerika'da başka bir erkekle yeni bir hayat kurmak için çocukluk arkadaşını yüz üstü bırakıp çekip gidemezdi. Geoffrey'i bu şekilde incitemezdi. İngiltere'de kalmak zorundaydı. Nicholas'tan evlilklerinin iptali için bir yol bulmasını istemek zorundaydı...

Kendini kasvetli düşüncelere öyle bir kaptırmış durumdaydı ki Harry'nin merdivenlerden koşup geldiğini, o nerdeyse üstüne atlayana dek fark etmedi.

"Rory! Rory!" Aurora'nın sıçramasına aldırmadan kareli fayans döşemenin üstünde kayarak durdu ve kollarını sevinçle Aurora'ya doladı. "Mutlu haberlere inanabiliyor musun? Geoffrey yaşıyor! Artık benim kız kardeşim gibi olacak ve bizimle yaşayacaksın, her gün birlikte ata binebiliriz."

Aurora zar zor gülümsemeyi başardı ama içi kan ağlıyordu. Daha önceden yapacağı seçimin çok zor olacağını düşünüyordu, ama şimdi, artık kararı ne olursa olsun kendisini sevdiğini iddia eden iki erkekten birini mutlaka incitecekti.

"Sen şeytana pabucunu ters giydirirsin, Nick," dedi Lucian Tremayne, Wycliff Kontu neşeyle. "Üç gün önce Londra'ya döndüğümde hayatta olduğunu ve kuzenin Brandon'ın kimliğine büründüğünü bildiren notu okuduğumda... ne diyeyim, bundan daha güzel bir şok yaşayamazdım. Hâlâ gözlerime inanamıyorum. Düşünsene Britanya Ordusu bile seni alt edemedi."

"Çok yaklaşmışlardı," diye yanıtladı Nick aklı başında bir şekilde, elindeki konyak kadehine bakıyordu.

"İngiltere'ye geldiğinde Londra'da olamadığım için çok üzgünüm."

Nick omuzlarını silkti. "Önemli değil, Luce, sen de beni gemilerinden birine el koyduğum için affetmelisin."

"Sözünü bile etmene değmez. Kendimi asılmak üzere bulsaydım sen de aynısını benim için yapardın. Biliyor musun, senin için bir anma töreni bile yaptık. Toplumun önde gelenlerinin yarısını, kendini beğenmiş akrabaların hepsini davet ettim. Sadece görüntü için anlayacağın. Karının sonrasında rahat edebilmesi için bir şov. Bu kadar harcamayı boşuna yapmışız desene."

Kuzeninin jesti karşısında ona minnetle baktı Nicholas. Uzun boyu, esnek ve kaslı vücudu, koyu renk dalgalı saçlarıyla kuzeninde tam bir aristokrat bir havası vardı. Yüzündeki hafif tebessüm azametli halinden bir şey kaybettirmiyordu. Onunla olan dostluğundan hoşlanırdı Nicholas. Ama şu anda onunla aynı espri anlayışını paylaşabilecek ya da onun tatlı azarlamalarına karşılık verebilecek bir havada hissetmiyordu kendini.

Konyak kadehini yerine koyarak ayağa kalktı ve balkon penceresinden dışarı bakmaya başladı. Şimdiye kadar Aurora çoktan eski nişanlısıyla konuşmuş olmalıydı. Acaba bir karara varmış mıydı? March'ı tekrar görmek Aurora'nın aklını çelebilirdi- hatta kuvvetle muhtemel böyle olacaktı.

Nicholas yumruklarını sıktı, içindeki tansiyon giderek daha da hararetleniyordu. İçinde fırtınalar koparan duyguların- öfke, kıskançlık, korku- susturmak için sahip olduğu tüm gücü kullanıyordu. Kuzenin bakışları altında, karmakarışık duygularla geri döndü ve halının üstünü ileri geri adımlamaya başladı.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu sonunda Lucian. "Kafese kapatılmış kaplan gibi davranıyorsun. Eğer tahmin etmemi bekliyorsan, bu bir kadın meselesine benziyor."

"Öyle de diyebilirsin," dedi Nick kısaca.

"Sanırım, karınla ilgili?"

Ellerini başında gezindirecek kadar bekledikten sonra cevap verdi Nicholas. "Aurora, evliliğimizi hiçbir zaman istemedi ama şimdi evli olduğumuza göre... ondan benimle birlikte Amerika'ya gelmesini istedim. March'ın mezardan çıkıp geldiğini öğrendiğinde gelmeye karar vermek üzereydi-" Kasvetli bakışlarıyla Lucian'a imalı imalı baktı. "March'ı bulanın sen olduğuna inanamıyorum. Seni onu aramaya iten şey neydi? Senin için mi çalışıyordu?"

"Hayır, direkt olarak değil. Dış ilişkiler bürosu için düşman raporlarını deşifre ediyordu, ama profesyonel olarak yollarımız kesişmedi. Senin ölümünle birlikte Leydi Aurora'ya yardım etmeye başladıktan sonra denizde kaybolmasıyla ilgili detayları öğrendim. Sonra, Fransa'ya son ziyaretimde kulağıma bazı söylentiler çalındı... Söylentiye göre bir gemi enkazından çok kötü yaralanmış sarışın bir İngiliz kıyıya yakın bir yerlerde saklanıyormuş. Cesedi hiç bulunamadığı için onun March olma ihtimali akla yakın geliyordu- ama yine de neden geri dönmeye çalışmadığına anlam veremiyordum. Hafızasını kaybetmiş olabileceğinden şüphelendim ve sonuçta da böyle olduğu anlaşıldı. Onun dönüşünün senin işlerini zorlaştırmış olmasından üzgünüm."

Nicholas omuzlarını silkti. "Onu bulmamanı tercih ederdim demiyorum. Tabii ki kimsenin ölmesini istemem."

"Ama bir süre daha uzaklarda kalmasını tercih ederdin?"

Haince gülümsedi. "Birkaç gün yeterdi. En fazla bir hafta."

Nicholas'a dikkatle bakan Lucian konyağından bir yudum aldı. "O senin karın, Nick. Seninle yaşamasını talep etme hakkın var."

"O kadar basit değil."

"Değil mi? Neden?"

"Çünkü benimle gelmeyi karım kendi istemeli. Eğer Aurora mutsuz olacaksa ben bu birliktelikte nasıl bir mutluluk bulabilirim? O benim hayatımı kurtardı, Luce. Onun bu iyiliğinin karşılığını onu benimle birlikte yaşamaya zorlayarak veremem. Hayır, kendi kararı olmalı."

"Sen tanıdığım ikna yeteneği en kuvvetli insansın, ben de

dahil olmak üzere. Eğer onu istiyorsan, neden onu senin karın olmaya ikna etmeye çalışmıyorsun?"

"Son bir aydır ne halt etmeye çalıştığımı sanıyorsun?"

"Kaçırmayı düşündün mü?" diye pek düşünmeden önerdi Lucian. "En azından sana zaman kazandırır."

"Bu bir seçenek olamaz. Fiziksel güç kullanmak aptallık olur. Bu Aurora'ya aşağılık babasını hatırlatmaktan başka bir işe yaramaz."

Lucian dudaklarını büzerek, sahte bir neşeyle kafasını salladı. "Sana neler oldu böyle, kuzen? Ölümden kıl payı kurtulmak kafanı mı etkiledi? Benim bildiğim Nicholas Sabine istediğini almak için hiçbir şeyi yapmaktan çekinmezdi."

Nick'in yüzünde bir kas seğirdi. "Bu Aurora'nın ödül olarak verildiği bir oyun değil. Eskiden dediğin gibiydim ama o zamanlar Aurora'yı tanımıyordum."

"Sanırım sen âşıksın."

"Evet. Âşık oldum," dedi Nicholas yavaşça. *Kalbini çoktan başkasına vermiş olan bir kadına.* İçini kemiren gerginlik yine artınca tekrar pencereden dışarıyı seyretmeye gitti.

Lucian'ın durumu idrak etmesi için uzun bir zaman geçmesi gerekti. "Yani onun gitmesine izin vereceksin?"

"Öyle yapmak zorunda kalabilirim," dedi Nick asık bir suratla. "Eğer March'ı seviyor ve onunla birlikte olmak istiyorsa..."

"Senin yerine başka bir erkeği tercih etmesine seyirci kalacağına inanamıyorum."

"İstersen gülebilirsin, Luce ama onun mutluluğu benim mutluluğumdan gerçekten daha önemli. Biliyorum bunu anlaman zor, çünkü hiç aşık olmadın..."

"Seni temin ederim gülmüyorum," dedi Lucian şaşırtıcı bir ciddiyetle. "Bu hastalığı yaşama şanssızlığım olmadı ama etkilerini anlayabilirim. Dürüst olmak gerekirse ben de kendi adıma vefasız aşk listemi bir gözden geçirmeyi düşünüyorum. Evlenmeye karar verdim."

"Sen mi? Ele geçirilemez Lord Wycliff?" Nicholas omuzlarının üzerinden kuzenine şüphe içinde baktı. Lucian, soylu bir zengin, çarpıcı bir yakışıklı olarak sosyeteye yeni tanıtılan genç kızların bayıldığı ülkenin en gözde, en çok peşinde koşulan bekarıydı. Çöpçatanlar yıllardır onu oyuna getirmeye çalışıp durmuşlardı- ve Lucian her seferinde büyük bir ustalıkla bu oyunlardan kurtulmuştu. "Şanslı bayanı tanıyor muyum?"

"Hayır. Henüz seçmedim."

"Ama kendini bir gelinin kelepçelerine hazırladın?"

"Aslında beni ilgilendiren gelin değil. Artık bir varise sahip olma zamanı geldi."

İşte Nicholas asıl bunu duyduğunda Lucian'a bakakaldı.

Lucian o çekici çarpık gülümsemesiyle ona baktı. "Bana öyle geyik boynuzu yemişim gibi bakma. Akrabalarıma, sen ve Brandon dışında, pek düşkün değilim. Eğer ölürsem arkamda bir miras bırakacağım. Bir oğlum olması düşüncesi- kendi kanımdan- son zamanlarda içimden çıkmıyor."

"Ölürsen mi, Luce?" dedi Nicholas yavaşça. "Bana anlatmadığın bir şeyler mi var?"

Lucian'ın gözleri gölgelendi. "Geçenlerde... kadersel bir şey yaşadım. Ölümlü olduğumu hatırlatan bir şey. Böyle küçük bir olayın hayattaki önceliklerini değiştirmesi ne kadar enteresan."

"Çok da enteresan bir şey değil," dedi Nicholas düşünceli bir sesle. "Aslına bakarsan oldukça yaygın. Ne oldu?"

Lucian bir süre derin düşüncelere daldı, kötü bir anıyı hatırlıyor gibiydi. Kuzenin nasıl bir cevap vereceğinden emin değildi Nicholas. O sırada Kont'un vekilharcı içeri girdi ve bir ziyaretçilerinin olduğunu haber verdi. "Lord Clune Bay Deverill'i görmek için bekliyor, lordum."

Lucian Nicholas'a baktı ve Nicholas onaylarcasına kafasını salladı, "Lütfen, onu buraya al," diye buyurdu.

Lord Clune ker ikisini de çana yakın bir gülümsemeyle selamladı. "İçki için biraz erken değil mi?"

"Nick'in ölümden dönüşünü kutluyorduk," diye yanıtladı Lucian.

"Evet, buna ben de seve seve kadeh kaldırabilirim." Clune, Lucian'ın elindeki kristal kadehe baktı. "Sanırım, senin en iyi stoklarından?"

"Elbette." Lucian kafasıyla masada duran sürahiyi işaret etti. "Buyur. Buraya seni hangi rüzgar attı, Dare?"

"Kulübümdeki ilginç bir rastlantı," dedi Clune kendine konyak alırken. "Senin bir düşmanınla, Nick."

Pencereden doğrulan Nicholas ona doğru eğildi, tüm dikkatini Clune'a vermişti. "Hangisi?"

Clune gülümsedi. "O kadar çok ki sorman gerekiyor? Majestelerinin Donanması'ndan Kaptan Richard Gerrod."

Nicholas'ın kaşları çatıldı.

"Gerrod?" diye düşünceli bir şekilde tekrarladı Lucian. "Şimdi hatırlıyorum, dün ben dışarıdayken Gerrod adında biri bana kartını bırakmış. Onu tanıyor muyum?"

"Nick'i yakalayan ve korsanlıktan asılması için hüküm veren aşırı ateşli bir vatansever. Gerrod Londra'da ve belli ki kan peşinde. Senin kanın, Nick. Söylendiğine göre senin kaçtığını öğrenince mosmor olmuş."

"Onu hayal kırıklığına uğratmam ne büyük saygısızlık," dedi Nicholas alaycı bir şekilde.

"Şakanın sırası değil," dedi Clune soğuk bir biçimde. "Gerrod darağacını atlattığını ve senin kaçmana izin vermelerinin büyük bir hata olduğunu düşünüyor. Bu hatayı düzeltmeye kararlı. Aslına bakarsan, Amerikalı kuzenin Deverill ile ilgili araştırmalara başlamış bile. Kimlik değiştirmenden şüphelendiğini düşünmek hiç de saçma olmaz."

"Eğer şüpheleniyorsa ne olmuş?"

"Senin durumunu iki kat daha riskli hale getirir. Senin yerinde olsam pek ortalıkta gözükmezdim. Hatta belki de Kolonilere doğru bir an evvel uzaklaşman için en uygun zaman."

"Ya da bu ateşli kaptana ziyaretinin bedelini ödetmek için en uygun zaman."

"Ciddi olamazsın," dedi Clune kaşlarını çatarak.

Nick'in yüzünde bir kas seğirdi, yüzünde hain bir gülümseme belirmişti.

"Hay aksi şeytan, bu bakışı biliyorum," dedi Lucian. "Onun bir güzel hakkından gelmek istiyorsun, Nick- ve bunun için seni suçlayamam. Ama bu durumda Dare'e katılıyorum. Çok riskli. İntikam alma arzunu bir kenara bırakıp, güvenlice buralardan ayrılman en akıllıca hareket olur. Gelecekte onunla yüzleşecek bir fırsatın olur belki ama bu kendi sahanda olmalı."

"Belki de." Asık bir suratla yine pencereye döndü Nicholas, kaslarındaki gerginlik dışarı çıkmak için yırtınıyordu. Gerçekten de Gerrod'la kavga etmekten büyük haz duyacaktı. Ama kuzenin haklı olduğunu biliyordu. Tüm Britanya Donanması karşısındayken harekete geçmek intihardan farksızdı. Gerrod'la savaşını gerçekleştirebileceği başka zeki yollar bulabilirdi.

Nicholas'ın kaybetmeye dayanamayacağı savaş Aurora'nın kalbini kazanma savaşıydı.

Nicholas başını pencereden dışarı uzattı, korkunun soğuk dalgası yüzünü yaladı. Gerrod'un kan davası yüzünden çoktan panik olmuş olması gerekirdi. Ama göğsünü sıkıştıran korkunun nedeni kaptan değildi.

Onu dehşete düşüren şey Aurora ve onun, kimi koca olarak seçeceğiydi.

23. Bölüm

Onun dokunuşunu, ateşli okşamalarını bir daha yaşayamayacağım düşüncesi katlanabileceğimin çok üzerindeydi.

Aurora kasvet dolu düşünecelerle yatak odasına girdiğinde lambaların garip bir şekilde soluk olduğunu fark etti. *Nicholas.* Birden durdu, onun varlığını hissetmişçesine kalbi hoplamaya başladı.

"Ah, leydim, burası çok karanlık," dedi arkasındaki hizmetçisi.

"Tamam, Nell... Fikrimi değiştirdim. Hemen yatmak istemiyorum. Bir süre sessizlikte oturmak istiyorum."

"Peki, leydim. Işıkları açmamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sen de yatabilirsin artık. Bu akşam yardım etmene gerek yok."

Hizmetçi reverans yaparak odadan çıktı. Dikkatle kapıyı sürgüleyen Aurora, döndü ve karanlık odada gözleriyle Nicholas'ı aramaya başladı. Nicholas, uzak köşede, gölgelerin arasına oturmuş, onu izliyordu.

Aurora elini ağzına götürdü, belki de birinci kez kararını Nicholas'a nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

"Demek onunla konuştun," dedi Nicholas sonunda sessizliği bozarak.

Aurora yavaşça başını salladı, boğazı öyle kurumuştu ki konuşmakta zorlanıyordu. "Evet. Geoffrey benimle evlenmek istiyor."

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, Nicholas'tan herhangi bir bir yanıt gelmedi. Sadece onu izliyordu, gözleri karanlık ve derindi.

"Onu bırakamam, Nicholas. Yeterince acı çekti."

Alçak bir sesle konuşmaya başladığında sesi donuktu. "Evliliğimizi bitirmek istiyorsun."

"Ben... başka seçeneğim yok. Çektiği acılardan daha fazla acı veremem ona. Bir kolunu kaybetmiş, Nicholas. Böyle bir kaderi yaşamanın nasıl bir şey olduğunu düşünebiliyor musun? Geoffrey'nin onun yanında olmama ihtiyacı var."

Aralarındaki zaman durdu sanki, kasvetli bir sonsuzluk gibi...

"Senin ihtiyaçların ne olacak Aurora?" diye sordu sonunda Nicholas. "Ya benim ihtiyaçlarım?"

Aurora kafasını salladı. "Benim ihtiyaçlarım şu anda konu bile olamaz. Ve senin ihtiyaçlarına gelince... Sen Geoffrey'den çok daha güçlüsün."

Nicholas neşesiz bir sesle güldü.

"Geoffrey'i tüm hayatım boyunca tanıyordum, Nicholas," dedi yalvarırcasına, Nicholas'ın anlamasını sağlamaya çalışıyordu. "Geçmişimin bir parçası... benim bir parçam..."

"Ve ona aşıksın." Kelimeler katı ve soğuktu.

Aurora bakışlarını kaçırdı. "Onu terk edemem. Bunu görmüyor musun?"

"Gördüğüm, onu korumaya çalıştığın. Kendin dışında herkesi düşünüyorsun."

Sesi acımasızdı, Nicholas'ın suçlamalarına karşı hazırlıklı olmak ister gibi kollarını kavuşturdu.

Kısa bir süre sonra Nicholas derin bir soluk aldı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Ben... ben senden evliliğimizi iptal ettirmenin bir yolunu bulmanı istiyorum."

"Peki," dedi Nick sonunda. "Denerim."

"Deneyecek misin?"

"Evet, evliliğimizi iptal ettirmeye çalışacağım. Böylelikle serbest kalabilir ve gerçek aşkınla evlenebilirsin."

Aurora, onun sessizce kabullenmesinden çok Nicholas'ın haddeli bir biçimde karşı koymasını bekliyordu. Belki de söylediği kadar çok sevmiyordu onu. Bu düşünce büyük bir hayal kırıklığı hissetmesine neden oldu.

"Beni zamanla unutacaksın, Nicholas," dedi içi ezilerek. "Karın olmasını istediğin başka birini bulacaksın."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Birden hareketlendi, sessiz kabullenişe son verir gibiydi. Aralarındaki kısa mesafeyi hızla kapatarak yanına geldi ve Aurora'yı omuzlarından tuttu. Kadife yumuşaklığındaki kavrayışından kaçmak olanaksızdı. "Seni unutabileceğimi mi sanıyorsun, aşkım? Paylaştıklarımızı unutabileceğimi?"

"O sadece tutkuydu..."

"*Hayır.* Çok daha fazlası vardı." Gözleri alevlendi. "Seni seviyorum, Aurora. Anla bunu. Tadını hisset, içine çek..."

Hiçbir uyarıda bulunmadan Nicholas'ın dudakları Aurora'nın dudaklarına kapandı. Öpüşü, Aurora'yı cezalandırmak ister gibi sert, arzu dolu ve zorlayıcıydı. Nihayet onu bıraktığında Aurora zorlukla nefes alıyordu.

Nicholas geri çekilde, gözlerinde gördüğü güçlü ve katı bakışlar korkunuzu ve kararlıydı.

Daha Nicholas onu kollarına almadan, yatağa sürüklemeden ve pek de kibar olmayan bir şekilde yatağa yatırmadan önce Aurora onun sayısını gözlerinden anlamıştı.

Aurora doğrulmaya çalıştı ama çıkıştan Nicholas'ın vücudu ona yatağa çivilenmişti. "Nicholas... bunu yapamazsın."

"Evet, *yapabilirim.*" Sesinde vahşiydi. "Nelerden vazgeçtiğini hatırlatmamı ister misin?"

Elini Aurora'nın başının altına koyup, başını hafifçe kaldırarak onun yüzüne baktı. Gözleri büyük bir öfkeyle alev alev yanıyordu. Nicholas'ın o bildiği yumuşaklığından eser kalmamıştı.

"O çok değerli Geoffrey'in sana benim hissettiklerimi hissettirebilir mi?" diye sordu. Eteğinin altından uzanarak elleriyle çıplak kalçalarına dokundu. "Bir dokunuşla kalbini sıkıştırabilir mi? Göğüslerinin sertleşmesini, teninin alev alev yanmasını sağlayabilir mi? Senin inlemana neden olabilir mi... bunun gibi?"

Elleri arzunun merkezine ulaşmıştı, Aurora'nın kanından sanıyor, kabarıyordu. Parmağını içine doğru kaydırdığında, Aurora inledi ve ona doğru gerildi.

Nicholas'ın beklediği davet gelmişti. Pantolonun düğmelerini çözerken bakışlarından tek bir niyet okunuyordu.

"Nicholas..."

Aurora'nın itirazlarına son vermek için Nicholas onu tekrar öptü. İçindeki arzuyu, Aurora'ya duyduğu ihtiyacı Aurora'nın anlamasını sağlamalıydı.

Aurora'nın sonunda serbest bırakmayı öğrendiği içindeki tutkunun patlaması için daha fazla bekleyemezdi. Aurora, Nicholas'ın başını tuttu, saçlarından onu kendine doğru çekti, dudaklarının daha yakın, dilinin daha derinlerde olmasını istiyordu.

Aurora, sonunda Nicholas'ın sıcak öpüşleri karşısında çığlığa dönünce, Nicholas onun eteğini beline kadar sıyırdı ve üstüne çıktı. Hafif vuruşlarla onun dişliğine dokunduğu Aurora'nın içindeki sıcaklığın kendi içine yayıldığını hissetti. Nicholas onun derinliklerine gömüldükçe Aurora'nın içinden insafsız bir açlık yükseliyordu.

Ateşin içinde sürüklenmek gibiydi. Aurora onun altında yalnızca gerildi, Nicholas'ın ağzında arzu dolu, onu alan ihtiyaçla dolu bir sesle inledi Aurora. Bu ses ömür boyu Nicholas'ın peşinden gelecekti.

Hırsından bir arzuyla tatmaya onun içine bırakıp kendini Nicholas. Aurora sevdiğine o anda dokuğa ulaşıp, yalnız bir

çığlıkla Nicholas'ın kollarını sıkıyordu. Son kez onunla doruklarda olmanın bilinciyle, hıçkırıklar arasında ümitsizce, çaresizce Nicholas'ın adını haykırdı.

Sessiz odayı nefeslerinin işkence dolu sesi dolduruyordu. Nicholas bir süre Aurora'nın içinde öylece uzandı, vücudundan akan çaresizliği Aurora'nın hissetmesini umuyordu. İçindeki vahşi, şiddetli yakarışla savaşıyordu, yüzünü Aurora'nın omuzlarına gömdü.

Sonunda yüzünü kaldırdı. "Bunu yapma, Aurora," diye yaralı bir sesle fısıldadı.

Kafası karışık bir halde, ızdırap dolu gözlerle Nicholas'a baktı Aurora. "Ben... başka seçeneğim yok."

Nicholas, Aurora'nın gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Doğru kararı verdiğine inanıyordu. Ve belki de gerçekten haklıydı.

Aurora'ya baktı Nicholas, içi acıyordu, kendini bomboş hissetti. Onu kaybetmişti.

İçindeki ıstırap ve kederle Nicholas gözlerini kapattı. Bir erkek aşka karşı savaşamazdı. Zor kullanarak bir kalbe hükmetmek olanaksızdı.

Konuşabileceğinden emin değildi, yataktan kalktı ve giyinmeye başladı.

Aurora, keder içinde kıpırdamadan durdu. Nicholas'ın hassasiyeti belli ki öfkesinden kat be kat daha güçlüydü. Yüzünde öyle bir umutsuzluk vardı ki, Aurora ağlamak istedi.

Aurora yavaşça doğruldu, çıplak bacaklarını örtmek üzere eteğini düzeltti. Titriyordu. "Nicholas...çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Nicholas'ın karanlık gözleri onunkilerle buluştu. "Biliyorum."

Aurora'ya doğru yanaştı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yavaşça onun üzerine eğilmeden önce uzun bir süre öylece yüzüne baktı. Dudaklarıyla inanılmaz bir yumuşaklıkla Aurora'nın dudaklarına dokunduğunda Aurora'nın içini derin bir keder kapladı.

Sonra bir adım geriledi, kendini kontrol etmeye çalışır gibi derin bir soluk aldı. Konuşmaya başladığında sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Yarın akşam sular yükselince açılmayı planlıyorum. Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Döndü ve pencereye gitti. Bir dakika sonra gölgelerin arasında, sessizlikte kaybolmuştu.

Aurora parmaklarını ağzına götürdü ve sertçe ısırdı. Acısı öyle yoğundu ki, sanki kalbine bir bıçak saplanmışlardı.

Gerçekten gitmişti. Onu göndermişti.

Aurora ellerini yüzüne kapadı ve ağlamaya başladı.

24. Bölüm

Vücudun tutkusu, kalbin tutkusuna dönüşebiliyormuş. Ben bunun yaşayan bir kanıtıyım.

Aurora, Leydi March'ın akşam yemeği davetiyesine görmeyen gözlerle bakıyordu. Yas döneminin katı kurallarına pek uygun olmasa da kontes o akşam gerçekleşecek aile toplantısına katılması için neredeyse Aurora'ya yalvarmıştı. Leydi March mektubunda İsa adına bir davranışta bulunacağını söylüyordu, Percy yeniden toplum içine çıkarken ona destek olacaktı.

Üstelik hayatının bu döneminde, düzmece evlilik meselesi çözümlenene kadar, Aurora'nın yanında olduklarını da göstermeleri için bir fırsat olacaktı. Görünüşe göre Kontes, Aurora'nın kızı olmasını gerçekten çok istiyordu.

Uyuşmuş bir halde şöminenin üstünde duran pirinç saate baktı. Saat yediyi gösteriyordu. Akşam yemeği saat sekizde başlayacaktı. Artık giyinmeye başlaması gerekiyordu ama bu akşam ne Geoffrey'i ne de annesini görmeye katlanabileceğini sanmıyordu. Kalbi kan ağlarken neşeliymiş gibi görünmeyi nasıl başaracaktı? Birkaç saat sonra Nicholas onsuz yelken

açmış olacaktı.

Yeniden bir umutsuzluk dalgası sardı içini, kendini soğuk ve boşmuş hissediyordu.

Çaresizlik içinde günlüğü eline aldı ve çok okunmaktan iyice yıpranmış bir sayfayı açtı- Desiree'nin prensinin öldüğü sayfa.

Gözyaşların soluk yüzüne düşüyordu, bir zamanlar çok güçlü olan vücudunda kan kalmamış gibiydi. Ümitsizlik içinde beyaz dudaklarını öptüm, yaşamını istiyordum. Ama çabalarım beyhudeydi. Umutların tükendi.

Gözlerini açtın, koyu gözlerinin içinde derin bir acı ve şefkat vardı. Gözyaşı yok, *diye fısıldadın boğuk bir sesle.* Gözyaşların işkence gibi.

Peki ama ya benim çektiğim işkence? Kalbim göğsümü parçalayacak gibiydi. Ulu Tanrım, buna dayanamıyorum.

İyice güçsüzleşmiş titreyen elini kaldırıp yüzümü okşadın. Artık özgürsün, benim güzel Desiree'm.

Son nefesinle bana yıllardır hasretini çektiğim özgürlüğümü bağışladın. Ama Tanrım, bu bedel çok ama çok ağır…

Aurora kendi gözyaşlarının içini yakan acısını bastırmaya çalıştı. Desiree aşkla kıyaslanınca özgürlüğün bir anlamının olmadığını anlamakta çok geç kalmıştı-

Yatak odasının kapısının hafifçe vurulması Aurora'nın kasvetli düşüncelerini böldü.

"Bayan Kendrick tekrar aradı," diye kapıdan haber verdi Danby.

"Ona lütfen hasta olduğumu söyle," diye cevap verdi Aurora günlüğü kapatarak. Şu an Raven'le yüzleşecek halde değildi.

Birkaç dakika sonra kapı yeniden vuruldu, ama bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"Aurora?" Raven ona sesleniyordu. "Seninle konuşmam gerekiyor."

Aurora pes eder gibi içini çekti, onu görmekten kaçamayacaktı. Raven'ın kararlılığıyla savaşması için şu anda olduğundan çok daha fazla güç harcaması gerekecekti.

Yatak odasına giren Raven kapıyı ardından kapattı ve bir süre ayakta durdu. Aurora boş şöminenin önünde oturuyordu, Temmuz akşamının tatlı sıcaklığına rağmen kış gecesinin soğukluğunu hissediyordu.

"Gerçekten hasta mısın," diye sordu, "yoksa sana söyleyeceklerimi bildiğin için benden mi kaçıyorsun?"

"Başım ağrıyor," diye cevapladı Aurora, yalan da değildi. "Ama evet"– hafifçe gülümsemeye çalıştı– "Bu sohbeti yapmamayı tercih ederim."

Raven azimli bir şekilde Aurora'nın yanına doğru yürüdü ve tam önünde durdu. "Nicholas'ın bu akşam ayrılacağının farkındasın değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Ve onun gitmesine izin veriyorsun?"

"Raven... herkes için en iyisi bu. İngiltere benim yuvam. Buraya aitim. Ve Geoffrey'nin iyiliği için burada kalmalıyım."

"Nicholas, Lord March'la evlenebilmek için, senin evliliğinizi iptal ettirmek istediğini söyledi. Doğru mu?"

"Evet."

Raven'ın mavi gözleri mutsuzlukla kısıldı. "Çok büyük bir hata yapıyorsun, Aurora. Nicholas'la gitmelisin. Seni seviyor."

"Ben... Nicholas'ın hissettiğinin aşk olduğundan emin değilim."

"Ben eminim." Raven küçük el çantasının içini karıştırdı ve bir parça katlanmış parşömen çıkardı. "Bunu sana vermemi istedi."

Notu açan Aurora heyecanla okumaya başladı.

Aurora, March'a olan sorumluluklarını yerine getirmek istemeni anlıyorum ama gerçek duygularını anladığından emin olmadan

seni ona bırakamam. Dün gece zamanla seni unutacağımı söyledin. Unutmayacağım.

Tuhaf şey. Babamı hiçbir zaman anlayamamıştım, bir erkek nasıl bir kadını saplantı haline getirebilir, kalbinin kafasına hükmetmesine nasıl izin verebilir? Böyle bir şeyin asla başıma gelmeyeceğinden emindim. Hiçbir zaman böyle bir aşka kapılmak istemedim –tutku dolu bir aşka. İnsanı mahveden, kontrolünü kaybettiren türden bir aşka. Ama başka seçeneğim yoktu. Seni tanıdıktan sonra değil.

Şimdi, babamın inandığı şeyin doğru olduğunu anlıyorum. Gerçek aşkını bulduğun zaman ikinci en iyi diye bir şey yok.

Sen benim biricik aşkımsın, Aurora. Her zaman da öyle kalacaksın.

Aurora, kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı. Nicholas gerçekten ona âşıktı, artık kuşkusu kalmamıştı. Nicholas böylesi içten, dokunaklı bir itirafı sadece bir zafer kazanmak için yapmazdı.

"Nicholas sana aşık, Aurora," dedi Raven şiddetle. "Seninle olabilmek için *hayatını* riske attı. Daha başka bir kanıta ihtiyacın var mı?"

Doğruydu; onu elde edebilmek için Nicholas yakalanma ve ölüm riskini göze almıştı.

Kontrolünü yeniden kazanan Aurora, ellerini kenetledi. "Geoffrey'i bırakamam, Raven. Onun yanında olmama ihtiyacı var. Gelecekle tek başına yüzleşemeyecek kadar kötü yaralanmış."

"O tek başına değil. Ailesi, arkadaşları var, zenginliğinden ve asaletinden bahsetmiyorum bile- Oh, başkalarının yerine biraz da kendini düşünmeni sağlayabilmeyi ne kadar çok isterdim." Raven ona yalvararak bakıyordu. "Gerçek aşk şansını elinin tersiyle ittiğine inanamıyorum."

Aurora arkadaşının bakışlarının sarsılmaz şiddetiyle irkildi. "Senin aşka inanmadığını sanıyordum."

"İnanıyorum. Ben onu kendim için istemiyorum. Ama sen ve Nicholas farklısınız. Birbiriniz için yaratılmışsınız; bunu görebiliyorum."

"Burada kalmak istememin tek nedeni Geoffrey değil, Raven. Başka sorumluluklarım da var... sen mesela. Senin güven içinde bir yuva kurmana yardım edeceğime söz verdim."

"Ki bunu takdire değer bir şekilde yerine getirdin," Raven ısrarını sürdürüyordu. Derin bir soluk alarak, şöminenin önündeki diğer sandalyeye oturdu. "Benim için endişelenmene gerek yok, Aurora. Sana henüz söylemeye niyetim yoktu ama... çok avantajlı olabilecek bir evlilik teklifi aldım."

Aurora ona baktı. "Kimden?"

"Halford Dük'ünden. Kabul etmeyi düşünüyorum."

"Ciddi *olamazsın*."

"Onaylamayacağını biliyordum. Ama bu benim kararım olmalı, Aurora. Sonuçlarına katlanacak olan benim."

Aurora titrediğini hissetti. "Raven Halford'la evlenemezsin. O bir diktatör, seni kontrol etmek isteyecek ve soğuk-"

"Düşündüğün kadar kötü biri değil, onu tanımaya başlayınca anlıyorsun. Kontrollü biri olduğu doğru, biraz da kibirli. Kendi bildiği yoldan gitmekten hoşlanıyor. Ama hangi Lord böyle değil ki? Onu idare edebileceğime eminim."

Aurora doğruldu ve samimiyetle Raven'ın ellerini tuttu. "Raven, soylu biriyle evlenme arzunu anlıyorum- annenin isteklerini yerine getirmek istiyorsun. Ama aşk evliliği yaparsan çok daha mutlu olacağına inanmadan edemiyorum."

Aynı içtenlikle, Raven de Aurora'ya doğru eğildi. "Lord March'ı seviyor musun?"

"Evet, elbette seviyorum. Tüm hayatım boyunca sevdim."

"Ve Nicholas'ı seviyor musun?"

Aurora bakışlarını kaçırdı, bu soruya cevap vermek istemiyordu. Geoffrey'e olan aşkı tatlı ve şefkat doluydu, acı dolu bir özlem değildi. Nicholas'a karşı hissettikleri ise çok karmaşıktı... çok rahatsız edici...çok acı dolu...

"Kalp meseleleri ile ilgili konularda uzman olmadığımı biliyorum," dedi Raven, "ama ağabeyime karşı kayıtsız olduğuna inanamam. Ona nasıl baktığını gördüm. Eğer bu aşk değilse, nedir?"

Tutku, diye cevap vermek istedi Aurora- bu düşünce kafasındayken günlükten Desiree'nin bir gözlemi zihnine şiddetle hücum etti. *Vücudun tutkusu, kalbin tutkusuna dönüşebiliyormuş. Ben bunun yaşayan bir kanıtıyım...*

Tutku aşka dönüşebiliyormuş, Aurora umutsuzca anlamıştı bunu. Desiree'ye olanlar buydu. Kendisine de aynısı olmuştu.

Kabindeki acı boğazına doldu. Yanıt verdiğinde güçlükle konuşuyordu. "Nicholas'a karşı neler hissettiğimin bir önemi yok."

Raven sabırsızca sandalyesinden fırladı ve odayı arşınlamaya başladı. "Tüm bunlar hakkında Lord March ne düşünüyor? Bu adamın kalbi yok mu? Böyle bir fedakarlığı senden nasıl bekler?"

"Benim Nicholas'la olan ilişkimden haberi yok. Dün ona sadece kocamın hala hayatta olduğunu duyduğumu söyledim."

Raven döndü ve ona baktı. "Nick'in burada, İngiltere'de olduğunu bilmiyor mu?"

"Ben... ben ona anlatamadım. Böyle felaket bir haberi ona söyleyemedim. Ve Nicholas'ı afişe etmekten korktum. O güvenle uzaklaşana kadar beklemenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Pervasızlığımı bağışla Aurora ama March Dükü evliliği iptal edilen bir kadının eşi olmasını istemeyebilir. Aile adını bu şekilde lekelemek istemeyebilir."

"Geoffrey aile adına ne olacağı ile ilgilenmiyor. Çıkacak skandala karşı beni korumakta kararlı. Evliliği iptal ettirmeye çalışmamı öneren o oldu. Bir haydutla yapmış olduğum evliliği bitirdiğimde beni kendi adının koruması altına almak istiyor."

"Ama ona Nicholas'a karşı neler hissettiğini anlatırsan, Nicholas'ın bir haydut olmadığını..."

Aurora gözlerini sıkıca kapattı, içinde yükselen ıstırabı susturmaya çalışıyordu. Geoffrey'e başka bir erkeğe âşık olduğunu anlatamazdı. Onu bu şekilde incitmeye hakkı yoktu. Eğer onu karısı olarak istiyorsa, onun arzularını yerine getirmekten başka seçeneği yoktu. Ona, en azından bu sadakati borçluydu.

"Kendi adına karar verme özgürlüğünü hak etmiyor mu?" diye sordu Raven. "Ona gerçeği anlatmak zorundasın, Aurora. En azından Nicholas'la olan ilişkini. Bunu yapmamak haksızlık olur. Ve bu her şeyi değiştirebilir."

"Ona hiçbir şey anlatamam," diye fısıldadı Aurora. "Nicholas gidene kadar olmaz."

"Ama o zaman çok geç olabilir! Aurora, görmüyor musun-"

Kapının yeniden hafifçe vurulmasıyla Raven'in heyecanlı itirazları yarıda kesildi.

Aurora yorgun bir şekilde izin verince kapı gıcırdayarak açıldı ve Danby'nin ciddi yüzü göründü. "Sizi görmek isteyen bir bey var, leydim. Kaptan Richard Gerrod. Sizinle acilen kocanız hakkında görüşmek istiyor."

Aurora yüzünden tüm kanın çekildiğini hissetti. Ulu Tanrım. Kaptan Gerrod, Karayiplerde Nicholas'ı tutuklayan donanma subayıydı. Şimdiye kadar çoktan eski mahkûmunun yaşadığını öğrenmiş olmalıydı. Nicholas'ın İngiltere'de olduğunu biliyor muydu? Kendisini görmek istediğine göre Nicholas'ın peşinde olmalıydı.

Uzun bir süre Aurora cevap veremedi. Danby'ye yanıt vermek Raven'e kaldı.

"Lütfen Kaptan'a Leydi'nin birkaç dakika içinde aşağıda olacağını iletin."

"Nasıl istersenız," dedi yaşlı uşak ayrılmadan önce.

Hala şokta olan Aurora, Raven'e baktı. Raven'in de rengi atmıştı ve kendinden sadece biraz daha sakin görünüyordu.

"Onunla konuşmak zorundasın, Aurora. Kocanın hala yaşadığını öğrendiğinde çok şaşırmış gibi görünmelisin."

"Gerrod'un kim olduğunu nerden biliyorsun?" diye sordu şaşkınlık içinde.

"Bu sabah veda etmeye geldiğinde Nicholas beni uyarmıştı."

"*Nicholas* seni uyardı mı?"

"Gerrod'un kendisini aradığını biliyor. Neden bu akşam gitmek zorunda olduğunu sanıyorsun?"

Aurora elini alnına götürdü. Dün gece onunla sevişirken Nicholas ölüm tehlikesi altında olduğunu biliyordu ama yine tek bir ipucu bile vermemişti. Kahretsin...

"Tek kelime bile etmedi," diye mırıldandı, Nicholas'ın böyle bir şeyi kendine saklamasından dolayı hem korku hem kızgınlık hissediyordu.

"Muhtemelen seni endişelendirmek istememiştir," dedi Raven çabucak. "Sanırım onunla gidip gitmeme kararını verirken daha fazla baskı hissetmeni istemedi."

Baskı? Korku sonunda kızgınlığının önüne geçti ve Aurora ayağa fırladı. "Nicholas'ı uyarmalıyım-"

"Hayır!" Raven karşı çıktı. "Sana söyledim, takip edildiğini biliyor. Eğer onu korumak istiyorsan, Gerrod'un ortalıktan çekilmesini sağlamaya çalışmalısın. Bir plan yapmalıyız, Aurora."

Aurora derin bir soluk aldı, içindeki paniği kontrol altına almaya çalışıyordu. Raven haklıydı. Eğer Nicholas'a yardım etmek istiyorsa Gerrod'u, kocasının nerelerde olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığına inandırmalıydı.

Aurora, merdivenlerden aşağı Gerrod'un beklemekte olduğu salona doğru inerken damarlarındaki tüm kan buz kesmişti.

"Kaptan," dedi soğuk bir sesle, kapının önünde durarak. "Tüm yaptıklarınızdan sonra beni görmeye gelme küstahlığınız beni çok şaşırttı. Burada olmak için iyi bir nedeniniz vardır herhalde?"

Aurora'nın yüzünü inceleyen ifadesi gaddarlık derecesinde acımasızdı. "Kocanızı arıyorum, leydim."

"Benim kocam öldü," diye cevap verdi Aurora buz gibi bir sesle, "sizin de çok iyi bildiğiniz gibi. Onu ölüme gönderen sizdiniz."

"Demek haberleri duymadınız?" Gerrod kuşkulu bir şekilde sordu.

"Ne haberi?"

"Nicholas Sabine yaşıyor."

Aurora ona baktı, sonra aşağılar bir ifade takındı. "Fazlasıyla kötü bir espri anlayışınız var."

"Bu bir şaka değil, leydim. Korsan, Kaptan Saber, Barbados'a infaz için götürülürken kaçmayı başardı."

"Böyle çılgın bir hikayeye neden inanayım? Benden sizin sözünüze güvenmemi beklemiyorsunuz herhalde? Kocamı tutuklayan ve öldürülmesi için emir veren kişiye?"

"Kanıta ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum, leydim," dedi Kaptan inatçı bir şekilde. "Sabine'in şu ana kadar çoktan sizi ziyaret etmiş olduğuna inanıyorum."

"Sizi temin ederim, ziyarete gelen olmadı."

Gerrod kaşlarını çattı. "Kuzeni Bay Brandon Deverill'in kimliğine büründüğüne inanmam için güçlü nedenlerim var ve siz de Deverill'le görülmüşsünüz."

"Bay Deverill'le olan tanışıklığımı inkar etmiyorum, Kaptan, ama sanırım kocamı tanırdım," dedi Aurora acı bir alayla.

"Belki de sizi kandırdı."

"Belki de kandırılan kişi sizsiniz."

Gerrod'un yüzü düş kırıklığı ve öfke ile kasılınca Aurora biraz daha uzlaşmacı bir sesle devam etti. "Kocam hayatta olsa bile- ki buna inanmıyorum- onun buraya, İngiltere'ye geldiğini düşünmenize ne sebep oldu? Onu evi Virginia'da.. ydı."

"Eğer benim böyle güzel bir karım olsaydı, onu aramakta bir an bile tereddüt etmezdim."

"Eğer dediğiniz doğruysa bana çoktan ulaşmaya çalışmış olurdu. Ama uğramadı."

"Kesinlikle emin misiniz?" diye sordu Kaptan, Aurora'ya bakarak.

"Kaptan..." dedi Aurora, çok hiddetlenmişti. "March Dük'ü ile evlenmek üzere nişanlandım- nişanımız yas dönemimin sonunu beklediğimiz için henüz resmen ilan edilmedi. Hâlâbaşkasıyla evli olduğumu bilerek böyle bir işe kalkışabileceğimi gerçekten düşünüyor musunuz?"

İlk kez Gerrod'un yüzünde bir şüphe ifadesi belirdi. Ama sonra kafasını salladı. "Kocanızı korumaya çalıştığınızı düşünüyorum, leydim."

Aurora'nın buz gibi bir ifadeyle ona baktı. "Ve ben de sizin bir intikam ya da bir inat uğruna kendinizi bir fanteziye kaptırdığınızı düşünüyorum, hangisi olduğuna emin değilim."

Gerrod yeniden kaşlarını çattı. "Eğer aradığım kişi gerçekten Sabine değil de Deverill'se benden korkması için hiçbir sebep yok."

Sanki ona yardım edip etmemek konusunda kararsızmış gibi derin bir nefes aldı Aurora. "Bildiğime göre iki hafta kadar önce Bay Deverill Somerset'e bir seyahate çıktı...yoksa Berkshire miydi? Belki de aramaya oradan başlamalısınız."

Kararlı bakışları Aurora'nınkileri buldu. "Hiç şüphem yok," diye cevapladı Gerrod küçümser bir tavırla, "saçma sapan ayak oyunlarıyla beni buralardan uzaklaştırmaktan mutululuk duyacaksınız. Hayır, leydim, Sabine'nin nerde olduğunu bildiğinize inanıyorum."

"Beni *yalan söylemekle* mi suçluyorsunuz, Kaptan Gerrod?" Aurora soylu bir tavırla çenesini dikleştirdi. "Çok saldırgansınız, bayım. Gitmenizi istemek durumundayım."

"Pekâlâ," dedi Gerrod. "Ama vazgeçmeyeceğim. Nicholas Sabine'i bulacağım ve adaletin yerine getirilmesini sağlayacağım."

Şapkasını başına geçirerek hızla Aurora'nın yanından geçti ve ön kapıya yöneldi. O gidene kadar Aurora gergin bir şekilde sessizce bekledi. Sonra titreyerek nefesini bıraktı. Ya-

lanlarının onu ikna ettiğini umuyordu ama bu konuda ciddi kuşkuları vardı.

Odayı arşınlarken, burnundan soluyordu. Nicholas'ı korumak için yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Hiçbir şey yapamadan durmaya dayanamıyordu, çaresizliğine hayıflandı.

Meryem adına, belki de daha iyi bir yalan hazırlamalıydı. Belki de Lord March'la nişanlandığını söylemek pek akıllıca olmamıştı. Eğer Kaptan Gerrod ona da soracak olursa, Geoffrey'i bu yalana devam etmesi için ikna etmesi gerekecekti...

Geoffrey! Aurora olduğu yerde dondu kaldı. Nicholas'ın İngiltere'de olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Söylentiler ona da ulaşacaktı ve Geoffrey onun doğruyu söylemediğini anlayacaktı. İncinecek ve ihanete uğradığını düşünecekti...

Hayır, gerçeği kendisinin söylemesi gerektiğini biliyordu. Ona kendisi söylemeliydi. Ona bunu borçluydu.

Aceleyle uşağı çağırmaya gitti. Ama Danby'ye arabayı hazırlatmasını söylerken düşündüğü Geoffrey değildi.

Lütfen, Nicholas diye içinden yakardı. *Lütfen sağ salim gir.* Nicholas'ın ölmesine dayanamazdı. Onun ölümü kendinden bir parçayı da öldürürdü.

25. Bölüm

Kalp, kendi ruh eşini bilir.

Aurora, Lord March'ı ve annesini kendisini beklerken buldu. Zarif konuk odasına girdiğinde her ikisi de onu karşılamak üzere ayağa kalktı ve üzerindeki gri günlük elbisesini fark edince şaşırdı. Akşam yemeğine katılmayacağı üstündeki kıyafetten belli oluyordu.

"Ters giden bir şeyler mi var, şekerim?" diye sordu Kontes, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Ters giden pek çok şey var, diye sıkıntıyla düşündü Aurora. Geri kalan hayatının tamamını beraber geçirmek üzere olduğu erkeği görünce içini neşe kaplaması gerekirdi. Böylesi berbat bir boşluk değil.

"Beni bağışlayın, Leydi March," dedi Aurora, Kontes'in sorusundan kaçarak, "ama Geoffrey'le konuşmam gerekiyor. Yalnız, eğer izin verirseniz."

"Evet...elbette," dedi Kontes şaşkınlık içinde. "Ben gidip kendime bir şal alayım. Oldukça üşüdüm doğrusu." Aurora ve Geoffrey'yi yalnız bırakarak sessizce odadan çıktı.

Geoffrey'nin gözlerinden şaşkınlığı okunuyordu ama her

zaman olduğu gibi tam bir beyefendi olarak Aurora'yı neler olduğunu anlatması için sıkıştırmak yerine ona oturması için bir yer gösterdi.

Ama Aurora oturmak için fazlasıyla heyecanlıydı. Kalbi sızlıyordu, odayı adımlamaya başladı.

Geoffrey'nin kendisini izlediğini biliyordu, kaşları endişeyle bükülmüştü. "Neler oluyor, Aurora? Çok endişeli görünüyorsun."

Patlamaya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirerek Geoffrey'ye döndü ve ona baktı. "Ben...ben korkarım sana karşı tam anlamıyla dürüst davranmadım. Sana anlatmadığım bir şey var."

"Nedir o, tatlım?"

Aurora'nın gözleri yandı. Bu adamı incitmeye kalbi nasıl dayanabilirdi? Onu yaralamayacağı bir yol olmalıydı ama nasıl? Onunla evlenemezdi. Nicholas'ı bu kadar çok severken bunu yapamazdı...

Çok uzun bir zamandır kendini kandırıp durmuştu. Oysa işaretler çok açıktı: Nicholas'ı gördüğünde duyduğu sevinç, ayrılmak zorunda kalınca hissettiği keder, onun ölme olasılığı karşısında duyduğu dehşet...

Bu akşam, yüzleştiği tehlike sayesinde nihayet gerçeği kavramıştı. Nicholas'ı kaybedemezdi. Yarın öleceğini bilse bile, mümkün olduğunca onunla birlikte olmak istiyordu.

"Aurora?" diye bastırdı Geoffrey, Aurora sessizliğini sürdürünce.

"Gerçeği öğrenmek zorundasın," diye başladı sonunda, "ve bunu benim ağzımdan öğrenmeni istiyorum."

"Aurora, lütfen," dedi kibarca, "beni daha fazla merakta bırakma."

Aurora başını salladı, derin bir nefes aldı. "Sana dün kocamın hala hayatta olduğunu söyledim ama... dahası var. Nicholas Sabine burada, Geoffrey. İngiltere'de."

Geoffrey'in bu bilgiyi hazmetmesi biraz zaman aldı. "Kocan burada?" diye yavaşça sordu.

"Evet. Altı haftadır burada."

"O kadar uzun?"

Geoffrey'in mavi gözlerinin neler söylediğini anlayamıyordu. Şok? Sıkıntı? Öfke?

Duygularını kontrol edeceğine dair kendine söz vermiş olmasına rağmen Aurora yumruklarını sıkıyordu. "Geoffrey, ben... ben onunla birlikteydim."

"Yoksa seni buna *zorladı* mı?" Kaşları çatılırken sesinde çok net bir öfke vardı.

"Hayır. Beni zorlamadı. Ben... kendim istedim."

"Anlıyorum." Geoffrey elini alnına götürdü. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Evet... hayır, tabii ki yok..." Aurora ona doğru endişeli bir adım attı. "Seni ayakta tutmak benim düşüncesizliğim."

Geoffrey yavaşça kanapeye bıraktı kendini. "Bana neden dün anlatmadın?" diye sordu sonunda.

"Yapamadım. Eve dönmenden bu kadar kısa bir süre sonra seni incitmek istemedim. Sana anlatacaktım... en kısa zamanda," diye yavaşça bitirdi sözünü.

Kendini Geoffrey'nin gözlerinin içine bakmaya zorlayan Aurora, gidip onun yanına oturdu. "Gerçeği öğrenmenden önce evine alışman için sana zaman tanımak istedim ama... bazı karışıklıklar oldu. İngiliz Donanması Nicholas'ı arıyor. Kısa bir süre önce beni ziyaret ettiler, onun nerede olduğunu bulmaya çalışıyorlar."

Geoffrey hâlâ onun az önceki açıklamasının sonuçlarını düşünüyor gibiydi. "Dün, evliliğini iptal ettirmek istediğine inanmama izin verdin."

"Öyle istediğimi sanıyordum." Tekrar derin bir nefes aldı. "Döndükten sonra, Nicholas'dan evliliği iptal ettirmesini istedim, o da kabul etti."

"Ondan evliliğinizi bitirmesini mi istedin?"

"Evet."

"Neden?"

"Neden mi?" Aurora dikkatle Geoffrey'nin yüzüne baktı. Delici bakışlarla bakan mavi gözleri çok ciddiydi.

"Böyle bir şeyi istemenin nedenlerini merak ediyorum," dedi yavaşça. "Evliliğini benim için mi bitirmek istedin, yoksa bunu gerçekten istiyor musun?"

Aurora bakışlarını kenetlenmiş ellerine kaydırdı, gözlerine dolan umutsuzluğu göstermemeye çalışıyordu.

"Onu seviyorsun, değil mi?" Bu bir soru değildi.

Başını sallarken gözlerinin buğulandığını hissetti. Haftalardır aşkını kabullenmemek için savaşmıştı. Nicholas'ı iterek kendini aşk acısından korumaya çalışmıştı. Ama şimdi biliyordu ki asıl acıyı Nicholas'ı kaybederse duyacaktı.

"Evet, onu seviyorum." Gözlerini yakan gözyaşları sonunda yanaklarından süzülmeye başladı. "Geoffrey, çok üzgünüm."

"Aurora... lütfen, ağlama..."

Sessizce başını salladı, sadakat ve aşk arasında sıkışıp kalmıştı. Geoffrey'e verdiği evlilik sözünü yerine getirmek istiyordu ama bunun üstesinden gelemeyeceğini biliyordu. Onu ne kadar çok önemserse önemsesin hayatını Geoffrey'le geçiremezdi. Kalbi tamamen Nicholas'a aitken bunu yapamazdı.

Aurora gözyaşlarıyla boğuşurken Geoffrey hafifçe inledi. "Kaderin bize oynadığı oyunlara bak," diye mırıldandı, sesinde ince bir alay vardı. "Aurora... bana bak, lütfen..."

Aurora'nın yüzünü işaret parmağıyla çenesinden kaldırdı. "Evliliğini bitirmen için bir sebep yok." Yüzünde acı-tatlı bir gülümseme vardı. "Geleceğini benim için feda etmeye çalışmandan onur duydum ama böyle onurlu bir jesti yapmana izin veremem. Bu, sana haksızlık olur, hatta bana da. Perişan olursun ve ben de senin başka bir erkeğe aşık olduğunu bilerek asla mutlu olamam. Yatağımda bir hayalet istemiyorum."

Aurora yutkundu, onu incitmiş olmaktan dolayı yüreği burkuluyordu. "Beni affedebilecek misin?"

"Evet, elbette seni affedebilirim Aurora. Kime aşık olacağımızı seçemeyiz."

"Seni seviyorum, Geoffrey. Sadece, hak ettiğin gibi değil." Kendini Geoffrey'nin merhametli gözlerine bakmaya zorladı. "Sen gerçek aşkı hak ediyorsun Geoffrey. Bizim birlikteliğimiz... daha çok arkadaşlık üzerine kuruluydu, aşk değil. Birbirimize uygunduk, duygular çok önemli değildi. Birbirimize karşı hiçbir zaman gerçek tutkuyu hissetmedik. Savaşlar başlatan, ortalığı yıkan güçte duygular yoktu."

Geoffrey elini tuttuğunda, Aurora gözyaşlarını sildi, kontrolünü yeniden sağlamaya çalışıyordu. Aurora şaşkınlık içinde Geoffrey'in o kadar da üzgün görünmediğini fark etti.

"Ne söylemeye çalıştığımı anlıyorum, Aurora. Gerçek aşk kalbinde yanan bir ateş gibidir. Mutluluk dolu mükemmel bir duygu. Muhteşem bir ızdırap. Sevgilin yanında değilse seni yemekten, düşünmekten hatta nefes almaktan alıkoyan bir şey. Yanında o olmadan kendini tam hissedememek..."

Geoffrey'nin bu açıklamalarıyla Aurora geri çekildi ve ona baktı. Nasıl oluyor da Geoffrey, Aurora'nın duygularını bu kadar güçlü ve etkili bir biçimde tarif edebiliyordu? "Sanki... bu duyguları yaşamışsın gibi konuşuyorsun."

Geoffrey hafifçe gülümsedi. "Evet. Korkarım ben de yeterince dürüst davranmadım, tatlım. Fransa'dayken, aşık oldum."

Aurora'nın ağzı açık kaldı, konuşamıyordu.

"İyileşmem için bana baktıkları çiftlikte bir kız vardı- genç bir bayan. Ailesi saklanıyordu- terörden kaçan aristokrat bir aile. Onların büyük kızı... öyle tatlı ki, Aurora. Ona aşık olmaktan kendimi alamadım."

"Bana neden anlatmadın?"

"Kalbindeki değişikliği sen bana niye anlatamadıysan aynı sebepten. Seni incitmek istemedim. Ayrıca bir beyefendi olarak nişanımızı sona erdirecek kişi ben olamam. Bu hiç de onurlu bir davranış olmazdı."

Aurora'nın dudakları belirsiz bir tebessümle kıvrıldı, içini

bir neşe kaplamaya başlamıştı. "Yani her ikimiz de asil davranmaya çalışıyormuşuz."

"Belli ki öyle. Kalbini başkasına verdiğini öğrendiğimde hissetiğim rahatlamayı anlatamam. Bu demek ki artık Simone'dan karım olmasını isteyebilirim. Al, gözyaşlarını kurula artık ben de daha fazla suçluluk duymayayım."

Aurora'nın gülümsemesi Geoffrey'nin ona uzattığı mendille kesildi. Ama Aurora yanaklarındaki ıslaklığı silerken Geoffrey'nin ifadesi ciddiyetini koruyordu.

"Eğer geçen yıl bana bir şey öğrettiyse, o da yarının ne getireceğini bilmediğimizdir, Aurora. Eğer gerçek aşkını bulacak kadar şanslı olduysan, onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermemelisin."

Hararetli bir şekilde onaylarcasına başını salladı Aurora, bunu bu kadar geç anladığı için kendine kızıyordu. Nicholas yarın ölecek olursa yıkılırdı, ama onunla geçireceği alev alev yanan bir dakikayı bile onu tanımadan önce yaşadığı kasvetli, gri hayata tercih ederdi.

Ona olan aşkını Nicholas'a hiç söylememişti. Desiree'nin prensle yaşadıkları gibi, Desiree'de kendi duygularını açığa vurmamıştı ta ki- Aman Tanrım, Aurora geç kalmadığını umuyordu. Kalbinin sarsılmasıyla Aurora keskin bir soluk koyverdi.

"Ne oldu?" diye sordu Geoffrey.

Bir an tereddüt etti, yapmak üzere olduğu şeyi Geoffrey'e anlatmanın riskini düşündü. Ama onun mutluluğunu istemeseydi aşkını feda etmeye kalkmazdı ya da çıkacak skandal karşısında ona destek olmak için aile adının lekelenmesine göz yummazdı. Ona güvenebilirdi. Onun sevdiği erkeğe zarar vermezdi. "Nicholas bugün Amerika'ya dönüyor."

"Ve sen de onunla gitmek istiyorsun?"

Aurora Geoffrey'ye dikkatlice baktı. "Gitmek zorundayım, Geoffrey. Anlayabiliyorsun değil mi?"

"Evet, tatlım." Tatlı bir sesle cevap verdi Geoffrey.

Aurora'nın kaşlarını öperek. "Çok iyi anlıyorum. Ve eğer bir anlamı varsa hayır dualarım seninle olacak."

"Hem de çok anlamı var." Geoffrey'e teşekkür edercesine gülümsedi ama bir panik dalgası içini sarınca gülümsemesi yüzünden silindi. "Sadece çok geç kalmadığımı umuyorum. Sular yükseldiğinde Nicholas Karayiplere doğru yelken açacak."

"O halde bir saatten biraz daha fazla bir zamanın kalmış. Saat ondan önce sular yükselmeye başlamaz. Ama eşyalarını toplamak için zamanın yok. Hemen gitmelisin."

"Evet." Aurora hemen ayaklandı, plan yapmaya çalışırken düşünceler kafasında uçuşuyordu. Eve uğrayıp, denizde olacağı haftalar için yanına biraz elbise ve gerekli olacak birkaç şeyi alacak kadar vakti vardı- Aurora birden durdu, yapması gereken başka bir şeyi hatırladı. "İlk önce Harry'ye veda etmeli ve niçin ayrıldığımı açıklamalıyım... Çok karşı çıkacağını sanmıyorum. Nicholas onun ilahı."

"Harry onunla tanıştı mı?" diye şaşkınlıkla sordu Geoffrey.

Aurora, Geoffrey'ye tereddütle baktı. "Nicholas, Amerikalı kuzeni Brandon Deverill'in kimliğine bürünmüştü."

"Ah, Deverill," dedi Geoffrey alaycı bir sesle. "Harry Londra gezisi hakkında hikayeler anlatırken adını sık sık duymuştum. Harry onu gerçekten bir ilah gibi görüyor."

"Ama sanırım annen beni Harry kadar kolay affetmeyecektir."

"Çünkü henüz Simone hakkında bir şey bilmiyor. Ona anlattığımda, seni kaybetmeyi daha makul karşılayacaktır. Eğer istersen," dedi Geoffrey, "önce evine ve sonra limana giderken sana eşlik edebilirim. Sanırım Nicholas orada?"

"Evet, ama kendini bu kadar zahmete sokmana gerek yok."

"Hiç zahmet olmaz. Ayrıca kalbini kazanan erkekle tanışmaktan çok memnun olacağımı da itiraf etmeliyim."

Aurora gitmek için döndü, zihni umut ve telaşla fırıl fırıl dönüyordu. Ya Nicholas çoktan yelken açtıysa?

O zaman o da peşinden giderdi, kafasının içinden kararlı bir ses cevap verdi. Eğer Nicholas onsuz limandan ayrıldıysa o da kendisini Amerika'ya götürecek bir gemi kiralardı. Nicholas'ın uzaklaşmasına izin vermeyecekti.

Nicholas onun kalbinin sahibiydi ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Limanın oraya vardıklarından aradan yaklaşık bir saat geçmişti, Aurora heyecanla Nicholas'ın gemisi, *Talon*'u arıyordu. Thames'ten yükselen sis iskeledeki gemilerin seçilmesini zorlaştırıyordu, ama Aurora'nın geçen gelişinden hatırladığı kadarıyla *Talon*'un bulunduğu yer hakkında bir fikri vardı. Aurora gemilerin arasından iskelet gibi direklerinin üzerindeki yelkenleri açılmış bir tanesini fark etti.

Mürettebatın yelken açmak üzere telaşla gerekli hazırlıkları tamamlamaya çalışmalarının yanında iskele merdivenin hala orada durduğunu görünce rahatladı Aurora.

Geoffrey iskele merdivenini çıkarken hayli zorlandı ve güvertede yaralı ayağının üstüne basınca yüzünü buruşturdu. Bir denizci onları karşıladı ve doğruca kaptana yönlendirdi. Kaptan da onları Aurora ve Nicholas'ın sevиştiği kamaraya doğru götürdü, Aurora sanki aradan yıllar geçmiş gibi hissediyordu.

Kamaranın kapısı açıktı ama ilk bakışta Nicholas'ı göremedi. Ranzanın üstünde uzanan kişi kuzeni Lucian Tremayne, Lord Wycliff'ti. Lord Clune ise tahta bir sandalyenin üstünde zarifçe oturuyordu.

Nicholas, Aurora'ya arkası dönük duruyor, gemi penceresinden karanlık geceye bakıyordu. Aurora, kalbinin aşkla sıkıştığını hissetti. Şükürler olsun geç kalmamıştı.

"Sör, ziyaretçileriniz var," diye kaptan bildirdi başıyla kibarca selam verip çekilmeden önce.

Nicholas'ın olduğu yere çakılıp kaldığını gördü, diğer iki bey hemen ayağa kalkmışlardı.

"Görüyorum ki bahsi ben kazandım," dedi Clune neşe içinde sözcükleri uzata uzata.

"Öyle görünüyor, Dare," diye cevap verdi Lucian. "Ama bu kaybettiğime hiç üzülmediğim bir iddia. Hoşgeldiniz, leydim. Biz de Amerikalı dostumuza veda etmeye gelmiştik."

Nicholas yavaşça döndü, umutlanmaya cesaret edemez gibi bir hali vardı. Gözlerini Aurora'nın gözlerine dikti, soru soran gözleri derin ve yoğundu.

Aurora kamaranın içinde bir adım ilerledi ve durdu, sanki tüm kelimeler uçup gitmişti. Nicholas'a söylemek istediği onca şeyi bu kadar seyircinin önünde nasıl söyleyebilirdi?

Aurora'dan bir ses çıkmayınca Nicholas'ın bakışları Aurora'nın bavuluna sonra da arkasında duran Geoffrey'e kaydı. Nicholas dondu kaldı, ifadesi tatsızlaştı.

"Demek veda etmeye geldin," dedi, sesi ifadesizdi.

"Hayır," diye cevapladı Aurora, çatallaşmış bir sesle.

O sırada Geoffrey araya girdi.

"Tanıştığımızı hatırlamıyorum," dedi, kamaraya girdi ve Aurora'nın yanından geçti. "Ben March'ım." Nicholas'ın elini sıkmak için sağlam kolunu uzattı ama Nicholas hareket etmeyince kolu havada kaldı.

"Beni hoş karşılamamanızı anlayabiliyorum," dedi Geoffrey saldırgan olmayan bir şekilde. "Ama endişelenmenize gerek yok. Artık sizin rakibiniz değilim. Aurora ve ben sonunda birbirimizi anladık."

"Anladınız mı?" dedi Nicholas ihtiyatı elden bırakmadan, yüzü hala beton gibiydi.

"Evet. Sanırım karınızın size anlatmak istediği şeyler var."

Nicholas bakışlarını yeniden Aurora'ya çevirdi, derin gözleri sual doluydu.

"Buraya veda etmeye gelmedim," dedi Aurora, Nicholas'ın gözlerinin içine bakarak. "Seninle geliyorum."

Bir anda Nicholas'ın yüzünün sevinçle aydınlandığını gördü. Sonra birden ifadesi öfkeyle karardı. Nicholas'ın omuzlarının üstünden kapıya bakmakta olduğunu fark etti.

Arkasından duymaktan nefret ettiği ses yükseldi. "Demek yanılmamışım," dedi Kaptan Gerrod kısaca. "Sen, Nicholas Sabine'sin."

Kalbi duracak gibiydi, Aurora omuzlarının üstünden baktı. Gerrod kapıda duruyor Nicholas'ın tam kalbine doğrultuğu bir silah tutuyordu.

26. Bölüm

Ancak şimdi anlayabiliyorum: Aşkın zincirleri en güçlü zincirlerden daha kuvvetli. Kaçmak mümkün değil.

Ölümcül silaha bakarken, Nicholas içinde kalbini bıçaklayan sarsıcı bir duygu hissetti- korku değil ama öfke. Gerrod'un cehenneme kadar yolu vardı, şu anda kendisini tutuklamasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Şimdi değil, tam cenneti ellerinin arasında tuttuğunu sandığı anda değil.

Parmaklarıyla elinde tutmakta olduğu kristal bardağı sıkmaya başladı. Bu akşam erken saatlerden itibaren arkadaşları ile birlikte içkinin tesellisine gömülmüşler ve neredeyse şişeyi yarılamışlardı. Kederlerini içkiye boğmaya çalışıyorlardı ama Nicholas alkolün hiçbir türünün Aurora'yı kaybetmenin verdiği acıyı uyuşturamayacağını biliyordu. Ama Aurora'nın sanki hayallerinden fırlamış bir melek gibi kapıdan görünmesiyle birlikte, birden ayılmıştı.

O sırada Gerrod görünmüştü, Aurora'yı rıhtıma kadar takip ettiği anlaşılıyordu. Tabii March en esaslı rakibini ortadan kaldırmak için tüm bunları ayarlamadıysa...? Ama şimdi Gerrod'un kendisini nasıl bulduğunu düşünmenin sırası değildi.

Kaptan Aurora ve March'ı geçerek kamaranın içine doğru ilerledi. "Kral adına," dedi Gerrod içinde en ufak bir memnuniyet belirtisi olmayan monoton sesiyle, "Seni tutukluyorum, Sabine."

Silahla arasındaki mesafeyi ölçen Nicholas gözlerini kıstı. Gerrod'dan silahı alabilirdi belki ama çatışma çıkması durumunda Aurora'yı tehlikeye atmış olurdu. Fiziksel şiddetin dışında başka bir çıkar yol var mıydı? Arkadaşlarının araya girip müdahele etmeleri konusunda onlara tam olarak güvenemiyordu. Ne de olsa hepsi Britanya vatandaşıydı ve bir deniz subayının görevini yerine getirmesine engel olmaları vatana ihanet sayılabilirdi. Her durumda bu kendi kavgasıydı.

Nicholas sessiz kalınca Gerrod ona doğru bir adım daha yaklaştı. "Bir şey söylemeyecek misin, Saber?"

Nick gülümsedi. "Geminden cehennem olup git, Kaptan."

Gerrod kaşlarını çattı. "Seni tutuklamak için her yetkim var. Benimle *gelereksin*-"

"Yoksa ne? Soğukkanlılıkla beni vuracak mısın?"

"Eğer beni mecbur edersen. Ama ben seni ipin ucunda dans ederken görmeyi tercih ederim. Rıhtımda yarım düzine adamım seni infazın gerçekleşeceği Newgate hapishanesine götürmek için bekliyor."

Hareket etmeye hiç niyetli gibi görünmeyen Nicholas ayaklarının üzerinde dengesini ayarladı, her an atlamaya hazırlanıyordu. Tam o sırada, kuzeni konuşmaya başladı.

"Görevinizi yerine getirme konusunda biraz fazla istekli görünüyorsunuz, Kaptan," dedi Lucian sakin bir sesle. "Bu adamın kim olduğu konusunda yanılıyorsunuz. Bu adamın Bay Deverill olduğuna ben her şeyimle kefilim."

"Ben de," diye ekledi Dare ağır ağır alaycı bir şekilde.

"Gördüğünüz gibi Kaptan, sizin sözünüze karşılık lordlar kamarasında bulunan iki soylu kişinin sözü."

"Üç," dedi Geoffrey sakin bir şekilde.

Nick'in gözleri şimşek gibi Geoffrey'ye döndü. Bu adam

bir yabancı için kendi onurunu riske atmak mı istiyordu? Eğer böyleyse bunu Aurora'nın iyiliği için yaptığı çok açıktı. March, Aurora'nın büyüsü altındaydı. Eğer Aurora'yı gerçekten seviyorsa, onun mutluluğunu kendi mutluğundan daha çok önemsiyor olmalıydı.

Nicholas başka duyguların içinde alevlendiğini hissettibu duygulara rakibi için hissettiği sempati da dahildi. Nicholas, Aurora'yı kaybetmenin nasıl bir ıstırap olduğunu çok iyi biliyordu.

"Size şükran dolu teşekkürlerimi sunuyorum, Lord March," dedi Nicholas büyük bir ciddiyetle.

"Kabul etmelisiniz," dedi Dare Kaptan'a, "bu üstünlük kazanmanızı zorlaştırıyor."

Bir Lord'dan diğerine bakarken, Gerrod'un yüzünü öfke kapladı. "Bu... korsanı korumak için yalan mı söyleyeceksiniz? Bir suçluyu korumak vatana ihanettir."

"İşte yanıldığınız nokta da bu," diye cevapladı Lucian. "Bu adam bir suçlu değil. Kendisi imtiyazlı sığınma hakkına sahip Amerikalı bir Kral taraftarıdır. Ve siz, Kaptan Gerrod, onu tutuklamaya kalkarak yasalara uymuyorsunuz."

Gerrod'un hiddeti sadece biraz daha arttı, silahını Nicholas'a doğru sallayarak biraz daha kaldırdı. Gözünün ucuyla Nicholas Aurora'nın hareket ettiğini gördü ama gözlerini silahtan ayırmaya cesaret edemiyordu.

"Tanrı şahidimdir," diye yemin etti Gerrod, "bu kez kaçamayacaksın-" Sözleri bir gümbürtüyle yarıda kesildi. Gerrod yavaşça yere yığılırken yüzünde sersem bir ifade takılı kaldı.

Nicholas kalbinin ağzına geldiğini hissetti. Kaptan'ın arkasında elinde yarı dolu konyak şişesiyle Aurora duruyordu. Nicholas, elindeki şişeyle Aurora'nın Gerrod'un kafasına vurduğunu anladı. Aurora'nın bu cesur hareketi Nicholas da dahil olmak üzere hepsini korkutmuştu. Hepsi de hayretle ona bakıyordu.

Aurora dişlerini sıktı, solgun ama sakin görünüyordu. "Onu... öldü mü?"

Nicholas Gerrod'a doğru eğildi ve silahı ondan uzaklaştırdı, iki parmağını boynuna bastırdı. "Hayır, sadece bayılmış."

Bakışlarını Aurora'ya çevirdi. "Beni bir kez daha şaşırtmayı başardın, meleğim."

"Şiddetin bazı durumlarda gerekli olduğunu söylemiştin," dedi Aurora, meydan okuyan bir tonla. "Bu durumun onlardan biri olduğunu düşündüm. Seni vurmaya kararlı görünüyordu."

"Kesinlikle kararlıydı." Ayakları üzerinde doğrulan Nicholas silahı Dare'e uzattı ve Aurora'ya doğru gitti. Elinden şişeyi aldı, kendi bardağıyla birlikte masanın üstüne koydu ve Aurora'yı kucağına aldı.

"Seni incitmesine izin veremezdim," dedi şiddetle Nicholas'a bakarken.

"Buna çok memnun oldum, tatlım," diye cevapladı tatlı bir gülümseme ile.

Tam o sırada Gerrod kımıldadı ama ayılmadı.

"Âşıkları rahatsız etmek istemem ama, ee...Brandon," dedi Dare sözcükleri uzata uzata, "fazla hevesli bu arkadaşla ilgili ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Onu bağlamak için bir ip bulup getirmeliyiz," dedi Lucian. "Aksi takdirde pek aklıbaşında davranacağını sanmıyorum."

"Onu bağlamak mı?" diye sordu Dare memnuniyet içinde. "Pratik zekan beni hayrete düşürüyor."

Lucian'ın yüzüne çarpık gülümsemesi yayıldı. "Ortadaki ödül yeterince büyük olduğunda bir adamın beceriyle neler yaratabileceğini bilsen şaşkınlıktan düşüp bayılırsın."

Aurora'dan gönülsüz bie şekilde ayrılan Nicholas bir dolabı karıştırmaya başladı ve elinde ip ve bir bıçakla geri döndü. Kuzeni ev sahipliğini üstlendi, diz çökerek Gerrod'un ellerini bağlamaya başladı.

"Bir planın olduğunu sanıyorum, Luce?" diye düşüncesini söyledi Dare, Wycliff çalışırken.

"Onu alıp götüreceğim ve arkadaşımız Brandon yelken açana kadar saklayacağım."

"Peki ya adamları?" diye sordu March.

"Onlara sadece karargahlarına dönmelerini emredeceğim. Özellikle Kaptan'ları- ağzında bir tıkaçla- benim emrimi iptal etmeye kalkışmayacağı için pek karşı çıkacaklarını sanmıyorum."

"Görevini yapmasına engel olduğunuz için Gerrod çok öfkelenecektir."

"Ne olmuş yani? Onun Nick'i ipin ucuna göndermesine izin verecek değilim."

"İş asılmaya varmayabilir," Dare yüksek sesle düşünüyordu. "Eğer Nick Prens Regent'a bağışlanmak için bir dilekçe yazarsa."

"Aklından neler geçiyor?" Konu Nicholas'ın ilgisini çekmişti.

"Affını satın alabilirsin. Korsan ol ya da olma, eğer onun kasasını doldurursan Prens'i masumiyetine ikna etmen zor olmayacaktır."

"Kesinlikle denemeye değer," diye fikrini belirtti Luce.

İşini tam bitirdiği sırada Gerrod uyandı.

İnleyerek, bağlı ellerini başına doğru kaldırdı ve acıyla yüzünü buruşturdu. Sersemlemiş bir halde bakınırken, Lord Clune'un kendi silahını kendine doğrulttuğunu gördü.

"Bana vurdunuz..." dedi Gerrod şaşkınlık içinde. "Sizi alçak herifler... Bu ne cesaret!"

"Hayır," diye cevapladı Aurora, ona yukardan bakarak. "Size vuran benim."

Kaptan'ın şaşkınlıktan afallamış bakışlarını gören Nicholas kendini gülümsemekten alamadı. "Beni tehdit etmemelisin, Gerrod. Benim-" Tam *kanın* diyecekken kimliğini açıklaması gerektiğini hatırlayarak sustu. "Leydi Aurora sevdiklerini savunması gerektiğinde tam bir kaplan kesilir."

Eğer bakış bir insanı öldürebilseydi, Nicholas anda Gerrod'un kötü bakışlarıyla çoktan şişlenmiş olacağını biliyordu.

En sonunda kaptan öfkesinin odağını odadaki diğer Lordlara çevirdi. "Açıkça bir oyuna geliyorsunuz, beyler. Size söylüyorum, bu adam Brandon Deverill değil, mahkûm edilmiş bir korsan-"

"Bu bayat iddia artık canımı sıkmaya başladı," diye belirtti Dare. "Cici kaptanımızın ağzını tıkamak ister misin, Luce?" Cebinden temiz bir mendil çıkararak Wycliff'e uzattı.

Gerrod dehşetle geri sıçradı. "Lanet olsun, bunu ödeyeceksiniz!" diyerek onları tehdit etti. "Hepinizin vatana ihanetten yargılanmasını sağlayacağım!"

"Başarılı olacağından kuşkuluyum," dedi Lucian kibarca. "Benim sözümün donanmada seninkinden daha değerli olduğunu göreceksin. Zaten durum ne olursa olsun, donanmanın bana bir iki iyilik borcu var. Ve Lord March savaş kahramanı olarak kabul ediliyor."

Neredeyse çılgın bir halde Gerrod Aurora'ya döndü. "Eğer bu suçluyla giderseniz buna pişman olursunuz, leydim. İngiltere'de kaçak muamelesi görürsünüz. Hiçbir zaman geri dönemezsiniz."

Küçük kamarada gözleri Nicholas'la buluştu. "Umrumda bile değil," dedi kendinden emin bir şekilde, mavi gözleri yumuşacıktı.

Nicholas içinde büyük bir mutluluk hissetti ve artık dayanma noktasının sonuna gelmişti, kamaranın öteki tarafına geçip Aurora'yı kollarının arasına almaktan kendini alıkoyamadı.

Tam o sırada Wycliff tıkaçı Gerrod'un ağzına götürdü.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı Gerrod, karşı koymaya çalıştı.

Lucian, kaptanı boğazından tuttu ve kısılmış gözleriyle ona baktı. "Umarım beni atamaları yapan amirinle konuşmak zahmetine katlanmak zorunda bırakmazsın. Kendini bir anda denizin ortasında yapayalnız bulursun."

Gerrod'un çırpınmaları bir anda kesildi.

Barbarca ama etkili, diye düşündü Nicholas tatmin olmuş bir şekilde.

Gerrod tüm kinini içine atmış gibi görünüyordu.

Lucian kaptanın ağzını bağladı ve sürükleyerek ayağa kaldırdı. "Artık yola koyulmalı ve sizi yolculuğa hazırlanmanız için yalnız bırakmalıyız."

"Teşekkür ederim, lordum," dedi Aurora Wycliff'e, gülümsemesi Clune'u da kapsıyordu. "Her ikinize de teşekkürler."

Lucian tek kaşını kaldırdı. "Hayatını kurtarmaya yardım ettiğim için mi? Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu serseriyi çok severim. Eğer isterseniz, tanıdıklarınıza ani ayrılışınızla ilgili özürlerinizi iletirim."

Nicholas, Aurora'nın yüzündeki gülümsemenin solduğunu gördü. "Ne oldu, meleğim?"

"Raven... Ona veda edemedim. Ayrıca onu İngiltere'de yalnız bıraktığım için içim hiç rahat değil."

Nicholas kuzenine baktı. "Bayan Kendrick'e benim için göz kulak olur musun, Luce?"

"Seve seve."

"Ben de," Dare çoktan gönüllüydü, "elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım."

"Beni bağışla," pis pis sırıtarak çabucak cevapladı Nicholas, "ama senden genç bir bayanı korumanı istemek kurda kuzu emanet etmekten farklı olmaz."

"Bu durumda korkacak bir şey yok. Ağabeyi gibi erdemli davranacağıma söz veryorum."

"Eğer aksi yönde bir şeyler duyarsam," Nick yarı şaka onu tehdit etti, "seni ayak parmaklarından tavana bağlarım."

"Mesaj alındı. O halde güle güle dostum, iyi yolculuklar."

İki soylu adam tutsaklarını kamaradan çıkarırlarken içerde sadece March kalmıştı. Nicholas, Aurora'nın Kont'a doğru gitmesini ve onun elini tutmasını izledi. Aurora, yüzünde en sevecen gülümsemelerinden biriyle uzandı ve March'ı yanağından öptü.

Nick çenesinin kasıldığını hissetti... buna dayanmalıydı. Artık onu kıskanmama gerek yok diye düşündü içinden. Aurora onun karısı olacakken hiç gerek yoktu.

March bir mırıltıyla Aurora'ya veda etti ve sonra gözlerini Nicholas'a çevirdi. "Ona çok iyi bakacağına söz vermelisin, Sabine, aksini duyduğum takdirde Amerika'ya geleceğimden hiç kuşkun olmasın."

"Bundan emin olabilirsin, onu hayatım pahasına koruyacağım," diye söz verdi Nick büyük bir ciddiyet içinde.

Kont dikkatini yeniden Aurora'ya yöneltti. "Canım, dünyanın tüm mutluluğunun senin olmasını diliyorum."

"Ben de senin için aynı şeyleri diliyorum. Simone çok şanslı bir kadın. Belki bir gün onunla tanışma fırsatı buluruz."

March bir adım gerileyerek Aurora'ya son bir kez gülümsedi ve kapıyı ardından kapatarak kamaradan çıktı.

Nicholas üzerindeki gerginliği atmak ister gibi yavaşça soludu. Aurora yüzünü ona döndüğünde bakışları kenetlendi. "Yanılmıyorum değil mi?" dedi nefesinin arasından. "Beni seviyorsun?"

"Evet, Nicholas, seni seviyorum."

Hissettiği mutluluk öyle güçlüydü ki içi titredi. İki adımda Aurora'nın olduğu yere ulaştı ve Aurora gemide göründüğü andan itibaren yapmak için yanıp tutuştuğu şeyi yaparak onu kollarına aldı. Aurora onun tutku dolu öpüşüyle boğulduğunu sandı.

Aurora soluk alamayacak hale geldiğinde bile Nicholas durmadı. Onun dudaklarının tadına hasretmiş gibi bir açlıkla öpüyordu. Sonunda Nicholas bu tutkulu saldırısına ara vererek boğuk bir sesle konuştu.

"Tekrar söyle," dedi.

Aurora onun ısrarını anlayabiliyordu. Dudakları müthiş bir başka öpüşmeyle kesilmeden önce Aurora cevap vermeyi başarabildi, "Seni seviyorum."

Aurora'nın tekrar konuşmasına izin vermesi için aradan

uzun, upuzun dakikalar geçmesi gerekti ama yine de kollarından ayrılmasına izin vermedi.

Aşktan ve arzudan nefesi kesilmiş bir halde alnını Aurora'nın alnına dayadı. "Fikrini değiştirmene ne neden oldu?"

"Sensiz yaşayamayacağımı anladım," dedi Aurora kısaca.

"Yani karım olmayı kabul ediyorsun?" Nicholas başını kaldırdı, Aurora'nın yüzünü inceliyordu. Aurora'nın gözleri aşkla pırıl pırıldı, muhteşem gülüşü nefesinin boğazına tıkanmasına neden oldu.

"Evet, Nicholas. Kabul ediyorum... ancak tek bir şartım var."

Ancak bu söz Nicholas'ı durdurabildi. Dikkatle Aurora'ya baktı. "Ne şartı?"

"Atılganlığını en azından biraz olsun engellemeye çalışacağına söz vereceksin."

"Atılganlığım mı?"

"Seni tanıdığım andan beri tehlikeye davetiye çıkarmak için elinden geleni yapıyorsun. Tekrar dul kalmaya hiç niyetim yok."

"Buna izin vermeyeceğim."

"Hayatın pahasına beni koruyacağını söyledin. Gerrod'un silahına öyle bir bakışın vardı ki son derece gözükara bir şeyler planladığını düşündüm. Ben erken davranmasaydım onunla kavga edeceğini hissettim."

"Başka bir yol bulmaya çalışıyordum. Sana zarar gelmesini göze alamazdım." Nicholas gülümsemekten kendini alamadı. "Gerrod'un yüzündeki bakış... Beni bu sefer avucunun içine aldığından öyle emindi ki. Ama güzel ve cesur karımı unuttu."

"O kadar da cesur bir hareket değildi. Seni vuracağından öyle korkmuştum ki..." Aurora titredi. "Seni kaybetmeye dayanamam, Nicholas. En azından benim iyiliğim için kendini tehlikeye atmayacağına söz vermelisin."

"Sana söz veriyorum, aşkım. Gözüpek günlerim artık geride kaldı, yemin ederim. Seni kaybetme riskini göze alamam artık."

Aurora'nın gök mavisi gözlerine baktı, hala bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, Aurora. Senden çocuklarım olsun istiyorum, seninle yaşlanmak istiyorum. Seninle uyumak, aynı rüyaları paylaşmak ve senin yanında uyanmak istiyorum..."

Aurora bundan daha güzel sözler duyabileceğini sanmıyordu.

Tam o sırada Aurora, demir alan geminin hareket ettiğini hissetti. Nicholas bir an başını kaldırdı sonra tekrar eğildi ve burnunu Aurora'nın dudaklarına sürttü. "Önümüzde uzun bir yolculuk olduğunun farkındasın değil mi, aşkım?"

Bu düşünceyle Aurora nabzının hızlandığını hissetti: Nicholas'la yalnız geçirecekleri mutluluk dolu haftalar onu bekliyordu.

İstekle kollarını kaldırıp Nicholas'ın boynuna doladı, Nicholas'ın sevgiyle parlayan derin gözlerinin içine baktı.

"Yeterince uzun değil," diye fısıldadı, kalbi kanatlanıp şarkı söylemek istiyordu sanki.

Sonunda gerçekten Nicholas'ın karısı olarak Virginia'ya doğru yelken açmıştı. Kararının büyüklüğü onu artık rahatsız etmiyordu. Önünde heyecanlı, ateşli ve umut dolu bir gelecek uzanıyordu.

Nicholas onun hayatıydı. Seveceği tek erkek.

Dudakları Nicholas'a doğru uzanırken zihninde günlükten bir cümle yankılanıyordu: *Kalbini, çelik zincirlerden bile daha kuvvetli zincirlerle tutsak etmişti.*

Nicholas'a mahkûm olmuştu, Aurora bunun farkındaydı ama bu esaret onun gönüllü olduğu bir esaretti.

Aurora inledi ve kendini Nicholas'ın öpüşüne bıraktı. Nicholas, kalbinin sahibiydi. Kesin olarak bildiği bir şey vardı; o da çok büyük ve güzel bir şeyin henüz daha başında olduklarıydı. Gelecek önlerinde uzanıyordu. Vaat dolu, parlak bir gelecek. Karı koca olarak birbirlerine aşk denen dayanılmaz bir tutkuyla bağlanmışlardı.

Sonsöz

Günlük, 4 Şubat 1814

Artık gerçeği çok açık bir biçimde görebiliyorum. Senden önce ben hiçbir şeydim, yaşayan bir gölge. Hayata belli bir mesafeden bakıyor, yaklaşmak için kendime izin vermiyordum.

Beni hapishanemden sen çıkardın. İçimde yanan tutkuyu hissedecek kadar derin bir tek sen dokundun. Kalbimin derinliklerinde yatan özlemi bir tek sen gördün.

Bana tutkuyu öğrettin, sonra da aşkı-

Aurora yazmayı yarıda bıraktı, yatak odasına bitişik olan oturma odasının kapısına baktı. Nicholas. Birbirlerine o kadar alışmışlardı ki geldiğini duymadan önce hissediyordu.

Kapının yanında gelişigüzel duruyordu, öyle yakışıklı görünüyordu ki Aurora'nın kalbi çarpmaya başladı. Parlak kış güneşi sarı saçlarının üzerinde ışıldıyordu, artık kimliğini saklamak için saçlarını boyamasına gerek yoktu.

Onu görünce aşka ve arzuya kapılarak gülümsedi. "Ne kadar süredir orada duruyorsun?"

"Çok uzun değil."

"Beni izlemeyi alışkanlık haline getirmiş görünüyorsun."

"Doğru. Güzel karımı seyretmek en çok zevk aldığım alışkanlıklarımdan biri." Nicholas Aurora'nın oturduğu yazı masasının olduğu odanın öteki ucuna doğru yürüdü. "Yine benim hakkımda mı yazıyorsun?"

"Bizim hakkımızda," diyerek onu düzeltti Aurora.

Kendi günlüğünü yazıyordu, en gizli duygularını bile kaleme alıyordu. Nicholas'a karşı hissettiği duyguları ifade etmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Yazdıklarını görmeye bir tek Nicholas'ın izni vardı. Ondan hiçbir gizlisi saklısı yoktu. Nicholas, Aurora'yı kalbin uzun bir serüvenine çıkarmıştı, öyle bir serüven ki hala gidecekleri çok yol vardı. Onunla geçen her yeni gün her dakikası mutluluk dolu taptaze heyecanlara gebeydi.

"Seni böldüğüm için beni bağışla, canım," dedi Nicholas, elinde bir parça sarılı parşömen tutarak, "ama bu Lucian'dan az önce geldi. Seni sevindirecek bir şey."

Aurora, merakla kalemini bıraktı ve mektubu açtı. İngiltere Prensi Regent'in muhrünü görünce sevinçle çığlık attı. "Affedildin mi yoksa?" diye bağırdı, heyecanlı bir şekilde mektubu okurken.

"Evet. Bedeli biraz pahalıya geldi ama- Sabine gemicilikten iki ticaret gemisi ve bir gulet- artık İngiltere'ye başının üstünde gezinen ölüm tehlikesi olmadan gidebilirim. Ve vatanını ziyaret edebilirsin, hayatım."

Kendinden çok Nicholas için sevinmişti. Artık bir kaçak değildi. Bir suçlu gibi tutuklanacağı ve darağacına gönderileceği korkusuyla yaşamak zorunda değildi artık.

"Eğer istiyorsan savaş biter bitmez İngiltere'ye bir seyahat planlayabiliriz," diye önerdi.

Aurora, Nicholas'a düşünceli bir şekilde baktı. Amerika ve İngiltere arasındaki savaş hala devam ediyordu- hatta kendi kıyılarına hayli yakın yerlerde- ve bu yüzden Atlantik'i geçmek oldukça tehlikeliydi.

Minnet dolu bir gülümsemeyle Nicholas'a baktı ve kafasını salladı. "İngiltere'ye gitmek için acelem yok," dedi yumuşak bir sesle. "Benim evim artık burası, Nicholas. Değer verdiğim şeylerin çoğu burada. Raven dışında, tabii ki... Kuzenin Wycliff hiç ondan bahsetmiş mi?"

"Kısaca. Görünüşe göre hala Londra'nın tadını çıkarıyor. Bir dükle nişanlanması cazibesini daha da artırmışa benziyor."

Aurora hafifçe kaşlarını çattı. "Onun için endişeleniyorum, Nicholas. Çok daha iyi bir sürü seçeneği varken Halford'un evlilik teklifini kabul etmesi beni rahatsız ediyor."

"Seçimini ben de onaylamıyorum, tatlım, ama bunu daha önce de konuşmuştuk. Ve evliliğini engellememem konusunda anlaşmıştık."

"Biliyorum, ama yine de... ona günlüğü göndermekle iyi yaptığımızı düşünüyorum. Belki onun Raven'e yardımı olur. Aşkın ve tutkunun olmadığı bir evliliğe kendini mahkûm etmez. Nelerden vazgeçtiğini ve aşkın vereceği mutluluk için acı çekme riskini göze alması gerektiğini, aşkın buna değdiğini anlamasını istiyorum."

"Desiree'nin de sonunda anladığı gibi?"

"Evet." Kocasının üstünlük taslayan bakışını görünce hafifçe gülümsedi Aurora. "Kabul ediyorum, sen haklıydın. Sonunda, aşk da tutku da Desiree'den koparılıp alındı ama o hiçbir zaman aşkı yaşamaktan pişman olmadı." Aurora Nicholas'a ciddiyet dolu gözlerle baktı. "Umarım Raven de bunu görebilir, aşk için evlenirse çok daha mutlu olacağını."

"Biz de neredeyse göremiyorduk unuttun mu? Sen bir mahkûma acımıştın ve ben de ölümden beter bir kaderle senden ayrılmak zorunda kalmıştım. Birbirimizi sevdiğimizi hiçbir zaman öğrenemeyebilirdik."

Aurora hafifçe ürperdi, kötü kaderin onları ayırmasından nasıl da kıl payı kurtulmuşlardı...

Ama anlaşılan Nicholas bu kötü hatıralardan kendisi gibi rahatsız olmuyordu, zira dudaklarında bir rebessümle kıvrılmıştı. "Her ne kadar Gerrod'dan nefret etsem de ona minnet duymalıyız. Eğer o olmasaydı bırak evlenmeyi asla tanışamazdık bile."

İsteksiz isteksiz Aurora da kabul etti kaptana minnet borçlu olduğunu. Hayatında ilk kez gerçekten mutluydu. Kalbini dolduran harika bir kocası ve yepyeni bir ailesi vardı. Nicholas'ın annesi ve iki kız kardeşi Nicholas'ın karısı olarak onu çok sıcak karşılamışlar ve sanki aralarında kan bağı varmış gibi bağırlarına basmışlardı. Ama Gerrod'un Nicholas'ı öldürmek için peşinden nasıl koştuğunu düşünen Aurora yine de ona karşı bir sıcaklık hissedemiyordu.

"Wycliff başka neler anlatmış?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Yeni karısıyla arası nasılmış?"

"Mektubunda bundan hiç bahsetmemiş." Nicholas'ın gözleri Aurora'nın üzerinde dolandı. "Benim yarım kadar şanslı olmasını umarım."

Sıcacık gülümseyerek elindeki parşömeni katladı ve ipini bağladı. "Bence bir kutlama yapmanın tam sırası."

Nicholas, Aurora'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurmak için eğildi. "Kutlama yapmak için harika bir yöntem biliyorum," diye sevgi dolu bir şekilde Aurora'nın kulağına mırıldandı. "Diğer en zevk aldığım şeyi yapmak... güzel karımın aklını başından almak."

"Gün ortasında mı?" diye sordu, şok geçiriyormuş gibi numara yapıyordu. "Tam bir skandal."

Nicholas'ın haince gülümsemesi büyülü gibiydi. Aurora'nın kanını coşturuyor, onun dokunuşuna hasret göğüslerinin sertleşmesine neden oluyordu. Nicholas elinden tutup onu kaldırdığında Aurora arzuyla ona uydu. İçi onun için sızlıyordu ve bu sızıyı ancak Nicholas dindirebilirdi.

Dudakları kavuşurken Nicholas'ın bedeninin gücünü ve sıcaklığını hissetti. Aurora'yı inanılmaz bir yumuşaklıkla öpüyordu, tadı çok tanıdıktı ve sıcak bedenin kokusu vaat doluydu. Vücudunu ateş basan Aurora kollarını Nicholas'a doladı, hissetti vahşi açlığın kendini ele geçirmesine izin verdi.

Hiçbir şey söylemeden Nicholas, Aurora'yı yatak odasına taşıdı ve arkasındaki kapıyı kapattı.

Her bir dakikanın tadına vara vara birbirlerini yavaşça soydular. Aurora'yı çıplak bir halde yatağın üstüne bırakırken Nicholas'ın gözleri alev alev yanıyordu. Aurora ise Nicholas'ın tahrik olmuş muhteşem vücuduna bakarken içinin aynı arzuyla yandığını hissetti. Kendinden geçmiş bir halde Nicholas'ın üstüne gelip ona katılmasını izlerken zevkle inliyordu.

Nicholas'ın düzgün ve sıcak göğsü kendi hassas göğüslerini bastırırken, Nicholas bacaklarıyla Aurora'nın bacaklarını ayırdı. Ama sonuna kadar gitmeye hazır görünmüyordu. Aurora'ya işkence etmeye niyeti var gibiydi.

Nicholas kendini Aurora'nın üstünden hafifçe kaldırırken gözleri dumanlanmıştı. Üzerine eğilerek tüy gibi öpüşlerle Aurora'nın vücudunda gezinmeye başladı, boynunda, göğüslerinde, belinde, dudakları Aurora'nın tepeciğini bulana kadar. Nemli dişiliğinin tadına baktığında Aurora keskin bir soluk bıraktı, dilinin sıcak ıslaklığı tatlı bir şoka sebep olmuştu. Nicholas'ın erotik saldırıları karşısında Aurora tutkunun içinde boğularak titriyor, ona duyduğu arzuyla eriyordu.

Ama sonunda daha fazla katlanamayacağını anladı. Koyu altın sarısı saçlarını kavradı, titrek bir sesle adını mırıldandı, onun sert erkekliğini içinde hissetme ihtiyacıyla yanıyordu. "Nicholas, lütfen..."

Nicholas'ın da buna en az kendisi kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu; Aurora'nın vücudunu kendisinki ile kaplarken iri erkekliğini sertçe ve sabırsızca kalçalarına bastırdı.

Elleriyle Aurora'nın saçlarını kavradı, yavaşça içine girerken Aurora'yı büyük bir açlıkla, kıvrandırırcasına öpüyordu. Aurora'nın sıcak bedeni Nicholas'ı sardığında Nicholas'tan bir inilti yükseldi.

Aurora altında gerilerek onu içine aldı, sanki içinde alevler akıyordu. Bedeni onunla dolmuş, onun içinde erimiş gibiydi. Ağlayacak gibi oldu. Nicholas'ın ona her dokunuşunda yeni bir güzellik vardı...

Nicholas'ın da aynı şeyleri hissettiğine emindi. Nicholas bir titremeyle sarsıldı ve sadece Aurora'nın gözlerine bakabi-

lecek kadar geri çekildi, bakışlarındaki ateş Aurora'nın gözlerine akıyordu. Sonra yeniden bastırdı, Aurora'nın derinliklerine öyle bir daldı ki Nicholas nerde bitiyor, kendisi nerede başlıyor bilmiyordu Aurora.

Nefesini kesen dalgalar içinin derinliklerinden yükseldikten biraz sonra Aurora ağlamasına engel olamadı, Nicholas'ın yarattığı dalgalar.

Birlikte hareket ettiler, birlikte parçalandılar sanki tek kişi olmuşlardı, aynı parlak, sıcak ışığın altında dağıldılar. Sanki ruhları parçalanmış ve sonra yeniden, yavaşça ve dayanılmaz bir tatlılıkla birleşmişti.

Yavaş yavaş durulduular, zevkin doruklarına ulaştıktan sonra da, sinir uçları hala hazla sarsılıyor aldıkları zevkin daha da uzamasını sağlıyordu. Uykulu, mest olmuş, elleri kolları birbirine karışmış bir halde birbirlerine tutunmaya devam ettiler.

"Hayatım benim," diye fısıldadı Nicholas Aurora'nın başının üstünden, sanki Aurora'nın düşüncelerini dillendiriyordu. "Ruhum."

Kalbi dayanılmaz şekilde doygun, Aurora mutlulukla inledi. Aşk ondan geri dönülmez bir seçim yapmasını istemişti, ama yaptığı seçimden hiç pişman değildi. Birbirleri için yaratıldıklarını inkar edemezdi. Onlar birbirlerinin kaderinde vardı.

Desiree'nin günlüğünü düşünerek yüzünü kocasının ılık omuzlarına gömdü. *Kalp, kendi ruh eşini bilir.*

Doğruydu. Nicholas onun ruh eşiydi, şimdi ve sonsuza dek. Nicholas onun kalbinin derinliklerinde olan tutkuyu alevlendirmiş ve ona hayallerinin bile ötesinde bir mutluluk sunmuştu. Nicholas onun gerçek aşkıydı ve daha fazlasını istemiyordu.